

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

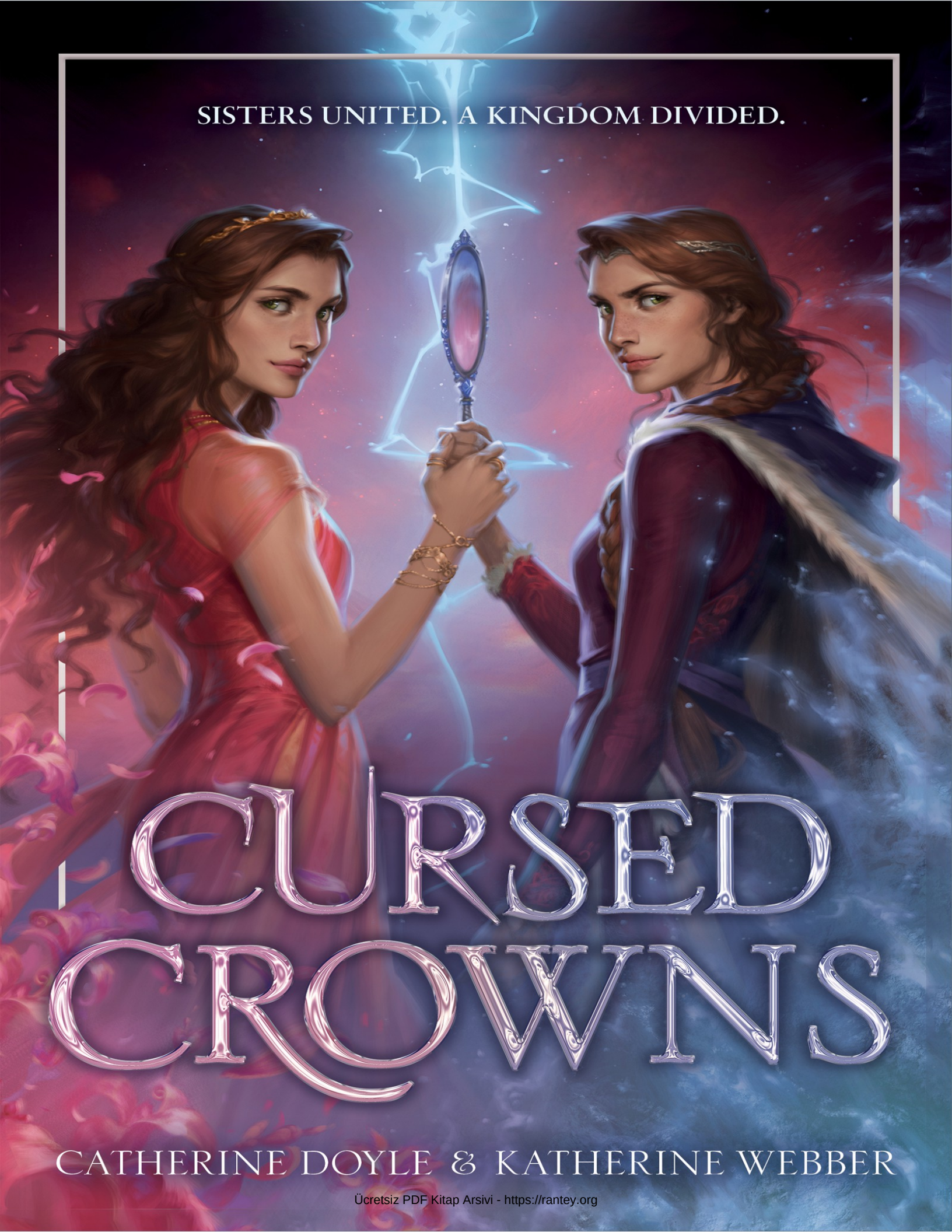
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

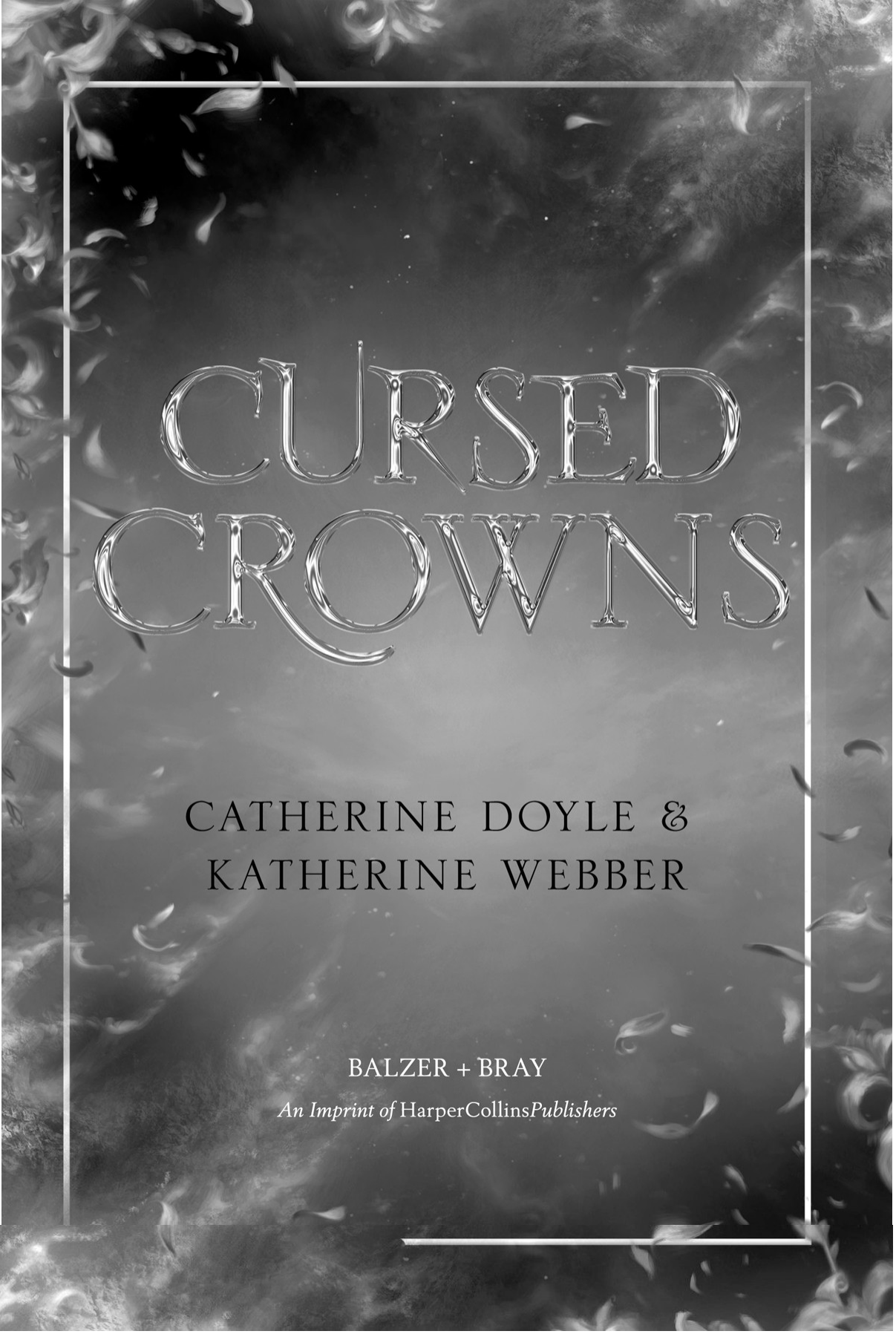
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SISTERS UNITED. A KINGDOM DIVIDED.

CURSED CROWNS

CATHERINE DOYLE & KATHERINE WEBBER

CURSED CROWNS

CATHERINE DOYLE &
KATHERINE WEBBER

BALZER + BRAY

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

*Prences Claire için
Son derece iyi bir ajan ve daha da iyi bir arkadaş*

Epigraf

Laneti serbest bırakmak için
buzu kırın. Diğerini kurtarmak
için bir ikizi öldür.

Harita

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası İthaf
Epigraf
Harita

1. Wren
2. Gül
3. Wren
4. Gül
5. Wren
6. Gül
7. Wren
8. Gül
9. Wren
10. Gül
11. Wren
12. Gül
13. Wren
14. Gül
15. Wren
16. Gül
17. Wren
18. Gül
19. Wren
20. Gül
21. Wren
22. Gül
23. Wren
24. Gül

25. Wren
26. Gül
27. Wren
28. Gül
29. Wren
30. Gül
31. Wren
32. Gül
33. Wren
34. Gül
35. Wren
36. Gül
37. Wren
38. Gül
39. Wren
40. Gül
41. Wren
42. Gül
43. Wren
44. Gül
45. Wren
46. Gül
47. Wren
48. Gül
49. Wren
50. Gül
51. Wren
52. Gül
53. Wren
54. Gül
55. Wren
56. Gül
57. Wren
58. Gül
59. Wren
60. Gül
61. Wren

62. Gül

Teşekkür Yazarlar

Hakkında

Catherine Doyle & Katherine Webber'in Kitapları

Geri Reklam

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

1

Wren

Wren Greenrock'un tacı çok sıkıydı. Bant şakaklarını sıkıyor, kafatasına baskı yapıyordu. Anadawn Sarayı'nın balkonunda ikiz kardeşinin yanında durmuş, sahip olmak için çok mücadele ettikleri krallığa bakarken yüzünü buruşturmamaya çalışıyordu. Wren hâlâ onun olduğuna tam olarak inanamıyordu. Ya da en azından yarısının. O ve Rose krallığı paylaşmayı kabul etmişlerdi.

Yine de sinirleri yıpranmıştı. Sabahtan beri bu an için endişeleniyor, kendini en kötüsüne hazırlıyordu. Rose'un nişanlısı Gevra Prensi Ansel'in düğün günlerinde talihsiz bir şekilde ölmesi ve hemen ardından hain Kral Nefesleri Willem Rathborne'un ölümüyle sonuçlanan son birkaç gündeki olaylar göz önüne alındığında, Wren büyük bir katılım beklemiyordu, hatta olumlu bir katılım bile beklemiyordu ama altın kapıların hemen ötesinde sevinçli bir insan seli toplanmıştı. Yakındaki Eshlinn kasabasından ve ötesinden gelen eğlence düşkünleri ikizlere taç giyme günlerinde iyi dileklerini sunmaya gelmişti. Kalabalık o kadar büyüktü ki ormana kadar uzanıyordu. Binlerce sırtan yüz beyaz saraya bakıyor, tezahüratları yaz esintisiyle yükseliyordu. Eana'nın yeni ikiz kraliçeleri Wren ve Rose'u kutlamaya gelmişlerdi.

İkizler ise en güzel elbiseleri ve yepyeni taçlarıyla balkonda durmuş, güneş ışığı gibi hayranlıklarını içlerine çekiyorlardı.

Birlikte bir fener gibi parlıyorlardı: Eana'nın cadılarının ve büyücü olmayan halkının uyum içinde yan yana yaşayacağı ve tüm eski batıl inançların ve iltihaplı güvensizliğin nihayet dinleneceği yeni bir çağın vaadi. Umut ve olasılık dolu bir gündü. Ya da en azından Wren'in kafası davul gibi çarpmasaydı öyle olurdu.

"Kaşlarını çatmayı kes," dedi Rose ağzının kenarından. "Senin mutsuz olduğunu düşünecekler."

Wren yan gözle kız kardeşine baktı. Rose'un gülümsemesi dolu dolu ve pırıl pırıldı. Neredeyse bir saattir olduğu yerde sabit duruyordu. Bir o kadar uzun süredir de el sallıyordu, elini başının üzerine kaldırmıştı, böylece aşağıdaki her erkek, kadın ve çocuk onu görebiliyor ve hoş karşılandıklarını biliyorlardı. Seviliyordu. Rose bu konuda doğuştan yetenekliydi. Bunun için doğmuştu.

Wren hayatında hiç bu kadar acemi hissetmemişti. İlk başta gülümsemesi kolay olmuş, balkonun kapılarını açtıklarında tezahüratları duyunca yaşadığı şaşkınlık onu rahatlatmıştı. Ama şimdi enerjisi azalıyordu. O kadar uzun süre gülümsemiş ve el sallamıştı ki kolları yorulmuştu. Çok yorulmuştu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ne de olsa batıda, Ortha'nın rüzgârlı sahillerinde cadılar arasında büyümüşü; Anadawn Sarayı'nın şatafatından, törenlerinden ve bir prenesten beklenen tüm o sabır ve nezaketten uzakta. "Burada daha ne kadar durmak zorundayız?" diye tısladı. "Bütün bu el sallamalar beni açlıktan öldürüyor. Ve başım ağrıyor."

Rose Wren'in boştaki elini tuttu. Sıktı ve sıcak bir nabız Wren'in koluna doğru ilerledi. İyileştirici büyü. Bir kalp atışı sonra Wren'in baş ağrısı geçti.

"İşte oldu." Rose onu serbest bırakırken bir nefes verdi. "Artık şikayet etmek yok."

Wren gülümsemesini düzeltti ve el sallamaya geri döndü. Başı daha iyi hissediyordu ama göğsü hâlâ gergindi. Rose iyileştirici büyüüne rağmen kız kardeşinin kalp acısını onaramamıştı. Wren'in içinde karanlık bir çiçek gibi açmış ve ona Banba'yı hatırlatmıştı. Çelik gözlü, korkusuz büyükannesinin Kral Alarik ve acımasız Gevran askerleri tarafından yanan Muhafız Kasası'ndan alınmasının üzerinden bir gün bile geçmemişti. Wren ona ulaşmadan bir gemiye bindirilmişti. O korkunç anın hatırası şimdi Wren'in uyanırken her düşüncesine musallat oluyor, bunun adaletsizliği içinde bir yılan gibi kıvranıyordu.

Wren kraliçe olmuştu, tıpkı büyükannesinin her zaman istediği gibi, ama Banba bunu görmek için burada değildi. Ona yardım etmek için burada değildi. Onun yerine, Kral

Kuzey kıtasından gelen ve cadılara karşı karanlık bir hayranlık besleyen genç, vahşi kral Alarik onu esir almıştı. Ama Wren bunu değiştirmeye niyetliydi. Büyükannesini Gevra'nın buz gibi midesinden kurtarmanın bir yolunu bulacağına dair kendine ve Rose'a söz vermişti.

Gülümsemeyi ve el sallamayı bitirir bitirmez.

Wren, Rose'un bakışlarının Shen Lo'nun iç sarayın girişini belirleyen fiskiyenin kenarında uzandığı avluya kaydığı anı yakaladı. Güneşi gözlerinden uzak tutmak için bir kolunu alnına koymuş, diğer kolunu da kristal suyun içinde sürüklüyordu.

Wren onun sırtışından uyumadığını anlayabiliyordu. Rose'un doğal ortamında parıldamasının keyfini çıkardığını anlamak için gözlerini görmesine gerek yoktu. Ve Wren sudan çıkmış balık gibi kıvranıyordu.

"Wren, bak!" diye bağırdı Rose, kız kardeşinin elini tekrar tutarak. "Kapıların üzerinden çiçek atıyorlar!"

Wren avluya parlak kırmızı bir gül düştüğünü görmek için tam zamanında başını kaldırdı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Taşların üzerine serpilmiş koca bir buket vardı -pembeler, sarılar, kırmızılar ve morlar- ve daha fazlası da kapıların üzerinde süzülüyordu. "Güller," dedi Wren kıkırdarak. "Seni gerçekten seviyorlar."

"Onlar da seni sevecekler," dedi Rose kalabalığa bir öpücük göndererek. Bir tezahürat yükseldi. Rose özenli bir dönüş yaparak bir alkış daha topladı. "Seni doğru dürüst tanıdıkları anda."

"Ölü kuşları duvarlardan aşağı atmaya başlamadıkları sürece sorun yok." "Bu kadar asık suratlı olma."

Wren kalabalığa bir öpücük gönderme gösterisi yaptı. Daha fazla haykırış ve çığlık duyuldu. Avlunun aşağısında Shen gülüyordu, dişleri öğleden sonra güneşinde göz kırpyordu.

"Bu gerçekten çok kolay," dedi Wren, bir öpücük daha göndererek. "Belki de takla atmalıyım."

Rose kız kardeşinin dirseğini tuttu. "Sakın buna cüret etme!" Wren kahkahalara boğuldu.

Tam o sırada kalabalık öne doğru fırladı ve kapıların inlemesine neden oldu. Tek bir çürük domates kulelerin üzerinden süzülürken, kollar altın parmaklıkların arasından geçerek daha fazla yer kapmaya çalışıyordu. Ağır çekimdeymiş gibi yükseldi, onlara doğru geldikçe daha da büyüdü. Neyse ki, korkulukların üzerinden kısa düştü ve kararlı bir *sıçramayla* avluya indi.

Tezahüratların üzerinde düzensiz bir çığlık yükseldi. "CADILAR
DIŞARI!"

Avlunun aşığısında Shen sarsılarak doğruldu.

Rose'un gülümsemesi bozuldu.

Wren el sallamayı bıraktı. "Sanırım bugünlük işimiz bitti."

"Aldırma," dedi Rose, hızla kendini toparlayarak. "Sadece bir domates."

Bir başka çürük meyve parçası kapıların üzerinden atlarken Wren "İki," dedi. Shen'in avluda uçuşunu izledi, kitleler arasında protestocuyu tespit etmeye ya da belki de birden fazla olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Kalabalık, sanki bir şey -ya da biri- onları itiyormuş gibi hâlâ ilerliyordu.

İkinci domates fıskiye düştüğünde Rose balkondan geri çekildi. "Çok iyi," dedi ve kalabalığa son bir teatral öpücük gönderdi. Bir tezahürat daha yükseldi ve bir sonraki bağırışı bastırdı ama Wren rüzgârda "*cadı*" kelimesini duyabildiğine yemin etti. İkizler balkondan geri çekildiler, her ikisi de taht odasının kutsallığına dönene kadar neşeyle gülme gösterisi yaptılar ve balkon kapıları arkalarından çarparak kapandı.

Aynı anda gülmeyi kestiler. "Bu endişe

vericiydi," dedi Wren.

Rose burnunu kırıştırdı. "Ne kadar güzel bir yemek israfı."

"Tüm o tezahüratların gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum." Wren ellerini saçlarında gezdirerek tacını yerinden çıkardı. İşte oldu. *Çok daha iyi.* "Eana cadılar tarafından yönetilmek istemiyor Rose. Tanıdıkları biri bile olsa."

Rose onun endişelerini elinin tersiyle itti. "Oh, lütfen. O küçük protesto bir kase çorba yapmaya bile yetmedi. Bu kadar dramatik olmaya gerek yok."

Ama Wren'in elinden bir şey gelmiyordu. Banba burada olmadan her şey çarpık ve yanlış geliyordu. Midesinde bir çukur vardı ve bu dört basit kelime -BÜYÜCÜLERLE BİRLİKTE- onu daha da kötüleştiriyordu.

"Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum." Tahtına doğru yürürken Wren'in ayak sesleri arkasında yankılandı. Oda tüm saraydaki en büyük odaydı ve tavanı parlayan altın varaklarla kaplıydı. Duvarlara yaldızlı çerçeveli yağlı boya tablolar asılmıştı ve zümrüt perdeler odaya en ufak bir sıcaklık katıyordu. Birkaç saat önce ülkenin her köşesinden gelen elçiler ve soyluların yanı sıra Ortha cadılarıyla da dolup taşan salon şimdi ikizler ve onları izleyen muhafızlar dışında bomboştu.

Wren kadife koltuğa çöktü ve burnunun kenarını sıkarak isyan eden düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı. Willem Rathborne ölmüş olabilirdi ama onlara sorunlarla dolu bir miras bırakmıştı. Kötü kalpli Kingsbreath on sekiz yılını krallığın uzun zaman önce ölmüş olan Koruyucusu ile aynı nefreti yayarak ve ülkeyi cadılara karşı zehirleyerek geçirmişti. Wren ve Rose'un tüm bunları geri almayı ummak için birkaç saatliğine balkondan el sallamaktan daha fazlasını yapması gerekecekti. Ve onlar bunu yapana kadar, daha birkaç gün önce Ortha'dan gelen cadılar Anadawn'da kalmalı ve krallıkta hâlâ onlara zarar vermek isteyenlerden korunmalıydı.

Wren şakaklarındaki yeni ağrıya masaj yaptı. Eğer büyükanneleri burada olsaydı, ne yapacağını çok iyi bilirdi. Elini Wren'in omuzlarına koyar ve sadece Banba'nın yapabileceği gibi birkaç güzel sözle onu güçlendirirdi.

"Banba'yı düşünüyorsun, değil mi?" Rose aniden Wren'in karşısına dikildi ve aynı endişeli ifadeyi takındı. "Bu kadar endişeli olmana şaşmamalı. Sana söyledim, onu geri alacağız."

"Ne zaman?" dedi Wren sabırsızlıkla. "*Nasıl?*"

"Kral Alarik'e stratejik bir mektup yazacağım. Hükümdardan hükümdara," dedi Rose, Wren işe yarayabileceğini ummaya cesaret edecek kadar kendinden emin bir şekilde. "Zavallı Ansel'in ölümünden sonra duyguların hâlâ yüksek olduğunu tahmin ediyorum." Rose prensten bahsedilince irkildi, şüphesiz onu kurtarmak için ne kadar umutsuzca çabaladığını ama başarısız olduğunu hatırlıyordu. "Belki de biraz diplomasi -ve iyi ifade edilmiş bir özür- çok işe yarayacaktır. Banba'nın serbest bırakılması için bir tür müzakere başlatmaya istekli olup olmadığına bakacağım. Kalabalık dağılır dağılmaz, hemen mews'e gideceğim."

"Ben de seninle geleceğim."

"Diplomasiyi bana bırakmanı tercih ederim." Rose kız kardeşinin elini okşadı. "Bir kraliçe olabilirsin ama kraliyetin ne demek olduğunu öğrenmen biraz zaman alacak."

Wren kız kardeşine ters ters baktı. "Bu da ne demek şimdi?"

Rose iyi huylu bir tavırla, "Bu demek oluyor ki hançerinin korsajından çıktığını görebiliyorum ve bileğine bir tane daha bağladığını biliyorum," dedi. "Ve bu hassas pazarlıkta, sevgili kardeşim, tüy kalem kılıçtan *çok* daha güçlü olacak."

"Tamam. Ama eğer yanılıyorsan ve Banba'ya bir şey olursa, Alarik Felsing'in buzlu kalbine kocaman parlak bir kılıç saplayacağım."

"Oh, Wren, ben asla yanılmam." Rose eteklerini topladı ve omzunun üzerinden muzaffer bir gülümsemeyle fırlayarak uzaklaştı.

2

Gül

Bir saat kadar sonra, Kral Alarik'e mektubunu yazdıktan sonra Rose saray koridorlarında ilerlerken başını dik tutuyordu. Yanından geçen hizmetkârlara ve askerlere başını sallayıp gülümseyerek her şey planlandığı gibi mükemmel gidiyormuş gibi davrandı. Saltanatının gerçekten berbat bir başlangıç yapmadığını iddia ediyordu.

Taht odasına döndüğünde, içinde her an alevlenmeye hazır bir öfke titreşimi olan Wren'e karşı cesur bir yüz takınmıştı. Ama gün ilerledikçe Rose korkusunun soğuk dilinin ayak parmaklarını yaladığını hissediyordu ve eğer kendini buna bırakırsa onu yiyip bitireceğini biliyordu.

Bu yüzden korkuyu bir kenara atacaktı. Her zaman yaptığı gibi.

Kalabalık dağıldığına göre hava almaya ve kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Anadawn'ın taş duvarları üzerine kapanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı, sanki saraydan hemen çıkmazsa sonsuza dek içinde hapsolacaktı gibi.

Avluya açılan kapıyı itti ama kapı yerinden kıpırdamayı reddetti. Rose hayal kırıklığı içinde çığlık atmamak için dilini ısırdı. Omzuyla iterken yüzünü buruşturdu. Güçlü bir itmeyle kapı inleyerek açıldı. Ve sonunda dışarıda, temiz öğleden sonra havasındaydı.

Rose bahçesinde dolaşırken gllerinin tanıdıķ tatlılığıyla bir anda sakinleşti. Gller artık zirveye ulaşmış, sanki her biri bir diğerini geçmeye çalışıyormuş gibi her yerde iek amışlardı. Canlı sarı bir gl fidanının yanında durdu ve gözlerini kapatıp kokusunu içine çekti.

"şanslı çiçekler," dedi hemen arkasından bir ses. "Keşke bana da böyle glmsesen."

Rose irkildi, ayağını kaybetti ve neredeyse dikenlerin üzerine devriliyordu. Güçlü eller belini kavradı. "Dikkatli olun, Majesteleri."

Keyifli bir an için Rose kendini Shen Lo'ya bıraktı, başını onun göğsünün sert düzlemlerine yasladı, gllerini içine çektiği gibi onu da içine çekti. Sonra aklı başına geldi ve ondan uzaklaştı.

"İnsanlara bu şekilde sinsice yaklaşmamalısn," diye azarladı.

"Ve burada tek başınayken gözlerini etrafına kapatmamalısn," dedi Shen. "Elbette size bundan daha iyisini öğrettim, Majesteleri."

"Belki de daha fazla derse ihtiyacım vardır," dedi Rose nazlanarak. "Hem zaten burası benim gl bahem. Burada olabildiğince güvendeyim."

"Artık ylesin." Shen ellerini, Rose'un en az üç hançer sakladığını tahmin ettiği ceplerine soktu ve Rose'un dizlerinin bağını çözen bir sırtış attı. İlk pcklerini tam da burada paylaştıklarını unutmak zordu.

Ve ertesı gün Shen, Koruyucu'nun Kasası'ndaki savaşın sıcağında onu tekrar pmşt ama o zamandan beri bu konu hakkında konuşmamışlardı. O sabah etraflarına bir duvar rmşler, ikisi de Rose'un Prens Ansel'le neredeyse evlenmediğini, Willem Rathborne'un Wren'e fırlattığı hançerin prensin kalbine saplanıp Rose'un kollarında kan kaybından ölmesine neden olmadığını düşünmüşlerdi. Rose bazen o küstah öpücüğü hayal edip etmediğini merak ediyordu. O zamandan bu yana geçen süre içinde başka pek çok şeyi hayal etmesine kesinlikle izin vermişti.

Shen'in gülümsemesi soldu. "Sen iyi misin? Bu sabah kalabalığın içindeki bağrışmalar ..."

"Ben iyiyim," dedi Rose, yalan ağzında ekşimişti. Günaha sırtını döndü ve bahçeye doğru yürüdü. Shen'in gözlerine bakmaktansa gllerine bakmak daha iyiydi. Ne de olsa buraya kendini toparlamak için gelmişti, onun kollarında zlmek için değil. Shen de ona ayak uydurdu. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Sana bir buket almayı düşünüyordum. Bir kraliçeye taç giyme gününde kendi çiçeklerini hediye etmek kötü şans getirir mi?"

"Evet." Rose ona bakarken kıkırdadı. "Neden gerçeğin tam olarak bu olmadığını hissediyorum?"

"Pekala, belki de surlarda yürüyordum. Kalabalıktaki her yüzü tarayıp size çürük meyve atanın kim olduğunu görüyordum. Düşmanlarımın kim olduğunu bilmek isterim."

"Shen, gerçekten, sadece bir ya da iki domates."

"İşte böyle başlıyor," dedi karanlık bir sesle. "Muhalefet tehlikelidir. Bugün bir protestocu yarın bir isyancı olabilir."

"Henüz erken," dedi Rose, Shen'e olduğu kadar kendisine de. "Wren ve ben onları kazanacağız."

Shen bir iç çekti. Kızın buklelerinden birini parmağıyla kaldırarak kulağının arkasına yerleştirdi. "Bu konuda çok iyisin," diye mırıldandı.

Rose sırttı. "Biliyorum."

"Sadece yardım edemem-"

"Endişeleniyor musun?"

Göz kırptı. "Endişelenmeye alışık değilim Rose. Bana uymuyor."

"Ben de öyle." Onun elini kendi elinin içine aldı. "Endişelerimizi bir kenara bırakıp bugünün tadını çıkaramaz mıyız?"

"Tek istediğim bu." Shen onu nazikçe kendine doğru çekti. Artık o kadar yakındı ki koyu renk gözlerindeki kahverenginin her tonunu, kaşının üzerindeki daha önce hiç fark etmediği çili görebiliyordu. "Bunun tadını çıkarmak için."

Rose dudağını ısırды. Birden kendini tehlikeli bir şekilde sersemlemiş hissetti. "Günün ortasındayız," dedi biraz soluk soluğa. "İnsanlar bizi birlikte görürse ..."

"Birbirimize düşkün olduğumuzu düşünürler." Çenesini eğdi. "Bu çok mu kötü, Rose?"

"Evet," diye fısıldadı ama nedenini tam olarak hatırlayamıyordu. Aralarında titreşen arzudan başka bir şey hissetmeyene kadar tüm mantıklı düşünceler aklından uçup gitti, sonra Shen'in kolları beline dolandı, nefesi yanağında sıcaktı, dudakları neredeyse onunkilere değiyordu-

Saat kulesindeki çan çaldı ve Rose geriye doğru sarsıldı. Dünya bir kez daha üzerine çöktü ve onunla birlikte görevlerinin ağırlığı da. Tanrı aşkına, o artık bir kraliçeydi, aşk acısı çeken, çölde mahsur kalmış bir prenses değil. Ve Wren'e bir söz vermişti. "Korkarım mews'u ziyaret etmek zorundayım. Bekleyemez."

Shen'in omuzları çöktü. "O halde devriyeme devam edeceğim."

"Anadawn'da yüzlerce asker var," diye hatırlattı Rose ona. "Dinlenebilirsin, biliyorsun."

Yumruklarını sıkı. "Bu topraklardaki tüm domatesler avlanıp yok edilene kadar olmaz."

Gülmeye başladılar, Rose kolunu onun koluna doladı, adam onu mews'e doğru götürürken ikisi de geçmişin sıkıntıları geride kalmış ve gelecek onlarınmış gibi davrandılar.

Sevgili Kral Alarik,

Kız kardeşim, ben ve ülkemiz için çok değerli bir dost olan kardeşiniz Prens Ansel'in üzücü ölümü dolayısıyla en derin taziyelerimi iletmek isterim. Sizin de farkında olduğunuz gibi, büyükannemiz Banba -eminim ki yanlışlıkla- askerlerinizden biri tarafından o kargaşada kaçırıldı ve Anadawn'da kendisini çok özliyoruz. Belki de yakın zamanda geri dönüşünün şartlarını görüşebiliriz? Büyük ülkelerimiz arasında yaşanan her şeye rağmen, Eana ve Gevra'nın bir kez daha müttefik olabileceği bir dünya olduğuna inanıyorum. Umarım siz de aynı fikirdesinizdir.

Saygılarımla,

Majesteleri Eana Kraliçesi Rose Valhart

3

Wren

İkizlerin taç giyme töreninden on üç gün sonra, altın kapılardan güller ve çürük meyveler fırlatıldığında, Wren, altın ipliklerle işlenmiş geniş menekşe rengi bir elbise giymiş ve tacı hâlâ kafa derisine batarken, kendini taht odasında buldu.

"Kambur duruyorsun," dedi sabahtan beri dimdik oturan ve her nasılsa hâlâ bir yağlıboya tablodaki kraliçenin soğukkanlılığına sahip olan Rose.

Wren esnemesini bastırma zahmetine girmeden, "Biraz kestirmeye çalışıyorum," dedi. Dün gece rüyasında yine Banba'yı görmüştü. Uykusu sıkıntılıydı, her düşüncesi Gevra'da yapayalnız, zayıf ve acı çeken büyükannesinin görüntüleriyle doluydu. Ortha'dayken, Banba yıllarını Wren'e tehlike karşısında cesur olmayı, zeki ve becerikli olmayı öğreterek geçirmişti ama Wren'e büyükannesinin yanında olmadığı bir dünyayla nasıl yüzleşeceğini hiç öğretmemişti. Bu Wren'in yenemediği bir korkuydu. Uyurken bile onu rahatsız ediyordu.

Rose elini çimdikleyerek onu sarsıp uyandırdı.

"Ah! Kraliçeye zarar verme," diye tersledi

Wren.

"O zaman öyle davranmaya başla," dedi Rose. "Bugün çok önemli."

Son iki hafta içinde Wren bir kraliçe olarak geçirdiği her günün önemli olduğunu öğrenmişti. Özellikle de cadılara kucak açan, onları sadece eşit olarak değil, krallığın refahının ayrılmaz bir parçası olarak gören yeni bir dünyanın kraliçesi olarak. Yapılacak çok şey vardı ve Eana'nın kadim dokusunu, Büyük Koruyucu'nun mirası altında dikilmiş olan cadı karşıtı duyguların ipliklerinden kurtarmak kolay bir iş değildi. Kingsbreath, Willem Rathborne, ölmüş olmasına rağmen Anadawn üzerinde uzun bir gölge bırakmıştı. Atılması gereken yüzlerce kanun vardı. Değerlendirilecek antlaşmalar, yeniden yerleştirilecek bölgeler ve imzalanacak yeni fermanlar. Yapılacak bildiriler. Atanacak valiler.

Valiler kovulacak.

Eana yine cadıların eviydi. Hayır. Eana cadılara *aitti* ve yine de çoğu hâlâ Anadawn Sarayı'nda barınıyordu. Krallığı bir zamanlar yok eden kan dökme ve çatışma olmadan eski ihtişamına kavuşturmak Wren ve Rose'un kutsal göreviydi, böylece akrabaları altın saray kapılarının ötesine güvenle geçebilir ve ülkenin istedikleri yerinde hayatlarını kurabilirlerdi. Yoğun bir işti. *Zor bir işti.*

Ve sonra bugün vardı.

Yüzyıllar önce Kral Thormund Valhart tarafından başlatılan ve sarayın aceleci kâhyası Chapman tarafından ısrarla sürdürülen aylık bir geleneğin parçası olarak, ikiz kraliçeler ilk kez Krallık Çağrısı düzenliyorlardı. Bütün bir gün, Eana'nın her köşesinden gelen ziyaretçileri (ve çoğu zaman şikayetlerini) şahsen kabul etmeye ayrılmıştı.

Yeni kraliçeler daha şimdiden Errinwilde'daki rakip çiftçiler arasında uzun süren bir arazi anlaşmazlığına başkanlık etmiş, genişleyen Norbrook kasabası için altı yüz varil tahıl sevkiyatını onaylamış ve Eana'nın çeşitli vilayetlerine başkanlık etmek üzere en az on dört yeni vali atamışlardı. Ayrıca ülkedeki hemen hemen her soylu aileden resmi ziyafet davetleri almışlar ve hatta kraliçeleri Eliziana'nın en içten dileklerini gönderdiği komşu ülke Caro'dan, üç kasa yaz şarabı ve şu anda taht odasının balkonunda gururla duran güzel bir zeytin ağacıyla birlikte gelen bir mektubu memnuniyetle karşılamışlardı.

Ve yine de, bu kadar iyi karşılanan hediyelere rağmen, Wren'in gerçekten haber almak istediği tek kraliyet mensubu sinir bozucu sessizliğini sürdürüyordu. Rose'un Kral Alarik'e yazdığı diplomatik mektuba ve onu takip eden diğer üç mektuba rağmen

-Gevran kralı henüz cevap vermemişti. Wren'in tüm bildiği, Banba'nın

çoktan ölmüştü. Bu düşünce bile onda Gevra'ya kadar koşma ve o vahşi kralı çıplak elleriyle parçalama isteği uyandırdı.

"Neredeyse öğle yemeği vakti geldi," dedi Rose cesaretle. "Cam'den yine o lezzetli sığır eti yahnisini yapmasını istedim. Senin favorin."

Wren tırnaklarını karıştırdı. "Şarap olduğu sürece."

Avludan gelen uğultular ve bağırışlar, Rowena'nın kahkahasının tanıdık tınısı açık pencereden ona ulaştı. Son iki hafta içinde Ortha'nın cadıları, hizmetkârların ve birkaç muhafızın keyfini kaçırarak kadar Anadawn Sarayı'nda kendilerini evlerinde hissetmişlerdi. Wren, Rose'un en sevdiği balo elbisesi balkonda bir hayalet gibi süzülürken arkadaşının fırtına büyüsunü bir anlığına fark etti.

Wren'den bir kahkaha yükseldi ve kız kardeşinden uyarıcı bir bakış aldı.

"Yüzüncü kez söylüyorum Wren, lütfen Rowena'ya Anadawn'a kişisel panayır alanı gibi davranmayı bırakmasını söyler misin? Ayrıca dolabımda ne işi var? Odamda bile olmamalı!"

Kraliçe Nefesi olarak yeni görevinde Krallığın Çağrısı'na katılan Banba'nın karısı Thea içini çekti. "Rowena ve Bryony'yi saatler önce meyve bahçesinde elma toplamaya gönderdim. Büyülerini buralarda kullanmanın bir yolunu bulabilirlerse, uyum sağlamalarına yardımcı olacak uzun bir yol kat edeceklerini düşündüm."

Rüzgâr hızlandıkça hayalet elbise takla atmaya başladı. "Uyum sağlamayı umursadıklarını sanmıyorum," dedi Wren, o da dışarıda takla atmayı çok istiyordu. "Öğle yemeğinden önce daha kaç kişiyi görmemiz gerekiyor?"

Rose Chapman'a baktı.

Kâhyanın özenle işlenmiş bıyığı, hiç bitmeyen parşömenine bakarken seğirdi. "Sadece on iki. Bekle, hayır. On üç. Morwell ailesi son dakikada bir görüşme talebinde bulundu. Nalbantlarıyla aralarındaki bir anlaşmazlığı dile getirmek istiyorlar. Nalbantın nal çaldığından şüpheleniyorlar."

Wren gözlerini kapattı. "Rose. Yaşama isteğimi kaybediyorum."

"Onu kurtarmaya çalışın," dedi Chapman sert bir ifadeyle. "Morwell'ler uzun zamandır tahtın müttefiki ve Eshlinn'de hatırı sayılır nüfuza sahip bir aile."

"Archer Morwell," dedi Wren, aniden ismi hatırlayarak. Gözlerini hızla açtı. "Celeste'in oğullarından birini tanıdığına eminim. Yanlış hatırlamıyorsam oldukça iyi tanıyor. Görünüşe göre *çok* etkileyici omuzları varmış."

"Wren!" diye tısladı Rose. "Bu tamamen uygunsuz bir taht odası konuşması!"

"Oh, sakın ol. Kimsenin umurunda değil." Wren elini sallayarak aralarındaki sıkıcı görünümlü on askeri işaret etti. Kraliyet muhafızlarının sert yüzlü başı Yüzbaşı Davers kapının yanında nöbet tutuyor ve olan biteni dikkatle izliyordu. Ve bir de Rose'un en yakın arkadaşının cilveleşmesinden söz edildiğinde kıkırdamasını bastırmak için cesurca bir çaba sarf eden Thea vardı.

Chapman beceriksizce boğazını temizledi. "İleriye." Parşömenine bir göz attı. "Yüzbaşı Davers, Gallanth'tan haberciyi içeri gönderin lütfen." Bir an sonra taht odasının kapıları açıldı ve dağınık siyah saçlı, top sakallı bir çocuk içeri alındı.

Belinden eğildi. "Majesteleri," dedi ellerini pantolonuna silerek. "Öncelikle, sanırım iki kişi olduğunuz için sizi tebrik ederim ve Gallanth şehri olarak bundan büyük onur duyuyoruz-"

"Lütfen sadede gelin," diye seslendi

Wren. Rose onun eline vurdu.

"Özür dilerim," dedi Wren çabucak. "Ben sadece şaka yapmayı bırakabilirsin demek istemiştım."

Rose gergin haberciye neşeli bir gülümseme sundu. "Öyle yapmamıza rağmen

iyi dilekleriniz için teşekkür ederim. Teşekkür ederim, efendim."

"Peki ya Gallanth?" diye sordu Wren, zihninde çölün batısında uzanan gün batımı şehrini, kumtaşı duvarlarının üzerinde yükselen kudretli saat kulesini canlandırarak.

"Gallanth değil." Çocuk saçlarını gözlerinden süpürdü. "Bu çöl. Hareket ediyor."

"Çöl her zaman hareket halindedir," dedi Wren. "Bu yüzden ona Huzursuz Kumlar diyoruz."

"Sadece huzursuz değil," diye devam etti çocuk. "Daha çok ... kızgın mı?" İkizler birbirlerine baktılar. "Kızgın mı?" diye koro halinde sordular.

"Kum yüzünden ... duvarlarımızdan taşmaya başladı," diye devam etti çocuk. "Arada bir dalga gibi geliyor ve şehrimizi sular altında bırakıyor. Kerrcal ticaret yolunun yarısını gömdü."

"Tanrım." Rose bir elini göğsüne bastırdı. "Kimse yaralandı mı?"

"Develerimizi kaybettik. Babamın en iyi katırı sürüklendi. Ve bu sınıra en yakın kulübeleri yuttu."

Wren Thea'ya baktı. Şifacının yüzü alışılmadık derecede asıktı. "Tuhaf," diye mırıldandı. "Çöl her zaman kendi ritmini korumuştur ama daha önce hiç Kerrcal Yolu'na tecavüz etmemişti. Sınır kasabalarını da ihlal etmedi."

Rose, "Soruşturma için oraya birini göndermeliyiz," dedi.

Chapman kaşlarını çattı. "Ganyeve Çölü Anadawn'ın ulaşamayacağı bir yerde.

Bu mümkün değil."

"Herkes için değil," dedi Rose ve Wren onun yakınlarda bir yerde olan Shen'i düşündüğünü biliyordu. Büyük olasılıkla Cam ve Celeste ile mutfakta şarap içiyordu ya da belki de avluda en genç savaşçı cadı Tilda'yı eğitiyordu. Her halükarda, bunu ona mümkün olan en kısa sürede söylemeleri gerekecekti. Ne de olsa Shen çölde doğmuştu. Kumun akıntılarını herkesten daha iyi bilirdi. Eğer Ganyeve'de yanlış giden bir şeyler varsa, bunu bilmek isteyecektir.

"Ve bu arada," diye devam etti Rose, "ayırabildiğimiz kadar askeri sizinle birlikte Gallanth'a geri göndereceğiz. Kasabanın duvarlarını güçlendirmeniz ve çöl sınırından olabildiğince uzakta yeni lojmanlar inşa etmeniz gerekecek." Yüzbaşı Davers'e başıyla işaret etti. "Muhafızların Dearg kasabasını da kontrol etmelerini sağla. Ne de olsa onlar da çöl ticaret yolunun bir parçası ve hafızam beni yanıltmıyorsa, duvarları daha alçak. Riskleri daha da büyük."

Davers çenesini eğdi. "Bunu göreceğim, Kraliçe Rose." Chapman onaylayarak, "Her zamanki gibi akıllıca," dedi.

Wren o gün ilk kez kendini boyundan büyük işlere kalkışmış gibi hissetmiyordu. Sadece hükmetmek için doğmamış, aynı zamanda bunun için hazırlanmış olan kız kardeşine minnettardı. Hayatını buna adamıştı. Wren de kendi hayatını Banba'ya adamıştı. Ne de olsa büyükannesi son on sekiz yıldır bu krallığa hazırlanıyordu. Wren sadece taç giyme gününe kadar plan yapmıştı. Her zaman Banba'nın o an ve sonrasındaki tüm anlarda yanında olmasını, yol gösterici elinin Wren'in omzunda ağır ağır oturmasını beklemişti. Ortha'ya döndüklerinde, çoğu sabah kayalıklarda yürürken, sebzeleriyle ilgilenirken bu konu hakkında konuşurlardı. Bazen de gece geç saatlerde, sahildeki ateşler alçaktan yandığında ve geleceğe dair hayalleri dumanların arasında dans ediyormuş gibi hissettiklerinde.

Yeni dünyayı birlikte yöneteceğiz küçük kuş, diye söz verirdi Banba ona. Sonunda halkımızı eve getireceğiz ve büyük cadı Eana göklerden bize gülümseyecek.

Wren büyükannesi olmadan ne kadar uzun süre yaşarsa, suçluluk duygusu da o kadar artıyordu. Kalbinin en uç noktalarını kemiriyor, gecenin sessizliğinde ona fısıldıyordu. Kral Alarik Rose'a yakında cevap vermezse, meseleyi kendi ellerine almak zorunda kalacaktı. Kalemını bırakıp kılıcını kullanacaktı.

Ne de olsa Banba da onun için aynı şeyi yapardı.

Bizi ayıracak kadar keskin bir silah yok, küçük kuş. Kaderlerimizi inkar edecek kadar zalim bir dünya yok.

Gallanth'lı çocuk gitti ve aynı hızla başka bir haberci geldi. Ondan sonra bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha. Ve sonunda sessizlik oldu.

"Ah," dedi Rose, süslü dede saatine gülümseyerek. "Sanırım öğle yemeği vakti geldi."

"Bir çalışma yemeğine ne dersiniz?" dedi Chapman ve Wren'i dehşete düşürerek bir tomar daha açtı. "Yaklaşan kraliyet turunun planlarını tartışmanın akıllıca olacağını düşündüm."

"Bekleyemez mi?" dedi Wren, kapıya doğru yolu yarılamıştı bile.

Rose kendi guruldayan midesi karşısında kızardı. "Korkarım şu anda kraliyet turunu *düşünemeyecek kadar* açım Chapman."

Chapman itiraz etmek için ağzını açtığı anda kapılar açıldı ve telaşlı görünen bir asker içeri daldı. Doğruca Yüzbaşı Davers'in yanına gitti, her ikisi de alçak ve acil tonlarda mırıldanıyordu, ta ki Rose adamların sözünü kesip tüm odaya ve aslında içinde duran kraliçelere hitap etmeleri konusunda ısrar edene kadar.

"Eshlinn'de bir protesto var," diye açıkladı asker. "Değirmeni ateşe vermişler." Davers'e baktı. "Barron tarafından organize edildiğine dair duyumlar aldık. Daha dün Uluyan Kurt'ta bu konuda konuşurken duyduk."

Rose kaşlarını çatı. "Ne tür bir protesto?"

Asker yutkundu. "Krallığa karşı bir protesto."

Wren, "Cadılara karşı bir protesto demek istiyorsun," dedi.

Askerin gözleri ikisinin arasında gidip geldi. Sonra da Thea'ya. Wren onun Eshlinn'deki protestodan değil, burada, hayatı boyunca korkması gerektiği öğretilen cadıların arasında bulunmasından rahatsız olduğunu hissetti.

Korkak, diye düşündü acımasızca.

"Eh," dedi Kaptan Davers, konuşmaya girerek, "bugünlerde ikisi de aynı, öyle değil mi? Akla yatkın olan şu ki

Eshlinn'de ve hatta tüm Eana'da *eski* yöntemlere sadık kalmak isteyen bazı insanlar olacaktır."

"Savunmasız cadılardan nefret etmekten ve onlara zarar vermekten mi bahsediyorsunuz?" dedi Wren. Kaptan Davers çenesini kaldırarak onun bakışlarındaki meydan okumayla karşılaştı.

"Büyücülük en az diğerleri kadar güçlü bir silahtır. Gerçek budur."

"Yararsız biri," dedi Wren ve o anda ondan da hoşlanmadığına karar verdi.

"Bu kadar yeter," dedi Rose sabırsızlıkla. "Kim bu Barron ve tam olarak ne istiyor?"

"Bu Sör Edgar Barron olmalı," dedi Chapman, kaşlarını çatarak. "Birkaç yıl önce Kingsbreath tarafından atanan Eshlinn valisi olduğunu hatırlarsınız. Aslında terfi etmeden önce Kraliyet Muhafızları'nda Yüzbaşı Davers'in yanında eğitim görmüştü. Onun görevi büyücülük belirtilerine karşı dikkatli olmaktı. İşine *son derece* bağlı olduğunu söyleyebiliriz."

"Ve sonra onu kovduk," dedi Wren, taç giyme törenlerinin ertesi günü aynı kaderi paylaşan diğerlerinin yanı sıra bu ismi de hatırlayarak. "Barron'un hayırseveri Rathborne'u öldürmemizden sadece birkaç gün sonra."

Kaptan Davers sertleşti. "Kısa ve öz."

Rose kollarını kavuşturdu. "Bu adamlar neden hiç sessizce gidemiyorlar? Yani, *gerçekten*, mum yapımı ya da marangozlukla uğraşıyorlar. Hayatını kazanmak için masum insanları öldürmeyi içermeyen pek çok onurlu yol var." Wren bir zamanlar cadılara karşı bir savaşı desteklemiş olan Kaptan Davers'a böyle bir şey söylemenin ironik olduğunu belirtecekti ama

dışarıdan gelen yüksek sesli bir *çatırtıyla* irkildi.

"Ah, şu asi Rowena." Thea inleyerek ayağa kalktı. "Onunla ben ilgilenirim."

Yaşlı cadı henüz bir adım atmıştı ki bir çığlık duyuldu. Wren tahtından sıçradı, tam zamanında kapıların üzerinden alevli bir okun fırladığını gördü. Ok avluya düşmüş ve etrafa keskin bir duman yaymıştı. Pencereye doğru koştu.

İki alevli ok daha kapıların üzerinden süzülürken Rose, "Neler oluyor?" diye bağırdı. Wren onların hemen ötesinde öfkeli bir kalabalığın toplandığını görebiliyordu.

"Tanrım," dedi Thea. "Ben buna protestodan daha fazlası derdim."

"Kaptan Davers!" diye bağırdı Rose. "Neden hâlâ orada dikiliyorsunuz? Oklarından biri birine isabet etmeden önce şu haylazları tutuklayın."

avluma!"

"Derhal, Kraliçe Rose." Yüzbaşı, taht odasından çıkarken askerlerine emirler yağdırarak önlüğünün üzerinde döndü.

Wren çılgınca avluyu taradı. Cadılar içeri çekilmişti ama Shen'in kargaşadan uzaklaşmak yerine ona doğru koştuğunu gördü. Dış duvara çoktan tırmanmıştı ve şimdi surlar boyunca ilerliyordu. Başını eğmiş, bakışlarını aşağıda toplananlara dikmişti. Şimdi bağıryorlardı, her okla birlikte gırtlaktan gelen öfke çığlıkları atıyorlardı.

Bir başka alevli ok kapının üzerinden süzüldü, bu seferki öncekinden daha yüksek ve daha parlaktı. Davers ve askerleri kılıçlarını çekmiş bir halde saraydan dışarı fırlarken hava puslu ve gri bir renge büründü.

Kalabalık dağılmaya başladı ama bir ok daha fırlatılmadan önce değil. Bu ok avluya doğru süzüldü ve balkon penceresine isabet etti. Ok bir kıvılcım yağmuruyla patlayıp zeytin ağacını alevler içinde bırakırken Wren öfkeyle bağırdı. Açık pencereden içeri dolan duman Wren'in öksürmesine neden oldu.

"Geri çekil!" Thea onu camdan uzaklaştırdı ve ciğerlerindeki spazmı yatıştırmak için hızlı bir iyileştirme büyüsü yaptı. "Aklını başına topla, Wren."

Wren öfkesini kontrol etmeye çalışarak burnundan nefes verdi.

"CHAPMAN!" Rose'un sesi taht odasından geçerken çınladı. "Bu Edgar Barron. Onu tanıyor musunuz?"

Chapman bakışlarını pencereden ayırdı, gözleri dehşetle irileşmişti. "Evet, evet, elbette," dedi nefes nefese. "Ya da gerçekten öyleydi."

"Güzel. Onu bize getirmeni istiyorum," diye emretti. "Derhal."

4

Gül

Rose, Anadawn Sarayı'ndaki misafir odasında pencerenin önünde oturuyor ve kendine kraliçe olduğunu hatırlatıyordu. Halkının onu sevdiğini. Yetenekli bir hükümdar olduğunu. Her şeyin yoluna gireceğini. İyiden de öte. Her şey *harika* olacaktı. Krallığının geleceği için bir vizyonu vardı; cadıların ve büyücü olmayan halkın uyum içinde yan yana yaşadığı bir dünya ve Edgar Barron gibi bir adamın -ya da *herhangi bir adamın*- yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

Ama bir kraliçenin avuçları terlememeli, diye fısıldadı kafasının içindeki bir ses.

Ya da kalp çarpıntısı.

Ya da düğümlenmiş bir mide.

Ping! Bir Fa diyez sesi endişesini böldü. Omzunun üzerinden baktı.

Wren parmaklarını piyanonun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirerek beceriksizce bir melodi yaratıyordu. "Bu aptal şeyin akordu bozuk."

"Akordu bozuk olan sensin," dedi Rose. "Belki de ders almalısın."

Kapının yanında durmuş, resmi bir saray askerinin en iyi taklidini yapan Shen homurdandı. Siyah saçının bir tutamı deri kayışından kurtulmuştu ve yanağında, daha önce geçirdiği bir ameliyattan kalma taze bir sıyrık vardı.

Günler önce saray saldırganlarını kovalamıştı ama bunun dışında tamamen iyi görünüyordu. *İyiden de öte*. Karşı konulmaz ve sinir bozucu bir şekilde gösterişli görünüyordu. "Eğer Wren'e bir şey öğretmeye çalıştıysan, talimatları pek hoş karşılamadığını bilirsin. Ya da ritmi."

Wren dilini dışarı çıkardı. "Kovuldun."

"Ben senin için çalışmıyorum." Shen, Rose'un kendisine baktığını hissetmiş olmalıydı, çünkü Rose'un bakışlarını karşıladı ve bakışlarının sıcaklığı Rose'un nabzının hızlanmasına neden oldu. Görevini bırakıp odayı geçerken Rose çenesini indirdi ve kolunun eteğiyle oynadı. Adam pencerenin pervazına yaslandığında kalbi sıkışmış, vücudunun sıcaklığı kemiklerindeki titremeyi hafifletmişti. Gülümsemesi rahattı ama kara gözlerinde bir endişe vardı. "Ben sadece işlerin ters gitmediğinden emin olmak için buradayım."

Rose onun eline uzanma isteğiyle savaştı. Muhafızların nöbet yerlerinden izlediği ve hizmetkârların koşuşturarak çay masasını hazırladığı bu yerde bu uygun olmazdı. Bu yüzden güneşten kaçır gibi ondan kaçtı ve bahçelere baktı.

Bu Rose'un kendini giderek daha fazla oynarken bulduğu bir oyundu. Kütüphanede Shen'e fısıldayarak, rafların arasından öpücükler çalarak ne kadar geç saatlere kadar kalabilirdi? Koridorda kaç kez ona sürtünebilir, teninin kendi tenine değdiği anın geçici sıcaklığının tadını çıkarabilirdi? Artık o kraliçe ve o da her zaman olduğu gibi savaşçı bir cadı olduğuna göre aralarında neye izin vardı? Ne zaman onun gülümsemesiyle çok uzun süre oyalansa ya da o erimiş gözlerde kendini kaybetse, kendini uzak tutma ihtiyacı hissediyordu. Ne de olsa yeniden kurması gereken bir krallığı vardı. Yönetmesi gereken bir saray. Kurtarması gereken bir büyükannesi. Yine de o kalıcı öpücüklerin her biri zihninde oynatıyor, çoğu zaman başını döndürüyordu.

"Ben buradayım," dedi Wren. "Lütfen birbirinize salyalarınızı akıtmayı bırakın."

"Dokunmuyoruz bile," dedi Rose kibarca.

"Elimde değil," dedi Shen aynı anda, gülümsemesi içinde bir sürü keleşbeğı serbest bıraktı.

"Ugh." Wren piyanoya vurmaya devam etti.

Kapı çaldı ve ardından Chapman göründü. "Barron geldi."

Wren kendini piyanodan uzaklaştırdı. "Hain fareyi içeri gönderin."

Rose penceredeki tüneğinden kalkarak, "Daha az konuş lütfen," dedi. Kanepeye doğru ilerledi ve elinin Shen'in ellerine değmesine izin verdi.

Bunu yaparken, kalıcı dokunuş kısa ve hoş bir dikkat dağınıklığı sağladı.

Shen kapının yanındaki yerine dönerken bileğini salladı ve Rose hançerlerinden biri avucuna kayarken gümüş bir parıltı yakaladı. İstemedende olsa gülümsedi. Askerlerle dolu bir sarayda, Shen Lo'nun bulunduğu bir odada kendini daha güvende hissediyordu. Ne de olsa o tecrübeli bir savaşçı cadıydı, şimdiye kadar karşılaştığı en yetenekli savaşçıydı ve onun kendisini ve Wren'i korumak için her şeyi yapacağını iliklerine kadar biliyordu. Rose bugünlerde kendi başının çaresine bakabilecek durumda olsa bile, Shen'in yanında olduğunu bilmek yine de güzeldi.

Rose kanepeye oturdu ve eteklerini düzeltti. Wren sanki saldırmaya hazırmış gibi kolçağa yaslandı.

Rose ikiz kardeşine, "Barron baştan aşağı aranacak," diye hatırlatmak zorunda hissetti kendini. "Burada bir şey denemeyi aklından bile geçirmez."

"Gerçekten mi?" dedi Wren alaycı bir tavırla. "O zaman üç gün önce doğrudan sarayımıza atılan tüm o alevli okları hayal etmiş olmalıyım."

Rose, "Bu muhtemelen dikkatimizi çekmenin bir yoluydu," dedi. "Bunu zeytin ağacımıza söyle."

Chapman kısa bir süre sonra Edgar Barron ve Yüzbaşı Davers ile birlikte döndü. Eshlinn'in bir zamanlar övgüyle anılan valisi odaya çileden çıkarıcı bir rahatlıkla girdi, varlığı bir fırtına bulutu gibi ortalığı dolduruyordu. Rose'un beklediğinden daha uzun boylu, kıvrak ve dar omuzluydu; düzgün kahverengi saçları, soluk teni ve ikizler arasında gidip gelen masmavi gözleri vardı.

"Majesteleri," dedi azımsanmayacak bir alaycılıkla, "parmaklarınızı şıklattınız ve işte buradayım." Çok fazla sayıda küçük, kare diş içeren bir gülümseme attı. "Sihir gibi. Değil mi?"

Elbette Barron'u saraya çağırmak o kadar kolay olmamıştı. Yüzbaşı Davers ve askerleri iki gün boyunca onu aramış, yarım gün de saraya yapılan saldırıdaki rolü nedeniyle -her ne kadar kanıtlanamasa da- onu tutuklatmayacakları güvencesini vererek yeni kraliçelerle masaya oturmaya ikna etmişlerdi.

Rose karşısındaki koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun."

Barron bunu yaparken uzun siyah frakının ucunu havalandırdı. Rose isteksiz bir takdirle ceketin ince terziliğini ve altına giydiği bembeyaz gömleği fark etti. Barron şaşırtıcı bir zarafete sahipti. Rose'un beklediğinden daha az kaba olduğu kesindi. Zarıftı, iyi giyinmişti ve yumuşak konuşuyordu, bu da onu elbette daha da tehlikeli kılıyordu.

Aralarına baktı. "Hanginiz şifacı cadı?" "Neden?" dedi Wren.

"Bir saldırı mı planlıyorsunuz?"

Barron dudağını büktü. "İkisi arasında daha makul olanın o olduğunu duymuştum."

Rose'un bakışları pencerenin yanında taş gibi suratıyla duran Yüzbaşı Davers'a kaydı. Shen piyanonun başına geçmişti ve konuşmalarına olan ilgisini gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu.

Rose, "Bugün tamamen makul davranacağız, yeter ki siz de makul davranın," dedi. Bir demlik nane çayı ve Cam'in o sabah hazırladığı makaron tabağını işaret etti. "Size biraz çay ikram edebilir miyiz? Belki bir makaron?"

"Yapmamayı tercih ederim."

"Korkak," diye mırıldandı Wren.

Rose ona uyarıcı bir bakış attı. Bu Barron'un gözünden kaçmadı. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmıştı. Deri çizimleri kusursuzdu, altın tokaları öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Rose, işte kendini kirletmeyen bir adam, diye düşündü. Üç gün önce kapılarda onu fark etmemelerine şaşmamalı.

"Sör Barron," diye başladı, elinden geldiğince kibarca. "Eshlinn'deki son karışıklıklar kız kardeşimi ve beni çok rahatsız ediyor. Bu hoşnutsuzluğun müsebbibinin *siz* olduğunuza inanmak için sebeplerimiz var."

"Korkarım niyetimi yanlış anladınız." Barron masadan bir makaron aldı ve üstünü çevirdi. "Uzun yıllar boyunca barışı koruma işindeydim. Eshlinn'i herhangi bir *...uygunsuz* faaliyete karşı gözetim altında tutmak benim kutsal görevimdi."

"Büyücülük demek istiyorsun," dedi Wren.

"Ve şimdi, şey... şu anki durumdan daha kötü ne olabilir?" diye devam etti, makaronu parmaklarıyla soyarak. "Kingsbreath'in kendisi öldürüldü, müreffeh krallığımız paramparça oldu, tahtı iki cadı arasında paylaşıldı."

"Eana hâlâ refah içinde," dedi Wren. "Bölme girişimlerinize rağmen o."

"Eana acı çekiyor." Barron makaronun bir yarısını iki elinin arasında ezdi.

parlak yeşil tozun düşüp halıyı lekelemesine izin verdi. "Büyük Koruyucumuzun yasaları ortadan kaldırıldı, toprakları cadılara ve onların iğrenç yöntemlerine teslim edildi. Söyleyin bana Majesteleri, bir krallık korktuğu şeye nasıl saygı duyabilir?"

"Korkacak bir şey yok," dedi Rose, öfkesine hakim olmak için kendini zorlayarak.

Barron makaronun diğer yarısını ezdi. "Buna karar vermek size düşmez."

"Makaronlarımızı ziyan etmeyi bırak," dedi Wren. "Yoksa o halıyı yalayarak temizletirim sana."

Barron ellerinin tozunu aldı, sonra da el değmemiş kadife bir mindere sildi. "Beni buraya çağırmanızın bir nedeni olduğuna inanıyorum."

Rose onun ses tonuna sinirlendi. "Kız kardeşim ve ben nefret dolu yalanlarınızı yaymaktan ve kendi halkımızı bize karşı kışkırtmaktan vazgeçmenizi istiyoruz. Doğuştan hakkımız olduğu üzere, bu krallığı yönetmek için adil bir şans istiyoruz."

"Ne pahasına?" dedi Barron.

"Derhal tutuklanacaksınız," dedi Wren.

Barron alay etmeye cüret etti. "Yüzbaşı Davers bu saraydan zarar görmeden ayrılacağıma dair bana güvence verdi."

"Bu senin ne kadar çileden çıkarıcı olduğunu öğrenmeden önceydi," dedi Wren. "Bu bizim ilk ve son uyarımız, Barron. Artık protesto yok. Artık alevli oklar yok. Artık haince kasaba toplantıları yok. Seni izliyoruz."

Barron'un gözleri eğlenceyle parlıyordu. Rose ona çay fincanı fırlatmamak için elinin tersini çimdiklemek zorunda kaldı. "İkiniz de bir çift cadı kraliçenin *asla* bu krallığın tam desteğine sahip olamayacağının farkındasınızdır. Kendinizi bizden üstün görmediğinizi kanıtlayana kadar olmaz. İçimizden birini yanınıza oturtana kadar olmaz."

Rose kaşlarını çatı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Barron çok geniş gülümsemesini gösterdi. İçinde zerre kadar sıcaklık yoktu. "Bu, senin yanında oturan tahtı halkın tarafından tanınan birine vermen gerektiği anlamına geliyor. Güvendikleri birine."

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdi Wren. "*Senin* gibi biri."

Barron'un bakışları hâlâ Rose'un üzerindeydi. Bu bakışın keskinleşmesinden, boğazının dibinde bir iğne batması gibi hissetmesinden nefret ediyordu. "Henüz bir kocanız yok, Kraliçe Rose."

Piyanoya yakın bir yerden bastırılmış bir küfür duyuldu.

Rose'un içinden şok ve tiksinti geçti. "Kendini kastediyor olamazsın," dedi dehşetle. "Sen benim iki katımsın!"

Wren aynı tiksintiyle, "Ve daha da önemlisi, sen kibirli, sevimsiz bir sürüngensin," dedi. "Rose neden bizi yok etmek isteyen bir adamla evlensin ki?"

"Yani söz konusu yıkıma katlanmak zorunda değilsiniz," dedi Barron basitçe. "Bu kulağa bir tehdit gibi geliyor," diye uyardı Shen.

aniden Rose'un yanına geldi. "Bunu geri çekmeni tavsiye ederim. *Şimdi*."

Yüzbaşı Davers adamların arasına girdi. "Geri çekil Shen Lo," dedi kısık bir sesle. "Burası Anadawn Sarayı, Ortha'nın kanunsuz sahilleri değil."

"Barron'un şansına," dedi Wren. "Aksi takdirde çoktan balık yemi olmuştu."

Barron ayağa kalkarak, "Çok aydınlatıcı bir öğleden sonra oldu," dedi. "Neden önerimi bir hafta kadar size bırakmıyorum?"

"*Ya da*," dedi Shen dişlerini gıcırdatarak, "neden onu senin içine sokmuyorum-" "Bu kadar yeter!" Rose ellerini çırpı ve biraz

Ayağa fırladığında bir düzen görüntüsü vardı. "Yüzbaşı Davers size dışarı kadar eşlik edecek Sör Barron. Askerlerimiz şu andan itibaren sizi düzenli olarak kontrol edecekler. Bu krallığın sadık bir tebaası olarak uyarılarımıza kulak vermenizi ve başınızı beladan uzak tutmanızı bekliyorum." Çenesini

kaldırarak onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Eminim ordumuzun tüm gücüne aşinasınızdır. Kız kardeşim ve ben bunu ilk elden tecrübe etmeni istemeyiz." "Ve eğer zaten çok açık değilse, biz *açıkça* Seni tehdit ediyor," diye ekledi Wren.

Barron gülme cüretini gösterdi. "Tehditler ok gibidir, Majesteleri. Herkes onları ateşleyebilir. Ama bir tanesinin arkasına yeterince düşünce ve güç koyarsanız, herhangi bir büyük krallıkta bir yol açabilir ve tahtının kalbini delebilir."

Göz açıp kapayıncaya kadar Shen, Barron'ın boğazına bir bıçak dayadı. "Bu işin peşini bırakmayacağım."

"Kes şunu!" dedi Rose hızla. İhtiyaçları olan son şey Barron'un kanının ellerine bulaşmasıydı. İyi davranmak ya da en azından öyle *görünmek* zorundaydılar.

-İstediklerini elde etmek için. "Sör Barron zeki bir adam. Ne demek istediğimizi anladığından eminim."

Shen yavaşça ve büyük bir isteksizlikle Barron'u serbest bıraktı.

Barron çenesini eğdi ve hemen topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı. Yüzbaşı Davers ve askerleri ona dışarı kadar eşlik ederek kapıyı arkalarından kapattılar.

"Güzel," dedi Wren. "Onu korkutup kaçırdın."

Şen hâlâ kapıya bakıyordu. "Dilini kesmeliydim."

"O zavallı tehditler için mi?" dedi Rose terleyen avuçlarını elbisesine silerken. "Beni korkutmuyorlar."

Shen ona döndü. "Hayır. Seninle evlenmeye çalıştığım için."

"Oh." Rose'un yanakları patladı. "Gerçekten, ne kadar gülünç bir öneri. Neden en iğrenç adamlar her zaman en hırslı olanlardır?"

Rose'un neredeyse tamamen unuttuğu Chapman, "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü fikir değil," dedi.

Şimdi onun bu önerisine sinirlenmişti. "Ciddi olamazsın."

Shen kıpırdamadan durdu. Rose ondan yayılan öfkeyi neredeyse hissedebiliyordu.

Wren Chapman'a döndü. "Bu yıl Rose'un düğünlerinden birini mahvettim Chapman. Bir başkasını da mahvetmeyeceğimi sanma."

Chapman hemen, "Elbette Barron'un kendisini kastetmiyorum," dedi. "Sadece stratejik bir kraliyet evliliği *fikrinin* şimdiye kadar duyduğum en kötü şey olmadığını kastettim."

Wren kuru bir sesle, "Çünkü daha önce çok iyi gitmişti," dedi.

Chapman, Gevran'daki düğün fiyaskosunun ve zavallı Prens Ansel'in zamansız ölümünün çirkin hatırasını yok etmek istercesine elini salladı. "Görücü usulü evlilik bir ittifaka giden en kestirme yoldur. Eğer Eana'daki bazı insanlar iki cadıya güvenmek konusunda isteksizse, soylu ve saygın bir kocanın bu güvensizliğin bir kısmını hafifletmek için uzun bir yol kat edeceğine inanıyorum." Wren'in dehşete düşmüş ifadesini görmezden geldi ve devam etti. "Tabii ki Eana'nın tanıdığı biri olmalı. Tertemiz bir üne sahip." Shen'e anlamlı anlamlı baktı. "Ya da aslında *herhangi bir* üne sahip. Ve tabii ki bir cadı *olmamalı*."

"Şimdi de beni kızdırmaya çalışıyorsun," diye mırıldandı Shen.

Rose ellerini ovuşturdu. Bir başka görücü usulü evlilik fikrini hazmedemiyordu ama Barron'un veda sözleri onu sandığından daha fazla tedirgin etmişti. Protesto, durdurmanın bir yolunu bulamazlarsa gerçekten korkunç bir şeye dönüşüp büyüyebilecek bir hareketin kıvılcıımıydı.

Wren ve Shen, en genç Caro prensinin uygunluğu konusunda Chapman'la tartışırken, zihni olasılıklarla dolup taşarak bir ileri bir geri volta attı.

Sonra aklına bir fikir geldi. "Ah, biliyorum!" Rose patladı. "Hediyelere ne dersiniz? Eana'daki her eve taçtan hediyeler gönderebiliriz!" Evet, bu işe yarayabilirdi. Herkes hediyeleri severdi. "Bu, onlara yeni ve gelişmiş krallığımızda hoş karşılanan değerli tebaalar olduklarına dair güvence vermenin mükemmel bir yolu."

Wren yüzünü buruşturdu. "Bizi sevmeleri için *tüm krallığa* rüşvet mi vermek istiyorsun?"

Rose çoktan kafasını yormaya başlamıştı. "Ustaca düzenlenmiş bir meyve sepetine ne dersiniz? Ya da eşarplar! Ne de olsa biz farkına bile varmadan kış gelmiş olacak."

"Kafam karıştı," dedi Shen. "Onlara kur mu yapmaya çalışıyorsun?"

"Bir bakıma," dedi Rose savunmacı bir tavırla. "Görüyorsunuz, bir kraliçe her şeyden önce ülkesiyle evlidir. Onlara kur yapmak mantıklı değil mi?"

Shen bunu bir an düşündü. "Caro Prensi'ne kur yapmadığın sürece sorun yok."

"Sadece deneklerimize değer verildiğini göstermemiz gerekiyor." O konuştuğu Rose'un planları daha da çiçek açtı. "Ve kraliyet turunu hızlandıracağız! Ben de bunu genişletmek istiyorum. Barron'dan önce güney kasabalarında yerimizi alacağız." Kız kardeşinin yüzünü ekşiten ifadesini görmezden geldi, heyecan sesini hızlandırdı. "Bunu bir düşün Wren. Halkımızla el sıkışabiliriz. Onlara gerçekte kim olduğumuzu gösterebiliriz. Sen bir büyücüsün

-Belki kelebekler ya da kuşlar yapabilirsin! Ben de şifa sihrimi kullanarak ihtiyacı olan herhangi bir kasaba sakinine yardım edebilirim!" Rose zihninde büyücülüğün diğer dallarını gözden geçirdi. Bir fırtınanın gücünü sergilemek tam bir gösteri olurdu ama Rose Rowena'nın uslu duracağına güvenemiyordu, belki de Shen'in savaşçı yeteneğini sergileyecek bir gösteri bulabilirlerdi. Ne de olsa bu başlı başına bir gösteriydi.

Rose'un düşünceleri en yakın arkadaşına kaydı. Her iki kız da cadı olduklarını bilmeden Anadawn'da birlikte büyümüş olmalarına rağmen Celeste hâlâ kendisinin de bir kahin olabileceği ihtimalini kabullenmeye çalışıyordu. Rose en iyi arkadaşını bu konuda zorlamanın ya da Celeste'i bir ödül gibi Eshlinn sokaklarında dolaştırıp yıldız kuşlarının toplandığı her yerde kehanetler sunmanın adil olmayacağını biliyordu. Her halükârda, konu kâhinlere geldiğinde, onları bu kadar özel kılan da bu gizemleri değil miydi?

"Sihrimizin neler yapabildiğini gördüklerinde, taht konusunda ... gelecekleri konusunda bize güvenebileceklerinden emin olacaklar!" diye devam etti nefes nefese. "Onların ihtiyaçlarını, korkularını dinleyebiliriz ve bundan da öte, Eana'yı herkes için daha iyi bir ülke haline getireceğimize dair onlara göz göze söz verebiliriz."

Wren kollarını kavuşturdu. "Peki ya bize ok atarlarsa?"

"Wren haklı," diye araya girdi Shen. "Şu anda bir kraliyet turu için çok tehlikeli. Her şeyin yoluna girmesine izin vermelisin."

"Saçmalık. Eğer hiçbir şey yapmazsak, bize karşı duyulan kızgınlık daha da artacak," dedi Rose kararlı bir şekilde. "Bir lider *önderlik* etmelidir. Barron'un kamuoyu önünde bizi yenmesine izin vermeyi reddediyorum." Wren ve Shen'in arasına baktı. "Yani, ikinizden birinin yapacak olumlu bir katkısı yoksa, planlamayı bırakmanızı öneririm."

"Bir önerim var," dedi Wren. Rose daha o söylemeden ne olduğunu biliyordu. Kız kardeşinin gözlerindeki kararlı parıltıdan bunu anlayabiliyordu. "Bunun yerine Gevra'ya bir tur atalım, böylece Banba'yı kurtarabiliriz. Barron ve onun küçük isyanıyla nasıl başa çıkacağını çok iyi bilir."

Rose kaşlarını çatı. "Banba Güneşsiz Deniz'in ta öbür ucunda." "Beklemekten bıktım Rose. Artık harekete geçme zamanı."

Rose tereddüt etti. Birkaç gün içinde her şey değişmişti. Tehlike Anadawn Sarayı'nın kapılarına kadar gelmişti ve eğer Barron'un ayrılık sözlerine inanılacak olursa, mücadele edecek daha çok şey olacaktı. Elbette Wren, burunlarının dibinde isyan kıpırdanırken askerlerini başka yöne çevirip Gevra'ya bir saldırı başlatmalarını önermiyordu.

Wren'in burun delikleri alevlendi. "Büyükannemizi eve nasıl getireceğimizi konuşmadan önce anlamsız meyve sepetleri ve aptal kraliyet turları hakkında konuşmak istemiyorum."

"Meyve sepetleri anlamsız *değil*," dedi Rose, sesi kız kardeşininkine uyacak şekilde yükselerek. "Kraliyet turumuz da öyle. Sağlıklı düşünemiyorsun. Şu an Gevra'ya gitmek için doğru zaman değil."

"Ben de bu fikirden nefret ediyorum," dedi Shen. "Aslında, henüz ikinizden de iyi bir fikir duymadım."

Wren kollarını kavuşturdu. "Kaleminin gücü konusunda yanılmışsın Rose. Mektupların başarısız oldu."

Rose aniden bitkin düşerek kolçağa yaslandı. "O zaman başka bir şey düşünüyoruz. Söz veriyorum. Ama lütfen tartışmayalım, Wren. Aynı taraftayız, unuttun mu?" Rose elini uzattı ve kız kardeşi elini tutunca rahatladı. Wren'le kavga etmekten nefret ederdi. Her şey bir yana, verimsiz bir şeydi. "O iğrenç Barron beni berbat bir ruh haline soktu. Neden mutfağa gidip Cam'in akşam yemeği için ne hazırladığına bakmıyoruz?"

"Nihayet. Benim de katılabileceğim bir fikir," dedi Shen. Wren bir nefes verdi. "İyi. Ama bu iş daha bitmedi."

"Hayır," dedi Rose sessizce, "içimde daha yeni başladığına dair kötü bir his var."

5

Wren

Sonraki günler Kral Alarik'ten gelen aynı sinir bozucu sessizlikle geçti. Rose'un Banba'yı eve getirmenin diplomatik yollarını tükettiği ve Chapman'ın tavsiyesi üzerine dikkatini eve daha yakın sorunlara yönelttiği kısa sürede anlaşıldı. Her sabah kahvaltısını otoriter kâhya ve Kaptan Davers ile birlikte kütüphanede yapıyor, üçü de Wren'in gitmeye hiç niyeti olmadığı bir kraliyet turunun planlarını inceliyordu.

Aklı hâlâ Gevra'daydı. O kadar ki, iki gün önce Wren gizlice mews'e inmiş ve Kral Alarik'e kendi mektubunu göndermişti.

Dinle beni, seni kibirli, tepkisiz göt, eğer büyükannemi bana geri vermezsen, taptığın o aptal ayıya yemin ederim ki oraya yelken açıp dişlerinin her birini kafatasına geçireceğim. Beni test etme. Ben bir cadıyım, unuttun mu?

Wren

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir yanıt gelmemişti.

Artık Wren sabahlarını Anadawn'ın batı kulesinde, yılların tozunu, kirini ve kırık mobilyalarını eleyerek geçiriyordu. Çoğunlukla, Banba'yı kurtarmak için kendi gizli planını yaparken yalnız kalmak için bir bahaneydi, ama ikinci bir amacı da vardı. Bir kez karar verildiğinde

İkizler Eana'yı birlikte yönetecekti, Wren batı kulesini kendi yatak odasına çevirmeye karar vermişti.

Willem Rathborne tarafından öldürülmeden önce on sekiz uzun yıl boyunca batı kulesinde mahsur kalan kahin Glenna'nın anısını onurlandırmak için, Wren onun eşyalarını karıştıran kişi olmak istemişti ama küflenmiş giysiler, eski kuş kafesleri ve solmuş mobilyalar arasında günlerce gezindikten sonra, burada kurtarılmaya değer hiçbir şey olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Elske öğleden sonra erken saatlerde geldi ve burnuyla kapıyı iterek açtı.

"Akıllı kız," dedi Wren, devasa Gevran kurdunun kulaklarının arasındaki tatlı noktayı kaşırken. "Er ya da geç beni fark edeceğini biliyordum."

Kurt onun eteklerini şefkatle kokladı ve Wren yüzünü onun omzuna bastırarak dağ kokusunun tadını çıkardı. Bu ona üç hafta önce kendisinden uzaklaşan Tor'u hatırlattı. Kurt, askerin veda hediyesi olmuş, kalbinin bir parçasını Eana'da bırakmıştı. Wren'in kalbi, Elske'nin Gümüştıl kıyısında, Wren'i lime lime etmek isteyen Prenses Anika'nın kar leoparını şiddetle savuşturarak hayatını nasıl kurtardığını hatırlayınca sızladı. Daha sonra, Gevran askerinin sisler içinde onlardan uzaklaşmasını izlerken Elske kararlılıkla Wren'in yanında oturmuştu.

Gevra'yı düşünmek Wren'in parmaklarını kaşındırıyordu. Elinden gelse hemen şimdi giderdi ama gün aydınlık ve yoğun ve Anadawn asker kayınıyordu. Bir sonraki hamlesi konusunda akıllı ve sabırlı olmalıydı.

Wren pencerenin yanındaki bir yığın ıvır zıvırı karıştırırken gözleri tanıdık, çatlak bir portreye takıldı. Portreyi çevirdi ve kendisinininkine çok benzeyen iki yüze baktı. Bir hanedanı yok eden iki taç. Starcrest ikizleri, Wren ve Rose'un ataları, bin yıldan uzun bir süre önce Eana'yı birlikte yönetmişlerdi, biri diğerine karşı gelip cadıların mahvına yol açmadan önce. Oonagh bir hamlede kız kardeşi Ortha'ya ihanet etmeyi ve cadıları lanetlemeyi başarmış, güçlerini beş farklı kola -şifacı, kahin, fırtına, büyücü ve savaşçı- ayırarak Gümüştıl Nehri'nde boğulmuştu.

Wren, Glenna'nın uyarısı zihninde yankılanırken Oonagh'ın çatık kaşlı yüzüne baktı. *Kayıp cadı kraliçe Oonagh Starcrest'in lanetinden sakının. Lanet yeni kanla akıyor. Yeni kemiklerde yaşar.* Bu Wren'e yönelik bir uyarıydı ve Rose'la paylaşmamıştı. Kız kardeşi

Wren'in sadakatini sorgulamadan ya da lanetli atalarıyla hangi uğursuz kusuru paylaşabileceğini merak etmeden zaten yeterince endişeleniyordu. Ayrıca, Wren kız kardeşine asla ihanet etmeyeceğini biliyordu. Dünyadaki hiçbir şey için.

"Saçmalık," diye mırıldandı Wren, portreyi büyüyen çöp yığınının içine fırlatarak. "Biz onlar gibi olmayacağız."

Alçak bir gümbürtü Wren'i kazdığı yerden sıçrattı.

Elske ters dönmüş bir çekmeceye hırıyordu. "Ne oldu tatlım?" dedi Wren, ayağa fırlayarak.

Kurt sandıktan uzaklaştı. Wren çekmecenin içine uzandı ve kıvrılıp arkaya doğru itilmiş eski mavi bir elbise buldu. Malzemesi pelüş ve pırıltılıydı ve korsajın etrafındaki işlemeler yıpranmış olsa da, bunun bir prensese uygun bir elbise olduğunu söyleyebilirdi.

Ya da, belki, bir kraliçe.

Elske toplanmış elbiseye homurdandı.

"Neyin var senin?" dedi Wren elbiseyi açarken. Giysinin içinden bir şey yuvarlanarak yere düştü ve Wren'in sıçramasına neden oldu.

Elske geri çekildi.

Wren onu incelemek için çömeldi ve kendi zümrüt bakışlarını ona bakarken buldu. Elbise süslü bir el aynasını saklıyordu. Gümüşten yapılmıştı ve küçük cam ovalini çevreleyen bir sıra on iki safir kakmayla işlenmişti. Aynayı çevirdi ve ince işçiliğe hayran kaldı.

"Yeterince dikkatli bakarsak burada bir hazine bulacağımızı biliyordum." Wren kafasını kaldırdığında Elske kapıda durmuş, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Aynayla ilgili bir şey onu korkutuyordu ve Wren bunun kendi karlı yansıması olmadığını hissediyordu. Bu sihirdi. Parmaklarında hafif bir uğultu hissedebiliyordu; bu hazinenin Valhartlardan değil, onlardan çok önce hüküm sürmüş cadılardan kalma bir kalıntı olduğunu gösteren bir sıcaklık damlası. Belki de bir zamanlar tam da bu kulede yaşamış olan bir cadının.

Wren aynayı dikkatle yere bıraktı. Bir dakika geçti, camın kırılmasını ya da korkunç bir şey olmasını beklerken nefesi göğsünde düğümlendi. Ama kendi yüzü ona bakıyordu, alnı terden parlıyordu, kestane rengi saçları şakaklarına dökülüyordu. El aynasının bir zamanlar sahip olabileceği sihir her ne ise artık uykudaydı. Artık sadece bir aynaydı ve Wren'in zevkine göre fazla süslüydü. Ama yine de onu saklamaya karar verdi. Başka birinin eline geçmesini istemiyordu. Ne olur ne olmaz.

Tam pencere pervazına bir kuş konduğu sırada el aynasını çantasına yerleştirdi. Elske korkusunu unutup onu kovalamak için odanın öbür ucuna sıçradı ve Wren bir an için onun Güneşsiz Deniz'in ötesinden dönen bir haberci şahin olduğunu düşündü. Ama o bir şahin değildi.

Bu bir yıldızkuşuydu. Gümüş göğüslü kuşun görüntüsü Wren'i ani bir endişeyle doldurdu. Yıldızkuşları sadece kahinlerin, kuşların oluşumlarından geleceğin şekillerini çıkarabilen cadıların yakınında toplanırdı. Ama Glenna ölmüştü. Bu yıldızkuşu neden onun kulesine dönmüştü?

Çantasına baktı. Bunu ayna mı yapmıştı? Büyülü kuş yakınlarda uçuyor ve uyandırdığı eski büyüü hissediyor muydu? Yoksa pencere kenarına konması sadece bir tesadüf müydü?

Wren sinirlerinin sarsıntısını yatıştırmaya çalışarak bir nefes verdi. Kuş geldiği gibi hızla uzaklaştı ve Wren'in kendisini en başta bu kadar heyecanlandığı için aptal gibi hissetmesine neden oldu.

Gözlerini kapattı. "Bu kadar paranoyak olmayı bırak."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Wren yerinden sıçradı. "Alo?" diye seslendi. "Kim var orada?"

Tanıdık bir kahkaha rüzgâr çanı gibi çınladı. "Bu kadar korkmuş gibi davranma. Sadece benim."

Rose'un en yakın arkadaşı Celeste, kehribar rengi dökümlü bir elbise ve incilerle süslü bir saç bandı takarak içeri daldı. "Canım sıkıldı, gelip seni kontrol edeyim dedim." Dağınıklığı incelerken burnunu kırıştırdı. "*Burada mı* uyumak istiyorsun?"

"Devam eden bir çalışma."

"Biraz ilerleme var." Celeste homurdandı. "Kokuyor."

"Belli ki hiç Ortha'ya gitmemişsiniz. İnan bana, burası çok daha iyi bir yer."

"Rose seni burada bulabileceğimi söyledi," diye devam etti Celeste. "Sanırım turu planlamasına yardım etmek istememen onu incitti."

Wren kuru bir sesle, "Eminim ikimiz için de fazlasıyla eğleniyordur," dedi.

"Adını bile duymadığım şehirlere gidiyorsunuz."

Wren inledi.

"Bu arada muhafızlar nerede?" dedi Celeste. "Merdiven boşluğunda kimse yok."

"Sinir bozucular. Onları gönderdim."

Celeste ince bir kaşını kaldırdı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Barron'la ilgili olup bitenleri düşünürsek. Rose bana onun takipçilerinin kendilerine bir isim verdiklerini söyledi."

"Koruyucunun Okları," dedi Wren. Bu haberi dün sabah almışlardı. "Pek akılda kalıcı değil, değil mi?"

"Barron'un İçki Tazıları'yla gitmeliydi," dedi Celeste. "Haftada iki kez Uluyan Kurt'ta toplanıyorlar."

Wren alçak bir ıslık çaldı. "Şu bar hesabını bir düşünsene." "Bu işi ciddiye aldığını gördüğüme sevindim." "Korkutucu bir isim bir isyan yaratmaz."

Celeste dikkatli bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Bu akşamki veda yemeğinde ne giyeceğine karar verdin mi? Saçını taramak isteyebilirsin. Ve belki de o elbiseyi yakmalısın. Ayrıca bu sefer kurdu dışarıda bırak. Herkes ondan korkuyor."

"Başka bir şey var mı Chapman?" diye sordu Wren.

Celeste, "Bir kez olsun sana söyleneni yap," dedi. "Bu gece Rose için önemli. İkiniz de turunuza çıkmadan önce sarayda moralleri yükseltmeye çalışıyor."

"O zaman tatlı iyi olsa iyi olur." Wren ayağa kalktı ve eteklerinin tozunu aldı. Çantasına uzandı ve Elske'den bir uyarı hırıltısı daha aldı.

Celeste gözlerini kurda dikti. "Ona ne oldu böyle?"

Wren omuz silkti. Nedense el aynasını keşfettiğini kendine saklamak zorunda hissetmişti. Belki de bunun nedeni ne kadar özel olduğuydu. Ya da belki de belli belirsiz onu çalışırmış gibi hissettiği içindi. "Buraya hâlâ alışmaya çalışıyor. Gevra'yı özlediyor."

Celeste'in kaşlarının arasında dar bir çukur belirdi.

"Başka bir şey var mıydı?" dedi Wren. "Tuvalete gitmen gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

Celeste altın küpelerinden biriyle oynarken kaşları daha da çatıldı. "Sayılır. Bilmiyorum."

"Celeste. Bu bekleyiş beni öldürüyor."

"Dün gece seninle ilgili bir rüya gördüm," diye ağzından kaçırdı Celeste. "Bir şey söylemeyecektim ama ..." Kollarını kendine doğru çekti. "Sonra sen Gevra'dan bahsettin ve birden söylemem gerektiğini hissettim."

Wren penceredeki yıldızkuşunu, onun Celeste'den bir dakika önce nasıl geldiğini düşündü. Celeste'in bir yıldızkuşu olma olasılığını gündeme getirmişti.

daha önce bir kez görmüştü ama o zaman pek iyi gitmemişti. Bu konuşmayı tekrar yapmaya hazır olup olmadığını merak etti. "Ne tür bir rüya?" dedi ihtiyatla. "Neyin peşindeydim?"

Celeste tereddüt etti. "Sen ölmüştün." Wren'in midesi bulandı.

Celeste'in bakışları pencereye kaydı. "Bu sadece bir rüyaydı. Gerçek bir hayal değil. Yıldız armaları ya da gece gökyüzüyle hiçbir ilgisi yok. Bu işler böyle yürür, değil mi? Bir rüya her anlama gelebilir." Konuştukça sesi daha az emin geliyordu. "Ve benim bir kahin olup olmadığımı bile tam olarak bilmiyoruz. Tanrı aşkına, daha on dokuz yaşındayım. Eğer bir cadı olsaydım, bunu şimdiye kadar çoktan anlamış olmam gerekmez miydi?"

Wren, Rose'un şifacı olduğunu anlamasının ne kadar uzun sürdüğünü ya da Celeste'in Kingsbreath'in gölgesinde yaşarken kendini sanatına açmasının ne kadar zor olduğunu hatırlatmak yerine dilini tuttu. Bunun için onu öldürebilirdi.

"Sadece bir görüntüydü," diye devam etti Celeste. "Dudakların maviydi ama gözlerin sonuna kadar açıktı. Donmuştun."

Wren tüylerinin diken diken olmasını görmezden gelmeye çalıştı. "Dediğin gibi, bu sadece bir rüyaydı."

"Belki de öyledir. Ama ne olursa olsun, Gevra'ya gidemezsin, Wren."

"Böyle pervasızca bir şey yapacağımı sana düşündüren nedir?" "Şu ana kadar senin hakkında bildiğim her şey," dedi Celeste kesin bir ifadeyle.

"Nasıl olduğunu biliyorum.

Banba için endişeleniyorsun. Onu kurtarmayı ne kadar çok istiyorsun. Ama ilk görevinin kız kardeşine karşı olduğunu bilmelisin. Ülkene karşı."

Wren'in burun delikleri alevlendi. Banba'yı kurtarmak kalbi kırık bir torun tarafından uydurulmuş yarım yamalak bir plan değildi. Bu, Wren'in Eana'yı kurtarma ve cadılar için müreffeh bir gelecek sağlama stratejisinin bir parçasıydı. Banba mükemmel bir danışmandı, Wren ve Rose'un Barron ve onun gibi baş belalarıyla başa çıkmak için ihtiyaç duydukları Kraliçe Nefes'ti. Eve ne kadar erken dönerse herkes için o kadar iyi olacaktı.

"Neden sessizleştin?" dedi Celeste kuşkuyla. "Akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi düşünüyordum."

"Hayır. Konuyu değiştiriyorsun." Celeste uyarıcı bir parmak kaldırdı. "Eğer bir gemiye ayak basmayı *aklından* bile geçirirsen-"

"Bence sen bana patronluk taslamayı kız kardeşimden daha çok seviyorsun," diye araya girdi Wren. "Bu konuda gerçekten çok iyisin." Kolunu Celeste'in koluna doladı ve onu odadan çıkardı, kapının açılmasına izin verdi.

arkalarından çarparak kapandı. "Ayrıca, beni zamanında yakalayabileceğini de nereden çıkardın?"

"Öngörü avantajına sahip olduğumu unutuyorsun."

Merdiven boşluğundan aşağı inerlerken Wren, "Yani, kabul etmeye hazırsın, öyle mi?" dedi, Elske arkalarından usulca ilerliyordu. "Sonuçta bir kahin olduğunu mu?"

"Sanırım cesediniz Gevra'da bulunmadıkça bundan emin olamayacağız."

"Olmayacak," dedi Wren.

Celeste loşlukta huzursuzca ona baktı. "Göreceğiz," dedi.

6

Gül

Rose iyi düzenlenmiş bir akşam yemeği partisiyle çözülemeyecek çok az şey olduğuna inanıyordu. Ve Anadawn'daki muhafızlar ile şamatacı Ortha cadıları arasında süregelen güvensizlik de bir istisna değildi.

En azından bu geceye kadar buna inanmıştı.

Rose, resmi yemek odasını taze çiçek vazolarıyla doldurarak, tozlu perdeleri açıp ışığın içeri girmesini sağlayarak ve masanın dantel masa örtüleri ve yaldızlı sofrta takımlarıyla donatılmasını emrederek aydınlatmak için özel bir çaba sarf etmişti.

Hatta duvarları süsleyen zevksiz savaş resimlerini kaldırıp yerlerine anne ve babasının düğün günlerinde çekilmiş bir portresini ve bir zamanlar yatak odalarında asılı olan nefes kesici Errinwilde manzarasını koyacak kadar ileri gitmişti.

Yine de oda hala havasızdı.

Daha da kötüsü. Perili gibiydi. Masanın başında oturup diğerlerinin gelmesini beklerken Willem Rathborne'un hayaletinin arkasında belirdiğini hayal etmekten kendini alamıyordu. Onun duruşunu düzelttiğini hayal ederken kokuşmuş nefesinin kokusunu bile alabildiğine yemin etti.

Saat yediyi gösterdiğinde Rose konuklarını karşılamak üzere ayağa kalktı. Kraliyet turu üzerinde birlikte çalışarak geçirdikleri verimli bir günün ardından Rose

Kaptan Davers'ı davet etmeye karar verdi. Shen ve Rowena'nın arasında oturuyordu, Rose'la Ortha'da ilk karşılaştıklarında onu öldürmeye çalışan sivri dilli genç fırtına. O zamandan beri bunun için özür dilemişti ama Anadawn'ın koridorlarında sürekli fırtına büyü kullanması muhafızların onun hakkındaki düşüncelerini pek de güçlendirmemişti.

Yüzbaşı Davers en azından küçümsemesini gizlemek için çaba sarf ediyordu. Anadawn Muhafızlarının başı tıknaz ve solgundu, güçlü bir çenesi, kırılmış kum sarısı saçları ve buna uygun bir bıyığı vardı. Anadawn'da en uzun süre görev yapan askerlerden biriydi. Rose'a küçüklüğünden beri göz kulak olmuş ve onu gül bahçesinde somurturken bulduğunda sık sık karamel verirdi.

Rose, Tilda'yı Shen'in diğer tarafına oturtmuştu, çünkü genç cadı büyük olasılıkla onun gözetimi altında davranacaktı. Sonra Rose'un sol tarafında oturan Celeste vardı. Diğer tarafta da yeni Kraliçe Nefesleri Thea oturuyordu.

Wren saçları toz içinde ve yanında Elske ile yirmi dakika geç geldi.

Rose iç çekti. "Senden kurdu getirmemeni istemiştin."

"Ne kurdu?" Elske eteklerinin arkasına çömelirken Wren şaşkınlık numarası yaptı.

"Lütfen oturun. Neşeli ol."

Wren masanın diğer ucuna oturdu ve şarabından büyük bir yudum aldı. "Ne kaçırdım?"

"Barron hakkında yeni bir rapor daha aldık," dedi Shen selamlayarak. "Domuz köy köy dolaşıp cadılara karşı nefretini dile getiriyor ve taraftar topluyor."

"Shen," diye çıkıştı Rose, "bu pek de uygun bir akşam yemeği sohbeti değil." "Bunun gizli bir bilgi olduğundan bahsetmiyorum bile," dedi Davers.

Bıyıkları onaylamaz bir şekilde seğiriyordu.

"Eshlinn'e sorarak öğrendiğim bir bilgi," dedi Shen. "Burnunuzun dibinde duruyordu Kaptan."

"Peki bu bilgilerle ne yapmamızı bekliyorsunuz?" diye araya girdi Rowena. "Bu aptal saraydan çıkmamıza bile izin yok."

"Henüz değil," dedi Rose. "Bu senin kendi güvenliğin için." "Ve onların," diye mırıldandı Kaptan Davers.

İlk yemek hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Rose, nar sosu gezdirilmiş keçi peynirli tartöletlere bakmaktan kendini alamadı

ve ezilmiş cevizle süslenmişti. Tilda iki tanesini aynı anda ağzına attı, sonra da Shen'inkilerden birini iyi bir ölçü olsun diye ısırdı.

Şen fark etmemiş gibi yaptı, bu da Tilda'nın zaferle kıkırdamasına neden oldu.

Rowena o anı seçerek, bir zamanlar Ortha'da yaşamış olan gazlı bir keçiyle ilgili hiç de uygun olmayan bir hikâye anlatmaya başladı ve masadakilerin yarısını histeri krizine soktu. Son birkaç haftadır giderek daha da hüzünlenen Thea bile kıkırdamaktan kendini alamadı. "Banba o keçiden her şeyden çok nefret ederdi. İki kez onu denize uçurdu ama ertesi sabah kulübemizde bulabildi."

Rose boğazını temizledi. "Bunun için teşekkür ederim Rowena. Keçilerle ilgili olmayan bir hikâyesi olan var mı?"

Shen çatalını kaldırdı. "Osuran bir eşek hakkında iyi bir tane var. Yemin ederim daha önce hiç bu kadar kızgın *ya da kötü* kokan bir hayvanla karşılaşmamıştım."

Rose ona kaşlarını çatı. "Shen!"

"Anlat!" diye bağırdı Tilda. "Oh, *lütfe*n anlat."

Rose'un hikâyeyi zaten bildiğinden emin olduğu Wren, "Devam et," diye çıkıştı.

"Oh, bakın, sıradaki yemek!" dedi Rose, Shen hikâyeye başlamadan önce. Bir ıstakoz ikilisi ve mükemmel bir dana eti seçmişti ve ortaya çıkan sonuçtan çok memnundu. Kabuklu deniz ürünleri Ortha cadılarının deniz kıyısındaki evlerini, et ise başkentin gücünü simgeliyordu. Eşlik etmesi için Wren'in favorisi olduğunu bildiği kremalı patates püresini ve Errinwilde'in cömertliğini sergilemek için tereyağlı yeşil sebzelerden oluşan bir karışık seçmişti.

Üzüntüsüne rağmen kimse yemeğe odaklanmamıştı.

Wren sanki her an bir şahinin pencereden içeri dalıp Gevran kralından bir cevap vermesini umuyormuş gibi pencereye bakmaya devam ediyordu. Tilda masanın altından gizlice Elske'ye et parçaları atıyordu. Celeste, her yemeğe burun kıvıran Rowena'ya ters ters bakmaktan vazgeçmiyordu. Thea da en az Wren kadar dalgındı. Rose onun parmağındaki sade gümüş nikâh yüzüğünü çevirip durduğunu fark etmedi ve karısı Banba'yı düşünüyor olabileceğini anladı.

Shen ve Kaptan Davers her konuda birbirlerini geçmeye niyetli görünüyorlardı. Kimin çıplak elleriyle ıstakoz pençelerini açabileceğini görmekle başlayan bu yarış, bir kadeh şarabı tek seferde mideye indirmeye, sonra da bıçaklarını kaç kez çevirebileceklerini görmeye kadar uzandı.

bıçakla yakalamadan önce havaya kaldırdı. Tilda yarışmaya katılmaya çalıştığında Thea eğilip müdahale etmek zorunda kaldı.

Rose bitkin bir halde şarabını bitirdi ve bir tane daha doldurdu. Kadehindeki tortuları döndürdü, baş döndürücü sıvının kaotik akşamı kurtarmanın sırrını taşımasını diledi. *Kadeh kaldırmak!* Birden fark etti. Akşam yemeğinde eksik olan şey buydu. Ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde biraz sallandı. "Eana'nın geleceğine kadeh kaldırmak istiyorum!"

Rowena kadehini havaya kaldırarak, "Cadılara," dedi.

"Anadawn'a," diye karşılık verdi yanakları pembeleşmiş olan Kaptan Davers.

Celeste kadehini kaldırdı. "Ve aralarında filizlenmekte olan dostluğa."

Tilda, Shen'in kadehini kaptı. "Ve-"

"O kadar çabuk değil!" dedi Shen, elindekini çekip alarak. Kadın ona kaşlarını çatı.

"Ve yeni kraliçelerimize," dedi Thea ustalıkla. "Uzun süre hüküm sürsünler." "Buna içilir," dedi Wren.

Kadehlerini kaldırırlarken Rose masanın karşısındaki kız kardeşine gülümsedi.

Bundan sonra kısa bir süre için herkes uslu durdu, Cam'in yemekleri kendine özgü bir sihir yarattı. Tatlı olarak, baş aşçı şahsen parıldayan bir makaron kulesi getirdi. "Eana kraliçeleri için!" dedi iki hizmetkâr bu tehlikeli anıtı Rose'un önüne yerleştirirken. Makaronlar yeşil ve altın rengindeydi, kule o kadar yüksekti ki Rose üzerinden zar zor görebiliyordu.

"Bu altın varak mı?" Rowena bir tanesini incelemek için öne doğru eğildi. "Ne saçma bir israf."

Celeste ona uyarıcı bir bakış attı. "Eğer söyleyecek takdir edici bir şey bulamıyorsan, belki de gecenin geri kalanında çeneni kapalı tutman en iyisidir."

Rowena ona ters ters baktı. "Affedersiniz?"

Celeste sert bir sesle, "İzninizi rica *ediyorum*," dedi.

"Yeşil ve altın rengi!" dedi Rose yüksek sesle. "Eana'yı onurlandırmak için ne şenlikli makaronlar! Hepimizin sevdiği ülke."

Rowena parmağıyla bir fiske vurarak bir rüzgâr gönderdi. Makaron kulesi sallandı.

Celeste'in eli onu sabitlemek için fırladı.

"Kesin şunu!" Masanın karşısındaki Kaptan Davers kaskatı kesildi.

"Biraz büyüden korkmuyorsunuz, değil mi Kaptan?" dedi Shen. Davers gözle görülür bir şekilde titremesini bastırdı. "Elbette korkmuyorum."

"Güzel," dedi Shen gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Çünkü sen farkına bile varmadan kılıcını kınından çıkarabilirim."

"Bu kadar yeter Shen," diye azarladı Rose. Sesini yükselterek yaygaraya bir son verdi. "Wren ve ben Eana'ya uyum getirmeden önce, bunu Anadawn Sarayı'nda tesis etmeliyiz. Bu yüzden bu gece hepinizi buraya topladım. "

Tam o sırada Rowena keskin bir rüzgâr daha gönderdi. Elske o kadar irkildi ki masanın üzerine sıçradı ve makaron kulesini devirirken bir çığlık korosuna neden oldu. Kurt aşağı atlayıp Wren'in sandalyesinin arkasına saklanmadan önce telaşla etrafına bakındı.

Tilda yerden bir makaron aldı ve ısırıldı. "Tadı hâlâ güzel."

"Bir şey onu ürküttü," dedi Wren, Elske'yi okşamak için eğilerek.

Celeste Rowena'ya sert bir bakış attı. "Rüzgârın hızlandığını hissettiğime eminim." Rowena sırtıttı.

Rose başını ellerinin arasına aldı ve içini çekti. "İsteyen varsa salonda çay var."

Doğu kulesindeki odasında, Rose en sevdiği geceliğiyle yatağında oturmuş, kucağında bir yığın kırık makaron vardı.

"Bunlardan kaç tane içtin?" dedi makyaj masasında saçlarının örgüsünü çözmekte olan Wren.

"Yeterli değil," dedi Rose, sefil bir şekilde bir tane daha yerken. "Eninde sonunda beni daha iyi hissettirmek zorundalar, değil mi?"

"Ya öyle yaparsın ya da kendini hasta edersin."

Rose, Wren'in ayaklarının dibine kıvrılmış olan Elske'ye ters ters baktı.

"Kurdu suçlamayın," dedi Wren. "O bize bir iyilik yaptı. Eğer o yemek hemen bitmeseydi, pencereden atlayacaktım."

Rose kız kardeşine bir makaron fırlattı. "O yemeğin bir amacı vardı. Ve sorunsuz geçmesi için çok daha fazlasını yapabilirdin. Her yemekte surat astın."

Wren kız kardeşiyle yüzleşmek için döndü. "Büyükannemiz muhtemelen işkence görürken neşeli olmakta zorlandığım için özür dilerim."

"Ben de onun için endişeleniyorum. Ama umutlu olmayı seçiyorum."

"Aynı şey değil," dedi Wren ve Rose hiçbir şey söylemedi, çünkü bu doğrudu. Aynı şey değildi. Banba'nın eve dönmesini istiyordu ama zihni her gün her saniye bu düşünceyle yanıp tutuşmuyordu. Yaklaşan kraliyet turu, Barron'un Okları ve Ortha cadılarının onun yokluğunda Anadawn Sarayı'nı yağmalamamasını sağlamak gibi başka şeylere odaklanabiliyordu.

Rose, Banba'sız geçen her günün kız kardeşinin kalbindeki boşluğu daha da derinleştirdiğini biliyordu. Wren bu boşluğu sadece endişeyle ve büyükannesini, yani Wren'i büyüten, *seven* ve bir gün onu evine kabul edecek bir dünya için durmaksızın savaşıyor kişiyi bir daha asla göremeyecekleri korkusuyla doldurabiliyordu.

Kapı çalındı ve Thea sabahlığıyla telaşla içeri girdi. "Umarım kraliçenin yatak odasına habersiz gelmemde bir sakınca yoktur."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın Thea." Rose makaronları toplayıp yatağın başucundaki masanın üzerine bıraktıktan sonra ayağa kalkarak onu kucakladı. "Geç oldu, neden hâlâ ayaktasın?"

"Uyuyamadım." Thea bez göz bandının kenarını parmaklarının arasında gezdirirken Rose tırnaklarının çiğnene çiğnene yok olduğunu fark etti. "Gelip ikinizi de kontrol edeyim dedim. Akşam yemeği kesinlikle şamatalı geçti, değil mi?"

"Aradığınız kelime *felaket*," dedi Wren yatmaya hazırlanmak için banyo odasına girerken.

Rose inledi. "Bunu mükemmel bir şekilde planlamıştım."

"Yemek harikaydı," dedi Thea nazikçe. "Arkadaşlığınız da öyle."

"Teşekkür ederim, Thea. Yarı ezilmiş bir makaron ister misin?"

Rose

masadan en iyisini kopardı. Thea minnetle aldı, sonra da yatağın kenarına tüneyip kemirmeye başladı.

"Her şey daha kolay olacak. Geçişler her zaman zordur ama önemli olan birbirinize sahip olmanızdır."

Rose banyo odasına doğru baktı, sonra Wren'in onu duymaması için sesini alçalttı. "Gerçek şu ki, şu anda bu işte tek başımaymışım gibi hissediyorum. Bir akşam yemeği partisini bile yönetemezken bir ülkeyi nasıl yönetebiliriz ki?"

Thea elini Rose'un omzuna koyarak kan dolaşımına bir sıcaklık dalgası gönderdi. Bu, kalbinin ağırlığını biraz da olsa hafifletti. "Bırak

Wren şimdilik Wren olsun. Bu onun için de yeni bir şey, hatırladın mı? Ve Banba'sız dünyayı anlamlandırmaya çalışıyor."

Rose başını salladı. "Özür dilerim. Senin de üzgün olduğunu biliyorum."

Thea gülümsedi ama bakışlarında hüzn vardı. "Her şey yoluna girecek." "Kahin olmaman çok kötü," diye mırıldandı Rose.

"Kâhin olmayabilirim ama Wren'le birbirinize bağlı kaldığınız sürece iyi olacağınızı biliyorum." Thea ayağa kalktı, dizleri sessizlikte gıcırdıyordu. "Şimdi biraz dinlen. Kraliçelerin bile uykuya ihtiyacı vardır."

7

Wren

Wren banyo odasından yıkanmış ve yatmak için giyinmiş olarak döndüğünde, kız kardeşi çoktan uykuya dalmıştı. Pencere kenarında bir kuş oturuyordu. Sıradan bir kuş değildi, Wren irkilerek fark etti. Bu bir Gevran gece kuşuydu. Ve gagasında bir not vardı.

*Wren,
Gel ve bunu yüzüme söyle. Sana meydan
okuyorum. Alarik*

Wren mektubu avuçlarının arasına aldı ve bir kararlılık telaşına kapıldı. Geçtiğimiz haftalarda Banba'yı düşünmekten kendini alamamış, böyle bir işaret, onu doğru yöne itecek bir ateş kıvılcımı için *dua etmişti*. Ve işte şimdi ihtiyacı olan itici güç gelmişti. Kral Alarik onu resmen Gevra'ya davet etmişti.

Gitmesi gerektiğini biliyordu. Ona şahsen hitap edecekti. Onunla yüzleşecekti, hükümdardan hükümdara. Gerekirse onunla savaşıacaktı. Büyüsü ve zekâsı vardı. Cazibesi. Ve eğer her şey başarısız olursa, Tor'un daha önce yaptığı gibi ona yardım edebileceğini umuyordu.

Planı kristalleşirken Wren bir nefes verdi. Mektubu avucunun içinde ezdi, umudu kalbini dövüyordu.

Saatler sonra, Anadawn Sarayı sakinleri derin uykudayken, Wren yatağında doğruldu. Rose uykusunda kaşlarını çatıyordu. Saatlerdir dönüp duruyordu. Kraliyet turu sabah yola çıkacaktı ve Rose akşam yemeğinde istekli bir yüz ifadesi takınmış olsa da uykusunda endişesini yenemiyordu.

Wren elini yastığının altına soktu ve ipli kesesinden bir tutam Ortha kumu çıkardı. Neyse ki cadılar yanlarında bol miktarda getirmişlerdi. Wren büyüleri için her türlü toprağı kullanabilse de, cadıların son on sekiz yıldır gizlice yaşadıkları Ortha'nın kumları en güçlü olanıydı. Rose'a bakarken, içinde kıpırdanan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışarak, toprağın gücünün parmaklarının arasında hareket ettiğini hissetti.

"Beni affet," diye fısıldadı Wren kumu kız kardeşinin üzerine dökerken. *"Topraktan toza ve derin uykuya, uykunda huzur ve rahatlık bul."*

Kum yok olurken altın tozuna dönüştü. Rose'un kaşları memnun bir iç çekişle çatıldı. Wren kız kardeşine ilk kez böyle bir büyü yaptığı zamanı hatırladı. O gece Shen onunla birlikte çöle gitmiş ve Wren onun yerini almıştı.

Bu gece ortadan kaybolma sırası Wren'deydi.

Hızlıca bir veda yazısı karaladı ve Rose'un okuduğunda çok öfkeleneneceğini bildiği için yastığının üzerine bıraktı. Wren'in kalbi kız kardeşini bu şekilde -gece yarısı ve ihanetle- terk ettiği için sıkışsa da, suçluluk duygusu Banba'ya olan sadakatının önüne geçmişti. Her şeyini büyükannesine borçluydu ve müzakere çabaları başarısız olmuştu. Sefil bir şekilde. Eğer Banba'yı yakında kurtarmazsa, Eana'ya karşı kin besleyen ve cadılarla ilgili bir saplantısı olan Kral Alarik'in zulmü yüzünden ölecekti. Rose zamanla Wren'in başka seçeneği olmadığını anlayacaktı.

Karanlıkta giyindi ve yatağın altından çantasını aldı. Çantanın içinde bir parça kıyafet, bir matara su, bir saç fırçası, yedek bir Ortha kumu kesesi ve kız kardeşinin şifonyerinden aşırmayı başardığı bir avuç bozuk para vardı. Gevra'ya güvenli geçiş için takas yapmaya yetmeyecekti ama Wren batı kulesinde bulduğu safir kaplı aynanın bir tüccarı onu gemiye almaya ikna edebileceğini umuyordu.

Merdiven boşluğunda, Elske'nin solgun gözleri karanlıkta parlıyordu.

Wren dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen bana öyle bakma. Seni yanımda götüremem. Çok dikkat çekicisin."

Kurt alçak bir viyaklama sesi çıkardı.

Wren onun iri yüzünü kavradı. "Burada kalıp Rose'a göz kulak olmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin tatlım? Ben dönene kadar kız kardeşimi güvende tutabilir misin?"

Elske başını eğdi.

Okşadı. "Merak etme, sen farkına bile varmadan evde olacağım."

Wren kule muhafızlarının icabına hızlıca yaptığı bir büyü ve bileğinin iki hareketiyle baktıktan sonra, kullanılmayan bir dolabın içinde eski bir gizli geçidin saklı olduğu doğu kulesine doğru ilerledi. İkizler bundan kimseye bahsetmeyeceklerine dair birbirlerine söz vermişlerdi. Bu onların sırrıydı. Bu gece Wren'in özgürlüğe giden tüneliydi.

Arkasından yanıp sönen ışıklara aldırmadan taş geçitten aşağıya doğru aceleyle indi. Atalarının nefesini ensesinde hissedebiliyordu, sesleri onu çağırıyor, geri dönmesini söylüyordu. Sabırlı olmasını. Dikkatli olmasını.

Ama Wren bekleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ve şimdiye kadar aldığı tek tavsiye Banba'nınkiydi. Rögardan çıktı ve soluklanmak için karanlığın içinde çömeldi. Uzakta, Eshlinn'in ışıkları Gümüşdil'in üzerinde titriyordu. Arkasında, beyaz saray gecenin içinde bir hayalet gibi belirliyor, kapılarının kuleleri keskin altın dişler gibi parlıyordu.

Bir tutam kum çıkardı ve görünüşü üzerinde çalışmaya başladı. Yüzünün tamamını yeniden tasarlayamazdı ama görünüşünün onu tanınır kılan kısımlarını değiştirebilirdi. Saçlarını halka şeklinde bükmek için bir büyü kullandı, ardından koyu, dalgalı bir kumrala çevirdi. Yanaklarına daha fazla çil serpiştirdi ve gözlerindeki zümrüt ışıltısını donuk bir yeşile çevirdi. Son olarak, ön dişlerini çarpık yaptı.

"Ahh," diye tısladı onlar içe doğru eğilirken.

Pelerinini düzeltti ve ayak sesleri karanlıkta gümbürdeyerek köprüden geçmeye başladı. Saat gece yarısını geçmişti ve Eshlinn'in Arnavut kaldırım sokakları çoğunlukla terk edilmiş olsa da tavernalar tıklım tıklım doluydu. Dar sokaklardan kahkaha seslerine karışan müzik sesleri yükseliyordu.

Wren bir sokağın köşesini döndü ve her ikisi de kıpkırmızı suratlı ve kıkırdayan iki genç kadına çarptı.

"Delirmiş olmalısın, genç kız," dedi biri, nefesinde ağır elma şarabı kokusuyla. "Gecenin bu saatinde tek başına yürüyorsun."

"Orada olabili olmak Cadılar hakkında," dedi ve diğer ise dengesizce sallanıyordu. "Özellikle de şimdi saray onlarla kaynıyor."

"Ne olmuş yani?" dedi Wren, bir adım geri çekilerek. "Cadılar bize zarar vermek istemiyor."

"Uluyan Kurt'ta söyledikleri bu değil," dedi Cider- breath, az önce çıktığı tavernayı işaret ederek.

Wobbles, "Edgar Barron cadıların tüm ülkeyi ele geçireceğini söylüyor, artık tahtta o cadı kraliçeler var," diye ekledi.

"Peki onunla ne yapacaksın?" dedi Wren, kendini tutamayarak. Kızlar ona boş boş baktı.

"Kötü şeyler mi?" dedi Wobbles.

Cider-breath başını salladı. "*Kötü* büyü." Wren gözlerini kıstı.

"Detaylandır." Kızlar omuz silkti.

"Ben cadılardan korkmuyorum," dedi Wren etraflarından dolanırken. "Bir ara kendiniz için düşünmeyi deneyin," diye omzunun üzerinden savurdu. "Söz veriyorum acıtmayacak."

"Seni uyarmadığımızı söyleme!" Cider-breath onun ardından seslendi.

Wobbles, "Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız kapınızı işaretleyin," diye ekledi. "Oklar bu gece cadı avına çıkacak!"

Wren eski şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe bazı evlerin oklarla işaretlendiğini fark etmeye başladı. Bir tanesini incelemek için sokağın karşısına geçti ve parmağını koyu renk boyanın üzerinde gezdirdi.

Eshlinn'in kasaba halkı Okların peşlerine düşmesini engellemek için kapılarını işaretliyordu. Hatta belki de onlara *yardım etmek için*. Wren'in içinde huzursuzluk çiçek açtı. İsyan Eshlinn'in kalbinde gerçekten de kıpırdanıyordu.

Wren sarayda uyuklayan Rose'u düşündü. Sabah olduğunda bununla yüzleşmek için tek başına kalkacaktı. Mektubu okuduğunda kız kardeşinin yüzünü hayal ederken yüzünü buruşturdu ama Wren kendini devam etmeye zorladı çünkü Banba'yı Gevra'da tek başına hayal etmek çok daha kötüydü. Ayrıca Shen Rose'a göz kulak olacaktı. Thea ona rehberlik edecekti. Elske onu koruyacaktı. Celeste ona destek olacaktı. Chapman ona tavsiyelerde bulunacaktı. Kaptan Davers ve cadılar onun için savaşıacaktı.

Rose iyi olurdu. Eana iyi olacaktı.

Wren, Eshlinn'in eteklerindeki demircinin evine vardığında kapılarının işaretlenmemiş olduğunu görünce rahatladı. Morwell'ler hâlâ kraliyete sadıktı.

Wren atlarından birini çaldığı için neredeyse kendini kötü hissediyordu. Ahırlara girmek için bir büyü kullandı ve kahverengi bir kısrağı ahırından kurtardı. Eshlinn'in parıldayan ışıklarını arkalarında bırakarak geceye doğru yola koyuldular.

İyi bir atla Wishbone Körfezi yarım gecelik mesafedeydi. Morwell'lerin kısrağı kuzey yolu boyunca dörtmala giderken sabit bir tempo tutturmuş, Eana'ya doğru altın buğday tarlaları ve yaz çiçekleri açmış yapraklı üzüm bağlarıyla uzanan tarım arazileri boyunca kıvrılmıştı. Azalan ayın altında her şey gümüş renginde parlıyor, kır çiçekleriyle dolu bir çayırdan geçmek için toprak yoldan ayrıldıklarında lavanta kokusu Wren'in burnunu gıdıklıyordu.

Saçlarındaki rüzgâr hissinin tadını çıkardı. Sonsuza dek ilk kez kendini özgür hissetti. Sahte ve geçici olsa da -bu dizginlenemez olasılık duygusu-yükselen yosun kokusu onu yanılsamadan uyandırana kadar bu duyguyu bir dua gibi kendine sakladı.

Wren gözlerini açtığı anda, Wishbone Körfezi önünde duruyordu. Yol karanlık suya doğru kıvrıla kıvrıla iniyor, körfez sanki korkunç bir yaratık derinlerden yükselip onu ısırmış gibi mükemmel bir hilal şeklinde kıvrılıyordu. Liman ışıkları titreyerek onu ileriye doğru çağırıyordu. Şafak ufukta sürünüyor, gökyüzünde kehribar ve pembe renkleri soluyordu.

Wren attan atladı ve onu bir büyü ile eve gönderdi. Çantasından el aynasını çıkardı ve koya doğru ilerlemeden önce hecelenmiş görünümünü hızlıca kontrol etti.

Liman beklediğinden daha kalabalıktı. İnsanlar iskele boyunca koşuşturuyor, yeni yakalanmış balıklarla dolu ağları ve fiçileri sürüklüyor, bağırışlar ve çığlıklar havayı dolduruyordu. Gemiler erzaklarını yeniden yükleyip günün ilk ışıklarıyla birlikte tekrar denize açılmaya hazırlanırken, pazarcılar da tezgâhlarını kuruyorlardı. Rihtimde demirlemiş dokuz gemi vardı. Wren üç balıkçı teknesi, iki küçük yelkenli, yelkenlerinde Eana Donanması'nın armasını taşıyan iri bir kalyon ve üç büyük ticaret gemisi saydı.

Wren limanın en ucundaki en sağlam görünümlü ticaret gemisinin tehlikeli Gevran ticaret rotasında seyredeceğinden şüphelenirken, daha küçük olan iki geminin muhtemelen güneybatıya, Demarre'ye ya da belki de Caro'ya gideceğini düşündü. Gemiden indirilen fiçileri gördüğünde şüpheleri doğrulanmıştı; hepsinin üzerinde Gevran arması vardı - korkunç buz ayısı Bernhard, kükremesinin ortasında yakalanmıştı.

Wren kendini çelikleştirdi ve ticaret gemisine doğru yürüdü. Üç yüksek direği ve on iki fildişi yelkeni olan koyu ahşaptan yapılmış sağlam bir gemiydi. Bayrağı yerel bir ticaret gemisi olduğunu gösteren yeşil ve altın rengindeydi, bordasında ise *Siren'in Sırrı* yazılıydı. Pruvasında deniz kabuklarından taç giymiş bir denizkızının bronz oyması vardı.

Wren iskeleden atılmış bir halat parçası aldı ve omzuna doladı. Halatı iskeleden *Siren's Secret*'a taşırken başını öne eğdi ve meşgul görünmeye çalıştı. Kendini kızgın bir bağırışa ya da bir elin onu geriye doğru çekmesine hazırladı ama kimse ona doğru bakmadı bile. *Siren's Secret'in* mürettebatı, koşuşturan bir uşağın geliş gidişlerini fark edemeyecek kadar meşguldü.

Geminin arka tarafındaki ahşap basamakları hızla çıktı, kaptanın dümenini gördü ve hemen geri döndü. "Aptal," diye kendi kendini azarladı. Merdivenleri yarılamıştı ki önünde bir figür belirdi, her iki korkuluğa da birer elini dayamış yolunu kesiyordu.

Wren adımlarının ortasında dondu kaldı ve bir çift koyu deri çizmeye baktı. "Affedersiniz," diye ciyakladı. "Bu ipi hemen kaptana götürmem gerekiyor."

"Kaptanınız önünüzde," dedi derin, dolgun bir ses. "Ve o böyle bir talepte bulunmadı."

Wren irkildi.

Kaptan ona doğru bir adım attı. "Görünüşe göre bir kaçak yolcum var."

Wren pelerininin kıvrımlarının altından bir tutam kuma uzandı. Çenesini kaldırarak tehdidi inceledi. Önce koyu renk pantolonu ve kabarık beyaz gömleği. İnce altın ipliklerle işlenmiş dut rengi bir frak. Bunun altında bir çift geniş omuz ve kalın kollar vardı; onu ikiye ayırabilecek kadar güçlü. Kemerine bağlı kılıçla buna gerek duyacağından değil. Teni koyu kahverengiydi ve gri üç boynuzlu şapkasının altında siyah saçları sıkıca kıvrılmıştı, güçlü çenesi de aynı şekilde kirli sakalla gölgelenmişti.

Onu değerlendirirken kahverengi gözleri kısıldı.

Mürettebat görevlerini bırakıp onların değişimini izlemeye koyulmuştu. Wren birkaç çift gözün üzerinde olduğunu ve daha fazlasının toplandığını hissedebiliyordu. Parmakları kıpırdadı. Tam tedbiri elden bırakıp bir büyü yapmaya kalkışacaktı ki kaptan beklenmedik bir şey yaptı. Kıkırdadı.

Wren kaşlarını çatı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Beni bir kılıçla ezmek istiyormuş gibi görünüyorsun," dedi, hâlâ gülerek. "O pelerininin içinde ne var?"

"Hiçbir şey," dedi Wren, kumun yere saçılmasına izin vererek. Ona ellerini gösterdi. "Gördün mü?"

"Şimdi de yüzün," dedi kaptan, kapüşonunu işaret ederek. "Her ihtimale karşı dişlerinde bir hançer var."

Wren kapüşonunu aşağı çekti. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Sadece benim cazibem."

"Sanırım buna ben karar vereceğim." Kaptanın bakışları kızın kumral bukleleri üzerinde gezindi. "Kaçak yolcumun bir adı var mı?"

"Tilda," dedi Wren, isim üzerinde düşünmeden ağzından dökülüverdi.

"Gemimde ne işin var Tilda?"

"Marangozluğa hayranım."

Tekrar güldü. "Fıkra anlatan bir kaçak yolcu. Belki de biraz çekiciliğin vardır." Parmağını salladı ve Wren onunla dalga geçtiğini hissetti. "Ama korkarım caziben gemime bedava binmek için yeterli olmayacak. Gördüğünüz gibi bende zaten bol miktarda var."

Wren buna inanmaya başlamıştı. Kaptan son derece iyi huylu olduğunu kanıtlıyordu ve gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar ona gülümsemeye alışkın olduğunu söylüyordu. Onu ikna etmeye çalışmaya karar verdi. "Bu durumda, gerçek şu ki, mümkün olan en kısa sürede Gevra'ya gitmem gerekiyor."

Kaptan kaşlarını kaldırdı. "Tüm denizcilik hayatım boyunca kimsenin bu sözleri söylediğini duymadım. Gevra'dan kaçmak daha çok yapılan bir şeydir. Ona lanet okumak. Ona feryat etmek. Ondan şikâyet etmek. Ona yumruk sallamak." Elini yuvarladı. "Ve böyle devam eder."

"Babam Gevra'da," diye yalan söyledi Wren. "Balıkçı teknesi geçen ay bir fırtınada karaya oturdu ve o zamandan beri orada mahsur kaldı. Bacağı fena halde kırık." Ellerini sıktı. "Onun için endişelenmekten hasta olduk. Sevgili annem haftalardır uyumuyor."

"Merhamet," diye mırıldandı kaptan. Yüzündeki eğlence ifadesi silinmişti. "Gevra şu anda bir Eanan için uygun bir yer değil. Özellikle de kıyılarımızda prenslerinin başına gelenlerden sonra. Yapmam gereken bir ticaret olmasaydı, kendim gider miydim emin değilim."

"Elimde bir adres var," dedi Wren hemen. "Daha geçen hafta bana yazdı. Onu bulup eve getirebileceğimi biliyorum." Çantasının içini karıştırmaya başladı. "Hiç param yok, ama bu var-"

"Eşyalarınızı saklayın." Kaptan elini kaldırdı. "Sizi Gevra'ya götüreceğim. Uzun süre kalmayacağım. Size de kalmamanızı öneririm."

Wren öyle bir rahatlama hissine kapıldı ki neredeyse kahkahalara boğulacaktı. Onun yerine dizlerinin üzerine çöktü. "Yıldızlar sizi binlerce kez kutsasın, Kaptan! Sizininki altın gibi bir kalp!"

Kaptan utanarak boğazını temizledi. "Ayağa kalk Tilda. Bu kadar yaygara koparmaya gerek yok. Ben sadece ailenin öneminin farkındayım. Ben de kendi ailem için aynısını yapardım."

Wren ayağa kalkarken gülümsedi. Başka bir hayatta olsa genç kaptanı kucaklayıp nezaketinden dolayı öpebilirdi. Ve yakışıklılığı için. Bunun yerine, "Dünyada benim için ailemden daha önemli bir şey yok," dedi.

Ve başka hiçbir şey olmasa bile, bunu gerçekten kastediyordu.

"Git ve kendine güvertenin altında bir ranza bul. Mürettebata seni rahatsız etmemelerini söyleyeceğim." Onun geçmesine izin vermek için geri çekildi. "Ve adil bir uyarı, uzun ve dalgalı bir yolculuk olacak." El çantasını işaret etti. "Umarım içine biraz zencefil kökü koymuşsundur."

"Kesinlikle öyle!" Wren merdivenlerden aşağı atlarken çantasını göğsüne bastırdı. Bir korsan değil de yufka yürekli bir tüccar tarafından yönetilen bir gemiye bindiği için şanslıydı. Braddack Körfezi'ndekiler bu üzücü performansı yüzünden onu köpekbalıklarının arasına atarlardı.

Siren'in Sırrı'nın mürettebatı demir alıp Gevra'ya doğru yelken açmaya hazırlanırken, Wren tahta fiçılar ve onarılacak eski yelkenlerle dolu bir depoya doğru ilerledi. Yırtık pırtık bir çarşaf alıp iki kirişin arasına gerdi ve çaldığı ipi kullanarak derme çatma bir hamak oluşturdu.

İçine yuvarlanırken sırtıttı. Tam bir fiçi romu açmayı düşünüyordu ki arkasından döşeme tahtaları gıcırdadı.

Wren hamakta ayağa fırladı.

Tanıdık bir çift kahverengi göz kamaranın öbür ucundan ona dik dik baktı. "Bu korkunç kılık değiştirmenin beni kandıracağını sanıyorsan *Tilda*, fena halde yanıliyorsun."

Wren'in boğazı düğümlendi. "Burada ne işin var senin?" "Ben de tam sana aynı soruyu sormak üzereydim," dedi Celeste.

8

Gül

Rose, güneş Anadawn Sarayı'nın üzerinde yükselirken uyandı ve sanki bütün bir yıl uyumuş gibi hissetti. Kollarını başının üzerine uzattı, sonra uykusunun ortasında dondu kaldı.

Wren gitmişti. Rose kaşlarını çattı. Kendisinden erken kalkmak kız kardeşinin yapacağı bir şey değildi. Genellikle uyandığında Wren'i yastığına yüzüstü uzanmış ve hâlâ horlarken bulurdu. Kraliyet turu için söylediğinden daha gergin olmalıydı. Keşke Rose'u uyandırsaydı da birlikte endişelenebilselerdi ama Rose kız kardeşinin canını sıkkan bir şey olduğunda yalnız kalmayı sevdiğini biliyordu. Wren muhtemelen mutfakta bir fincan çay yapıyor ya da Elske'yi bahçede gezdiriyordu.

Rose birkaç dakika daha uyumak için arkasını döndüğünde kız kardeşinin yastığında garip bir hışırtı duydu. Etrafı yokladı ve bir parça parşömen buldu. Birdenbire uyanmış, dimdik oturmuştu. Titreyen parmaklarıyla notu açtı, bir şekilde ne yazacağını zaten biliyordu.

Ben Gevra'ya gidiyorum. Peşimden gelme. Yakında Banba ile döneceğim.

"WREN!" Rose yataktan fırladı. Yatak odasından fırladı ve kız kardeşinin adını haykırarak koridorda koşmaya başladı. "WREN!"

Üzerinde hâlâ geceliği vardı, ayakları soğuk taşın üzerinde çıplaktı. Belki çok geç kalmamıştı, belki onu yakalayacak, durduracaktı...

Tam o sırada beyaz bir karaltı hızla ona doğru geldi. Elske arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve yanaklarındaki gözyaşlarını yalarken neredeyse Rose'u deviriyordu. Rose dizlerinin üzerine çöküp yüzünü Elske'nin yumuşak karlı kürküne bastırırken kurdu susturdu. Koridorun pencerelerinden içeri süzülen bir ışık huzmesi onları sıcak bir ışıltıya boğdu. Rose artık çok geç olduğunu biliyordu. Güneş doğmuştu. Sabah gemileri çoktan yola çıkmıştı. Wren kesinlikle Gevra'ya doğru yola çıkmıştı.

Rose, yakındaki merdiven boşluğundan başlarını uzatan hizmetkârların belli belirsiz farkındaydı.

Rose hiç utanç duymadı. Elske'ye tutunarak hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. "Wren seni burada beni durdurmak için mi yoksa beni rahatlatmak için mi bıraktı?"

Elske iri mavi gözlerini kırıştırdı.

Rose burnunu çekti. "Sanırım seni de terk etti. Oh, ne korkunç bir şey."

"Rose!" Rose başını kaldırdığında Shen'in ona doğru koştuğunu gördü.

"Ne oldu?"

Ne oldu?"

"Wren," dedi titreyen bir sesle. "O gitti."

"Bunu bana neden yapsın ki?" Rose, Wren'in önemsiz notunu bir düzine kez okuduktan sonra Shen'e homurdandı. "Ve tam da kraliyet turumuzun başlayacağı gün!"

"Bunun bir tesadüf olmadığına dair içimde bir his var," dedi haberi sessiz bir hayal kırıklığıyla karşılayan Shen. Rose, Wren'in notunu eline tutuşturduktan sonra onu meraklı gözlerden ve kulaklardan uzak bir yere, mutfığa götürmüş ve ona bir fincan sıcak çay yapmıştı.

Çay Rose'un gözyaşlarını dindirmeye yardımcı olmuştu, Shen'in sabit eli de Rose'un gözyaşlarını dindirmişti. Güneş iyice yükselmişti ve sarayın geri kalanı da nihayet uyanmaya başlamıştı. Hizmetkârlar sağa sola koşturup ikizlerin gidişine hazırlanırken, seyisler de altın tur arabasını çekecek atları eyerliyordular.

Rose şu anda bunların hiçbirine odaklanamıyordu. "Ve bana ne yapacağımı söylemeye nasıl cüret eder! İstersem onun peşinden giderim!"

"Düşüncesizce bir şey yapma," diye uyardı Shen. "Bir sorundan iki sorun çıkarmayalım."

Rose ona sert bir bakış fırlattı. Öfkesinin altında daha güçlü başka bir duygu yatıyordu. Korku. Bu not onu *dehşete* düşürmüştü. Wren'i daha yeni bulmuştu. Onu şimdi kaybedemezdi. Yönetmesine yardım etmesi, ülkeyi bir araya getirmesi ve ona nasıl cadı olunacağını göstermesi için kız kardeşine ihtiyacı vardı. Ama bundan daha fazlasıydı. Wren'e ihtiyacı vardı çünkü o onun ailesiydi. Diğer yarısı.

Ya da en azından Rose Wren hakkında böyle düşünüyordu. Balo gecesi Wren'i ilk gördüğünde onu hemen tanıdığını iliklerine kadar hissetmişti ama kız kardeşi hakkında hâlâ bilmediği çok şey vardı. Öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Onların sadece kan bağıyla değil, deneyim ve geçmişle de bağlı gerçek kardeşler olmasını istiyordu. Gelecekleriyle. Ama Rose her şeyden çok Wren'in ona güvenmesini, onu *seçmesini* istiyordu.

Wren'in notu aksini söylüyordu. Banba'yı tüm bu krallıktan, kendi kız kardeşinden ve *kendi hayatından* daha çok önemsiyordu. Rose bunu ne kadar çok düşünürse, o kadar az hazmedebiliyordu. Korkusu, incinmişliği ve öfkesi, kontrol edemediği öfkeli bir duygu seline dönüşüyordu. Ve kontrolsüz hissetmekten *nefret ediyordu*.

Ayağını yere vurdu. "Oooh! Geri döndüğünde, ona öyle bir sert bir konuşma yapacağım ki!"

Shen kaşlarını kaldırdı. "Tehditleriniz üzerinde çalışmanız gerekiyor."

Rose yine ayağını yere vurdu ve yanlışlıkla çayını döktü. "Kraliçeler kimseye haber vermeden bir hevesle başka ülkelere kaçmazlar. Görevlerini geride bırakmazlar. Ya da kız kardeşlerini!" Sesi kesildi ama Shen bir anda oradaydı ve kollarını ona doladı. Yüzünü onun göğsüne gömdü.

"Ya ona bir şey olursa?" Rose bu sözleri yüksek sesle söylediği için anında pişman oldu, sanki sadece bu sözleri söylemek bile onlara güç veriyordu.

Shen onun saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ona güvenin. Wren'in üzerine herkese karşı bahse girerim. Bir planı olmasaydı Gevra'ya gitmezdi."

Rose homurdandı. "Ne tür bir planı olabilir ki? Buz ayısı Bernhard kılığına girip Grinstad Sarayı'na mı girecek?"

Shen, "Bence onun sihrini çok abartıyorsun," dedi.

Saat kulesindeki çanlar bir, iki ... yedi kez çalmaya başladı. Bu ses Rose'u gerçeğe döndürdü. Wren gitmişti ve bunu başka kimse bilmiyordu. Kraliyet turu başlamak üzereydi ve onlar bir kraliçeydi.

Kısa. Shen'den uzaklaştı ve dehşet içinde gömleğinde bir sümük izi bıraktığını gördü.

Yıldızlar. Bu sabah daha kötü olabilir miydi?

Fark etmemiş gibi davrandı. "Şimdi ne olacak, Majesteleri?" dedi, yüzündeki bir tutam saçını fırçalayarak.

Tam o sırada yaklaşan ayak sesleri duyuldu. "Rose, işte buradasın! Geceliğinle buraya kadar gelmiş ne yapıyorsun?" diye bağırdı Chapman. "Hem de bir erkekle! Tamamen refakatsiz!"

"Adımın Shen olduğunu biliyorsun," dedi Shen kesin bir ifadeyle. "Seni her gün görüyorum."

Chapman onu görmezden geldi. Rose'a döndü, tüy kalemi parşömeninin üzerinde duruyordu. "Boş ver şimdi bunları. Kahvaltı siparişine ihtiyacım var. Medeniyetsizlik sayılmazsa yolda yanımıza alırsınız. Öğle yemeği için de Glenbrook'ta uygun bir taverna var. Oraya kadar gitmeliyiz."

Rose onun sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Bir sorunumuz var."

Chapman ona, "Okular arabanıza yaklaşamayacak," diye güvence verdi. "Güzergâhta keşif yapmaları için bir birlik gönderdik. Bir saat önce yola çıktılar." Kalemini geceliğine doğru salladı. "Yoksa bu kıyafetten mi bahsediyordunuz? Yapmamız gerekenden önce biraz zamanımız var."

"Wren gitti."

Chapman'ın bıyığı seğirdi. "Pardon?"

"Wren. Gitti. Gitti." Rose buruşturulmuş mektubu ona doğru itti.

"Gevra'ya."

Mektubu okuyunca Chapman'ın yüzü soldu. Alnını silmek için bir mendil çıkardı. "Doğru. Evet. Merak etme," dedi, kadından çok kendi kendine. "En azından hâlâ bir kraliçemiz var. Ve muhtemelen en iyisi. Belki de sizi iki kişi olarak gösterecek bir sistem geliştirebiliriz. Ah! İki farklı kolu olan bir elbiseye ne dersiniz? Arabanın bir tarafından el sallayabilir, sonra diğer tarafına geçip diğerinden el sallayabilirsiniz?"

Shen bir kıkırdamayı bastırdı.

Rose gözlerini kâhyaya dikti. "Ciddi olamazsınız."

"Tur devam etmeli," diye ısrar etti Chapman. "Serseri kız kardeşinle ya da onsuz. Adamlarınız sizi bekliyor. Her şey ayarlandı."

Rose şakaklarına masaj yaptı, düşünüyordu... endişeleniyordu. "Kız kardeşimin bana ihtiyacı var Chapman. Gevra'ya gitmeli ve onu geri getirmeliyiz."

Shen bir elini çenesinde gezdirdi. "Kurtarma görevi için bir kurtarma görevi mi göndermek istiyorsunuz?"

Chapman başını o kadar şiddetli sallıyordu ki yanakları titriyordu. "Askerlerimizi böylesine misafirperver olmayan bir bölgeye gönderemeyiz. Kral Alarik onların gelişini bir tehdit olarak algılayacak ve derhal bir karşı saldırı başlatacaktır. Tek umudumuz kız kardeşinizin dörtlüla gitmeden önce kılık değiştirecek kadar mantıklı davranmış olması. Yani, ülkeleri *birleştirmeyi* amaçlayan bir düğünde veliaht prenslerini öldüren bir ülkeden davetsiz bir hükümdarın Gevra'ya gelmesinin sonuçları ..." Chapman anlamlı bir şekilde durakladı.

"Chapman, sen devam et," dedi Rose.

"Anlatılmamış sonuçlar!" Kâhya ellerini havaya kaldırdı. "Bu bir savaş ilanı olarak görülebilir!"

Shen, "Gevra'da her şey bir savaş ilanı olarak görülüyor," dedi. "Kahvaltı için savaşa gidiyorlar."

"Kesinlikle!" diye homurdandı Chapman. "İşte bu yüzden bu işe daha fazla karışarak durumu daha da kötüleştirmeyi göze alamayız."

"Kız kardeşimi terk etmemi mi istiyorsun?" dedi Rose.

Chapman dudaklarını birbirine bastırdı. "Kendine sormalısın Rose, burada kim kimi terk ediyor?"

Rose, Wren'in gecenin köründe gizlice dışarı çıktığını düşünerek yanağının içini çiğnedi.

"Ve terk etme konusuna gelince," diye devam etti Chapman. "Korkarım ki böylesine kritik bir zamanda ülkenizi terk edip kız kardeşinizi bir tür vahşi Gevran kazının peşine takamazsınız! Onu eve getirmeleri için askerlerinizi de gönderemezsiniz. Gevran kıyılarına varmaları bile tam bir felaket olur. Ve her halükarda, Edgar Barron ve takipçilerinin çok gerçek bir tehdit olduğunu kanıtladığı burada onlara ihtiyacımız var."

Rose Shen'e baktı. Yüzündeki kasvetli ifadeden onun da kâhya ile aynı fikirde olduğunu anlayabiliyordu.

Chapman yalvarırcasına, "Her zaman aynı fikirde olmadığımı biliyorum ve aramızda eski Kingsbreath'in tatsız hatırası var, ama Rose, lütfen tavsiyemin doğru olduğunu bil," dedi. "Seni yanlış yönlendirmeyeceğim. Benim sadakatim Eana'ya. Ve *sen de Eana'sın*."

"Ben Eana'yım, Eana benim," dedi Rose sessizce, tanıdık kelimeler kollarına bir sıcaklık fısıltısı gönderdi. Onu yatıştırdılar. Onu toprakladı.

"Kesinlikle. İşte bu yüzden oraya gitmeli ve halkınızla bağlantı kurmalısınız. Onları Barron ve onun gibilerden uzaklaştırın," dedi Chapman. "Eana için ilerlemenin tek yolu bu."

Rose kendi kendine başını salladı. Chapman haklıydı. Krallığın iyiliği için tur devam etmeliydi. Ve bu arada kız kardeşinin ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundaydı. Wren'in iyi olacağına.

"Celeste'i de yanımda götürmek isterim," dedi Rose, bu fikri dile getirir getirmez ısınmıştı. "İnsanlarla arası iyidir. Ve harika bir arkadaş olacaktır."

"Hayır, hayır, duygularım için endişelenme," diye mırıldandı Shen.

Rose onu duyamayacak kadar yeni planına alışmakla meşguldü. Evet. Cevap Celeste'ydi. Ondan arabada kendisiyle birlikte gelmesini ve kasaba halkına gül atmasına yardım etmesini isteyecekti. Eğer Rose'un yanında kız kardeşi olmazsa, onun yerine en iyi arkadaşı olacaktı. Ne de olsa yıllardır sadece o ve Celeste vardı. Onlar da birbirleri için aile gibiydiler.

"Rose! İşte buradasın!" Rose'un düşüncelerini yeni bir ses böldü. Hizmetçisi Agnes, yüzü kıpkırmızı ve nefes nefese mutfığa koştu.

"Agnes, burada ne işin var senin?"

Chapman ellerini havaya kaldırdı. "Taht odasından tamamen vazgeçip bundan sonra mahkemeyi fırında yapalım mı?"

"Her yerde seni arıyordum," diye homurdandı Agnes. "Oda hizmetçisi Lottie bana burada, mutfakta olduğunu söyledi, ben de dedim ki, *ben daha ona tur elbisesini giydirmeden bu kızın orada ne işi var?* Seni bulmak zorundaydım. . . I . . . Oh . . . nefesimi tutayım . . ."

"Sorun değil," dedi Rose. "Wren'in gittiğini zaten biliyorum."

Agnes kaşlarını çatı. "Wren mi? Ama sana Celeste hakkında bir şey söylemeye geldim." Rose'u dehşete düşüren hizmetçi elini cebine attı ve bir not daha çıkardı. "Bu az önce Wishbone Körfezi'nden geldi."

9

Wren

"Beni takip ettiğine inanamıyorum," diye öfkeleni Wren, derme çatma hamaktan üçüncü kez başarısız bir şekilde yuvarlanmaya çalışırken. "Gerçekten Celeste, yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?"

"Aslında *sen beni* takip ettin. O gece kuşunun penceresimin önünden uçtuğunu gördüğüm anda oradan ayrıldım," dedi Celeste, sesinde bir parça kendini beğenmişlik vardı. "Aptalca bir şey deneyeceğini biliyordum. Tek yapmam gereken rıhtımda senin gelmeni beklemektir." Wren'in kumral saçlarını ve çarpık dişlerini işaret etti. "İtiraf etmeliyim ki bu acınası kılıktan daha iyisini bekliyordum."

"Beni buraya kadar getirdi, değil mi?"

Celeste kollarını kavuşturdu. "Yolculuğun burada sona eriyor, Wren."

Siren'in Sırrı'nın güvertesinin altında, aralarındaki hava çok yakındı ve deniz yosunu kokuyordu. "Celeste, ben Gevra'ya gidiyorum."

"Sonunda öleceksin," dedi Celeste sinir bozucu bir kesinlikle. "Ve ben bunun olmasına izin veremem."

"Ne yapacaksın, beni kaçırarak mısın?" Wren homurdanarak kendini hamaktan kurtardı ve sert bir gümbürtüyle dizlerinin üzerine düştü. Döşeme tahtalarının üzerinde sallanarak ayağa kalktı. "Denediğini görmek isterim."

"Adam kaçırma işini Shen'e bırakacağım." Celeste geminin sallanmasına rağmen dengesini korumakta hiç zorlanmadı. "Zaten sana bir not gönderdim"

Kardeşim. Eğer hemen benimle gelmezsen, bu limanın şimdiye kadar tanık olduğu en büyük sahneye neden olacağım."

Wren kendini ahşap bir sütuna dayadı. "Deniz bacakların çok iyi, Celeste.  oktan yelken a tığımızı anlamıyor musun?"

Celeste'in yüzü düştü. "Beklemeyecekti. Bekleyeceğine yemin etti." "Kim?"

Ama Celeste çoktan ondan uzaklaşmaya başlamıştı.

"Celeste!" Wren onun peşinden tökezleyerek giderken bağırdı. İhtiyacı olan son şey Celeste'in dikkatli oyununu bozmasıydı. Hem en başta o lanet gemiye binmeyi nasıl başarmıştı ki? "İşime burnunu sokmayı bırak!"

Celeste   r k basamakları tırmanırken onun itirazlarını duymazdan geldi.

Ve yoluna çıkmaya cüret eden her denizciyi itip kakarak güvertede ilerledi. Kaptanın geminin dümeninde durduğu kı  tarafa kadar gelmeyi başardı.

Wren, Celeste'in pelerinine doğru hamle yaptı ama Celeste çoktan gürleyerek ona doğru merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. "MARINO, SENİ SAZAN BEYİNLİ! SANA HENÜZ YELKEN A MAMANI SöYLEMİşTİM!"

"*Tıslayan deniz yosunu.*" Kardeşler arasında bağlantı kuran Wren'in çenesi düştü. *Siren'in Sırrı'nın* kaptanı Marino Pegasi, Celeste'in ağabeyiydi. Birdenbire, aynı güçlü elmacık kemiklerini ve sıcak kahverengi gözleri paylaştıkları anlaşılmıştı. şu anda bile, kız kardeşinin patlamasından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu.

"Denizde bağırmak yok, Lessie," dedi sakince. "Kuralları biliyorsun. Yunusları korkutmak istemem."

"Bu gemiyi hemen geri döndürün! Lanet olası Gevra'ya gitmek istemiyorum!"

Marino başını salladı. "Doğudan esen bir fırtına var. Eğer şimdi yelken a mazsak, körfezden çıkmayı asla başaramayız." Pusulasını çıkardı ve dümeni    kademe sola ayarlamadan önce kısaca inceledi. "Bu arada kaçak yolcumla konuşma fırsatın oldu mu? Gerçek bir fişek, değil mi?" Bakışlarını Celeste'e çevirdi ve Wren'in onun arkasında gezindiğini gördü. "Ah, Tilda! İşte buradasın. Kız kardeşimle tanıştın mı? Kötü ruh haline aldırmayın. Sabah insanı değildir."

Wren  arpık dişlerini gösterdi. "Oh, biliyorum. Lessie ve ben eski arkadaşız."

Celeste, "Bana bir daha *asla* böyle hitap etme," diye uyardı.

Marino inci gibi sırtmaya başladı. "Bunun olasılığı nedir?"

"Son derece yüksek, seni mankafa!" Celeste üç boynuzlu atı kardeşinin kafasından indirdi. "Bu Eana'nın kraliçesi! Sana gözünü dört açmanı söylediğim kişi!"

Marino dönüp Wren'e baktı. "Rom mu içtin sen, Lessie?" dedi elini kirli sakalının üzerinden geçirerek. "Bu Rose değil."

Celeste sabırsızlıkla, "Diğeri," dedi.

Marino kaşlarını çatı, belli ki ismi hatırlamaya çalışıyordu.

"Wren," dedi Wren şapkasını alıp denerken. "Diğer kraliçenin adı *Wren*. Hatırlaması o kadar da zor değil."

Marino üç boynuzlu atını kızın başından çekip aldı ve ona daha yakından baktı. "Ama sizin aynı olmanız gerekmiyor mu?"

Celeste gözlerini devirdi. "Belli ki kılık değiştirmiş." Başını eğdi. "Sen de mi kılık değiştirdin Tilda?"

Wren tereddüt etti. Tilda olmaktan gerçekten keyif alıyordu. Basit, acınası, baba özlemi çeken Tilda. "Bir bakıma, Marino, *hepimiz* kılık değiştirmiyor muyuz?"

"O bir büyücü," dedi Celeste. "Böyle gizlice dolaşmak onun için ikinci doğa. Yine de sihrini senin üzerinde kullanma zahmetine neden girmediyini anlayabiliyorum. Baharat ticareti için fazla güven dolu olduğunu hep söylemişimdir."

Marino kaşlarını çatı. "Ama neden bana yalan söylesin ki?"

"Bir sincap neden kış için fındık saklar?" Celeste burun kemiğini sıktı. "Yaptığı şey bu, Marino. Ve bunun nedenini boş ver. Bir Eanan kralını Gevra'ya götürdüğün için Anadawn zindanına atılmadan önce şu gemiyi geri döndür."

Wren, Marino'nun bocalamasını izledi. Geriye, Wishbone Körfezi'ne doğru bakarken çenesi seğirdi. Burnu neredeyse aşmışlardı, dalgalar onları açık okyanusa doğru çekiyordu ama Celeste'in baskısı altında bocalıyordu. Müthiş bir etkiye sahipti, Rose'a rakip olacak kadar otoriter bir kız kardeşti.

Wren kesesinden bir tutam kum çıkardı ve hızlı bir büyüyle kendi üzerine döktü. Dişleri eski haline dönerken gıcırdadı, saçları eski bal kahverengisine dönerken kırışmadı.

Marino ona bön bön baktı.

Wren ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Eana kraliçesinin emriyle, bu gemiyi hiçbir koşulda geri döndürmeyeceksin. Beni anladınız mı?"

Marino ikisinin arasına baktı.

"Marino," dedi Celeste alçak sesle. "Onu dinleme."

"Beni dinlemek zorunda," dedi Wren. "O benim deneğim." "O *benim* kardeşim."

Wren dilini Celeste'e doğru uzattı. "Kraliçe'nin emirleri önce gelir." Marino'ya, "Aslında, teknik olarak konuşursak, şu anda önümde eğilmen gerekiyor. Ama bu şartlar altında seni serbest bırakacağım."

Wren'in ifşası gemiye burnu aşmak için yeterli zamanı kazandırmıştı. Rüzgâr artık hızlanmıştı, gemi gri suda yassı bir taş gibi kayıyordu.

Marino direksiyonun etrafındaki parmak eklemlerini sıkılaştırdı, rotadan sapmadı. Çenesini gevşetti, şok nihayet yüzünü terk etmişti. Konuştuğunda, Wren'in beklediği hürmet ya da saygıyı göstermedi. "*Yıldızlar sizi binlerce kez kutsasın, Kaptan,*" dedi, ses tonunu Wren'in önceki performansına uyacak şekilde yükselterek. Alt dudağını bile titretmişti. "*Seninki altın gibi bir kalp.*"

Wren kısa bir alkış sundu. "Baharat ticareti işe yaramazsa, tiyatro tam sana göre Marino."

"Ben de tam size aynı şeyi söylemek üzereydim, Majesteleri," dedi Marino.

Wren ona, "Yaptığın iyilik hâlâ geçerli," diye güvence verdi. "Hatta Grinstad'dan döndüğümde, bunun için seni şövalye ilan edeceğim."

Marino'nun yüzü aydınlandı.

"İkiniz de utanmazsınız!" dedi Celeste. "Wren, *sen daha* birine nasıl şövalyelik yapılacağını bile bilmiyorsun ve *sen*, kardeşim, bir su birikintisi kadar sığsın."

"Ona bu kadar sert davranma, Lessie." Wren Celeste'i dürterek onun ruh halini hafifletmeye çalıştı. Ama Celeste'in yüzü gök gürültüsü gibiydi ve üstlerinden geçen bulutları taklit ediyordu. "O sadece kraliçesine bir iyilik yapıyor."

"Ve bu süreçte diğerine ihanet ediyorsun," diye tersledi Celeste. "Bu konuşmayla işim bitti. Gevra'da ticaretini yap, Marino, ama Wren ve ben gemide kalıyoruz. İşiniz biter bitmez geri dönüp doğruca eve geliyoruz. Dolu, yağmur, şimşek ya da denizin bize fırlattığı başka ne varsa!"

O konuşurken, sürünen bir sis içeri girdi ve gemiyi yutarak dondurucu bir yağmur tabakası bıraktı.

Celeste çığlık attı ve saçlarını korumak için kapüşonunu yukarı çekti.

"Şuna bak, Lessie! Kötü ruh halin fırtınayı üzerimize getirdi!" Marino gök gürültüsünü duyabilmek için bağırarak zorunda kaldı, ama bakmadı

Birazcık bile korkmamıştı; aslında baş döndürücü görünüyordu. Şapkasını kız kardeşine uzattı, sonra yüzünü yağmura doğru eğdi.

"Saçmalıyorsun!" Celeste üç boynuzlu atını kapüşonunun üzerine sıkıştırdı. "Fırtınalara her zaman çok düşkün oldun!"

Kendini tehlikeli bir şekilde deniz tutmuş hissedenden Wren, "Bunu tek başına alabilirsin, Marino!" diye bağırdı. Eğer kendi üzerine kusarsa zafer anı utanç verici bir şekilde kısa sürecekti. "Ben hamağıma geri dönüyorum!" Sonra pelerinini üzerine çekti ve aceleyle güvertenin altına indi.

Rom Wren'in uykusunu getirdi ve fırtına onu sallayarak uyuttu. Tuzlu loşlukta saatler geçti, akşam bir kez daha çökmeden önce sabah sorunsuzca öğleden sonraya kaydı. Uyandığında deniz ürkütücü bir şekilde durgundu ve güneş batıyordu. Celeste'den hiçbir iz yoktu ama güvertedeki tartışmalarından sonra Wren onun kamara arkadaşı olarak kendisine katılmasını beklemiyordu. Muhtemelen kaptanın kamarasında uzanmış, bütün güzel şarapları içiyordu.

Wren güverteye çıktı ve nefesi havada filmsi bulutlar oluşturdu. *Siren'in Sırrı* şiddetli fırtınanın içinden geçmiş ve buz gibi bir sisin gemiye yapıştığı ve gökyüzünün ince cilalı bir inci renginde olduğu cam gibi bir denize çıkmıştı. Bu suda bir ürkütücülük vardı, sanki canlılarla değil de uzun ölü dalgaların dalgalanmalarında saklanan hayaletlerle doluydu.

Wren, Marino'yu geminin pruvasına yaslanmış buldu.

"Hazine mi arıyorsun?" dedi Marino'nun yanına gelerek.

Yansımaları sisin içinden onlara bakıyordu. "Daha iyi bir şey," dedi Marino. "Deniz kızları."

Wren'in kaşları kalktı.

"İki yıl önce, yıldızsız bir gecede burada bir tane gördüm." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Suyun üzerinde bir çiçek gibi süzülüyordu. Önce bir rüyadan fırladığını sandım. Ama sonra bana şarkı söyledi."

Wren cam gibi suyun üzerine eğilmiş, dalgaların arasında parlayan bir kuyruk arıyordu. Daha önce hiç deniz kızı görmemişti ama bir zamanlar Ortha'da karaya vuran bir korsan ona onların hikâyelerini anlatmıştı. Suyun altında nasıl mücevher gibi parladıklarını ve gözlerinde yıldızların ışığını taşıdıklarını. Bir şafak korosunun tüm zarafetiyle nasıl şarkı söylediklerini ama hiçbir denizcinin yüzemeyeceği yerlerde yüzdüklerini

onları yakalamayı umuyorlardı. Yüzeyin üstündeki dünyadan, kıtlıktan, açgözlülüğten, savaşlardan ve bunları körükleyenlerden korkuyorlardı.

"Onunla konuştun mu?"

Marino başını salladı. "Cesaretimi toplayamadım, Majesteleri."

"Bana Wren deyin. İsterseniz Tilda da diyebilirsiniz. Resmiyetten nefret ederim," dedi Wren. "Ve neden bir dahaki sefere altınının bir kısmını denize atmıyorsun? Sen zenginsin. Bu işe yarayabilir."

"Benimle dalga geçme." Marino tekrar puslu suya döndü. "Bu hayatın bana öğrettiği bir şey varsa, o da dünyada neredeyse her şeyi satın alabileceğinizdir, aşk hariç. Onunla takas edebileceğiniz hiçbir şey yoktur. Sadece kalbini."

Wren dışarıdaki yumuşak suya baktı. Gri ve mavinin mükemmel bir karışımıydı, Tor'un gözleriyle aynı tonda. Onun kendisinden uzaklara yelken açışını hatırlayınca kalbi sıkıştı. O anı zihninden uzaklaştırmaya, zihninin gerilerine gömmeye çalışmıştı ama düşüncelerinin aniden durgunlaşmasıyla tekrar ortaya çıktı. Bir umut fısıltısı da onunla birlikte geldi ve kendini Grinstad'a vardığında Gevran askerini görüp görmeyeceğini merak ederken buldu. . . onun Banba'yı kurtarmasına yardım edebileceğini düşünmekle aptallık edip etmediğini. Ondan bir şey istemeye hakkı olmadığını biliyordu, hele de prensini onun hayatını kurtarmak için feda ettikten sonra. Ama umut, kafesten fırlayan bir kuş gibiydi. Bir kez serbest kaldığında yakalaması zordu.

"Bu bakışı biliyorum."

Wren gözlerini kırptırdı. "Ne bakışı?"

Kaptan ona sırtıttı. "Sen aşkınsın."

Bir kahkaha attı. "Aşkı açlıkla karıştırıyorsun." "Sen öyle diyorsan."

"Oh, kapa çeneni." Wren ona vurdu. "Süslü bir dil balığına takıntılı olan sensin."

Siren'in Sırrı bir kuğu gibi zarifçe süzülerek denize geri dönerken bir kıkırdamayı paylaştılar. Uzun bir süre ikisi de sessiz kaldı, her biri kendi düşüncelerinde kayboldu. Sonra rüzgâr değişti.

"Bak," dedi Marino, eliyle ufku işaret ederek. "Şunu görüyor musun?"

Wren parmak uçlarına kadar yükseldi. "Neyi görüyorum?"

"Gevra'nın ünlü buz kayalıkları. İyi zaman geçirdik. Fırtına kesinlikle yardımcı oldu."

Sis ayrılırken kıvrıldı, öyle yüksek ve parlak bir kara parçasını ortaya çıkardı ki Wren'in gözleri yaşardı. Gözlerini kırptırarak onları uzaklaştırdı, kalbi

önlerinde duran şeyi anlamaya çalışırken çarpıyordu.

"*Yukarıdaki yıldızlar.*" Buzdan kayalıklar ufukta sivri bir çizgi oluşturuyor, denizden kırılmış cam parçaları gibi yükseliyordu. Gevran sahili o kadar keskin ve acımasız bir engeldi ki, hiçbir erkek ya da kadın onu aşmayı umut edemezdi. "Aşılamaz."

"Pek sayılmaz." Marino kayalıklarda, iki buzlu kaya parçasının birbirinden uzaklaştığı bir boşluğu işaret etti. Aralarında denizin aktığı dar bir fiyort uzanıyordu.

Wren parmaklarını parmaklıklara doladı, aniden hissizleştiklerinin farkına vardı. "Oraya sığacak mıyız?" diye sordu, sözcükler dişlerinin arasından dökülüyordu.

Marino başını salladı. "Birçok denizci için o fiyort Ölüm Yarığı olarak bilinir. Ama ben çok yetenekli bir kaptanım. Oradan korkmak için bir nedenim yok."

"O zaman bizi o kayalıklarda mahvetmeden önce lütfen git ve kaptan ol," dedi Wren, biraz da tiz bir sesle.

Kaptan Marino Pegasi dalgalı bir kahkaha atarak dümene doğru ilerledi ve giderken mürettebata emirler yağdırdı. Wren baş tarafta durmuş, buzlu kayalıkların daha da büyüyüp keskinleşmesini izliyordu. Korkunç bir ürperti omurgasını dalgalandırdı ve göğsüne yerleşti. Büyükannesini kurtarmak için yola çıktığından beri ilk kez, önünde uzanan şeyden gerçekten korktuğunu hissetti.

10

Gül

Rose, Wren için duyduğu endişenin turu mahvetmesine izin vermemeye kararlıydı. Şok içinde, Agnes'le birlikte hazırlanmak için odasına geri dönmüş ve soluk mavi elbisesinin her firfırının mükemmel olduğundan emin olmuştu. Tüm dünya görünüşte etrafında parçalanırken ve her şey kontrolünden çıkarken, Rose en azından kıyafetini seçebiliyordu. Zırhını. Wren gittiğine göre, her ikisi için de yeterince iyi, *yeterince kraliçe gibi olmak zorundaydı*.

Bu arada, Wren'in yokluğu için bir açıklama bulmaları gerekecekti. Rose, Eana'daki kasaba halkının onu gördüklerine çok sevineceklerini ve kız kardeşinin yokluğuna aldırmayacaklarını umuyordu. Hatta bu daha kolay bile olabilirdi. Wren tur konusunda o kadar huysuzdu ki, muhtemelen berbat bir izlenim bırakacaktı.

Kapı çalındı ve Thea kül rengi bir ifadeyle içeri girdi. Agnes, onları yalnız bırakmak için uzaklaşmadan önce Rose'un elbisesinin arkasındaki son zarif inci düğmeyi ilikledi.

Rose makyaj masasında oturmuş saçlarını düzeltmeye çalışırken Thea yatağının ucuna tünemişti. "Shen bana neler olduğunu anlattı."

"Wren'in gecenin bir yarısı gizlice kaçmasını bekleyebilirdim ama Celeste'in bana söylemeden onun peşinden gittiğine inanamıyorum," diye söylendi. "Bu

Bu saraydaki *herkes* bana ihanet etmeye kararlı mı?"

"Eminim sen farkına varmadan geri dönecektir," dedi Thea, kalıcı bir hasar vermeden önce fırçayı ustalıkla Rose'un elinden aldı. Parmaklarını Rose'un saçlarında gezdirerek karışıklıkları nazikçe çözmeye çalıştı. "Ve şansımız yaver giderse Wren de yanında olacak."

Rose gözlerini kapadı ve Thea'nın sözlerinden cesaret almaya çalıştı. Şifacıyı çok uzun zamandır tanımıyor olsa da, saray duvarları içinde daha fazla güvendiği kimse yoktu. Belki Shen hariç. Rose pencereden dışarı, avluya doğru baktı. Shen'in orada olduğunu, yola çıkmaya hazırlanan askerleri yakından izlediğini biliyordu.

Thea iç çekerek fırçayı yere bıraktı. "Wren'in Banba'nın peşine düşeceğini bilmeliydim. Bu sadece bir zaman meselesiydi..."

"Beni yapayalnız bırakmadan önce," dedi Rose acı acı.

Thea onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Yalnız değilsin Rose. Ben varım."

Rose şifacının eline uzandı. "Ve şimdi sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var, Thea. Ben yokken Anadawn'a göz kulak olacaksın. Gerçekten, daha iyi bir Queensbreath hayal edemezdim."

"Wren'in aynı fikirde olacağından emin değilim." Thea'nın bakışları aynada onunkileri buldu. "Plan her zaman Banba'nın Queensbreath olmasıydı."

Rose burnunu kırıştırdı. "Wren kesinlikle bunu benimle hiç konuşmadı." Gerçi o sabah yaşananlardan sonra buna pek şaşırmasıydı. "Büyükannemi ikiniz kadar iyi tanımasam da, sizin diplomasi anlayışınızın daha iyi olduğunu düşündüğümü söylemeliyim."

Thea hırıltılı bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir." "Her halükarda, bu başka bir zamanın konusu."

"O zamanın geleceğini umuyorum," dedi Thea sessizce. "Banba'nın burada olmasını ne kadar isterdim."

"Ben de," dedi Rose. "Tur hakkında ne düşünüyor?"

Thea, avludaki hazırlıklara baktığı yatak odasının penceresine doğru sürüklenirken tekrar güldü. "İlk başta bundan nefret edeceğine eminim ama doğası gereği temkinlidir. Düşündükten sonra, bunun iyi bir fikir olduğunu isteksizce kabul edeceğine düşünüyorum. Yine de yolda yardımlarına ihtiyaç duyarsan en yakın cadı yerleşiminin nerede olduğunu bildiğinden emin olmanı söylerdi."

Rose kaşlarını çatarak, "Ortha'dan çok uzaktayız," dedi. Gerçi orada pek cadı kalmamıştı. Ve her halükârda tur güneye doğru gidiyordu,

Batıya değil. Ganyeve ölü'nden ve onun ötesinde, krallığın diğer tarafında uzanan her şeyden uzakta. "Ve cadıların çoğu artık burada, Anadawn'da yaşıyor. Öyle değil mi?"

Thea hmm'ladı. "Başka yerleşim yerleri de var. Ya da en azından vardı. Kuzeybatıdaki Mishnick Dağları. Ve güneyde başka bir yerleşim yeri. Amarach Kuleleri, kahinlerin evi."

"Kahinler kaybolmadı mı? Güneşin Öptüğü Krallık gibi mi?"

Thea ona dönerek, "Kuleler saklı, kayıp değil," dedi. "Hâlâ orada yaşayan kahinler olup olmadığı konusunda korkarım bir şey söyleyemem. Ama yolda sığınacak bir yere ihtiyacınız olursa, nerede bulabileceğinizi biliyorum." Sonra bir duraksama. "Ya da en azından size kulelerin yönünü gösterebilirim. Oradaki cadılar gitmiş olsa bile, toprak sizi koruyacaktır."

Rose alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Keşke bana Edgar Barron'la nasıl başa çıkacağımı da söyleyebilseydi."

"Kendine güvenmelisin Rose. Zamanı geldiğinde Barron'la nasıl başa çıkacağını bileceksin."

"Umarım bu tur herkese cadılardan korkulmaması gerektiğini gösterir. Hepimiz aynı taraftayız. Barron dışarıda yalanlar yayıyor ve halkımızı bize karşı kışkırtıyor. Bana karşı." Rose ellerini sıktı, narin dantel kollarını çekti. "Kendi halkımın benden nefret edeceğini hiç düşünmemiştim Thea."

Thea'nın kahverengi gözleri yumuşadı. "Senden nefret etmiyorlar. Sadece bilmedikleri şeylerden korkuyorlar. Ama seni tanıdıklarında, Eana'yı ne kadar sevdiğini, onları ne kadar sevdiğini gördüklerinde, onlar da seni sevecekler."

Rose gözyaşlarını geri kırıptı. "Umarım öyledir."

"Öyle olduğunu biliyorum. Şimdi bana biraz parşömen getir de sana bir harita çizeyim." Dışarıda kraliyet muhafızlarının toplanmaya başladığı pencereye doğru baktı. "Ama en iyisi bunu kendine sakla. Ne olur ne olmaz."

Tur yola çıkmaya hazır olduğunda ve tüm sandıklar toplanıp yüklendiğinde, Rose önümüzdeki haftalar için iyimser hissediyordu. Shen atı Storm'u kraliyet arabasının yanında hizaya sokarken, haritasının güvenli bir şekilde korsajının içine sıkışmış olmasından dolayı minnettar olan Thea'ya sıkıca sarıldı.

Rose, peşinde Elske olduğu halde altın arabaya adımını atarken Anadawn'a, sarayına baktı ve geri döndüğünde halkı tarafından sevilen bir kraliçe olacağına dair kendi kendine yemin etti. Bir kraliçe olarak

Muzaffer. Gerekirse tüm ülkeyi, kasaba kasaba, ev ev dolaşarak büyüleyecekti.

Edgar Barron kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu.

11

Wren

Siren'in Sırrı Ölüm Yarığına doğru sürüklenirken Gevra'nın buz fiyortları Wren'in üzerinde belirliyordu. Dik uçurum yüzündeki yansımasını görebiliyordu, karla kaplı dünyaya bakan çarpık bir nokta. Soğuk artık iliklerine kadar işlemişti. Ayak parmakları uyuşmuştu ve dişleri takırdıyordu.

Neredeyse geldim, Banba.

Marino Pegasi sanki hayatı boyunca bu işi yapmış gibi onları dolambaçlı geçitten geçirdi ve birkaç zahmetli saatin ardından fiyortlar nihayet yerini, üzerinde insanlarla dolu hareketli bir limanın bulunduğu buz tutmuş bir koya bıraktı. Wren en az kırk gemi saymıştı; hırpalanmış balıkçı teknelerinden uzun yelkenlilere ve birkaç hafta önce Gümüşdil Nehri'nden geçen devasa savaş gemilerine kadar her şey vardı. Banba'nın götürüldüğü kralın gemisini tanıdı. İşte burada, güvertedeki serseriler ve iskeleyi koruyan askerler dışında, demirlemiş ve boş bir şekilde duruyordu.

Akşam çökmüş olmasına rağmen, yüzlerce tüccar ve denizci etrafta koşuşturuyor ve Wren'in bir yerde hiç görmediği kadar çok pazar tezgâhı vardı. Satıcıların bağırışları kış rüzgârında yayılarak suyun öbür ucundan ona kadar ulaşıyordu.

Wren'in parmakları seğirmeye başladı. Eshlinn'deyken Gevra'ya ulaşmak ona korkulu bir rüya gibi gelmişti ama birdenbire önünde durmuş, yanaklarındaki rengi ve kalbindeki cesareti çalmıştı. Sinirlerini silkeledi ama dönüp dümene doğru ilerlerken ürperti üzerine yapıştı. Marino dümendeydi ve *Siren'in Sırrı'nı* limana doğru yönlendiriyordu.

"Üç gün içinde benim için geri gelmeni istiyorum," dedi Wren. "Zamanlamanın ideal olmadığını biliyorum."

"Bir Eana kraliçesini bile bile düşman kıyılarında bırakacağımı mı sanıyorsun?" Marino başını salladı. "Her zaman yapılacak başka takaslar vardır. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Wren zoraki bir kahkaha attı. "Bir planım olmadan geminize pazarlık yaparak girdiğimi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Dudakların morarıyor," dedi Marino. "Yanına sıcak tutacak bir şey almadın mı? Yoksa hemen donmak da planının bir parçası mı?"

"Havayı hafife almış olabilirim."

"Lessie bana neden geldiğini söyledi." Yüzünü batıya çevirdi, ifadesi acımasızdı. "Dağ sarayı, Fovarr Dağları'nın kalbine oyulmuş bir kale. Umarım bir duvara tırmanmayı planlamıyorsunuzdur."

"İster inanın ister inanmayın, bu daha önce de işime yaramıştı."

"Artık Anadawn'da değilsin, Wren," diye uyardı Marino. "Gevra ikinci bir şans vermez. Kraliçelere ya da köylülere." Sanki rüzgârın dinlemesinden korkuyormuş gibi sesi alçaldı. "Askerler ve hayvanlar dağ sarayında devriye geziyor. Ve eğer onlar seni yakalayamazsa, ayaz yakalar."

Wren titreyen ellerini saklamak için kollarını kavuşturdu. "Kralın kendisinden bir davetiye aldım."

Marino inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ya bu bir tuzaksa?"

"Ben Eana'nın kraliçesiyim. Eminim Alarik Felsing bile bundan daha mantıklıdır."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi Marino. "Radask'ın genç prensi geçen yıl saraya diplomatik bir ziyarette bulunduğunda, üç ayak tırnağını ve bir ön dişini kaybetti. Saraydan yırtık pırtık elbiselerle kaçtığını söylüyorlar."

Wren korktu. "Ona ne oldu?"

Marino omuz silkti. "Büyük olasılıkla kralın ayısıyla bir kavga. Ya da belki kralın kendisiyle. Tek bildiğim, davet olsun ya da olmasın, Alarik Felsing'in misafirperverliğine güvenmezdim. Özellikle de kıyılarımızda kardeşinin başına gelenlerden sonra."

Wren'in eli ipli kesesine gitti ve aniden tüm planını yeniden düşünmeye başladı. Marino haklıydı. Tacının onu koruyacağını düşünerek Grinstad Sarayı'na öylece girmesi aptallık olurdu. Alarik Felsing kurallara göre oynamazdı.

"Güvertenin altındaki kamaramda birkaç kürklü palto var," diye ekledi Marino. "Birini alın."

Wren teşekkür ederek çenesini eğdi. "Doğrudan saraya giden eski bir gizli tünel bildiğinizi sanmıyorum."

Marino kıkırdadı. "İşte ben buna uzak ihtimal derim."

"Şaşıracaksın," diye mırıldandı Wren. Adam durduğunda gitmek için döndü

Onu.

"Bekle. Ya saraya girmenin başka bir yolu *varsa*?"

Marino'nun gözleri limana doğru kaydı. "Geçen hafta Caro'dan bir safran sevkiyatı aldım. Saraydan gelen bir elçiyle takas ediyorum. Yeni aşçı Harald maceraperest bir tip. Kraliyet ailesinin damak zevkini genişletmek istiyor. Benimle pazarda buluşacak."

Wren bakışlarını kalabalık kıyıya çevirdi. "Aha! Beni baharat fiçilerinden birine tıkacaksın."

Marino garip bir şekilde güldü. "Bu bir şaka, değil mi?" "Oh. Yani bu bir hayır mı?"

"Sadece bu yolculuktan gerçekten sağ çıkmak istiyorsanız," dedi kaptan. "Ama doğru anı beklerseniz fiçilerin *arasında* yeterince yer olabilir."

Soğuğa rağmen Wren'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Doğru anı bulmakta ustayımdır."

Siren'in Sırrı'nın mürettebatı limana yanaşmaya hazırlanırken, Wren aceleyle güvertenin altına indi. Neyse ki Celeste hâlâ kaptanın kamerasında horluyordu. Suçluluk duygusunun sürekli yükselen dalgasını görmezden gelen Wren, bir tutam kum çekti ve onu daha da derin bir uykuya daldırdı. Marino'nun dolabından kürklü bir frak kapmadan önce, "Bu *ancak* sihir sayılır," diye fısıldadı.

Wren Gevra kıyılarına ayak bastığında, güneşin son ışıkları uzaktaki dağların ardında çoktan erimişti. Liman hâlâ hareketliydi, pazarcılar taze yengeç ve ıstakozdan kanlı sığır ve kuzu eti parçalarına kadar her şeyin satıldığı tezgâhları tutarken ileri geri bağırıyorlardı. Peynirler ve somunlar da vardı, badem ve çikolataya bulanmış hamur işleri ve meyve reçelleri, hepsi garip bir senfoni yaratıyordu

soğuk gece havasında asılı kalan kokular. Wren fenerle aydınlatılmış tezgâhlar arasında dolanıyor, baharatlarını indirip pazar yerine taşıırken Marino'ya dikkatle bakıyordu.

Her yerde hayvanlar vardı ama Wren'i eskiden olduğu gibi ürkütmüyorlardı. Bunun için Elske'ye teşekkür etmeliydi. Pazar yerinde sinsice dolaşan kar kaplanları ve leoparlara göz ucuyla bile bakmıyor, tentenin üzerinde uyuklayan kutup tilkilerini fark etmiyordu. Hayvanların çoğu uysaldı ve kürk giymiş efendilerinin yanında özgürce dolaşıyorlardı. Wren bunun için Tor'un çoban ailesine teşekkür etmeleri gerektiğini düşünüyordu. Onu tekrar göreceği düşüncesiyle kalbi sıkıştı. Ne söyleyeceğini, hayatını kurtardığı için ona nasıl teşekkür edebileceğini merak ediyordu. Ya da, eğer o an izin verirse, kendini onun kollarına atıp onu anlamsızca öpüp öpmeyeceğini.

Kes şunu, diye azarladı kendini. Şimdi bunun için zaman yoktu.

Yakınlarda bir kaplan homurdanarak Tor'a dair tüm düşünceleri tamamen ortadan kaldırdı. Bu özel hayvanların hepsi zincirliydi. Savaş için yetiştirilmişlerdi ve limanda devriye gezen askerlere aitlerdi. Yanlarından geçtikleri diğer hayvanları hırpalıyor, arada sırada çok yüksek sesle konuşan ya da el kol hareketleri yapanlara hırlıyorlardı.

Wren başını eğdiğinden emin oldu. Görünüşüyle yine oynamış, saçlarını kızıla boyamış ve canını ne kadar acıtsa da dişlerini içe doğru bükmişti. Kokusunu maskeleyerek için Marino'nun kolonyasını bile sürmüştü ama Gevra'daki canavarlar da en az efendileri kadar zekiydi ve bildiği tek şey, ikizlerin Rathborne'u öldürüp yanlışlıkla Koruyucu'nun Kasası'nı yaktığı Rose'un talihsiz düğününde onlardan bazılarının da olabileceğiydi.

Aniden gelen taze pişmiş ekmek kokusu Wren'in midesini bulandırdı. Bir tutam kum çıkardı ve yoldan geçen bir kurdun üzerine serpip boynundaki zinciri bükte. Gezinen bir kar leoparının üzerine atlayan kurt, pazar yerinin anlık bir kaosa sürüklenmesine neden oldu. Satıcılar bağırarak tezgâhlarının arkasına saklanırken, paniğe kapılan müşteriler kendi hayvanlarını kavgadan uzaklaştırmaya çalıştı.

Wren dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek taze somona bulanmış bir dilim çavdar ekmeği aşırı. Üç lokmada mideye indirdikten sonra biraz morina balığı aşırı ve daha sonra yemek üzere cebine attı. Telaşlı asker kurdunu yeniden zincirlediği sırada aceleyle oradan uzaklaştı.

Pazar yerinin diğer ucunda Wren, Marino'nun saray elçisi Harald olduğundan emin olduğu kişiyi gördü. Devasa bir demir kızakla gelmişti.

Her iki tarafında da Gevran arması vardı. Sekiz gri kurt tarafından çekiliyordu. Harald'a iki saray askeri eşlik ediyordu. Uzun boylu, siyah saçlı, balık sırtı örgülü bir kadın ve geniş çeneli, tıknaz, kel bir adam baharat fiçilerini kızıağın arkasına yüklemeye başlamışlardı bile. Harald'ın kendisi uzun boylu ve zayıftı; soluk bir teni, geniş bir ağzı ve bir tutam parlak kızıl saçı vardı. Kocaman kürklü bir başlığı olan ağır kahverengi bir palto giymiş olmasına rağmen, Marino'yla dişlerini gıcırdatarak konuşuyordu.

Wren titreyen pazar yerinden ayrıldı ve yakındaki bir sandık yığınının arkasına saklandı. Son baharat fiçisi da kızıağa yüklendikten ve üzeri siyah bir muşambayla örtüldükten sonra, bir parça morina balığını kurtların ortasına fırlattı. Gri tüylerden oluşan bir kasırga halinde üzerine çullandılar, hırladılar ve ilk hak için birbirlerine saldırdılar.

Muhafızlar bu ani yaygarayı araştırmak için etrafta dolanırken Wren de kasaların arkasından fırlayıp muşambanın altına girdi. Kızıağın en arkasına sıkışana kadar kendini baharat fiçilerinin arasına sıkıştırdı, bacaklarını göğsüne sıkıştırdı ve kollarını etraflarına sıkıca sardı.

Askerler kızıağın üstündeki yerlerine dönerken onları dinledi, oturduklarında üstündeki tahta gıcırdayıyordu. Bir süre sonra Harald geri geldi. Kızıağın üzerine zıpladı ve Marino'ya sıcak bir veda etti. Erkek asker bir komut verdi ve kurtlar düzene girdi. Ve sonra bir anda yola koyuldular; kızak pazar yerinden uzaklaşırken variller birbirlerine çarpıyordu.

Wren sert bir şekilde oturdu, yüksek sesle nefes almamaya dikkat etti. Uzun bir süre boyunca sadece altlarında kayan çakılların sesi ve muşambadaki boşluklardan süzülen rüzgârın uğultusu vardı. Sonra kurtlar onları ileriye, karla kaplı kırlara doğru çekerken zemin fısıltı yumuşaklığına dönüştü.

Wren dışarı bakmaya cesaret ettiğinde gece iyice çökmüş, gümüşü manzara küçülen ayla aynı renge bürünmüştü. Etrafta kilometrelerce ışık yoktu ve Wren uzun bir süre boyunca tüm ülkedeki tek kızıağın ve üzerindeki tek insanın kendi kızakları olduğunu düşündü.

Bazen, kar yerini çakıllara bıraktığında, at sesleri duyuyordu ama bu virajlı yollarda çok az at arabası vardı. Buzun çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Kurtlar bile buzda ilerlemek için ara sıra yavaşlamak zorunda kalıyordu.

Wren'in sırtındaki ağrı yavaş yavaş bacaklarına yayıldı. Çavdar ekmeği onu susatmıştı ama çantasındaki mataraya uzanamayacak kadar korkuyordu. Yukarıda, askerler atlarını sürerken sessizdi ama arada bir aşçının sohbet etmeye çalıştığını duyuyordu.

Her zaman cevapsız kaldı.

Wren kum kesesini hazır tutuyordu. Gevra'daki buzun sadece gezginler için değil, büyücüler için de tehlikeli olduğunu fark etmişti. Elindeki toprak biterse, daha fazlasını nereden bulacaktı? Burada santimetrelerce karla boğulmamış ya da bir don tabakasıyla kaplanmamış hiçbir canlı yoktu. Kumunu akıllıca ve idareli kullanması gerekecekti.

Sonunda kızak yavaşlamaya başladı. Wren muşambanın altından dışarı baktığında şafağın sökmekte olduğunu gördü. Bunu duyuracak kuşlar yoktu, solgun gökyüzünde ağır beyaz bulutlardan başka bir şey yoktu. Etraflarında bulutlara dokunmak için tırmanan cam gibi dağ zirveleri vardı.

Wren Fovarr Dağları'nın kalbinde olduklarından şüpheleniyordu ama kızağın arkasındaki yerinden Grinstad Sarayı'nı göremiyordu. Yine de onu hissedebiliyordu, bir hayalet gibi üzerine doğru geliyordu. Rüzgâr kesilmişti. Onun yerine kükreyen hayvanların sesi geldi. Hırlamaları yaklaştı. Daha yüksek. Sonra kapılar açıldı, açıldıkça inledi ve kızak Grinstad Sarayı'nın arazisine doğru ilerlerken daha fazla askerin sesi duyuldu.

Wren dalgalanan muşambanın arasından bir anlığına baktı. Kireçtaşı ve camdan oluşan devasa bir heykeldi ve pürüzlü dağ sırasına oyulmuştu, bu yüzden Grinstad'ın nerede başlayıp manzaranın nerede bittiğini söylemek zordu. Wren'in hayal ettiği kadar aşılmazdı, dar kuleleri alçakta asılı bulutları delerken dişler gibi parlıyordu. Kızak, dikenli çalılarla noktalanmış kar yüklü bahçelerin arasından kıvrılarak saraydan geniş bir mesafe aldı. Wren sarayın arka tarafındaki hizmetkârların girişine doğru gittiklerini düşündü. Ayak parmaklarını esnetip yeniden hissetmeye başlarken, kendisi için çok daha iyi, diye düşündü.

Sonunda kızak durdu.

Kapüşonunu yukarı çekti ve kumunu hazırladı, saldırmak için bekliyordu. . . .

Askerler atladı ve aşçı da peşlerinden aşağı indi. Muşamba kendi üzerine katlandı ve ilk altı varil ortaya çıktı. Muhafızlar onları teker teker kaldırıp mutfaklara taşıırken Wren kızağın arkasında çömeldi.

Onların dönüşünü beklerken birdenbire bir kurt belirdi ve kızağa doğru koşarak geldi. Wren korkuyla kumu bıraktı,

Canavar ceketini koklamaya başladığında ılığını zorlukla bastırdı. Birden cebindeki hırpalanmış balığı hatırladı. Kalanını yere fırlattı ve kurt peşinden atılarak balığı tek lokmada yuttu. Kurt daha fazlası için geri gelmeden önce Wren'in bir tutam kum daha alacak zamanı ancak olmuştu. Kum kurdun hırlayan ağzına fırlattı ve aceleyle bir uyku büyüsu tısladı. Kurt yan yattı, tam o sırada iki tane daha kızağın arkasından koklayarak geldi.

Wren'i gördüklerinde ulumaya başladılar.

Wren pelerininin içine uzanıp bir avuç kum kaptı, tam o sırada boğazında bir kılıç belirdi. Başını kaldırıp bir Gevran askerinin düşmanca bakışlarına baktı.

"Bir hareket daha yaparsan bağırsaklarını deşerim," diye homurdandı.

12

Gül

Elske ayaklarının dibinde uyuklarken ve tüm kraliyet muhafızları tarafından kuşatılmışken, tur arabasının pelüş çevresine sıkışmış olan Rose kendini güvende hissetmeliydi. Ama Wren'in yokluğu onu hâlâ tedirgin ediyordu. Son birkaç haftadır neredeyse ayrılmaz bir ikili olmuşlardı; her akşam birlikte yemek yiyor, gece geç saatlere kadar fısıldaşıyor, göz kapakları ağırlaşıp uyku onları ele geçirene kadar çocukluklarından, hayallerinden ve korkularından bahsediyorlardı. Şimdi Rose yalnızdı ve kız kardeşi için korkuyordu.

Dışarıdan gelen keskin bir ıslık sesi onu endişesinden uyandırdı. Perdeyi araladığında Shen'in ona sırtıttığını gördü. Alayın geri kalanının aksine, bol siyah gömleği, koyu renk pantolonu ve sağlam çizmeleriyle eysiz at sürüyordu. Bir askerden çok bir hayduta benziyordu ama yine de kaba pelerini ve rahat gülümsemesi Rose'un nabzını hızlandıran çölde birlikte geçirdikleri zamanların anılarını canlandırdı.

Belli etmemeye çalıştı. "Az önce bana *ıslık mı* çaldınız?" "Tedbirli olmaya çalışıyordum."

Rose kaşlarını çattı, bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

"Arkadaş ister misin diye merak ettim?" dedi yaklaşarak. "Glenbrook'a uzun bir yol var. Orada tek başına sıkılırsın."

"Sen iflah olmazsın!" dedi Rose ama gülümsemesine engel olamadı. Aslında Shen'i kraliyet arabasında ağırlamaktan başka bir şey istemiyordu.

"Yüzün kızarıyor," dedi Shen, sesi alçaktı. "Yüzünün kızarmasına bayılıyorum." "Shen Lo!" diye bağırdı Kaptan Davers. "Dik dur! Hizaya gel!"

Shen sinirlendi. "Şu otoriter hödüğün bana emir vermeye çalışmaktan vazgeçmesini gerçekten çok isterdim."

"Dikkatli ol," diye alay etti Rose, azarlanmaktan oldukça hoşlanmıştı. "Başını belaya sokmak istemezsin."

Shen'in bakışları onunkilere takıldı. "Soruna göre değişir."

Yanaklarında şiddetli bir kızarıklık daha belirdi. Bu çocuğa ve onun yılmaz cazibesine lanet olsun. Gümüşdil Köprüsü'nü daha yeni geçmişlerdi ve o şimdiden dikkatini kaybetmeye başlamıştı. "Dikkatimi dağıtmayı kes," diye azarladı.

"Neyden? İçeride tek başına oturmaktan mı?" "Tek başıma değilim," dedi Rose kibarca. "Elske yanımda."

Shen'in yüzü düştü. "Şimdi de bir kurdu kıskanıyorum. Bu benim için yeni bir düşüş."

Rose kıkırdayarak koltuğa yaslandı ve aralarındaki mahremiyet perdesinin düşmesine izin verdi. Yanında Wren ya da Celeste olmayabilirdi ama Shen'in arkadaşlığından son derece memnundu. Eshlinn'in kalabalık başkentinden geçip güneye doğru ilerlerken Fırtına'nın toynaklarının güven verici tınısıyla sakinleşen gözlerini kapattı. Zaman kazanmak için Wren'in kuzeye, Norbrook'a gideceğini, erzak teslimatını bizzat denetleyeceğini ve sonra da kız kardeşinin yanına döneceğini haber vermişlerdi.

Nehirlerin, tarlaların ve görkemli yeşil tepelerin üzerinden geçerek Rose'un daha önce sadece ismen bildiği kasabalara doğru yol aldılar; önce Glenbrook'a, insanlarla dolup taşan dolambaçlı sokaklarda dolaştı. Arabasından güller fırlatıyor, el sallıyor ve yanakları titreyene kadar gülümsüyordu. Kasabanın kenarındaki revirde bir mola verdi ve ihtiyacı olanlara iyileştirici büyüsünü sundu. Saatlerce durmaksızın sihrini kullandıktan sonra Rose o kadar bitkin düşmüştü ki, iki muhafız tarafından arabasına kadar eşlik edilmek zorunda kaldı ve orada hemen kıvrılıp uyudu.

Kraliyet turu Glenbrook'tan bir tezahürat korosuyla ayrıldı ama Rose onları duyamayacak kadar derin bir uykundaydı. Atları beslemek ve sulamak için kısa bir mola verdikten sonra Horseleap'e doğru yola devam ettiler. Burada hava o kadar güzeldi ki Rose yerel yetimhaneyi ziyaret etmeden önce uzun bir gezinti yapmak için arabadan ayrıldı ve bütün akşamı çocuklarla birlikte kitap okuyarak geçirdi.

hikaye kitapları. Hatta onları Elske'yle tanıştırdı; dost canlısı beyaz kurt sırt üstü yuvarlanıyor ve hepsi onu sevmek için koştururken keyifle burnunu çekiyordu. Rose nihayet arabasına döndüğünde saat düşündüğünden çok daha geç olmuştu ama kalbi o kadar doluydu ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Hayatı boyunca Eana'nın uçsuz bucaksız düzlüklerini ve pek çok hareketli kasabasını incelemişti ama hiçbir şey onu bu yerleri bizzat ziyaret etmenin canlılığına ya da orada yaşayan insanlara ulaşmanın, onlara dokunmanın mucizesine hazırlayamazdı,

onları *tanımak*.

"Orada inanılmazdın," dedi Shen, fark edilmeden arabanın arkasına geçmeyi başarmıştı ve şimdi gözlerine yıldız ışığı vuran bir merakla ona bakıyordu. "Sen inanılmazsın."

Rose irkildi. "Burada ne işin var senin? Bu tamamen uygunsuz!"

"O zaman bana gitmemi söyle."

Rose dudaklarını büzdü. "*Shen*."

"Adımı söylemene bayılıyorum."

"Nedenini hayal bile edemiyorum. Bunu sadece seni azarlarken yapıyorum."

"Belki de budur," dedi göz kırparak. "Seninle Millis'e gelmeme izin ver. İyi olacağıma söz veriyorum."

Rose'un kararlılığı dağıldı. Adamın yanındaki banka oturdu ve adamın bacağı kendi bacağına değdiğinde içinden bir ürperti geçti. Bu gerçekten de muhteşem bir duyguydu. "*O kadar da iyi olma*," diye mırıldandı. "Burada olduğun için mutluyum."

Shen yüzünü onunkine çevirdi ve bir parmağını çenesinde gezdirdi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Rose gözlerini kapadı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Ağzını açıp öpücüğü derinleştirirken inledi. Rose bu anın sadece geçici değil, aynı zamanda yola çıkmadan önce kendisi için koyduğu her türlü kurala da aykırı olduğunu bilerek rahatladı. Ama Shen'in kucağında bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Sonunda Rose ondan uzaklaştı. Yorgunluktan başı dönüyordu, göz kapakları inanılmaz derecede ağırdı.

Shen kolunu ona doladı ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Uyu Rose. Ben sana sarılacağım."

Rose başını onun omzuna yaslarken iç çekti. Adamın kollarına sarıldığında uyku hızla geldi ve onu endişelerinden uzaklaştırdı.

Uyandığında saat neredeyse gece yarısıydı ve Shen gitmişti.

Araba yavaşlıyordu. Millis kasabasına varmış olmalıydılar. Geceyi burada geçireceklerdi; Rose'un yıkanmasına, yemek yemesine ve gerçek bir yastıkta uyumasına yetecek kadar bir süre sonra, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte tekrar yola koyulacaklardı. Kraliyet maiyeti kasabanın en büyük hanına doluşmuş, ancak hareket edebilecek kadar yer kalmıştı. Agnes odasını hazırlamak ve Rose'un bazı eşyalarını yerleştirmek için yukarı çıktı ve onu Chapman'la tavuk ve pırasa yahnisinden oluşan geç bir akşam yemeğinde konuşmak üzere bıraktı.

Şimdiye kadar Barron ve Okları'ndan pek bir iz görülmeyen tur başarılı geçmişti. Rose memnun olması, hatta rahatlaması gerektiğini biliyordu ama kalabalık yemek salonunda etrafına bakınırken kendini meşgul buldu. "Shen'i gördün mü?"

Kâhya iç çekti. "Düşüncelerinizi o baş belası çocuğa çevirmek zorunda mısınız? Size soruyorum Kraliçe Rose, hiçbir resmi eğitimi olmayan ya da kraliyet muhafızlarına bağlı olmayan savaşçı bir cadı nasıl olur da bütün gün Yüzbaşı Davers ve askerlerine komuta ederek paçayı kurtarabilir?"

Rose kadehinden bir yudum şarap aldı. "Onun Eana'daki en iyi savaşçı olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Bunu kanıtlayacak bir kibirle." Chapman dudak büktü. "Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, şu anda Millis'in dış duvarlarında devriye geziyor. Kendi ısrarıyla."

Rose kadehine doğru sırtıttı. "En azından titizliğine hayran olmalısınız."

Chapman hiç de azımsanmayacak bir onaylamayla, "Gerçekten de," dedi.

Akşam yemeğinden sonra Rose üçüncü kattaki, büyük bir gölgelik yatağı ve bitişiğinde bir banyo odası olan, iyi aydınlatılmış geniş bir odaya doğru yola çıktı. Hanın sunduğu en görkemli odaydı ve onu karşılamak için kapıyı açan Agnes'e eşlik eden bir karyola da vardı.

Rose soyunup yatmak için hazırlandı, sonra Agnes saçlarını tararken şifonyerin başına oturdu.

"Bugün iyi iş çıkardınız Kraliçe Rose. Herkes bunu söylüyor."

Rose aynadaki hizmetçisine gülümsedi. "Hayatımda hiç bu kadar çok insanla konuşmamıştım Agnes. Sanırım sesimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayım."

"Onu hemen geri getireceğiz," dedi Agnes. "Ben mutfığa gidip ballı ve limonlu bir fincan zencefil çayı getireyim. Sabaha sağlığına kavuşmuş olursun."

"Sen bir hazinesin, Agnes. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Agnes odadan daha yeni çıkmıştı ki pencereden bir ses duyuldu. Rose topukları üzerinde döndü ve karanlıkta Shen'in yüzünü görünce irkildi. Koşarak pencereye gitti ve kapıyı açtı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye tısladı adam içeri tırmanırken. "Üç kat yukarıdayız!"

Shen doğrulurken gözlerinin önündeki bir saç telini süpürdü. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Burada kalamazsın. Agnes her an geri gelebilir."

Shen'in kara gözleri parladı. "Yani tek engelimizin Agnes olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ne? Hayır! Tabii ki hayır. Ben sadece-" Rose inledi. "Oh, benimle dalga geçme. Çok yorgunum."

Shen gülümserken bile, "Buna cesaret edemem," dedi. "Sadece iyi geceler demek için geldim. Ve sana bunu vermek için." Elini cebine attı ve özenle sarılmış kalp şeklinde bir tart çıkardı.

Rose şaşkınlık içinde ikrama baktı. "Lütfen bunu benim için gizlice pişirdiğini söyleme?"

"Ben pek çok yeteneğe sahip bir adamım, ama o yeteneğe sahip değilim Rose." Shen güldü. "Thea bana Millis'teki fırının reçelli tartlarıyla ünlü olduğunu söyledi. Ben de kendim görmek istedim."

Rose başını kaldırıp ona baktı. "Ama saat gece yarısı. Açık bir fırını nereden buldun?"

"Açık mı dedim?" Shen gamzesini gösterdi. "Açık demediğime eminim."

Rose reçelli tartı aldı. "Hırsız," diye fısıldadı. "Bu yüzden mi birlikten ayrıldın? Bana reçelli tart getirmek için mi?"

Shen'in gülümsemesi duraksadı. "Birinin bizi izliyor olabileceğini düşündüm. Millis'in hemen dışındaki geçitte bizi takip eden bir atlı gördüm. Onu Glenbrook'ta da gördüğüme eminim."

Rose irkildi. "Tanrım. Barron olabilir mi? Ya da onun sefil Okları?"

Shen başını salladı. "Atlı yalnızdı. Ve beklediğimden çok daha hızlıydı. Geri döndüğümde gitmişti."

"Meraklı bir seyirci belki," dedi Rose. "Hiçbir şey olmayabilir."

"Belki," dedi Shen. "Gerçi benim tecrübelerime göre, insanlar iyi niyetli olmadıkları sürece saklanmazlar."

"Sanırım değil," diye mırıldandı.

Shen endişesini bir kenara bırakarak aralarındaki boşluğa adım attı. "Bu da bana şunu hatırlatıyor. Bu çalıntı anı değerlendirmemiz gerekmez mi?"

Rose kendini durduramadan bir adım attı ve kendini onun kucağına bıraktı. "Aklında ne vardı?"

Koyu renk gözleri onu içine çekti. "Emrindeyim Rose."

Burunları birbirine değene kadar çenesini yukarı kaldırdı. "Shen," diye fısıldadı onun dudaklarına, "gerçekten yapmamalıyız."

Elini kızın saçlarında gezdirdi. "Adımı söyle," diye mırıldandı. "Sadece bir kez daha."

Onun kendisine gülümsediğini hissetti.

Ani bir alarm çığılığı geldi. "Oh, merhamet! Başka bir kaçırma olayı olmasın!"

Rose öyle bir korkuyla Shen'den uzaklaştı ki reçelli tartı düşürdü. Onu almak için çabaladı. "Oh, Agnes. Dönmüşsün! Ah, işte çayım da geldi. Teşekkür ederim!"

Agnes parmağını Shen'e doğru salladı. "Burada olmaman gerektiğini gayet iyi biliyorsun."

Shen ellerini açarak pencereye doğru geri geri gitti. "Ben de tam çıkıyordum, Agnes."

"Tanrı aşkına, Shen, kapıyı kullan!" diye seslendi Rose, ama o çoktan gitmişti, pencereden atladı ve arkasında sadece kahkahasının yankısını bırakarak gecenin içinde kayboldu.

Agnes hemen pencereyi kapattı. "Bundan daha iyisini bilmeli."

Rose içini çekti. "Biliyorum."

"Siz de öyle yapmalısınız Kraliçe Rose."

"Bunu ben de biliyorum." Rose yatağa yığıldı ve elindeki ufalanmış tarta bakarak gülümsedi. Parmaklarındaki reçeli yalamadan önce şeklini korumaya dikkat ederek yatağın başucundaki sehpanın üzerine koydu. Tadı neredeyse Shen'in öpücükleri kadar güzeldi. Ama tam olarak değil. "İyi geceler, Agnes."

"İyi geceler Rose. Umarım yarın da bugün gibi iyi geçer."

Rose gözlerini kapadı ve aynı dilekte bulundu. Sadece kendisi için değil, Wren için de. Kız kardeşi her neredeyse, Rose onun güvende olmasını umuyordu.

13

Wren

Wren, bir çift Gevran askeri tarafından kılıç zoruyla Grinstad Sarayı'nın mutfaklarına götürüldü. Bulaşıkçı hizmetkârlar onun gidişini izlemek için işlerini bırakmış, kendi aralarında öfkeyle mırıldanıyorlardı.

"Tarikatın bir parçası olan bir kız hatırlamıyorum." Harald sanki daha fazlasının sıçramasını bekliyormuş gibi baharat fiçilerine ihtiyatlı bir bakış attı. "Yüce Bernhard adına bu kız nereden geldi?"

"Limandaki kızağa gizlice binmiş olmalı," dedi kadın asker Marit, o sırada kılıcını Wren'in omurgasına doğrultuyordu.

"Aptal küçük gemi faresi," diye alay etti erkek asker Vidar, hançerine el koyan oydu ve şimdi bıçağını çenesine doğrultuyordu. "Sarayın içine bakmak için hayatını takas ediyor."

Aşçı Wren'i acıyarak inceledi, kıvrıkcık kumral saçlarına ve çarpık dişlerine baktı. "Onu nereye götüreceksiniz?"

"Avluya," dedi Vidar karanlık bir sesle. "Tüm izinsiz girenlerin gittiği yere."

Wren hizmetçilerin irkildiğini fark etmemişti. Ocağın altında uyuklayan mutfak tekir kedisi bile ona kederle baktı. Aşçı ona hiç bakmadı. Tezgâhına dönmeden önce, "Bernhard kurtar onu," diye mırıldandı. "Gelin bakalım, sizi utanmaz avallar, yapılacak işler var. Nina, domuzu kızartma vakti geldi. Didrik, pırasaları getir."

Ellerini çırparak hizmetk arların dikkatini Wren'den uzaklaştırdı ve Wren mutfaktan geçip sonsuza dek s recekmi  gibi görünen dolambaçlı demir merdivenlerden yukarı sürüklendi.

Wren her adımda pani e kapılıyordu. Bunun kolay olacağını, sadece büyüsüne güvenmenin onu bu g ne siz topraklarda güvende tutaca ını düşünmekle aptallık etmişti. Kendini o kurtlara karşı hazırlamalı, cebindeki yiyeceklerle daha akıllıca davranmalıydı. Kesesindeki kumla. Artık elinde kalan tek planı, yani kaçınmayı umdu u planı uygulamaktan başka çaresi yoktu.

"Bir yanlış anlaşılma oldu," dedi sesi merdiven bo lu unda yükselirken. "Grinstad'a Tor Iversen'i görmeye geldim." Askerin memleketinin adını bulmak için beynini zorladı. "Ben Carrig adasından gelen bir ulaşım. Onunla hemen konu mam gerekiyor."

 n ndeki asker -Vidar- yürümeyi bıraktı. "Yüzbaşı Iversen'i tanıyor musun?"

"Evet," dedi Wren, kılıcının boğazına dayandı ının fazlasıyla farkındaydı. "Nasıl?" diye sordu Marit.

Wren, Anadawn'daki kütüphanede ba  döndürücü bir şekilde  p   t klerini, Tor'un kendini ona nasıl bıraktığını, adını bir büyü gibi dudaklarına nasıl fısıldadı ını hatırladı. "Biz ... kom uyuz."

Vidar kara tek ka ını indirdi. "Carrig'den biri gibi konu muyorsun."

"Ve bir hırsıza benziyorsun. Bir erkek paltosu giymi sin ve tuzlu su kokuyorsun." Marit kılıcı Wren'in sırtında döndürdü. "Carrig'in neresindensin?"

Wren soruyu duymazdan geldi, çünkü cevap vermek yalanını ortaya çıkaracaktı. Bunun yerine, "Beni Tor'a götürün, her şeyi açıklayayım," dedi. "O benim kim olduğumu tam olarak bilecektir."

Askerler birbirlerine  a kın  a kın baktılar. "Bence bizim küçük hırsızımız da bir yalancı," dedi Marit.

"Son kar ya ı ında geldi imizi sanıyor," diye homurdandı Vidar. "Bütün o baharatlar aklını ba ından almış olmalı."

Wren, bu alaycı askerleri merdivenlerden a a ı indirmek için kendi kılıcına sahip olmayı diledi. Sesini sabit tutmak için mücadele ederek, öfkesini çözülmeden önce dizginledi. "Sesimi duyurmak istiyorum."

"Duyulacaksın," diye güvence verdi Marit ona. "Seni avazın çıktığı kadar ba ırabilece in bir yere g t rece iz."

Askerler yukarı, yukarı ve yukarı tırmanarak ilerlemeye devam ettiler, ta ki devasa cam pencerelerle delinmiş ve gerçek boyutlu heykellerle kaplı aydınlık bir koridora ulaşana kadar. Wren bakışlarını, her biri fildişi taş ustalıklı yontulmuş, Gevra'nın gururlu yüzlü kral ve kraliçeleri arasında dolaştırdı. Aralarında Alarik'in benzerini a r a d ı ama sıra, kralla aynı keskin elmacık kemiklerini ve kapüşonlu bakışları paylaşan bir adamın heykeliyle sona erdi - Alarik'in babası, birkaç yıl önce bir dolu fırtınasında hayatını kaybeden merhum Kral Soren.

Koridor, ışıltılı pencerelerle kaplı devasa bir avluya açılıyordu. Burası Anadawn Sarayı'ndaki balo salonundan daha büyüktü ve cam buz sarkıtlarından oluşan bir korkulukla çevrili muhteşem bir bölünmüş merdivenle iç sarayın üst katlarına çıkılıyordu. Zemin, mavi ve yeşil ipliklerle işlenmiş zarif beyaz mermerden yapılmıştı ve avlunun ortasında, yayvan bir ayı postu halının üzerinde camdan bir piyanofort oturuyordu. Üzerinde Wren'in o güne kadar gördüğü en gösterişli avize sallanıyor, her bir kristal damlacık soluk taş duvarlar boyunca kendi gökkuşağını saçıyordu. Bu tuhaf ve ruhsuz yerdeki tek renk fısıltısını sağlıyordu.

Her yerde askerler vardı. Avluya açılan her kapıda iki asker vardı ve daha fazlası da girintilerde gizleniyordu. En büyükleri piyanonun altındaki halının üzerine kıvrılmışken, kurtları boş zamanlarında avluda dolaşıyordu.

"Tor!" Wren çaresizlik içinde seslendi. "Tor Iversen!"

Askerlerin yüzlerini taradı ama hiçbiri soğukkanlılığını bozup ona doğru bakmadı. Eğer Tor Grinstad Sarayı'nda bir yerdeyse bile, burası değildi. Bu, Wren'in kılıç ucunda avluya sürüklenirken onun adını daha yüksek sesle haykırmasını engellemedi. Sesi, Fovarr Dağları'nın gümüş tepelerinin üzerinde parıldadığı cam kubbeden yankılanarak ona geri döndü.

Askerler Wren'i avlunun arkasından çıkarıp Grinstad Sarayı'nın buz gibi kalbine oyulmuş duvarlarla çevrili bir avluya götürdüler. Çantasını bir kenara attılar, sonra da onu ileri doğru ittiler.

Wren'in kalbi ani sessizlikte gümbürdedi. Endişeyle etrafına bakındı. Vidar ve Marit geri çekiliyordu. Kapıyı çarparak onu içeri hapsettiler.

Çevrede daha fazla asker toplandı. Bazıları yüksek duvara tırmanmış, aşağıdan ona bakarken botları sallanıyordu. Wren bir seyirci kitlesi edinmişti ama asıl gösterinin henüz başlamadığını hissediyordu. Sonra

sağındaki demir kapağı gördü. Dikkatli bir adım attı, sonra bir adım daha attı, ta ki arkasından gelen hırıltıları duyacak kadar yaklaşıp kadar.

Çürüyen sazan.

Burası bir avlu değildi. Bir arenaydı. Canavarlar için inşa edilmiş, insanlar için değil.

Wren kaçmaya çalıştı ama kapı çok yüksekti. Pelerinin içine uzandı ve bir avuç kum buldu. Kumunu üzerine döktü ve hızlı bir büyüyle görünümünü eski haline getirdi. Saçları bal-kahverengi dalgalar halinde açılırken askerler çığlıklar atmaya başladı. Dişleri sıfırlandı, gözleri bir kez daha zümrüt yeşili parladı. Omuzlarını geriye attı ve kendini ilan ederken Marino'nun frakını üzerinden attı. "Ben Eana Kraliçesi Wren Greenrock ve kralınızla görüşme talep ediyorum."

"Cadı!" diye bağırdı arkasından bir ses. "Bizi kandırmaya çalışıyor!" "Kapağı kaldır, Vidar!"

Kükreyen bir kar kaplanı açık kapaktan fırlayıp ona doğru atılırken Wren kumunu hazırladı. Çenesi kıpkırmızıya boyanmıştı ve gözlerindeki kana susamışlıktan evcilleşmemiş olduğunu anlayabiliyordu.

Kaplan üç adımda Wren'e ulaştı. Yolundan sıçradı ama yeterince hızlı değildi. Yan tarafına çarptı ve Wren yuvarlandı, kumları omzunun üzerinden atarken toprağı içine çekti. Tam kaplan üzerine atlarken bir büyüyle boğuldu. Uzun pembe dilini ve keskin dişlerini ortaya çıkararak ağzını açtı ama kükremesi boğazında hızla söndü. Yere yığıldı ve bir sonraki nefesinde horlamaya başladı.

Wren tırmanarak altından çıktı. İtiş kakış sırasında pelerini çözülmüş ve uyuklayan canavarın altında sıkışıp kalmıştı. Kesesini çekerek kurtardı ve bir avuç kum daha aldı.

Kapak tekrar açıldığında "Ben Eana'nın kraliçesiyim!" diye bağırdı. "Çıkarın beni!"

"Bir numara daha!" diye bağırdı Marit. "Onu dinleme, Vidar!"

Havayı daha fazla hırıltı doldururken Wren kapaktan geri çekildi. Bu kez üç kaplan ve beş kurt vardı. Kaçacak hiçbir yeri olmayan toplam sekiz canavar. Hepsini aynı anda nasıl heceleyebilirdi ki?

Başka bir büyü -zaman kazanmasını sağlayacak bir şey- için beynini zorladı ama bu ölümü aldatacak kadar güçlü hiçbir şey yoktu. Celeste'in ona vaat ettiği kaderden onu kurtaracak hiçbir şey yoktu. Wren, sevdiği hiç kimsenin çığlıklarını duyamayacağı bir dövüş alanında vahşi bir ölüm için her şeyi riske atmıştı.

İlk kaplan saldırdı. Wren onu uyuttu. Bir sonraki kaplan ayaklarını yerden kesti. Başı sert bir gümbürtüyle yere çarptı. Üstünde dişlerle dolu bir ağız belirirken görüşünün kenarlarında yıldızlar patladı. Wren onu yumrukladı, elinin derisi yarılırken tısladı.

Bir sonraki saldırıdan önce ayağa kalkmayı başardı. Pelerinini uyuyan kaplanın altından çekip çıkardı ve bir kurdun üzerine atarak onu bir anlığına kör etti. Kapıya doğru koşmaya başladı ama yoluna üç kurt daha çıktı ve saldırmaya hazırды. Arkasında, kaplanlar daireler çizerek daha da yaklaşıyordu. Wren ilk kez bir fırtına olmayı, hepsini uçurabilecek bir fırtına gücüyle kutsanmayı dilemiyordu.

Yüksek duvar şimdi askerlerle doluydu, onun ölümünü izlemek için yerlerini terk etmiş seyirciler. Başka bir kurt Wren'in üzerine atladı ve onu sırt üstü yere düşürdü. Göğsünün üzerinde durarak onu toprağa gömdü.

Wren yüzünü kapattı ve son bir kez çığlık atarak Tor'un adını kış göğüne gönderdi.

Bu kez Tor kükreyerek karşılık verdi. Wren yaşadığı paniğin karmaşası içinde onun sesini duydu ve hayal gördüğüne yemin etti. Ama ses yine geldi; saraydan son sürat dışarı fırlayan bir adamın şaşkın haykırışı. Kapı hızla açıldı ve kurt üzerinden fırladı; Tor'un emri gök gürültüsü gibi havada yankılandı. "HEEL!"

Canavarlar bir anda geri çekildi.

Wren'in üzerinde yeni bir yüz belirdi. Şoktan gevşemiş bir çene ve fırtına bulutlarının renginde gözler. Wren Tor'a bakıp bu an için yıldızlara şükrederken, aniden dünyanın geri kalanı eriyip gitti; hayvanlar, askerler ve Grinstad Sarayı'nın buzlu pencerelerinin hepsi solup gitti. Bu erteleme için.

Wren. Kızın adı dudaklarında sessizdi, sanki gördüklerine inanamıyor, gerçeği yüksek sesle söyleyemiyordu.

Wren ürpertici bir nefes aldı; onu yeniden bu kadar gerçek ve bu kadar yakın görünce acı ve rahatlama birbirine karıştı. Bir zamanlar aralarında var olan o aşinalık fısıltısına ulaşırken kendi dudakları titredi. "Merhaba yabancı."

Tor dehşet içinde ona baktı. Sözleri geldiğinde cam kadar keskinlerdi. "Burada ne işin var senin?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi Wren ayağa kalkarken.

Yüz ifadesi karardı, gözlerindeki fırtınayı kesen gümüş çizgiler belirdi.
"Seni büyükannene götüremem, Wren."
"Peki. O zaman beni Kral Alarik'e götür."

14

Gül

Ertesi sabah Rose kendini yenilenmiş hissederek uyandı. Dışarıda kuşlar ötüyordu ve yükselen güneş odayı altın sıcaklığıyla dolduruyordu. Bu onu tur ve Wren hakkında umutlu hissettiriyordu. Şansı yaver giderse, kız kardeşi yakında ona katılacak ve birlikte ülkelerinin en ücra köşelerini fethedecekler, sihirleri ve cana yakınlıklarıyla herkesi büyüleyeceklerdi.

Rose yıkandı ve fildişi dantellerle süslenmiş parlak pembe bir elbise giyerek en sevdiği beyaz ayakkabılarıyla eşleştirdi. Daha sonra şifonyerde oturup haşlanmış yumurta ve ince jambon dilimleriyle taze ekmek yerken, Agnes saçlarını güzel bir çiçek sarmaşığıyla işlenmiş uzun bir örgü haline getirdi.

"Zarafetin timsalisin Rose," dedi hizmetçi, kraliyet tacını yavaşça Rose'un başına yerleştirirken. Son birkaç hafta içinde mükemmelleştirdiği bir beceriydi bu. "Ellendale halkı senin elini sıkmak için can atacak. Bundan eminim."

Rose yansımasına bakarak gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki bugünle ilgili içimde iyi bir his var Agnes."

"Ben de öyle, Kraliçe Rose. Ben de öyle."

Rose fena halde yanılmıştı. Millis kasabasından iyi dileklerini sunan coşkulu bir kalabalıkla ayrılmalarına rağmen, Ellendale'e giden yolculuk tozlu ve sessizdi. Yolda birkaç pankart vardı ve güney kasabasının bir kraliyet turu beklediğine dair hiçbir işaret yoktu.

Ellendale'in dış duvarına yaklaştıklarında Rose'un midesi bulandı. Hiçbir tezahürat duyamıyordu. Aslında, gıcırdayan toynakların ve gıcırdayan araba tekerleklerinin sesi dışında hiçbir şey duyamıyordu. Mahremiyet perdesini araladığında Shen'in omzunun üzerinden bir şeye kaşlarını çatarak baktığını gördü.

"Ne oldu?" dedi endişeyle.

"Sanırım yine o atlı," dedi gözlerini kısarak uzaktaki bir şeye bakarken.

"Boş ver onu," dedi Rose ısrarla. "Ön tarafta neler oluyor? Kimseyi duyamıyorum."

Shen arkasını döndü ve asker alayını görmek için koltuğunda yükseldi. Kaşları daha da çatıldı. "Çünkü orada kimse yok."

Rose kızardı. Ellendale halkı onu karşılamayı gerçekten umursamıyor muydu? Pencerelelerinden el sallayacak kadar bile mi? Tabii Ellendale zamanlamayı yanlış ayarlamadıysa. Belki de kraliyet turu programın ilerisindeydi. . .

"Doğru olmayan bir şeyler var," diye mırıldandı Shen. "Kasaba sadece sessiz değil. Bu

Sessiz. Burada beklemeliyiz. Neler olup bittiğini öğrenelim."

Rose da aynı fikirdeydi. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu onu bütün o boş sokaklarda geçit töreni yapma ve dükkânların vitrinlerindeki yansımalarına el sallama utancından kurtaracaktı. Ama Kaptan Davers yoluna devam ediyordu.

Shen bir küfür savurdu. "Bu uydurma soytarı ne yapıyor?"

Rose başka bir şey söyleyemeden Shen, Storm'u iterek hizadan çıkardı ve Kaptan Davers'a doğru ilerledi. Rose koltuğuna geri yaslandı. Ayaklarının dibindeki Elske uykusundan uyanıp dört ayak üzerine kalktı ve sanki o da bu tuhaflığı hissetmiş gibi kulaklarını geri çekti. Çok geçmeden Rose, Shen'in Kaptan Davers'la tartışmasının uzaktan gelen gürültüsünü duydu. Tartışma aniden kesilince pencereden dışarı eğildi ve onları görebilmek için boynunu bükte. Shen, Ellendale'in boş sokaklarında dört nala ilerliyordu -şüphesiz neler olduğunu anlamaya çalışıyordu-, Yüzbaşı Davers ise hayalet kasabadan hiç rahatsız olmadan kafileye önderlik ediyordu.

Rose, "Sırf el sallamış olmak için el sallamıyorum," diye homurdandı. "*Biraz saygınlığımı korumam gerekiyor.*"

Yine de perdesini açık tutarak ana caddeden geçerken pencereleri taradı. Arada sırada, birinin arkasında bir yüz görüyordu.

Rose'un midesi o kadar sıkıydı ki, kendini hasta hissetmeye başlamıştı. Neler oluyordu böyle?

Kortej beklenmedik bir şekilde yavaşladı, araba gıcırdayarak durdu. İleride Rose sesler duydu. *Öfkeli* sesler. Penceresinden dışarıyı görmeye çalıştı ama önünde atlar vardı. Shen'den de bir iz yoktu.

Arkasına yaslandı ve bekledi. Ve bekledi. Ve bekledi.

Gürültülü bir bağırış duyuldu ve Rose'un kalbi göğsünde tekledi. Ya Shen Yüzbaşı Davers'la bir tartışmaya daha girmişse? Ukalılığı er ya da geç başını belaya sokacaktı ve Yüzbaşı Davers savaştı cadıyı küçümsediğini gizlememişti.

Bir başka haykırış patlak verdiğinde Rose arabasından atladı ve alayın önüne doğru yürürken kendisine bağırان muhafızları duymazdan geldi. Shen başını daha fazla belaya sokmadan ya da Yüzbaşı Davers'e kılıcını çekmeden önce onu savunmak zorundaydı. Bu tam anlamıyla bir felaket olurdu ve böyle bir şeye izin veremezdi.

Rose kısa bir süre durdu, yakındaki bir atın arkasına saklanırken kalbi boğazına kaçtı. Shen ve Yüzbaşı Davers hiç de tartışmıyordu. Aslında yan yana durmuş, kılıçlarını çekmiş, öfkeli bir grup kasaba halkıyla karşı karşıya geliyorlardı. Rose'un bakışları en az kırk kişiyi sayarak daldı. Ordusunun gücünü tehdit edecek kadar değil, ama kesinlikle heyecan yaratmaya yetecek kadar. Gittikçe artan bir korkuyla silah da taşıdıklarını fark etti. Çoğunlukla kılıçlar, ama uçtaki bir adam bir gürz tutuyordu ve bir diğeri bir çift savaş baltası kullanıyordu.

Tanrım.

O zaman nerede toplandıklarını fark etti; Rose'un uzun zaman önce ölmüş olan atası Büyük Koruyucu'nun takipçilerinin hâlâ ibadet için toplandıkları yerel Mahzen'in dışında. Cadıların nefreti üzerine inşa edilmiş bir yer. Kapının üzerindeki karalanmış oku görünce elleri titredi.

Bu adamlar Ok'tu. Millis'te Barron'dan önce davranmış olabilirdi ama Ellendale'e ondan önce gelmişti. Yine de kalabalığın içinde ondan bir iz görememişti.

"Bunu son bir kez daha söyleyeceğim," diyordu Kaptan Davers. "Derhal kenara çekileceksiniz ya da Anadawn'ın ordusunun gücüyle yüzleşeceksiniz."

"Ve cadılar," dedi Shen kılıcını hassas bir şekilde döndürerek.

"Görmeye geldiğimiz cadı bu," diye hırladı ön tarafa yakın kırmızı yanaklı bir adam. Siyah dikenli bir sakalı ve ateş ışığı gibi titreyen zalim gözleri vardı. "Lanetli kraliçenizle tanışmak istiyoruz."

Rose onun *bizim* değil, *sizin* demesini özlemedi. Daha sonra yere tükürmesini de. Bu insanlar onu çoktan evlatlıktan reddetmişti.

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Shen. "Neden onun yerine kılıcımın keskin ucuyla tanışmıyorsun?"

"Sakin ol," diye uyardı Davers.

"Hayır," diye tısladı Shen. "İşinizi yapın, Davers."

Tam o sırada kasanın kapıları açıldı ve daha fazla adam dışarı dökülerek onları dört bir yandan kuşattı. Alaydan aşağıya, altın arabaya doğru ilerliyorlardı. Rose, baştaki Ok onu fark ettiği anda saklanacak bir yer aradı.

"*Majesteleri.*" Kelime boğazında bir gümbürtüye dönüştü. "Bu ne büyük bir *onur* öyle."

Shen etrafında döndü ve aynı anda Rose'u gördü. O yapamadan önce tek kelime edemeden Oklar saldırdı ve Rose çığlık attı.

Anadawn muhafızları harekete geçti, Rose'un piyadeleri kendi kılıçlarını çekip ilerleyen isyancılara karşı koyarken onu koruyucu bir yay şeklinde çevreledi. Shen, Fırtına'dan sıçradı, gölge ve çelikten bir bulanıklık içinde ona doğru ilerledi.

Yukarıdan alevli oklar yağarken sokak kılıç çarpışmalarıyla yankılandı. *Yıldızlar*, çatıda da oklar vardı! Barron, Rose için bir pusu hazırlamıştı ve Yüzbaşı Davers tam içine girecek kadar aptaldı. İsyancılar tur arabasına çarpıp onu bir tarafa devirirken, Anadawn askerleri siper almaya çalışarak dağıldılar.

Elske öfkeli bir hırıltıyla dışarı fırladı ve bir grup Ok'u koşturdu. Peşlerinden koşarak onları Mahzene kadar kovaladı.

Shen başka bir grup tarafından saldırıya uğramıştı. Gücü ve hızıyla boy ölçüşemezlerdi ama alevli oklar ona yukarıdan saldırdı, bir tanesi sol omzunu sıyrıp kolunu tutuşturdu. Yere düştü ve alevleri boğmaya çalıştı. Rose çığlık atarak ona doğru ilerlemeye çalıştı ama muhafızlar onu geri itti. Kaos çökmüştü

Ellendale'in üzerine yağla ıslatılmış yüzlerce alevli ok caddeyi tutuştururken atlar şaha kalktı ve dağıldı.

Bir adam Rose'u belinden yakaladı. "Onu yakaladım!" diye bağırdı zaferle. "Lanet kraliçeyi yakaladım!"

Rose bir tekme atarak ayakkabısını gökyüzüne doğru uçurdu. Ayakkabı tekrar yere düştü ve adamın kafasına *çarparak yere düştü*. Adam ayaklarının üzerinde sallanırken, iki adam daha Rose'un kollarından tutarak onu sokaktan çekip çıkardı.

Rose haykırdı ama Shen'in etrafı sarılmıştı. Oklar onu açıkça bir tehdit olarak işaretlemişlerdi ve Rose'dan olabildiğince uzak tutuyorlardı. Kaptan Davers da bir o kadar meşguldü, çatışmanın ortasında kalmıştı. Elske de öyle. Rose'a yardım edecek kimse kalmamıştı, sadece Oklar onu halkından uzaklaştırırken kendi cılız çığlıklarının sesi duyuluyordu.

"Edgar Barron selamlarını yolladı," diye ıslak bir hırıltı geldi kulağına yakın bir yerden. "Yakında burada olacak, cadı. Merak etme."

Rose şiddetle savruldu ve başını adamın dişlerine çarptı. Adam yere yığılırken yüzünü buruşturdu ve yarım saniyeliğine serbest kaldı. Diğer adam onu kaçmadan yakaladı, etrafında döndürdü ve sokağın sonundaki terk edilmiş görünümlü bir eve doğru itti. Rose ani ve mide bulandırıcı bir netlikle o kapıdan bir kez girdiğinde bir daha geri çıkamayacağını biliyordu.

Uzaklarda bir yerde, Rose toynakların kararlı gümbürtüsünü duyduğuna yemin etti. Shen kalabalığın arasından kendine yol mu açmıştı? Kendini kurtarmaya çalıştı ama faydası olmadı. Sokak alevler içindeydi, çığlıkları etrafındaki alevlerin çıtırtısında kayboluyordu. Kapı, karanlık bir ağız gibi görünüyordu. Gözlerini kapadı, bir mucize olması için dua etti.

Bir gölge kılığında alevlerin arasından fırlayarak geldi. Bir kırbaç inip saldırganın yanağına inerken yüksek sesle bir *çıtırtı* duyuldu. Yanağındaki açık yaradan kan akarken geriye sıçradı. Bir *craaaaaack!* daha ve adam yere yığıldı, baygındı, Rose'u gölgelere bürünmüş adamlarla yüzleşmesi için yalnız bıraktı.

Hayatında gördüğü en hızlı ata biniyordu, atın şık kürkü huzursuz kumların rengindeydi. Ondan kaçmak beyhude olurdu ama yine de kaçmaya çalıştı. Kırbaç tekrar geldi. Ama bu sefer kırılmadı. Aksine, bir ilmik gibi gergin bir şekilde beline dolandı ve onu geriye doğru çekti.

Ata doğru savrulurken çığlık attı. Bir kol aşağı uzandı ve sanki bir tüy kadar hafifmiş gibi onu yerden aldı. Gül

Atın üzerine çekildi, aynı kol beline dolandı ve Ellendale'in yanan sokaklarında çırpılırken itirazını bastırdı.

Rose başını çevirdi ve Shen'i bir an için gördü. Hâlâ kükreyen Oklar'ın karnına hapsolmuş, tekmeleyerek ve keserek özgürlüğüne doğru yol alıyordu. Gürleyen toynakların sesiyle çenesini kaldırdı ve pelerinli binicisinin siper gibi kavradığı at dörtmala yanından geçerken gözleri büyüdü.

İlk yirmi dakikadan sonra Rose mücadele etmeyi bıraktı. Bu tamamen faydasızdı. Gücü onu kaçırان adamla boy ölçüşemezdi ve son gücünü de akılsızca harcıyordu. Birkaç eğlence homurtusu dışında, binici onu öldürmek üzere olmadığına dair güvence vermek için pek bir şey yapmamıştı ama Rose onlar durana kadar bu konuda hiçbir şey yapamayacağına karar vermişti. *Yine bir* tür haydut tarafından at sırtında götürüldüğüne inanamıyordu.

Sonunda durdular, Ellendale'in yaklaşık on mil güneyindeki bir nehre geldiklerinde at yavaşlıyordu. Binici Rose'u serbest bıraktı. Rose attan atlayıp nehir kıyısına koştu ve bulabildiği en büyük sopayı kapıp bir kılıç gibi havaya kaldırdı.

Kadın arkasını döndüğünde, adam atının yanında duruyordu, deri kırbacı saldırmayı bekleyen bir yılan gibi ön koluna kıvrılmıştı. "O dalın beni korkutması mı gerekiyordu?"

"Hayatımda zaten bir kez kaçırıldım," diye homurdandı Rose. "Bunun tekrar olmasına izin vermeyi reddediyorum."

Bir kahkaha attı. "Bu bir kaçırma değildi Queenie. Bu bir kurtarmaydı." Beklentiyle elini yuvarladı. "Bir şey değil, bu arada."

Rose sopasıyla havayı dürtükledi. "Kimsin sen? Pelerinini at ve kendini göster."

Sürpriz bir şekilde, atlı kendisinden istenileni yaptı. Siyah pelerinini çıkardı ve çimlerin üzerine attı.

Rose ağzı açık kaldı. Pelerinli atlı artık bir erkekti. *Gömleksiz*, yalınayak bir adam.

Hemen gözlerini kapattı. "Tanrım! Gömleğin nerede?" "Gömlek sevmem."

Rose yutkundu. "Peki ya ayakkabıların?"

"Yeterince büyük olanları bulmakta zorlanıyorum."

Rose nefesini dışarı üfledi. "Ah canım."

"Sen de ayakkabı giymiyorsun, ama bu konuda büyük bir şarkı ve dans yaptığını görmüyorsun."

Rose ayaklarına baktı ve irkildi. Gerçekten de çıplak ve kirliydiler. Kaçarken diğer ayakkabısını da kaybetmiş olmalıydı. Ne olursa olsun, o hâlâ bir kraliçeydi ve öyle davranacaktı.

Bakışlarını gizemli kurtarıcısına dikerken, onun çıplak göğsünü görmezden gelmek için elinden geleni yaparak çenesini kaldırdı. Bariz küstahlığı dışında ilk fark ettiği şey adamın ne kadar yakışıklı olduğuydu. Altın sarısı teni ve koyu renk gözleri vardı ve dudakları doğal bir şekilde sırtmanın eşigindeymiş gibi kıvrılmıştı. İnanılmaz derecede uzun ve genişti, her yeri kaslarla doluydu. Koyu renk, dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu ve rüzgârla savrulup kumla karışmıştı.

Rose'un fark ettiği ikinci şey, adamın rahatsız edici bir şekilde Shen'e benzediği idi, belki biraz daha yaşlı. Onun yakışıklı olduğunu düşünmesine şaşmamalıydı. Yine de ne kadar tuhaftı.

Boğazını temizledi. "Ayakkabılarınız olsun ya da olmasın, bana boyun eğmeniz bekleniyor.

Ve senin adını da alacağım."

Adam sırttı ve bir an için kadının nefesini kesen bir çift belirgin gamzesini ortaya çıkardı. Sonra kolunu karnının üzerinde kavuşturdu ve belini eğerek selam verdi. Rose adamın kendisiyle alay ettiği hissine kapıldı ama köprüden gürleyerek onlara doğru gelen tanıdık siyah bir at dikkatini dağıttı.

Shen'in kılıcı onlara ulaşmadan çok önce çekilmişti ama önce gömleksiz atlı saldırdı, kılıcını öyle bir hızla açtı ki Rose bunu ancak Shen'in elinden kılıcı çekip aldığı anda fark etti. Artık apaçık ortada olan bir şeyi daha önce gözden kaçırdığı için kendini azarladı: Atlı da bir cadıydı.

Savaşçı bir cadı.

Daha da tuhaf.

Shen hiçbir şeyi kaçırmadı. Fırtına'dan sıçradı ve havada zıplayarak hançerlerini gümüşten ikiz bulanıklıklar halinde çekti. Rose'un önünde çömelmiş, saldırmaya hazır bir şekilde durdu.

Ve sonra, onu şaşırtacak şekilde, adam dondu kaldı.

Atlı da kıpırdamadan düşmüştü, kılıcı yanında gevşek duruyordu.

"Shen Lo mu?" dedi fısıltının ötesine geçmeyen bir sesle. Onlara doğru bir adım attı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Dün seni Millis'in dışında gördüğümde halüsinasyon gördüğüme yemin edebilirim. Gölgelemin bir oyunu olduğunu düşündüm."

Shen bu yabancınn ağzından kendi adını duyunca keskin bir nefes aldı. "Kimsin sen?" dedi ihtiyatla. "Neden bana bu kadar tanıdık geliyorsun?"

Atlı sadece başını salladı. "Öldüğünü sanmıştık."

"Neler oluyor burada?" Rose talep etti. "Neden bizi takip ediyordunuz?"

Adam Rose'a baktı. "Senin bir cadı olduğunu söylüyorlar. Kız kardeşinin de bir cadı olduğunu." Yavaş ve temkinli bir adım daha attı. "Buraya gelirken Gallanth'ta fısıltılar duydum. O zaman bana yardım edebileceğini biliyordum." Bakışlarını Shen'e çevirdi. "Ama kimse senden bahsetmedi, Shen Lo. Bilemezdim. İnanmazdım-"

"Adını söyle." Shen hançerlerini yüksekte tutuyor, vücudunu Rose'un önünde bir kalkan gibi konumlandırıyordu. "Şimdi."

Adam dişlerini gösterdi. "Kendi kuzenini tanımadın mı?" dedi, daha da yaklaşarak. "Çölde geçen çocukluğunu hatırlamıyor musun? At yarışlarında seni yendiğim onca zamanı. Antrenman salonunda, sen bitkin düşüp sırt üstü yatana ve durmam için bana yalvarana kadar dövüştüğümüz o sabahları."

Shen kaskatı kesildi, adı yarı haykırıyla ağzından döküldü. "*Kai*?"

"Ah!" Binici-Kai-bir kahkaha attı. "Unutulmaz olduğumu biliyordum." "Shen?" dedi Rose kararsızca. "Kim bu adam?"

Ona cevap veren Shen değildi. "Benim adım Kai Lo. Ve çöldeki Güneşli Krallık'tan geliyorum."

Rose kaşlarını çatı. Shen'in ona bu konuda söylediklerini hatırlayarak, "Güneşin Öptüğü Krallık yok oldu," dedi. On sekiz yıl önce çöl onu tükürüp atmıştı. Hayatta kalan tek kişi oydu. Banba onu çölde tek başına dolaşırken bulmuştu, krallığının tüm izleri bu dünyadan silinmişti. Halkı da onunla birlikte. "Uzun zaman önce gömüldü."

"Gömülmüş olabilir. Ama hâlâ yaşıyor," dedi Kai, aralarına bakarak. "Ve yardımınıza ihtiyacımız var."

Sessizlik kabardı. Rose da kalbinin şiştiğini hissetti. Kulağa yalan gibi gelmiyordu ama o zaman böyle bir şey nasıl doğru olabilirdi? Shen'e baktı. Elleri iki yanında gevşek duruyordu, nefesi keskin patlamalarla dışarı çıkıyordu.

"Onu aradım," dedi Kai'den çok kendi kendine. "On sekiz yıldır Güneşli Krallık'ı arıyorum. Gitmiş."

"Her şey değişiyor," dedi Kai sakın bir sesle. "Çöl yeniden hareketleniyor."

Rose o anda Gallanth'tan gelen habercinin ona çölün kaydacağı hakkında söylediklerini hatırladı. Mesajı Shen'e de iletmişti, ikisi de bunun ne anlama gelebileceğini merak ediyordu. Tabii bir anlamı varsa. Ama en çılgın hayallerinde bile bunu tahmin edemezlerdi.

"Bu mümkün mü Shen?" diye fısıldadı. "Evin hâlâ dışarıda bir yerlerde mi?"

Kai kollarını iki yana açtı. "Şu anda bunun kanıtına bakıyorsunuz. Üç gün önce pençelerimle dışarı çıkmayı başardım."

Rose'un aklı karışmıştı. Wren'in burada olmasını ve duyduklarının büyüklüğünü kavramasına yardım etmesini ne kadar çok isterdi. Shen'e uzandı ama o kuzenine gitti.

"Aşağıda başka kim var?" dedi, sesi acıkmıştı. Rose o anda onun için tamamen ortadan kaybolduğunu, Ellendale'deki olayların unutulduğunu söyleyebilirdi. Shen'in görebildiği tek şey, karşısında duran ve geçmişinin cevaplarını elinde tutan Kai'ydı. "Annem-"

Kai başını salladı.

Şen gözlerini -ve yumruklarını- kapatarak haberi karşıladı. "Peki ya babam?"

Kai'nin ifadesi acımasızdı. "Annenin kaybı onun için dayanılamayacak kadar fazlaydı. Kısa bir süre sonra vefat etti." Shen'in yüzünü izler gibi parmağını kaldırdı. "Ona çok benziyorsun."

Şen başını eğdi ve titreyen bir nefes aldı. Rose'un kalbi onun için acıyla sıkıştı. Ailenizin yok olup olmadığını merak etmek bir şeydi, ama bunu *bilmek* başka bir şeydi. İçindeki o son umut kırıntısını da bırakmak. Ve yine de evinizin hayatta kaldığını, içinde sizi hâlâ hatırlayan, size *ihtiyaç duyan* insanlar olduğunu bilmek, işte bunda biraz rahatlık vardı. Shen ve onun için.

"Krallığınız tam olarak nerede gömülü?" diye sordu Kai'ye.

Kai'nin gülümsemesi hüzne dönüştü. "Çöl beni tükürdüğünde hâlâ hareket ediyordu. Her tepede, her sarsıntıda krallığı gizliyor. Ama tahtta bir cadı ve Anadawn Sarayı'nın kaynaklarıyla kumun akıntılarını takip edebiliriz. Onu kazabiliriz. Sonunda Güneşi Öpmüş Krallık'ı gömmeden çıkarabilir ve bir kez daha güneşin altında parlamasını sağlayabiliriz." Kırbacına uzandı ve konuşurken onu ön koluna doladı. "Karşılığında tahtını korumana yardım edebiliriz." Kara gözleri parladı. "Teklifim daha iyi bir zamanda gelemezdi Kraliçem. Görünüşe bakılırsa alabileceğiniz her türlü yardım işinize yarayabilir."

Yoldan çok da uzak olmayan küçük bir açıklıkta Rose sırtını bir ağaca dayamış, Shen'in bir ileri bir geri yürüyüşünü izliyordu. Kai atlarla birlikte nehrin aşağısındaydı ve Rose ile Shen'e isteğini tartışmaları için zaman tanıyordu.

Bir yandan, kayıp krallığı hakkında önseziden başka bir şey olmadan uçsuz bucaksız, kurak çöle at sürmeyi düşünmek delilikti. Ama öte yandan Rose, Ellendale'e dönüp kendisini korumayı başaramayan orduyla yüzleşme fikrini de hazmedemiyordu. Shen'e göre, Yüzbaşı Davers kontrolü yeniden ele geçirmeyi başarmış, Okların çoğunu kovalamış ve zamanında kaçamayanları tutuklamıştı. Ancak Rose, Barron'un pusuya düştüğü haberinin yakında yayılacağını ve hareketinin hız kazanacağını biliyordu.

Ne de olsa Anadawn'ı zayıf göstermişti. *Onu* zayıf göstermişti.

Rose, Shen'i hiç bu kadar telaşlı görmemişti. Durmadan hareket ediyor, çenesini gıcırdatıyor ve hançerini savurarak volta atıyordu. "Ona yardım etmeliyiz Rose. Çölde kapana kısılmış koca bir cadı krallığı var."

"Onları kurtarmak istemediğimden değil," dedi Rose birkaç dakika içinde onuncu kez. "Ama *nasıl yapacağımızı* bilmiyoruz, Shen. Nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz."

Shen sarsıldı. "Yani, bu kadar mı? Öylece pes edip altın arabanıza geri mi döneceksiniz?"

Rose kendine Shen'in acı çektiğini hatırlattı. "Yardım etmek istediğimi söylüyorum," dedi nazikçe. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Yere yığıldı. Yüzündeki acı ifadesi o kadar çığdı ki Rose'un kalbi sıkıştı. Elini göğsündeki ağrıya bastırdı. Dokunuşunun altında bir şey buruştu. Birden dik oturdu. "Sanırım bir fikrim var." Rose titreyen parmaklarıyla Thea'nın kendisi için çizdiği haritayı elbisesinin içinden çıkardı. Bunca zamandır onu yanında taşımış, Kraliçe Nefes'e verdiği sözü tutmuştu. "Bu bir çöl haritası değil. Ama bir şey olabilir."

Shen yarım kalp atışı içinde ayağa kalktı. "Amarach Kuleleri," diye nefes aldı. "Kahinlere giden bir yolunuz var."

Rose, "Hiç kahin kalıp *kalmadığını* bile bilmiyoruz," diye onu uyardı. "Ama onların vadisinden çok uzakta değiliz." Dolambaçlı rotayı takip etti. "Buradan güneye doğru bir günlük yolumuz var. Belki iki gün."

Shen dizlerinin üzerine çöktü ve haritayı incelerken başını onunkine değdirdi. "İşte burası Rose. Eğer Eana'da kayıp krallığı bulmamıza yardım edebilecek biri varsa, işte burada olacak."

Rose'un zihni dönüp duruyordu. Wren'in burada olmasını ne kadar çok isterdi ama o zaman kız kardeşinin ne yapacağını zaten biliyordu. Şimdiye kadar çoktan Amarach Kuleleri'ne gitmiş ve muhtemelen oraya varmak için Kai'nin süslü atını çalmış olurdu.

Shen'in sesi onun hayalini böldü. "Bu sadece benim evimle ilgili değil. Güneş Öpücüğü Krallığı'nı ne kadar çabuk bulursak, Barron'a ve onun sakladığı diğer şeylere karşı o kadar güçlü oluruz. Ve Gevra'ya karşı savaşma şansımız olacak. Kai'nin neler yapabildiğini gördün. Aşağıda kapana kısılmış savaşçılar var. Tecrübeli cadılar. Askerlerinizin sunabileceği hiçbir şeye benzemeyen güçleri olan insanlar. Ve senin onlara ihtiyacın var Rose. En az onların sana ihtiyacı olduğu kadar."

Shen haklıydı. Kai'nin isteği bir iyilik olduğu kadar bir can simidiydi de. Ne de olsa kayıp bir cadılar krallığı müttefikler krallığıydı. Ve Kaptan Davers onu Barron'un tuzağına düşürdükten sonra, mümkün olduğunca çok müttefike ihtiyacı vardı.

"Bu yeniden keşif tüm Eana için kesinlikle harika bir şey olacak," diye mırıldandı. "Bu herkesi birleştirecek bir şey olabilir."

"Bir turdan daha iyi," dedi Shen. "Bunu yaparsanız tarihe geçersiniz."

Haritayı bir kenara koyarken Rose'un parmak uçlarında heyecan vardı. Bu, hem muhaliflere hem de destekçilerine, Eana'nın ihtiyaç duyduğu kraliçenin kendisi olduğunu kanıtlamanın mükemmel bir yoluydu. Hafife alınmaması gereken türden. Halkının iyiliği için kendini büyük riske atarak bilinmeyene doğru ilerleyen türden biri. Cesur Kraliçe Rose olacaktı. Hayır, *Muhteşem*.

Kulağa hoş geliyordu.

Rose ayağa kalkarken bir elini kalçasına bastırdı ve oradaki bozuk paraların şingirtisiyle rahatladı. Zeki Agnes. Rose'u her ihtimale karşı bozuk para cüzdanını yanından ayırmaması konusunda hep uyarırdı. Şimdi ona gerçekten ihtiyacı olacaktı. Ne de olsa Kai Ganyeve Çölü'nden tek bir gömleği bile olmadan çıkmıştı ve Shen'in tüm dünyevi serveti çizmesindeki altın hançerde ve Rose'un asla yanından ayırmayacağını bildiği, boynunda asılı duran yakut yüzükteydi. Ondan bunu istemeyeceğini de.

Rose, Shen'den çok kendi kendine, "Elbette, muhafızlarım olmadan bu kadar güneye gitmek tehlikeli olacaktır," dedi. "Şu anda Eana'nın sunduğu tek kraliçe benim."

"Rose," dedi Shen büyük bir ciddiyetle, kız yüzünü ona döndü. Adam onun elini kendi eliyle kavradı. "Seni hayatım pahasına koruyacağımı biliyorsun."

Aniden aralarında bir kırbaç şakladı. Kırbaç toprakta bir çizgi oluşturdu ve kızın elbisesinin eteğini sıyırdı. "Ben de öyle," dedi Kai, ağaçların arasından çıkarak. Rose onun yüzündeki kocaman sırıtiştan her kelimeyi duyduğunu anlayabiliyordu.

Shen ona ters ters baktı. "Bu özel bir konuşmaydı."

"Mahremiyet ezikler içindir kuzen. Artık gidebilir miyiz?"

"Pekâlâ," dedi Rose ayağa kalkarken. "İlk olarak, bir gömlek bulmanız konusunda ısrar ediyorum."

15

Wren

Grinstad Sarayı'nın ısıltılı koridorlarında ilerlerken Wren'in kalbi küt küt atıyordu. Her adım onu, korkunç ünü Güneşsiz Deniz'in çok ötesine uzanan ve Wren'e -ve Rose'a- olan nefreti onu gördüğü yerde öldürebilecek kadar derin olan Kral Alarik'e yaklaşıtıyordu.

Tor, Wren'in yanında sessizdi ama onu canavarların avlusundan uzaklaştırırken hızlanan nefesinin ıslığını duyabiliyordu. Bir tehlikeden diğerine. Ama Wren kralla görüşmek için ona yalvarmıştı ve o kanlı arenada asker arkadaşlarının gözleri onun üzerindeyken Tor'un onu almaktan başka çaresi yoktu. Vidar'ın aksine, Tor kılıcını kınında tutarak Wren'in yanında yürüdü ve onun tutsağı olmadığı yanılsamasına kapılmasına izin verdi.

Elleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki parmak eklemleri bembeyazdı. Wren'in parmakları onlara uzanmak, onu kurtardığı için o elleri öpmek için can atıyordu -şimdi üç kez- ama ona zaten yeterince pahalıya mal olmuştu.

"Bana kızgın olduğumu biliyorum." Sesini alçak tuttu, onları izleyen askerlere dikkat etti. "Ama gelmek zorundaydım Tor. Alarik büyükannemi kaçırdı."

Tor sadece başını salladı, çenesi o kadar sertti ki mermer gibi görünüyordu.

Wren onun sessizliğinden nefret ediyordu. "Anadawn'da kalmamı ve Banba'yı korkunç kralınızın saplantısına mahkûm etmemi mi bekliyordunuz?"

Sonunda ona baktı. "Hayatta kalmanı bekliyordum, Wren."

"Hayattayım."

"Şimdilik."

Wren ellerini ovuşturdu. Kendisi için endişelenmeyi göze alamazdı. "Banba'yı gördün mü? Hâlâ hayatta mı?"

Yüzünde yeni bir gölge belirdi. "İşini hiç kolaylaştırmıyor. Bu yönden birbirinize benziyorsunuz. İnatçı. Öfkeli."

Wren omuzlarını gevşetti. "Demek ki henüz umudunu kaybetmemiş. Onun için geldiğimi biliyor olmalı."

Tor bir küfür savurdu. "Umudunu kaybetme, Wren. Seni arenanın dışında koruyamam."

Wren bunu zaten yeterince iyi biliyordu. Gevra'daki hayvanlar Tor'a boyun eğebilirdi ama kral ve adamları eğmezdi. "Senden beni korumanı beklemiyorum. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Tor bir elini saçlarında gezdirerek dalgalı telleri rahatsız etti. "Her şey bir alışveriş değildir, Wren."

"Olmayabilir. Ama sen zaten benim için yeterince risk aldın." O zaman sessiz kaldı. Bunu inkâr etmenin bir yolunu bulamadı.

"Ansel'in başına gelenler için üzgünüm," dedi Wren. "Elske'yi aldığım için."

Hepsi için."

"Biliyorum," dedi ve kısa bir kalp atışı için eli onunkine değdi. Wren bunun kasıtlı olup olmadığını bilmiyordu ama adamın tenine en ufak dokunuşu bile kalbinin sıkışmasına neden olmuştu. Koridorun sonuna geldiklerinde bir başka koridora saptılar; kış güneşi kemerli pencerelerden içeri giriyor ve Tor'un saçlarının arasından bakır tellerini geçiriyordu. Wren koridor boyunca konuşlanmış muhafızların sayısından Alarik Felsing'in yakında olduğunu tahmin etti.

Midesi burkuldu, arzusu korkusunun ani kabarması içinde kayboldu. "Tor," diye fısıldadı.

"Seninle kalacağım," dedi.

Wren bunu istediği için utanıyordu. İhtiyaç duyduğu için. Yine de bu dört kelimenin verdiği rahatlama, sabah güneşi gibi içine doldu.

Az sonra bir çift demir kapının önüne geldiler. Gevran hayvanları, bülbül ve gümüşaylardan kar leopardları ve ren geyiklerine kadar her şey karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Ortada, dikiş boyunca, Büyük Ayı,

Gevra'lı Bernhard, kudretli pençeleri iki gümüş sapa kıvrılmış halde kükremenin ortasında duruyordu. Tor birini tuttuğunda Wren'in nefesi kesildi. Kapılar açılırken ayının damlayan ağzını açıp onu yuttuğunu hayal etti.

Buz gibi bir rüzgâr kollarında tüyleri diken diken ederek onu süpürdü. Kapının girişinde durdu ve ani loşlukta gözlerini kırıştırdı.

Tor'un eli sırtında sıcacıktı. "Wren."

Eşikten geçip kendi yansımasını görebileceği kadar cilalı mermer zemine adımını atarken bu sıcaklığı içine hapsetmeye çalıştı.

Grinstad Sarayı'ndaki taht odası Wren'in etrafında buzul bir mağara gibi esniyordu, soğuk, içi boş ve doğal ışıktan yoksundu. Devasa beyaz sütunlar, Gevra'nın büyük savaşlarını tasvir eden kemerli bir tavana kadar tırmanıyordu; titrek aplik ışığında daha da dramatik görünen, dövüşen hayvanlar ve kanlı askerlerden oluşan geniş bir duvar resmi.

Wren, korku onu ele geçirmeden önce çenesini indirdi. Tor onu ileriye doğru itti, sesi kulağının kabuğuna kadar geliyordu. "Öfkene dikkat et. Ve diline."

Askerlerin ve hayvanlarının kayıtsızca baktığı uçsuz bucaksız beyaz sütunların yanından geçtiler. Kar kaplanları gölgelerde gizlenirken, biri gri diğeri siyah iki kurt Wren'in yanında sinsice ilerliyor, adım adım ona eşlik ediyordu. Bu kadar korkmuş olmasaydı, kusursuz eğitimleri için Tor'a iltifat edebilirdi.

Sonunda mermer bir kürsünün önüne geldiler; kürsünün üzerinde müthiş bir kristal taht oturuyordu. Kırıklar o kadar keskindi ki kesilmiş cam gibi görünüyordu ama Wren ne etkileyici marangozluğa ne de bir kenarında uyuklayan buz ayısına takıldı. Bakışları tahtında uzanmış yatan krala takıldı.

Canavarlarla dolu bir odada, Alarik Felsing yaratıkların en vahşisiydi. Siyah giyinmişti, yüksek yakalı frakı mum ışığında belli belirsiz parıldayan narin gümüş ipliklerle işlenmişti. Saçları, dökülmüş bir mürekkep çizgisi gibi onu kesen siyah çizgi dışında yaz buğdayı kadar sarıydı ve teni fildişi kadar solgundu. Elmacık kemiklerinin altında ve Wren'e sabitlenmiş buz mavisini gözlerinin altında gölgeler birikmişti.

"Demek askerlerim doğru söylemiş. Grinstad Sarayı'nın koridorlarında bir Eana kraliçesi dolaşıyor." Sesi mağara gibi odanın her köşesinden yankılanarak ona geri döndü. "Avizeden içeri sallanmadığına şaşırdım."

"Benim ne yapacağım hiç belli olmaz." Wren bir gülümseme hayaletini çağırdı. "Davetinizi aldım."

"Bunu gerçek anlamda alacağınızı umuyordum." Kral koltuğunda öne doğru eğildi. "Devam et, Wren. O nefret dolu şeyleri yüzüme söyle."

Tor bariz bir şaşkınlıkla ikisinin arasına baktı. Kralın notası bir oyundu ama belli ki Alarik yalnız oynamayı seviyordu.

"İyi yürünmüş bir zeminde zaman kaybetmeyelim," dedi Wren. "Madem buradayım, neden konuşmuyoruz?"

Alarik'in yüzü karardı. "Ben sıradan konuşmalar yapmam."

"Bu ortak bir noktamız."

Alarik bakışlarını Tor'a çevirdi. "Onu arayın. İyice."

Tor ona döndüğünde Wren öfkelenildi. "Saçmalama," diye itiraz etti. "Buraya silahlı geldiğimi mi sanıyorsun?"

Alarik, "Sözüne inanacağımı mı sanıyorsun?" diye karşı çıktı.

Tor onu ararken Wren'e bakmadı. Mükemmel bir Gevran askeri idi, taş gibi suratıyla Wren'i okşuyor, elleri önce omuzlarında, sonra da belinde geziniyordu. Wren gözlerini kapadı, kendini onun dokunuşundan ve dağ kokusunun çağrıştırdığı anılardan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bundan keyif alıyor gibi görünüyorsun," diye düşündü Alarik.

Wren gözlerini açtı. *Öfkene dikkat et.* Alarik'e onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylememek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Tor pantolonuna doğru ilerledi.

"Yapma," diye tısladı, onu itmeye çalıştı ama adam çok hızlıydı. Çok iyiydi. İpli kesesini buldu ve Kral Alarik'e doğru kaldırdı.

"Kum," dedi adam ondan uzaklaşırken. İhanet küçüktü ama Wren bunu yüzünde bir tokat gibi hissetti.

Alarik'in gözleri parladı. "Az önce güven hakkında ne diyordun?"

Wren homurdandı. "Kum bir silah sayılmaz."

"Tabii onu büyüleriniz için kullanmıyorsanız."

Wren kollarını kavuşturdu. "Bunu bildiğini bilmiyordum."

"Bildiğim şeylere şaşıracaksın," dedi karanlık bir sesle.

Wren boğazını temizledi. "Kötü bir başlangıç yaptığımızı hissediyorum."

"Kötü başlangıcımızın izini kardeşimi öldürdüğün güne kadar sürebiliriz," dedi kral, o kadar rahattı ki Wren onu yanlış duyduğunu düşündü. Hiç duraksamadan devam etti. "En uzun süre görev yapan kaptanımın Prens Ansel'e karşı kurtardığı kişi sensin." Bakışlarını Tor'a çevirdi. "Ama tabii sen bunu zaten biliyordun,

Tor. Büyücü ile şifacıyı birbirinden ayırabilirsin, değil mi?" Tor'un cevabını beklemedi. "Bilmek istediğim şey, onu kralınızın huzuruna çıkarmadan önce neden o kuma el koymadığınız."

"Dikkatsizliğimi bağışlayın Majesteleri." Tor utanç içinde başını eğdi ve Wren ilk defa kendini kürsüye fırlatıp kralın mükemmel yontulmuş suratını yumruklamak istedi.

"Kardeşinin ölmesinin nedeni Willem Rathborne," dedi onun yerine. "Ve bu sorunu senin için çoktan hallettim. O da Kasa'nın geri kalanı gibi duman olup gitti."

Alarik'in sırtışı neşesizdi. "Ödül için mi geldin?"

"Büyükannem için geldim. Ama mektubumu aldığınıza göre bunu zaten biliyorsunuz."

"Sarayımdaki her canavar bunu bilir," dedi Alarik alaycı bir tavırla. Tahtının yanında uyuklayan iri beyaz ayıyı işaret etti. "Borvil bile, ama o kış uykusunda."

"Onun özgürlüğü için ne kadar istiyorsun?" dedi Wren. "Fiyatını söyle."

Alarik'in sırtışı büyüdü ve köpek dişlerinin inci gibi parıltısını ortaya çıkardı. "Dünyada yeterince para yok, Wren."

"İstediğin bir şey olmalı," diye bastırdı. "Herkesin bir fiyatı vardır."

Alarik ayağa kalktı, uzun boyu kürsü tarafından abartılmıştı ve ona bakıyordu. "Kardeşimi geri istiyorum."

Wren rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Sırf onun kıvranışını izlemek için ona veremeyeceği tek şeyi seçmişti. "Ansel'e olanlar için üzgünüm. Eğer geri dönebilirimse-"

"Ama yapamazsın, değil mi?" dedi Alarik, gözlerinde garip bir açlık parlıyordu. Buz ayısı sanki efendisinin ruh halindeki değişimden haberdar olmuş gibi uykusunda kıpırdandı. "Böyle bir güce sahip bir cadı yok. Var mı?"

Wren yavaşça, "Hayır," dedi.

Merdivenlerden inerek ona doğru geldi. "Ama sen bir büyücüsün. A *manipülatör*. Bir şeyleri değiştirebilirsiniz."

"Evet. . ." Wren onun gözlerindeki o aç bakış ve sesindeki ani aciliyet hakkında kötü bir hisse kapılmıştı.

Alarik onun üstündeki basamakta durdu. Artık aralarında hiçbir şey yoktu, ne askerler ne de hayvanlar, sadece nefeslerinin bulutları. "Yaşlı cadı ülkenizden yelken açtığımızdan beri tek kelime etmedi. Konuşmayacak.

Zar zor yemek yiyor. Ağzını sadece askerlerimin üzerine tükürmek için açıyor."

Wren gülümsemesini bastırdı. "Banba biraz huysuz olabiliyor."

"Peki sen nesin? Düşüncesiz. Pervasız. Hataya karşı sadık." Alarik başını eğdi ve parlak bakışlarıyla onu yakaladı. "Notun seni ele verdi, Wren. Ve şimdi buradasın, şüphelerimi doğruluyorsun."

Kralın betimlemelerindeki isabetlilik şaşırtıcıydı -bunları ona ok gibi fırlatmasından bahsetmiyorum bile- ama Wren incindiğini göstermemeye dikkat ediyordu. "Sadakatin sınırı yoktur," dedi kararlılıkla. "En gerçek türden değil."

Alarik'in yüzündeki sertlik yumuşadı ve kısa bir an için tıpkı Ansel'e benzedi. Neredeyse insana. "Bu da hemfikir olduğumuz bir başka konu."

"Büyükannem zamanla daha da kötüleşecek," dedi Wren. "Askerleri ısırmaya başlamadan önce onu serbest bıraksanız iyi olur. Asıl sorun o zaman başlar."

"Onu serbest bırakamam," dedi Alarik. "Gördüğün gibi, bir cadıya ihtiyacım var." "Ne için?" diye sordu Wren ihtiyatla.

"Kral'ın işi." Kolunu düzeltti, kurt dişi şeklindeki bir kol düğmesinin üzerinde durdu. "Ancak, işbirliği yapmayan bir cadı benim için çürümüş bir et fiçisi kadar faydalıdır. Küstahlığı yüzünden büyükanneni kaplanlarıma yem etmeyi düşündüğümü itiraf etmeliyim. En azından tüm o gaddarlığı kullanmak için."

Wren dondu kaldı. "Yapamazsın."

Alarik kaşlarını çatı. "Öyle değil mi?"

Tor'a baktı. Yüz ifadesi asıktı.

"Ve sen onun zamanla daha da kötüleşeceğini söylediğine göre..."

Alarik devam etti. "O zaman benimle değiş tokuş yap," dedi Wren, ani bir çaresizlik duygusuna kapılmıştı.

"Bir değişim öneriyorum."

Alarik sustu. "Bir anahtar."

"Wren," dedi Tor, taş gibi sessizliğini bozarak. Alarik elini kaldırarak onu geri getirdi.

Artık geri almak için çok geçti. Wren o kadar çılgın bir fikre kapılmıştı ki, onu durduramadan içinden fırlayıp gitmişti. Ama Alarik bunu ilerlemenin tek yolu, büyükannesini kurtarmanın tek yolu gibi göstermişti. "Eğer işbirlikçi bir cadı istiyorsan, bir tane alabilirsin," dedi Wren. Sonra durakladı, planının bütünlüğü ortaya çıktıkça yanaklarının rengi attı. "O notu bu yüzden gönderdin, değil mi?"

Alarik gülümsedi. "İçimi görüyorsun, Wren."

Wren o anda kız kardeşini düşünmemeye çalıştı. Rose burada olsaydı, böyle aptalca bir öneride bulunduğu için onu boğardı. Ama Rose asla bir hevesle Gevra'ya gelip her şeyi riske atacak kadar aptal olamazdı. Her şeyi kaybedecek kadar. Eğer Wren'in tek umudu buysa, o zaman bu onun da kefareti olacaktı. Ne de olsa her şeyin bir bedeli vardı. Ve kız kardeşi Wren'den daha iyi bir kraliçeydi. Daha akıllı bir hükümdardı. Rose hükmetmek *istiyordu*. Ama Banba olmadan tahtın Wren için hiçbir anlamı yoktu. Rose onun yokluğunda Eana'ya bakabilirdi. Yanında Shen Lo ve komuta edeceği koca bir orduyla Barron ve Oklarına karşı koyabilirdi. Ve yakında Banba da onunla birlikte olacaktı. Banba ona yardım edecekti.

Ama önce Wren'in onu serbest bırakması gerekiyordu. "Beni alabilirsin," dedi Wren. Tor'un sesi çınladı. "Hayır."

Alarik ona döndü. "Hatırlat bana Tor. Hangimiz kralız?"

"Wren Eana'nın kraliçesidir," dedi Tor. "Onu burada, kilit altında tutamazsın. Sonuçları olmadan olmaz."

Alarik gözlerini kıstı. "Onu işlediği suçlar yüzünden öldürüp bu işi bitirmemi mi tercih edersin?" Dişlerinin arasından ısıklık çaldı ve iki kurdu gölgelerin arasından sinsice çıkageldi. "Luna, Nova. Kim kahvaltı ister?"

Tor elini kaldırarak canavarları oldukları yerde durdurdu. "Alarik," dedi alçak bir sesle, "mantıklı ol."

Kral dişlerini gösterdi. "Dikkatli ol, Tor. Soğukkanlılığın azalıyor."

Wren adamların arasına baktı. Çarpık bir güç ve sahip olma oyununa kapılmış, ayakları yerden kesilmişti. Kral, Ansel'e olanlar yüzünden Tor'a kızgındı; bu çok açıktı. Şimdi de Wren'i onu sınamak için kullanıyordu. Onu kırmak için. Eğer konuşmanın kontrolünü ele almazsa, tamamen çözülecekti.

"Gizli görevin her neyse sana yardım edeceğim," diyerek Alarik'in basamağına tırmandı ve kendini dikkat dağıtıcı bir unsur olarak kullandı. "Büyü hakkında bilmek istediğin her şeyi sana öğreteceğim. Tek istediğim büyükannemin gitmesine izin vermen."

"Peki ya yapmazsam?" dedi Alarik.

"O zaman elinizde işbirliğine yanaşmayan iki cadı olacak."

"Ya da iki ölü."

Wren ince ince gülümsedi. "Ve bir savaş. Çok daha fazla cadıyla. İşbirliği *yapacak* türden. Seni öldürmek için."

Alarik sertçe yutkundu.

Wren'in içinde bir zafer dalgası yükseldi. Tehdidi işe yaramıştı. Gevran kralı cadılardan ne kadar etkileniyorsa, onlardan o kadar da korkuyordu.

Peki, o zaman ne için ihtiyacı vardı?

Taht odasının kapıları açılarak onları müzakerelerinden uyandırdı. Prenses Anika Felsing öfkeyle geldi, kıpkırmızı saçları arkasından uçuşarak onlara doğru yürüdü. Uzun siyah elbisesi bir kelebeğin kanatları gibi etrafında dalgalanıyordu.

"O hain kaltağın burada ne işi var?" diye bağırdı, kavernöz oda öfkesini operatik hale getiriyordu. "Ve neden hâlâ hayatta?"

Alarik iç çekti. "Sevgili Anika, kapı çalmayı öğrenmelisin."

Wren, Gevra'nın kızıl saçlı prensesini en son gördüğünde, Anika kar leoparını Wren'i Gümüşdil kıyısında yutması için göndermiş, ancak Elske tarafından son anda engellenmişti. Anika'nın Wren'e karşı hissettiği tüm öfkeye rağmen, Wren de Anika'ya karşı aynı öfkeye sahipti. Ama yabancı topraklardaydı ve silahı yoktu, bu yüzden öfkesini dizginledi ve parmaklarını öfkeli prensese doğru salladı. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Anika."

"Ayakkabımın topuğunu kafana geçirdiğimde hiç hoş olmayacak." Alarik gözlerini devirdi. "Büyüleyici. Tor, onu dizginle."

Tor, Anika kendini Wren'e doğru fırlatmadan onu yakaladı. Anika çırpınmayı bırakana kadar kollarıyla onu sarmalayarak etrafında döndürdü. Wren onların boğuşmasını izlerken hissettiği kıskançlık uğultusundan nefret ediyordu.

"Sakin ol, Anika." Alarik kız kardeşine canavarlarından biri gibi hitap etti. "Babamın kuralını hatırlıyor musun? Taht odasında olay çıkarmayız."

"Ansel'i o öldürdü!" diye tısladı Anika. "Kardeşimizin ölmesinin sebebi o!" Anika kaynayan öfkesini Wren'e geri çevirdi. "Gevra'ya ayak bastığın için kibirli bir aptalsın. Eana'da kaç tane cadın olduğu umurunda değil. Buradan ayrılmadan önce kelleni alacağım. Yaptığın yanına kalmayacak!"

Tor, prensesin tekmeleyen ayakları yerden on santim yukarıda sallanana kadar onu sıkıca kavradı. Alarik'in ısrarı üzerine, geriye sadece feryatlarının yankısı kalana kadar onu çekip uzaklaştırdı.

Wren peşlerinden taht odasından kaçma isteğiyle savaştı. Tor ve öfke nöbeti geçiren Gevran prensesini, Kral Alarik'in tek başına varlığına her gün tercih ederdi.

Alarik tekrar konuşmadan önce kapılar kapanana kadar bekledi. "Keder sevgili kız kardeşimi kuduz yaptı," dedi endişeye yakın bir ifadeyle. "Normalde bu kadar ..."

"Katil mi?"

Alarik durakladı. "Sanırım öyle."

Kralın siyah takım elbisesi, gözlerinin altındaki koyu gölgeler gibi yeni bir anlam kazandı. Grinstad Sarayı yastaydı. Ve Wren'in bir parçası -sadece en ufak bir parçası- onun için üzülmüyordu.

Kürsüden inerken ellerini arkasında birleştirdi. "Burada kalırsan ülken seni özlemez mi?" dedi, sanki Wren'in özgürlüğünün tamamen teslim edilmesini değil de hava durumunu tartışıyorlarmış gibi. "Ne de olsa sen yeni bir kraliçesin."

"Sanırım iki kişi olmamızın faydası bu," dedi omuz silkerek. "Biri yönetmek için. Biri de-"

"Yabancı saraylara gir." Alarik yürümeye devam etti ve Wren onu takip etmesi gerektiğini hissetti. "Ne kadar pervasızsın, Wren."

Wren onun adının ağzından çıkmasından nefret ediyordu. "Ben terimi tercih ederim *proaktif*."

Kral homurdandı. "Bugün benim avlumda ölebilirdin." "Ama en önemlisi, ölmedim."

"Şanslısınız ki Kaptan Iversen çılgınlığınızı duyabilecek kadar yakındaydı. Sizi hayatta tutmak için belli bir becerisi var. Bu da tesadüfî, çünkü sizde bu yetenek yok gibi görünüyor."

"Sanki ben bir aptalmışım gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı Wren. "Gerçekler konuşuyor. Ben sadece dinliyorum."

Wren onu bir sütunun içine itme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. "Bu beni Gevra'ya kollarını açarak karşıladığın kısım mı?"

Alarik, "Bu, Gevra'da sana tahammül etmek isteyip istemediğime karar verdiğim kısım," diye düzeltti. "Teklifinizi hâlâ değerlendiriyorum."

Wren'in parmakları kıpırdadı. Banba ne kadar çabuk Gevra'dan çıkıp Anadawn'da Rose'un yanına dönerse, kralı kandırmanın ve onu evine kadar takip etmenin bir yolunu o kadar çabuk bulabilirdi. "Bir karar vermen ne kadar sürer?"

"İstediğim kadar."

"Harika. Kararsız bir kralı kim sevmez ki?"

"Ya da uçarı bir kraliçeyi," diye karşılık verdi.

Wren ona ters ters baktı.

"Söyleyin bana Kraliçe Wren," dedi Alarik. "Neden kendi krallığını terk edip bir kızağın sırtında, dağınık bir köylü gibi giyinerek sarayıma gizlice girdin?" Kadının önce tuniğini, sonra da yüzünü çevreleyen dağınık saç tellerini işaret etti. "Neden tacınla ve tüm kıyafetlerinle gelip pazarlığının şartlarını konuşmuyorsun? Yoksa sıradan bir mutfak hırsızına, kardeşimi öldüren ülkeden gelen bir kraliçeden daha anlayışlı olacağımı mı düşündün?"

Wren cevabını tarttı. "Dürüst olmak gerekirse, seninle hiç karşılaşmamayı umuyordum."

"İşte şimdi alındım." Alarik saçındaki siyah çizgiye dikkatini çekerek bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. "Ben mükemmel bir ev sahibiyim."

"Demek misafirlerinizi her zaman kendi evinizde öldüresiye dövmüyorsunuz."

kişisel ölüm arenası, o zaman?"

"Sadece hırsızlar." Alarik yürümeyi bıraktı. Wren'e doğru döndü, ta ki Wren onun bakışları altında tek başına kalana dek. "Aslında beni cezbeden senin pervasızlığın. Sonuçlarını ya da pişmanlıklarını düşünmeksizin dünyanın içinde hızla ilerleyişin." Askerlerin bile duyamayacağı şekilde sesini alçalttı. "Gördüğünüz gibi, benim için pervasızca bir şey yapacak bir cadıya ihtiyacım var."

Wren'in içinde huzursuzluk çalkalandı. Birdenbire buraya gelmekle korkunç bir hata yaptığını hissetti.

Alarik geri adım attı. "Eğer burada kalırsan, ihtiyacım olan şeyde bana yardım edeceksin. Eğer bu da senin planlarından biriye, beni kandıramazsın. Ve eğer denersen, Gevra'nın tüm gazabıyla karşılaşsın." Tavanı işaret etti ve Wren tavanı kaplayan sanat eserlerine, kıpkırmızı nehirlerle tasvir edilmiş yüzlerce farklı savaşa baktı; kan, zafer ve ölüm, donmuş toprakta parçalanmış bedenler, zincirlerinde kükreyen canavarlar. "İnan bana, cadı. Bundan hoşlanmayacaksın."

Wren kalın kalın yutkundu. "Senden korkmuyorum."

"Henüz değil." Alarik parmaklarını şıklattı ve bir çift sert yüzlü asker gölgelerin arasından çıktı. "Götürün onu. Gece olmadan cevabımı almış olacaksın."

Wren taht odasından çıkarıldı, artık kendi ülkesinin kraliçesi değil, başka bir ülkenin tutsağıydı.

16

Gül

Yola çıkmadan önce Rose, Bridge End kasabasında durup aceleyle iki mektup yazmak için ısrar etti.

İlki, Anadawn'daki Thea'ya. Diğerisi ise muhtemelen hâlâ Ellendale'de yolda olan Chapman'a. Rose ayrıntı vermemişti, sadece güvende olduğunu ve peşinden gelmemelerini söylemişti. Yakında geri dönecekti. Wren'in yastığının üzerine bıraktığı o sinir bozucu mektubun aynısını gönderdiği de gözünden kaçmamıştı. Ve böylece Rose'un kız kardeşine olan kızgınlığı biraz da olsa yumuşadı.

Rose, Kai ve atlarla birlikte saklanırken Shen ilk mektubu yerel posta evinden kurtardığı bir posta güvercinine bağladı ve diğerini genç bir kuryeye emanet ederek kıza kraliyet maiyetini aramak üzere Ellendale'e doğru geri dönmesi için tam altın ödedi.

Mektuplar güvenli bir şekilde gönderildikten sonra Shen yakındaki bir pansiyona girerek bir çanta çaldı ve çantanın içine ev yapımı bir hizmetçi elbisesi, bir çift ayakkabı, bir saç fırçası, bir gecelik ve yolculuk için biraz yiyecek doldurdu. Shen ve Kai kavşaktan geçenleri gözetlerken, Rose öfkeyle kızarak şehrin dışındaki bir ağacın arkasında elbiseyi giydi.

Rose büyük bir isteksizlikle tacını çıkardı. "Bununla ne yapacağız? Onu yanımda götüremem. Çok dikkat çekici."

"Ver onu, Queenie. Bir fikrim var." Rose, Kai'nin tacını nehre fırlatmasını dehşet içinde izledi. "Şanslı bir alabalık çok zengin olmak üzere."

Shen kuzenine ters ters baktı. "Neyin var senin?"

"Tasarım zayıftı," dedi Kai homurdanarak. "Gerçek işçiliği Güneşli Krallık'a vardığımızda göreceksin. Orada kafam kadar büyük yakutlar var."

"Umarım o kadar içi boş değildirler," dedi Rose onu göğsünden dürterken. "Bana bir taç borçlusun, Kai Lo."

Bridge End'den sonra güneye doğru at sürdüler, sadece peynir ve salçaya bulanmış ekşi mayalı ekmek atıştırmak için kısa bir süre durdular. Rose, Shen'in yemek yerken Kai'ye gizlice baktığını fark etti, sanki kuzenini gözden kaybederse tekrar kaybolabileceğinden korkuyordu. Kalbi onun için ve Shen'in Kai'ye Sunkissed Kindgom, evi ve geçmişi hakkında sormak istediğini bildiği her şey için acıyordu.

O akşam geç saatlerde küçük bir kasabaya geldiler. "Belki bu gece burada kalabiliriz. Bir çeşit hanları olmalı." Storm'un üzerinden kayarak eteklerinin tozunu aldı ve yolu gösterdi. "Gelin."

"Dikkatli olun. Burası bir Ok kalesi olabilir." Shen başıyla kasabanın girişindeki kubbeli binayı işaret etti. "Bir kasaları var."

"Eana'daki neredeyse her kasabada bir Kasa var. Bu hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Rose, tam o sırada kapı açıldı ve üç adam tökezleyerek dışarı çıktı. Öndeki yaşlı adamın elinde bir fener vardı, arkasındaki iki adam ise daha gençti. Kardeş gibi görünüyorlardı. Birinin uzun siyah saçları ve asi bir sakalı vardı, diğeri ise neredeyse keldi.

"Siz üçünüz aval aval neye bakıyorsunuz?" dedi sakallı kardeş, eli belindeki bıçağa gitti.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Kai.

"Kusurumuza bakmayın," diye araya girdi Rose ustalıkla. "Biz sadece sizin küçük sevimli kasabanızdan geçen gezgin bir müzisyen topluluğuyuz."

"Çok süslü konuşuyorsun," dedi diğer kardeş kuşkuyla.

"Teşekkür ederim," dedi Rose, kapüşonunu kurnazca düzelterek. "Çocukken güzel konuşma dersleri almıştım."

"Bize bir şarkı söyle," diye mırıldandı yaşlı adam, merdivenlerden inerken tökezleyerek. "'Tell the Wolves I'm Coming' şarkısını biliyor musun?"

Sakallı olan Storm'un etrafında döndü. "En iyi kemerime bahse girerim ki bu bir çöl atı." Ona dokunmak için uzandı ama Shen yıldırım hızıyla tepki vererek elini tokatladı. Sakal, Fırtına'nın önüne geçerek yollarını kesti. "Söyle bana gezgin. Oku düz ve doğru atıyor musun?"

Shen gözünü bile kırpmadı. "Eğer kastettiğiniz buysa, ben mükemmel bir okçuyum."

"Değil," dedi ve avucunu kaldırarak kabarık bir ok izini gösterdi. "Bana seyahatlerinizde bizim türümüzle hiç karşılaşmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Shen sertçe. "Lütfen yolumuzdan çekilin."

Sakal eğildi ve bir taş aldı. Hiçbir uyarıda bulunmadan Rose'a doğru fırlattı.

Shen bir anda tepki verdi, bir elini atına dayayarak tekmeyi savurdu. Havada vızıldayarak uçtu ve kasanın kapısına saplandı. Bir küfür savurdu ama artık çok geçti.

"Cadılar," diye alay etti Kel. "Kokularını alabiliyorum."

Yaşlı adam bıçağını salladı. "Sizin türünüz için hazırlanıyorduk."

"Yeterince iyi değil," dedi Shen ve onu tek bir döner tekmeyle yere serdi. Fener bir şangırtıyla yere düştü ve içindeki yağ etrafa saçıldı. Kel adam hamle yaparken alevler kaldırım taşlarını yaladı ama Shen tekrar vurdu ve avucunun içiyle adamın burnunu kırdı. Adam sersemlemiş bir halde geriye doğru düştü.

Rose çıtırdama sesiyle irkildi.

Sakal feneri kaptı ve Kai'ye doğru fırlattı. "Yan, cadı!"

Kai yoldan çekildi. Fener yakındaki bir çalılığa düştü ve orada bir tıslama ve çıtırtı ile tüm çalı alev aldı.

"Benim sıram." Kai hızlı bir yumrukla Sakal'ı bayılttı.

"Gitme zamanı!" dedi Rose, Kai'ye ait olan en yakın ata tırmanarak, tam da Mahzen'in kapıları açılıp daha fazla insan dışarı dökülürken. Shen ve Storm'la birlikte tozlu caddeden aşağıya doğru koşular.

Rose omzunun üzerinden baktı. "Bizi takip ediyorlar!"

Kai, Shen'e göz kırptı. "Çöl atını test etme zamanı kuzen."

"Storm hayatı boyunca gökyüzünün altında at sürdü," diye alay etti Shen. "Pratik yapmayan senin atın."

"Pah! Victory bacaklarını açmak için yıllardır bekliyor."

Rose, "Siz ikiniz gerçekten hangi atın daha hızlı olduğu konusunda tartışıyor musunuz?" dedi. "Elbette, şimdi zamanı değil."

İkisi de onu görmezden geldi.

"İsim kazanmak için yeterli değildir," dedi Shen. "Güneşin altında Storm kadar hızlı bir at yok."

"Bunu göreceğiz." Kai, Victory'nin sağırsına vurdu ve at bir şekilde *daha da* hızlı dörtnala koşmaya başladı.

"Kai!" diye bağırdı Rose. "Yavaşlat şu atı, hemen!"

Arkalarından Shen bir çığlık attı ve çok geçmeden Storm, Zafer'le adım adım eşleşti, iki adam da o kadar çok gülüyordu ki Rose kendi bağırışını bile zor duyuyordu. "Berabere gibi görünüyor! Herkese aferin!"

"Yarış daha yeni başladı," diye bağırdı Kai. "Atım bütün gece sürebilir."

"Değerini kanıtlamak için Fırtına'yı ölümüne sürmeyeceğim," diye bağırdı Shen. "Bir sonraki köprüye kadar yarışacağız ve ben kazandığımda Fırtına'nın önünde eğilip toynaklarını öpebilirsin."

Bununla birlikte, serin bir rüzgârla havalandı.

"Hiç şansın yok!" dedi Kai, onu kovalarken gülerek. Rüzgâr Rose'un kulaklarında uğuldarken ve o can havliyle Zafer'e tutunurken bile kendini gülerken buldu.

Bir saat süren gürültülü at yarışından sonra Shen ve Storm öne geçerek toz bulutları içinde bir sonraki köprüye vardılar. Saniyeler sonra, sırtında Kai ve Rose'u taşıyan Victory onlara doğru hızla ilerledi ve Storm'u neredeyse nehre düşürüyordu.

"Kendine dikkat et!" diye bağırdı Shen. "Kaybettin. En azından onurlu bir kaybeden ol."

"Onurlu bir kaybeden diye bir şey yoktur," dedi Kai. "Ve bu yarış en başından beri hileliydi. Zafer fazladan bir kişi taşımak zorunda kaldı. Bir dahaki sefere ben kazanacağım."

"Bir dahaki sefere seni nehre atacağım, Kai."

"Siz ikiniz biraz dinlenin," dedi Rose yorgun bir sesle. "Hava karardı. Yola devam edelim."

Ay tepelerinde yükselip onları gümüşü bir ışığa boğarken adamlar sessizlik içinde söyleniyorlardı. Hollyfort kasabasına doğru yollarına devam ettiler.

"Gece burada kalabiliriz," dedi kapılarda boyalı oklar arayan Shen. "Güvenli bir yere benziyor. Atların da dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ben de öyle," dedi Kai esnemeye çalışarak. "Ve bütün bir domuzu yiyebilirim."

Rose karanlık sokaklara dikkatle baktı. "Bu sefer sorun çıkarmamaya dikkat et. Kapılar işaretlenmemiş olabilir ama burada Oklar olabilir."

Yakınlarda bir şey hışırdadı. "Bak!" dedi, sesi titreyerek. "Şu çalılar arasında hareket eden bir şey var!"

Kai gerildi.

Shen'in elinde bir hançer vardı, sıçramaya hazırды.

Çalı alçak bir hırıltı çıkardı ve sonra içinden kocaman beyaz bir karaltı fırlayıp doğruca Victory'nin üzerine atıldı. At bir kişnemeye şaha kalktı, neredeyse Rose ve Kai'yi fırlatıyordu. Bir canavara dönüşen bulanıklık Kai'nin ayak bileklerine yapıştı.

"Lanet olsun!" diye küfretti Kai. "Bu bir kurt!"

Shen gülmeye başladı. "Sanırım iyiyiz," dedi hançeri cebine koyarken. "Tabii Elske'nin de bir ikizi yoksa."

"Elske?" Rose nefes nefese kaldı. "Sen misin?"

Elske, Kai'ye hırlamakla o kadar meşguldü ki Rose'u fark edemedi.

"Siz ikiniz bu kuduz canavarı tanıdığınıza göre, lütfen onu durdurur musunuz?" diye tısladı. "Yoksa aşağıya iner ve onu hançerlerim."

"Sakın buna cüret etme!" Rose, Victory'nin üzerinden kaydı. "Şşş, şşş, sevgilim," dedi dizlerinin üzerine çökerek. "Artık her şey yolunda. Beni buldun."

Kurt hırlamayı bıraktı ve Rose'un eteğine sokularak daha da fazla kir bulaştırdı. Rose kurdun kulaklarının arasındaki noktayı okşarken gülümsedi, ona karşı yeni bir sevgi dalgasına kapıldı. Elske'nin burada olması onu Wren'e daha yakın hissettiriyordu. "Neden beni buraya kadar takip ettin?"

"Wren muhtemelen ona sana göz kulak olmasını söylemiştir," dedi Shen. "Seni koruyor."

"Beni öldürmeye çalışarak mı?" dedi Kai, canavara tedirginlikle bakarak. Shen sırttı. "Belki de."

"Seni küçümsemesi bile onun ne kadar iyi bir karakter yargıcı olduğunu kanıtıyor." Rose ayağa kalktı ve eteklerini silkeledi, üzerlerinden dökülen kirden ürkmemeye çalışıyordu. "Elske'yle seyahat etmek biraz daha dikkat çekici olsa da çok daha güvenli olacak."

"Birazcık!" diye alay etti Kai. "Onu hemen geri gönderin."

Shen ve Rose hep bir ağızdan "Hayır," dediler.

"Kurt kalıyor," diye ekledi Rose. "Eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, o zaman gidebilirsiniz."

Kai suratını astı ama hiçbir şey söylemedi. Mesele çözülmüştü.

"İleride bir han var." Shen sokağın sonundaki yüksek bir binayı işaret etti. Pencerelelerinden mum ışığı belli belirsiz parlıyordu ve kapının üzerindeki tabelada The Straggler's Rest yazıyordu. "Biz içeri girerken Elske'nin dışarıda saklanması gerekecek ama onu gizlice içeri sokmayı daha sonra düşünebiliriz."

Anlaşıldığı üzere, Straggler's Rest'te bir oda bulmak biraz baş ağrıtıcı oldu.

"Korkarım yaz sonu en yoğun zamanımız," dedi iri yarı hancı, inci gibi gülümsemesi kahverengi teninde parlıyordu. "Ama belki bir şeyler bulabilirim." Hem barmen hem de aşçı olarak çalışan başka bir adamın dikkatini çekmek için ıslık çaldı. "Todrick, tavan arasındaki oda misafirler için uygun mu?"

Todrick burnunu kırıştırdı. "Yarasaları bu sabah çıkardık. Ya da en azından çoğunu. Marianna'yı pencereyi açması için yukarı göndereceğim. Biraz havalandırırız."

Hancı ellerini çırparak onlara döndü. "Sıkışık bir durum olacak." Kai'nin heybetli yapısını işaret etti. "Özellikle de onunla. Ama yapabileceğimin en iyisi bu."

"Bunun için minnettarız," dedi Shen.

"Başka bir oda yok mu?" Rose kızardı. "Eminim bu ikisi paylaşmayı sorun etmez ama bir *hanımefendinin* gerçekten de kendi alanına ihtiyacı vardır."

Hancı sadece omuz silkti. "Elimdeki tek şey bu, bayan. Kilometrelerce uzaktaki son han biziz. Şansınızı denemek isterseniz Ellendale'de daha lüks bir han var-"

"Ellendale?" Rose'un sesi bir oktav yükseldi. "Hayır, hayır. Sanırım burada kalacağız. Sabah yola devam edeceğiz. Biz gezgin müzisyenleriz ve ... ile bir işimiz var." Güneyde yaşayan soylu bir aileyi bulmak için beynini zorladı. "Lord Shannon ve ailesi. Golders Glen'de."

Todrick yardımsever bir tavırla, "Yarın erkenden yola çıkarsan akşam olmadan Glen'e varırsın," dedi. "Ama güzel bir öğle yemeği getir. Burayla orası arasında hiçbir şey yok."

"Zehirli Ot Vadisi hariç," diye mırıldandı hancı. "Ama oradan uzak dursanız iyi edersiniz. Oradan geçenler aynı şekilde geri dönmüyor."

"Tabii ortaya çıkarlarsa," diye ekledi Todrick uğursuzca. "Aşağıdaki hava insanın aklını karıştırıyor."

Rose ve Shen birbirlerine baktılar.

"Boş ver şimdi bunu," dedi hancı. "atı katındaki odayı isteyecek misiniz, istemeyecek misiniz? Bu zahmete karşılık bedava bir akşam yemeği vereceğim."

Kai ellerini birbirine sşrttş. "Hadi yiyelim."

Rose nefesini dışarı şfledi. Sadece bir geceliğine. Ve burada, Hollyfort'ta bir kraliçe değil, gezgin bir mşzisyendi. Meraklı gşzlerden ve sallanan dillerden uzakta gşvendeydi. Ayrıca, iki tecrşbeli savaşçı tarafından korunan bir yatakta uyumayı, dışarıda kim bilir neyle karşılaşacağı bir yerde uyumaya tercih ederdi.

"Alacağız," dedi gşlşmsemesini toplayarak. "Minnettarlıkla."

Kuzu yahnisi ve vıcık vıcık havuçtan oluşan akşam yemeğinden sonra Todrick onlara gıcırdayan bir merdivenin tepesindeki odalarını gşsterdi. "Siz şünüz içeri girin," dedi kapıda. "Hepimizin oraya sığacağını sanmıyorum."

"Ah!" diye haykırdı Rose kapıdan içeri adımını atarken ve neredeyse kafasını alçak bir kirişe çarpıyordu. atı katı odası binanın saçaklarına sıkışmıştı ve o kadar sıkışıktı ki Kai'nin kafası tavana sşrtşndş.

Kasaba meydanına bakan kşk bir pencere ve kşşede lekeli bir lavabo vardı. Yetersiz alanın geri kalanını yatak kaplıyordu.

Todrick kapı aralığından onlara el salladı. "Gece tuvalete gitmeniz gerekirse yatağın altında kovalar var, tuvalet de arka tarafta."

Rose gergin bir sesle, "ok hoş," dedi. "Misafirperverliğiniz için teşekkşr ederim."

Todrick şne de merakla baktı. "İyi geceler o zaman." Kapıyı kapatır kapatmaz Kai kırbacını bir kenara fırlattı ve yatağa uzandı. Yaylanırken yaylar inledi, parmakları şiltenin her iki yanına sşrtşndş.

"şimdi talep ediyorum!" dedi yşzş yastığa gşmşlmşş bir halde.

"Kesinlikle olmaz!" dedi Rose, diğer yastığı kapıp kafasının arkasına vurmak için.

Kai arkasını dşnerken kıkırdadı. "O kşk saç tokası kollarınla beni hareket ettirmeni gşrmek isterdim."

Rose hakaretle soludu.

"İzin verin." Shen kendini bir top haline getirdi ve yatağın üzerine sıçradı. Şilte geri teperek Kai'yi diğer tarafa itti ve büyük bir gürültüyle yere düştü.

Rose kahkahalar atarak yere yığıldı.

Kai elinde kırbaçla ayağa fırladı. Kırbacı gererek yumruklarının arasında şaklattı. "Küçük kuzen, buna pişman olacaksın."

Shen, Kai'nin ilerlemesine engel oldu. "Çok yavaşsın kuzen." Kai kırbacını geri çekerken sııttı.

"Göreceğiz bakalım."

"Kesin şunu!" Rose aralarına atladı. "İkiniz de terbiyeli olun! Dikkatleri üzerimize daha fazla çekmeyi göze alamayız." Boğazını temizledi. "Yatağı ben alacağım. Elske ile birlikte. Her biriniz bir yastık alabilirsiniz."

"Ne kadar cömertsiniz Queenie." Kai bir yastık kaptı ve yatağın ucundaki yere uzandı. "Çöl bundan daha rahat olurdu," diye homurdandı ve botlarını iki kararlı vuruşta tekmeleyerek çıkardı.

"Elske'den bahsetmişken," dedi Shen pencereye giderek. "Onu getirmeliyim."

Rose onun yanına geldi, dar çerçevede yüzlerinin ne kadar yakın olduğunun farkındaydı.

"Aşağı inip ortalığın sakinleşmesini bekleyeceğim. Sonra da kurdu gizlice yukarı çıkaracağım." Kai'yi uyaran bir bakışla kıstırdı. "Sen orada kal. Yerde."

Kai ona el salladı. "Kraliçenizin erdemi hakkında endişelenmeyin. Eğer benim tipim olsaydı, onu çoktan baştan çıkarmış olurdum."

"Affedersiniz?" Rose saçlarını savurdu, karışan saçları yüzünden hüsrana uğramıştı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Kişisel bir şey değil." Kai ona kurt gibi sııttı. "Ben de senin tipin olduğumu düşünmezdim ama kuzenime nasıl baktığını gördüm ve dürüst olalım, ben sadece onun daha yakışıklı ve daha büyük bir versiyonuyum."

Shen Kai'nin üzerinde durdu, botu kasıklarının hemen üzerinde sallanıyordu. "O da neydi öyle?"

Kai yuvarlanırken kıkırdadı. "Siz ikiniz çok gerginsiniz. Bastırılmış arzularınız yüzünden olmalı." Yastığına doğru sııttı. "Gözleri olan herkes birbirinizi nasıl arzuladığınızı görebilir. Burada olmamın sonunda bu konuda bir şeyler yapmanıza engel olmasına izin vermeyin."

Rose, Kai'nin sözleri karşısında bir an için konuşma gücünü kaybederek ırkıldı.

Shen ona değil başka bir yere bakıyordu, yanakları daha önce hiç görmediği kadar kızarmıştı.

Rose sonunda, "Elske," demeyi başardı. "Yapmalısın-"

"Tamam. Şimdi gidiyorum." Shen yangından kaçır gibi odadan fırladı.

Kai kahkahalara boğulurken Rose pencerenin pervazına yaslandı. "Bu onunla dövüşmekten çok daha eğlenceliydi," diye böbürlendi. "Kuzenimin acısına gerçekten son vermelisin. Ya onu yatağına al ya da bunun asla olmayacağını söyle. Onu sonsuza kadar kol mesafesinde tutamazsın."

Rose kaskatı kesildi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Ve sana bir kez *daha* hatırlatayım, ben senin kraliçenim."

Kai gözlerini kapatırken, "O zaman tavsiyemi, değerini bilecek birine saklayayım," diye mırıldandı. "İyi geceler Queenie." Birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı, horultuları küçük odanın içinde gürliyordu.

Shen birkaç dakika sonra geri döndüğünde Elske'yi göğsüne bastırır, karlı kurt sadece burnu ve kuyruğu dışarıda kalacak şekilde pelerinine sarılmıştı.

"Onu buraya sen mi *taşıdın*?" dedi Rose.

Shen kapıyı ayağıyla kapattı. "Biri beni durdurursa, o senmişsin gibi davranırım diye düşündüm."

Rose onu yere bırakan pelerinli kurda baktı. "*Ben mi*?"

Elske hemen yatağına atladı ve kıvrıldı. "Planım, tuvalete giderken bileğınızı burktuğunuzu söylemekti ve ..." Sözünü yarıda kesti.

"Kuyruğu mu çıktı?" diye alay etti Rose.

Shen ensesini ovuşturdu. "Her neyse, artık bitti." Horlayan kuzenine baktı. "Sesi ölmek üzere olan bir eşek gibi çıkıyor."

"Gerçekten çok yorulmuş olmalı." Rose yatağına otururken esnedi. "Çok uzun bir gün oldu."

"Barron hakkında ne hissediyorsun? Ve Wren? Ve her şey hakkında?" Shen nazikçe onun yanına oturdu, ancak yaylar inlediğinde kaskatı kesildi.

Rose umutsuzca yatağında bir kurt olmamasını diledi. Ya da yerde yatan sinir bozucu bir savaşçı cadı. Ya da aralarında söylenmemiş-söylenmemiş-bir uçurum olmamasını.

"Sanırım hâlâ şoktayım," diye itiraf etti. "Wren hakkında çok fazla düşünemiyorum ya da Gevra'da nelerle karşılaşabileceği üzerinde duramıyorum çünkü bu beni çok korkutuyor. Ve şu anda korkmayı göze alamam Shen. Güçlü olmak zorundayım."

Shen vücudunu ona doğru çevirdi ve parmağıyla çenesini kaldırdı. "Rose, sen tanıdığım en güçlü insansın."

Rose onun gece karanlığındaki gözlerine baktı. Kendini sorgulamasına fırsat vermeden öne doğru eğildi ve dudaklarını Shen'in dudaklarına bastırdı. Shen dondu kaldı, şaşkınlık vücudundaki kasları acı dolu bir an boyunca hareketsiz bıraktı. Sonra eğildi, dudaklarını ayırarak onu öptü. Daha cesur, daha aç bir hale geldi, onu kendine doğru çekerken parmaklarını saçlarına geçirdi ve Rose'un vücudunda lezzetli bir ısı şoku yarattı.

Adam dilini ağzına soktuğunda Rose zevkle içini çekti, alev alacakmış gibi hissediyordu-

Sonra Elske hırladı ve o an paramparça oldu.

Rose kendini geri çekti, birden etrafındakilerin farkına vardı. Yatakta bir kurt ve yerde bir adam vardı! Horluyordu! Hayır, durun. Horlamıyordu. *Kıkırdıyordu.*

"Bu kadar mı?" dedi Kai, şimdi ayağa kalkmış ve utanmadan onlara bakıyordu. "Sizi durdurmana izin vermeyin."

Rose yüzünü ellerinin arasına gömdü. Elske için şükürler olsun.

"*Rose, sen tanıdığım en güçlü insansın,*" diye taklit etti Kai. "Böyle bir cümle hiç duymamıştım."

Bir anda Shen'in dizi Kai'nin göğsünde, hançeri boğazındaydı. "Kuzen ya da değil, kanını bu zemine dökeceğim."

Kai kaşlarını kaldırdı. "Ne için? Dilini onun ağzına sokan sendin."

Rose parmaklarının arasından, "Shen, her şey yolunda," dedi. Bu onun hatasıydı. Onu öpmemeliydi. Şimdi değil, burada değil. "Lütfen hançeri yerine koy."

Shen topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve ayağa kalktı. "Bu kadar sinir bozucu olduğumu hatırlamıyorum," dedi hançerini çizmesine geri koyarken.

Kai'nin gözleri ay ışığının aydınlattığı karanlıkta dans ediyordu. "Sen eve geldiğinden beri çok şey değişti, küçük kuzen." Bununla birlikte arkasını döndü ve saniyeler içinde

Yine horluyor.

Rose gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Hiç bu kadar çabuk uykuya dalan birini tanımamıştım."

"Biz de biraz uyumalıyız," dedi Shen, bir elini saçlarında gezdirerek. "Yarın büyük bir gün olacak." Kai'nin üzerinden geçip yatağın diğer tarafına geçti ve botlarını çıkarıp yere uzandı.

"Al bakalım. En azından bir yastık al," dedi Rose, yorganın altına girip yatağın ortasına yerleşmeden önce ona bir yastık attı, Elske de ayaklarının dibine kıvrıldı.

"İyi geceler Rose," dedi Shen sessizce. "İyi geceler, Shen."

Rose yavaşça yatağa doğru ilerledi ve sanki kazara yapmış gibi elini gelişigüzel bıraktı. Bir süre öylece asılı kaldı ve sonra Shen'in parmaklarının sıcak dokunuşunu hissetti. Shen parmaklarına bir öpücük kondurdu. Öpücüğün sıcaklığı vücuduna hücum etti, ta ki Shen'i yatağa çekip kendisini düzgünce öpmesine izin vermekten başka bir şey istemeyene kadar. Sonsuza kadar.

Ama eğer buna sahip olamıyorsa, o zaman buna sahip olacaktı. Elleri Shen'in ellerindeydi ve Shen hemen yanı başında uykuya dalarken nefesinin yumuşak ritmi ona eşlik ediyordu. Kavrayışı gevşeyip eli düştüğünde ve Rose onun uyuduğundan emin olduğunda, yatağın kenarına eğildi ve ona baktı,

Pencereden içeri süzülen ay ışığı için minnettarım.

Shen uykusunda huzurlu görünüyordu. Rose kendini onun yüz hatlarına, çenesinin güçlü çizgisine ve dudaklarının yumuşak kıvrımına, kirpiklerinin yanaklarına vuran gölgesine hayran bıraktı.

Sonra Elske osurdu, gürültüsü Rose'u o kadar ürküttü ki neredeyse yataktan Shen'in üstüne yuvarlanacaktı. Yatağın ortasına geri çekildi ve gözlerini sıkıca kapatıp uykuya dalmak için kendini zorladı. Shen haklıydı. Yarın büyük bir gündü.

17

Wren

Başkent Grinstad'da gece çöktü ve Wren hâlâ Kral Alarik'ten önerdiği pazarlıkla ilgili bir haber alamadı. Askerleri onu sarayın dördüncü katındaki bir odaya kilitlemişti ve sabahtan beri orada sabırsızlıkla bekliyordu. Gevra'nın tutsağı olabilirdi ama hücresi şaşırtıcı derecede lüks bir yerdi.

Yatak odası Rose'un Anadawn'daki odasıyla neredeyse aynı büyüklükteydi. Kornişli tavandan kristal bir avize sarkıyor, duvarlar titrek ışıpta belli belirsiz parıldayan lacivert duvar kâğıtlarıyla süsleniyordu. Altın rengi mobilyalar o kadar süslüydü ki Wren ilk başta oturmakta tereddüt etmişti; kanepeler ve ona uygun sandalyeler fildişi ve gümüş rengi püsküllü minderlerle doluydu. Yatak odanın tam ortasında duruyordu, altın çerçeveli ve geniş bir tente ile örtülüydü. Yorgan bir yaz bulutu gibi püsküllüydü, üzerine en az on tane uyumlu yastık ve bir de kürk atkı serpiştirilmişti.

Wren köşedeki gardırobu karıştırdığında pahalı kıyafetler, kürklü pelerinler ve yumuşak kışlık atkıların yanı sıra Rose'un kıskançlıktan kıvrınmasına neden olacak kadife ve dantel elbiselerle dolu bir raf buldu. Bunlar kime aitti acaba?

Büyük bir pencere, sivri zirvelerin alçak bulutları deldiği ve vadilerin esneyen gölgeler halinde uzağa düştüğü, karla kaplı Fovarr Dağları'na bakıyordu. Dolaşan hayvanlar azalan aya doğru ulurken, gece kuşları çivit rengi gökyüzünde uçuşuyordu. Yine de, Grinstad Sarayı'nın kulelerine yapışan buz gibi sise rağmen, yatak odasının kendisi şaşırtıcı derecede sıcaktı. Ne yazık ki içinde yapacak bir şey yoktu. Wren'in botları beyaz halıyı kirletirken, Alarik'in kararını bekleyerek bir ileri bir geri volta atıyordu.

Banba'nın yakınlarda olduğunu ve kendisiyle aynı lüksün tadını çıkardığını düşünecek kadar aptal değildi. Bu odadan çıkıp onu görmesi gerekiyordu. Sabrı her geçen saat biraz daha tükeniyor, gözlerini kapının koluna dikmiş, açılmasını istiyordu. Ama diğer taraftaki asker sessizdi. Eğer kurdu bu kadar yüksek sesle horlamasaydı orada olduğunu bile anlamayacaktı.

Wren'in parmakları kaşınmaya başladı ama büyüünün kökü olmadan güçsüzdü. Tor kum kesesine el koymuştu ve geri kalanı da avluya atılmış olan çantasındaydı. Odada kullanabileceği bir şey -yeni bir tür toprak- aradı ama kral ondan iki adım öndeydi. Şifonyerin üzerinde hiç çiçek yoktu. Şöminede odun yoktu. Pencereyi açtı ve başını dışarı, soğuğa doğru uzattı. Sarayın duvarları dokunmak için pürüzsüzdü, taş işçiliğinde sarmaşık yoktu ve görünürde bir kafes de yoktu.

"Bu dev buz kütlelerinin içine bir şeyler yerleştirmeye çalışsalar ölürler mi?" diye mırıldandı pencereyi kapatırken. Dikkatini gardıroba verdi, elbise üstüne elbise karıştırdı, boşuna bir demir düğme, hatta bir iğne aradı. "Şu zeki hayvan."

Odayı geçti ve yumruklarını kapıya vurdu. Kurt uykusundan irkilerek havladı. "Eğer dışarı çıkmama izin vermeyeceksen, en azından karnımı doyur Tanrı aşkına. Açlıktan ölüyorum!"

Yere çöktü ve bacaklarını dışarı attı. Şaşırtıcı bir şekilde, akşam yemeği kısa sürede geldi. Belki de burada biraz gücü vardı. Mutfak, çocuk boyunda bir kaşıkla zengin bir dana yahnisi getirmişti. Bıçak yoktu.

Wren kapıyı tekrar çaldı. "Bu güveç bulaşık suyu kadar sıkıcı. En azından biraz baharat getirebilir misiniz?"

Birkaç dakika sonra, Wren tabağını neredeyse yalayıp temizledikten sonra, kapı gıcırdayarak açıldı ve içeriye küçük bir tuz kavanozu yuvarlandı. Wren onu kaptı ve pembe rengine bakarak sırttı. Aptallar. Bu kaya tuzuydu, çıkarıldığı günkü kadar saftı. Burada, şımartılmış hücresinde, altın tozundan daha değerliydi.

Üzerini değiştirirken yeni toprak parçasını bir kenara bıraktı. Tuniği yırtık pırtıktı ve pantolonu da canavarların avlusunda geğirdiği kısa süre yüzünden kirlenmişti. Grinstad Sarayı'nın etrafını gözetleyecekse, ortama uyum sağlamaya çalışmak onun yararınaydı. Soylu bir kadın gibi görünmek bir hırsız gibi görünmekten daha iyiydi. Dolaptan cepli, deniz mavisi bir elbise seçti, yakasındaki gümüş işlemelere hayranlıkla bakarak elbiseyi omuzlarına silkti. Basit ama güzeldi. Ama bu kimin içindi ki? Prenses Anika'nın cömert kıvrımlarına uymazdı ve uysa bile, Wren huysuz prensesin kıyafetlerini misafirleriyle paylaşacağından oldukça şüpheliydi. Ya da mahkûmlarla.

Saçlarını balık sırtı şeklinde ördü ve yanaklarındaki kiri temizledi. Sonra tuz kavanozunu cebine soktu ve kapıyı bir kez daha çaldı.

"şimdi ne olacak?" dedi asker yorgun bir sesle.

Wren kibirle, "Tabağımı temizleyebilirsiniz," dedi. "Yahni kokan bir odada uyumamı beklemiyorsunuz herhalde?"

Asker bir Gevran laneti mırıldandı.

"Bunu *duydum*," dedi Wren. "Saygıdeğer bir misafirle böyle konuşulmaz. Ben bir kralieyim, biliyorsun."

"Sen bir mahkumsun," diye düzeltti gardiyan onu.

"Aslında, bu hala tartışmaya açıķ." Yanıt yok. "Eğer bu tabağı hemen almazsan, kafamı pencereden dışarı çıkarıp saraydaki herkes uyanana kadar bağıracağım ve bunun için *seni* suçlayacaklar. Tanrı aşkına, zıplayan bir midilli istemiyorum! Sadece elini sok ve götür onu."

Anahtar kilidin içinde döndü. Kapı gıcırdayarak açılır açılmaz Wren avucundaki tuzu üfledi ve ardından aceleyle bir büyü gönderdi. Asker yere yığıldı. Kurdu irkilerek uyandı ama Wren canavar için hazırды. Saniyeler içinde efendisinin yanına kıvrılmıştı, ikisi de mükemmel bir uyum içinde horluyordu.

Odadan çıkarken ellerinin tozunu aldı. "Gerçekten, bu çok kolay oldu."

Wren koridorun geri kalanını boş bulunca rahatladı. Koridorun sonuna doğru sinsice ilerledi ve sarayın arka tarafına geçerek hizmetkârların merdiven boşluğunu buldu. Merdiveni bir kat ve sonra diğer kat boyunca takip etti, ayak sesleri taş üzerinde tüy gibi hafifti. Canavar horultuları sarayda yankılanıyor, o aşağı indikçe daha da yükseliyordu. Wren nerede olduğunu bilmiyordu.

Ama yeterince derine inerse onları bulacağını hissediyordu.

Ayak sesleri merdiven boşluğundan kendisine doğru yankılandığında, Wren arkasını döndü ve birinci kata doğru eğildi. Duvara yapıştı, aşağıya inmenin başka bir yolunu ararken gölgeler arasında ilerledi. Arkasında bir yerden daha ayak sesleri geliyordu, ancak bu sefer mermer üzerinde pençelerin *tıkırtıları* eşlik ediyordu.

Devriye gezen askerden ve canavarından hızla uzaklaştı, bir sonraki köşeden öyle bir hızla döndü ki neredeyse dengesini kaybedecekti. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için bir elini göğsüne bastırarak durdu. Ay ışığı erimiş gümüşten nehirler halinde üzerinden akıyor, sarayın etrafına rüya gibi bir parlaklık yayıyordu. Wren yukarıya, tanıdık bir cam kubbenin yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünü gösterdiği yere baktı.

Oh.

Bölünmüş merdivenin tepesinde durmuş, saatler önce hayranlıkla seyrettiği avluya bakıyordu. Yarı aydınlıkta bir şey kıpırdadı ve çenesini eğdi, nefesi boğazında düğümlendi. Piyanonun başında oturan bir kadın vardı. Wren'den çok daha yaşlıydı, kaslı uzuvları ve zayıf bir yüzü vardı ve siyah bir gecelik giymişti, uzun sarı saçları inci gibi parlıyordu. Parmakları tuşların üzerinde hafifçe duruyordu ama tek bir nota bile çalmıyordu. Boş gözlerle piyanoya bakıyor, Wren'in ensesindeki tüyleri diken diken edecek kadar perili bir ifade takınıyordu.

Sanki donmuş gibiydi.

Ve daha da garibi... Alarik'in askerleri avlunun dört bir yanında konuşlanmış olmalarına rağmen, tek bir asker bile kadına bakmıyordu. Canavarlar bile onu fark etmemiş gibiydi. Acaba Wren'in hayal gücünden fırlamış bir hayalet miydi? Birden aklına geldi; bu Alarik'in annesi, münzevi Kraliçe Valeska olmalıydı.

Wren biraz daha yaklaşmaya çalıştı ama bir el koluna dolandı. "Burada ne işin var senin?" dedi Tor'un yakın sesi.

kulağına götürdü. Adam onu tırabzandan çekip bir oyuğa doğru döndürürken Wren nefesini yuttu.

"Kapıda oturan kadın kim-"

Tor öfkeyle, "Wren, burası Anadawn değil," diye fısıldadı. "Eğer böyle gizlice dolaşırken yakalanırsan, bu senin kellene mal olur."

Wren gözlerini kırpıştırarak askere baktı. Asker oyuğu doldurmuştu, öfkesinin sıcaklığı Wren'i sırtını duvara yaslamaya zorluyordu. "Yakalanmayı planlamıyordum." Adamın belindeki ellerine baktı, dokunuşunun her santimini hissediyordu. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Tor ellerini çekerek birini kılıcının kabzasına götürdü. "Çantanı avluda buldum. Ulrich'i bir yığın halinde yatarken bulduğumda onu sana getiriyordum."

Wren dudağını ısırıldı. "Yorulmuş olmalı."

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Wren? Alarik'i yemlemeye mi çalışıyorsun? Yoksa benimle mi oynuyorsun?"

"*Yıldızlar*, Tor, büyükannemin hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum," diye tersledi Wren. "Benden ne yapmamı bekliyorsun? O küstah hödük zamanımı boşa harcarken ve beni *görmezden* gelirken akılsız bir aptal gibi o odada beklememi mi?"

Tor dişlerinin arasından "Evet," dedi. "*Evet.*"

Wren bir nefes verdi. "O zaman beni çok iyi tanımadığın ortada."

"Seni yeterince çabuk buldum, değil mi?"

Wren kuru bir sesle, "Saklambaçta sen kazandın, Tor," dedi. "Neden tekrar oynamıyoruz?"

Tor kendini duvara yaslayarak onu oyuğun içine hapsetti.

Wren onun göğsünü itti. Kaya gibi sağlandı, ayaklarının dibindeki taş kadar hareketsizdi. "*Hareket et.*"

"Zindan canavar kaynıyor." "Benim sihrim var."

Tor bakışlarını onun vücudunda gezdirdi.

Wren kollarını kavuşturdu. "Asla bulamayacaksın-"

Elini sol cebine soktu ve parmaklarını kavanozun etrafına doladı.

"Şey," diye nefes aldı. "Bu tanıdık geliyor."

Wren elini onunkine bastırarak cebine hapsetti. "Yapma." Bakışları

Wren'in önce gözlerine, sonra dudaklarına kaydı.

Ama Wren onun zayıf anını yakalamıştı. Parmak uçlarına kadar yükseldi ve burnunu onunkine sürttü.

Tor'un boştaki eli onunkini buldu. Onu nazikçe itti. "Bu Gevra'da oynayabileceğimiz bir oyun değil."

Wren elini bıraktı. "Bu ne zaman bir oyun oldu ki?"

"Sen söyle." Tuz kavanozunu kadının giysilerinden çıkarırken bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Kuralları hiç öğrenemedim."

Wren onun tuzu cebe indirmesini izledi ve bunun için onu tokatlamak istedi. "Sanırım bunlar artık senin kuralların."

Alçak bir hırıltıyla bölündüler. Sonra yaklaşan ayak sesleri. Wren geriye doğru savruldu ve kendini taşa yasladı. Tor oyuga doğru adım attı ve onları içeriye kapatırken bedenini Wren'inkiyle örttü. Asker yaklaşıyordu. Wren gözlerini kapadı ve başını Tor'un göğsüne yaslayarak kalbinin atışını dinledi. Tor çenesini ona yasladı, dudaklarının hayaleti başının tepesini okşadı.

Ayak sesleri kaybolana kadar öylece kaldılar. Wren, Tor'un nefesinin sürekli yükselip alçalmasını dinleyerek daha uzun süre oyalanabilirdi ama Tor ondan uzaklaştı ve ateşkes bozuldu. "Yatağına git, Wren. İkimizin de iyiliği için."

Kavga Wren'in içinden sızdı, oyuktan dışarı adımını attığında bir yorgunluk dalgası onu sardı. Sola bakarken kaşlarını çatı. Sonra sağa. "Yolumu kaybettim."

Tor iç çekti. "Biliyorum."

Ona dördüncü kata kadar eşlik etti ve orada Ulrich ile kurdunu hâlâ kapının önünde uyuklarken buldular. Wren ustalıkla onların üzerinden geçti, sonra kapı aralığında durakladı. "Tor," dedi çerçeveye tutunarak. "Kararını ne zaman verecek?"

Tor onun yanından geçerek zengin yatak odasının sınırlarını işaret etti. "Görmüyor musun? Kararını çoktan verdi." Tekrar ona baktı, gözlerinde korkunç bir gölge hareket ediyordu. "Sana gelip yardımını istediğinde, umarım senin ve onun iyiliği için onu reddedersin."

"Neden?" dedi Wren ihtiyatla.

Kapıyı çekip kapatırken Tor'un yüzü asıldı. "Sadece bana güven," dedi tahtanın arasından. "Başka bir şey yapamıyorsan, bunu yap."

Anahtar kilidin içinde döndü ve Wren'i son sözlerini düşünürken bırakarak ayak sesleri kayboldu. Çantası şifonyerinin yanındaki sandalyenin üzerine bırakılmıştı. Çantayı karıştırıp kumunu aradı. Gitmişti, Kaptan Tor Iversen tarafından ondan alınan son toprak parçası da gitmişti. Eşyalarının geri kalanı, hatta o gülünç mücevherli ayna bile kalmıştı. Wren aynayı çekip çıkardı ve bitkin yansımasına bir göz attı.

"Ne kraliçesin sen," diye mırıldandı onu şifonyerin üzerine bırakırken. O gün ilk kez Güneşsiz Deniz'in ötesindeki Rose'u düşündü ve kız kardeşinin onun firar haberini nasıl karşıladığını merak etti. Wren'i getirmesi için bir bölük asker mi gönderecekti yoksa bu işi çözmesi için kız kardeşine mi güvenecekti?

Kaderlerinde yeni bir kırıfıklık mı? Wren, Rose'un Barron'a ve eve yaklaşan belaya odaklanmaya devam etmesini umuyordu.

Kız kardeşini terk ettiği için duyduğu suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışarak yatağa girdi. Gece yarısı karanlığında, kış rüzgârı pencereden uğuldarken, Wren kendini her zamankinden daha aptal hissediyordu. Tor haklıydı. Taht odasında Alarik Felsing'e kendini teklif ettiği anda, gözleri Polaris'in yıldızları gibi parlamıştı. Bu süslü yatak odası bir iyi niyet gösterisi değil, bir mesajdı. Ona rahat etmesini söylüyordu.

Alarik artık Wren'e sahip olduğuna göre onu elinde tutacaktı. Ama Banba ile ne yapmayı planlıyordu? Yaşlı cadının kaderindeki belirsizlik Wren'in uykusunu kaçırdı. Onu kabuslarının derinliklerine kadar takip etti, orada büyükannesi için çığlık attı, ta ki acı bir ayaz üzerine sürünerek onu dondurana kadar, kemik kemik, nefes nefes.

18

Gül

Rose, Anadawn'ın batı kulesinin tepesinde durmuş, Glenna'nın kan gölüne bakıyordu. Kahin ölmüştü ama kıpkırmızı su birikintisinden ona bakan yüzler vardı. *Hayır, yüzler değil.* Bir portre. Rose onu aldı, koluyla kanı temizledi. Ataları Ortha ve Oonagh'ın yağlıboya resmi ona bakıyordu, zümrüt bakışları tıpkı kendisinininkiler gibiydi. Sadece Oonagh kızgın görünüyordu. İntikamcı.

Rose parmağını portrenin üzerinde gezdirerek camda bir çatlağa neden oldu. "Biz senin gibi olmayacağız," derken kendi sesini duydu. "Wren ve ben farklı olacağız."

Arkasında bir döşeme tahtası gıcırdadı. Döndüğünde kız kardeşini karanlığın içinde ayakta dururken buldu. Duvarlar etraflarında parçalanırken inledi, kule bir yumurta gibi çatırdayarak açıldı. Gökyüzü karanlık bir gök gürültüsü bulutu kütlesi halinde üzerlerine uzanıyordu. Bir damla yağmur Wren'in yanağına düştü ve kana dönüştü.

"Wren?" dedi Rose kararsızca. "İyi misin?"

Wren hamle yaparak Rose'u kuleden itti ve yere doğru düşmesine neden oldu.

Rose düşerken çığlık attı, avlu onu karşılamak için yükselirken dünya daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu. Zihninde siyahlık patladı ve derinlerden

içinden tanıdık bir sesin acil fısıltısı geldi. *Laneti serbest bırakmak için buzı kır.*

"Uyan, uyan, Queenie."

Rose dimdik oturdu ve başını sert bir şeye çarptı. Bir küfür mırıldandı ve gözleri sabah güneşine alıştığında Kai'nin burnuna kafa attığını fark etti.

Yatağın diğer tarafında, botlarını çekiştirdiği yerde, Shen kahkahalarla hırıldadı. "Ne savaşçı bir cadısin sen," dedi. "Az kalsın uyuyan bir kraliyet mensubu tarafından bayıltılıyordun. Sana onu uyandırmamanı söylemişim."

Rose alnını ovuşturarak kâbusun dehşetini üzerinden atmaya çalıştı. Her ikisine de kaşlarını çattı. "Siz ikiniz ne zamandır uyanıksınız?"

"Saatlerdir," dedi Kai, burnunu tutarken sesi boğuklaşmıştı. "O lanet kurt saçımı çiğnemeye başladığından beri." Kapının yanında kıvrılmış duran Elske'ye dikkatle baktı. "Ama *biri*" -başını Shen'e doğru salladı- "uyumana izin vermemiz için ısrar etti."

"Ne?" Rose yataktan fırladı. "Saat kaç?"

"Güneş doğalı daha bir saat bile olmadı. Dinlenmeye ihtiyacın vardı," dedi Shen saçlarını deri kayışına geçirirken. "Ve uykunuzda konuşuyordunuz," diye ekledi göz kırparak. "Kulak misafiri olmak istedik."

"Olamaz." Rose solgunlaştığını hissetti. "Ne diyordum ben?"

"Ah, Shen!" diye bağırdı Kai falsetto sesiyle. "*Neden bana Eana'daki en yakışıklı adamla kuzen olduğunu söylemedin? Keşke onun yerine ben öpebilseydim.*"

Şen bir hışımla odayı geçip kuzeninin omzuna bir yumruk attı. "Seninle akraba olduğuma inanamıyorum."

"Gerçekten ne diyordum?" diye sordu, uykusunda çığlık atmamış olması için dua ederek. Ya da daha kötüsü, Shen'e yaltaklanmamış olmak için. Utançtan ölecekti.

"Birkaç kez Wren'in adını söyledin ama çoğunlukla yemekten bahsediyordun," dedi Shen ve Rose onun sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. "Bir noktada, yemek için en sevdiğin şeyleri sıralıyormuşsun gibi geldi. Çikolata, peynir, reçel, ekmek, beктаşı üzümü turtası ..."

Rose büyük bir rahatlamayla, "Oldukça açım," diye itiraf etti. "Yola çıkmadan önce biraz çay da içebilir miyiz?"

"Elbette Queenie, çayınızı için." Kai gözlerini devirdi. "Çölün altında sıkışıp kalmış koca bir insan krallığını ortaya çıkarmak için neden acele edelim ki?"

"İyi bir fincan çay günü hareketlendirir," dedi Rose yataktan kalkarken ve saç fırçasını aramadan önce Elske'yi sevmek için durdu. "Herkes çayı sever. Eminim *sen* bile çayı seviyorsundur."

"Bu şeye dayanamıyorum," dedi Kai. "Viskiyle karıştırılmadığı sürece."

"Eminim." Sonra Rose'un aklına bir fikir geldi. Fırçayı yere bıraktı. "Güneşin Öptüğü Krallık erzak olmadan nasıl bu kadar uzun süre dayanabildi?"

"Çünkü nasıl hayatta kalacağını biliyor," dedi basitçe. "Güneş Öpücüğü Krallığı binlerce yıllıktır Kraliçem. İlk cadı Eana kadar eski. Kadim bir büyü tarafından inşa edilmiştir." Pencereye doğru yürüdü, gözleri ufkun hemen ötesinde parıldayan kayıp krallığı görebilecekmiş gibi süzülüyordu. "İsteddiği zaman ortadan kaybolabiliyor. Gerektiğinde saklanabiliyor. Çöl fırtınalarından. Düşmanlardan."

"Benden," diye mırıldandı Shen, boynunda asılı duran yakut yüzüğü boş boş parmaklıyordu.

Kai kaşlarını çatı. "On sekiz yıl önce bir şeyler ters gitti. Krallık saklandı ama biz geri alamadık. Bulunamadık. Rüzgârı, güneşi, ufku kaybettik. Çöl bizim gökyüzümüz oldu. Dünyamız oldu. Bizim dünyamız." Sesi mesafeli bir hal aldı ve Rose, Shen ne zaman çöldeki çocukluğundan bahsetse ona gelen aynı cam gözlü hüznü Kai'de de gördü. "Ama bizi kumların altında hapseden büyü bize de hizmet etti. Güneş Öpücüğü Krallığı'nda Lütuf Salonu diye bir yer var, ihtiyacımız olan her şeyi bize sunan bir oda; su, yiyecek, silah, *viski* ..." Elini yuvarladı.

"Peki ya güneş ışığı?" dedi Shen. "Antrenman yapmak için ona ihtiyacın yok muydu?"

Rose da tam aynı şeyi sormak üzereydi. Savaşçıların güneş tarafından şarj edildiğini biliyordu. Büyülerinin kaynağı, enerjilerinin köküydü.

"Bize bunu da verdi," dedi Kai. "Eğitim günlerinde salonu ziyaret ettiğimde, salon güneş ışığıyla dolardı. Duvarların kendisi parlar, tavan öyle ıslıl ıslıl parlardı ki gözlerim yaşarırdı. Ama umurumda olmazdı. Odanın ortasında durur, kollarımı iki yana açarak enerjiyi kendimde toplardım." Pencereden döndü. "Ama hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. İnsanlarımız gerçek güneşi tekrar yüzlerinde hissetmeyi hak ediyor."

Shen yüzüğü tekrar gömleğinin altına soktu. "Onları bulacağız."

Kai Rose'a başıyla onay verdi. "Kraliçe çayını içer içmez, değil mi?"

Rose çabucak, "Çay içmekten vazgeçiyorum," dedi. "Kahvaltımızı yolda yaparız."

Shen mutfak çalışanlarını yol için bir paket ekmek, peynir ve reçel vermeleri konusunda ikna etmeyi başarmış. Tam Elske'yi gizlice odadan çıkarıyorlardı ki, bir hizmetçi merdiven boşluğundaki devasa kurdu gördü ve tüm kasabayı uyandıracak kadar yüksek bir çığlık attı.

"Büyük köpek, değil mi?" dedi Rose neşeyle Elske'nin başını okşayarak. "Her şey kadar dost canlısı."

Elske hizmetçiye hırlayarak yanlarından koşarak geçmesini sağladı.

Kurt dışarıda, sanki atların onsuz dörtnala gitmesine meydan okurcasına Zafer ve Fırtına arasında bir ileri bir geri dolaşıyordu.

"Bu canavar bizi yavaşlatacak," dedi Kai ona ters ters bakarak. "Ve o benimle gelmiyor."

Shen'in önünde oturan ve Fırtına'ya binmiş olan Rose, "Seni geçebilir," dedi. Çünkü vahşilikten sonra onunla tekrar ata binmek hem tanıdık hem de rahatlatıcı gelmişti. Ve Kai ile tekrar ata binmektense çıplak ayaklarıyla yürümeyi tercih ederdi. "Ne de olsa Elske bize yetişti. Geride kalsa bile insanları takip etme konusunda uzmandır."

Kai gözlerini devirdi ve Zafer'i dörtnala koşmaya itti. "Peki. Hareket ettiğimiz sürece, hangi vahşi yaratığın bizimle geldiği umurunda değil."

Hollyfort'u geride bırakıp Eana'nın güney düzlüklerinin derinliklerine doğru ilerlerken sabah güneşi üzerlerine vuruyordu. Birkaç saat sonra Rose akan suyun sesini duydu ve ilerideki Beyaztaş Köprüsü'nü gördü. "Neredeyse vardık. Thea'nın haritasına göre nehirden sola dönüp suyu takip ederek Zehirli Ot Vadisi'ne ineceğiz."

"Ah evet, *zehirli otlar* vadisi," dedi Kai. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Rose haritasını katlarken, "Boş ver o masalları," dedi. "Thea bizi asla tehlikeye atmaz."

Yoldan ayrılıp nehri takip ederek uzun otların dizlerine süründüğü ve her biri bir öncekinden daha büyük ve parlak olan uzun saplı çiçeklerin onları karşılamak için büyüdüğü tarlalara indiklerinde yapraklı ağaçlar üzerlerine baktı.

"O hancı neden burası hakkında bu kadar ürkekti?" Rose etrafına bakınırken kaşlarını çatı. "Komik bir adı olduğunu biliyorum ama pek de

benim için zehirli."

"Görünüş aldatıcı olabilir," diye uyardı Shen. "Tetikte olun."

Rose gözlerini uzaktaki ağaçların tepelerine dikmiş, aralarında bir kule arıyordu ama çimenlerden, çiçeklerden ve kulağına fısıldayan rüzgârdan başka bir şey yoktu. Tekrar kâbusu aklına geldi, düşünceleri Güneşsiz Deniz'in ötesindeki Wren'e kaydı. Rose kız kardeşinin iyi olduğunu ve rüyasının sadece endişesinin bir ifadesi olup başka bir şey olmadığını umdu. Ensesinden aşağı ter damlıyordu ve bacakları ağrımaya başlamıştı.

"Daha ne kadar sürecek?" diye sordu Kai. "Saatlerdir aşağıdayız ve her şey aynı görünüyor." Sesi tedirginlikle titriyor, Rose'a kızgın bir eşek arısını hatırlatıyordu. "Çölden uzaklaşmak için attığımız her adım yanlış yönde atılmış bir adım."

"Sus artık. Eminim neredeyse vardık." Rose gözlerini ovuşturarak doğru görmeye çalıştı ama hava bulanıklaşmaya başlamıştı. Yoksa bu onun görüşü müydü? Gözlerini kırptırdı ve göz kapakları ağırlaştı.

"Hancı ne demişti?" diye sordu Shen, sesi bulanıklaşarak. "Zehirli Ot Vadisi'nin havasıyla ilgili bir şey mi?"

Rose hatırlamakta zorlanıyordu. "Hiç bir şey söyledi mi?"

Shen'in başı omzuna yaslandı. "Başım ağrıyor ..."

Rose döndüğünde Kai'nin de atının üzerinde yarı çökmüş, kendi kendine mırıldandığını gördü. "Bir viski, iki viski, üç viski daha ..."

Dünya dönmeye başladığında "Olamaz," dedi. Gözlerini sıkıca kapattı. "Zehirleniyoruz."

Ama adamların ikisi de bilinçlerini kaybediyordu. Rose panik içinde Shen'in ellerini belinde durdukları yerden yakaladı. Ellerini sıkıca kavrayarak kan dolaşımına iyileştirici bir büyü gönderdi.

Shen kaskatı kesildi, kendine geldi. "Vay canına," dedi nefesini dışarı üfleyerek. "Kendimi sarhoş gibi hissettim."

"Kai," dedi Rose, ismi ağzından kaçırmadan önce yakalamıştı. "Kai'ye yardım etmeliyiz."

Shen, Storm'u Victory'ye yaklaştırdı, ta ki Rose atların arasındaki boşluğa uzanıp savaşçının gevşek bir şekilde sallanan elini tutana kadar. Kendi vücudu sallanmaya başlarken, bir iyileştirici büyü patlaması daha gönderdi.

Kai yeniden doğruldu, Rose'a sırtırken yanaklarına yeniden renk geldi. "Elimi tutmak istediğini biliyordum."

Rose, Shen'in göğsüne yaslandı.

Kollarını Rose'un beline doladı. "Rose?" dedi, sesinde endişe vardı. "İyi misin?"

"Sadece ... bir dakikaya ihtiyacım var" dedi, parlak mavi gökyüzüne bakarak. Atlarını sürmeye devam ettiler, toynakların yumuşak şakırtısı onu transa geçiriyordu. Kendini bir gölde yüzyormuş gibi hissediyordu, rüzgâr kulaklarını gıdıklıyor ve onu gülümsetiyordu. "Şu güzel kuşlara bak."

Kai, "Görünüşe göre çıldırıyor," dedi. "Ne yazık ki kendini iyileştiremiyor."

Rose gülmeye başladı. "Çok parlaklar," dedi ve gökyüzündeki kuşlardan birini yakalamak için güçsüzce uzandı.

Uyuşmuş zihninin derinliklerinde Rose bu kuşlarda özel bir şeyler olduğunu biliyordu ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Gözlerini kapadı, düşündü, *düşündü*.

Ve sonra aklına geldi ve bunu tüm dünyaya haykırdı.

"YILDIZLAR!"

Zehirli otlardan kurtulmaya çalışarak dimdik oturdu. Tarlalar çiçeklerini dökmüş, yapraklı bir orman oluşturmak için büyüyen cılız ağaçlar, gümüş göğüslü kuşların dallar arasında daldığı ve çullandığı yere dönüşmüştü. "Bir sürü var," dedi nefes nefese. "Bakın!"

"Rose, haklısın," dedi Shen, soluk soluğa onun yanından geçerken. "Eğer orman yıldız arılarıyla doluyorsa, o zaman yakınlarda kahinler olmalı."

Rose gülümsemeye çalıştı ama göz kapakları yine düşmüştü ve onları açık tutmak için tüm enerjisini harcıyordu.

"Şu kuşları takip edin!" dedi Kai, Zafer'i dörtmala koşturarak teşvik ederek.

Kuşlar tepelerine üşüşerek onları ormanın derinliklerine götürdü, şarkılarının tınısı rüzgâr çanları gibi asılı kaldı. Ağaçların arasından onu takip ettiler. Rose artık çok yorgundu; Fırtına'dan kaymak ve yaylı yosunların üzerine kıvrılmaktan başka bir şey istemiyordu. Çok sıcak ve davetkâr görünüyordu. *Çok yumuşak*.

"Uyanık kal Rose," dedi Shen'in sesi kulağında. "Neredeyse vardık."

"Mmm," diye mırıldandı. "Güzel kokuyorsun."

Shen kıkırdadı. "Bundan şüpheliyim. İki gündür yoldayız." Rose kıkırdarak, "Bana hep güzel kokuyorsun," dedi.

Kai, "Evet, kesinlikle zehirlenmiş," dedi.

Bir süre sonra Shen'in sesi tekrar geldi. "Otur Rose. Bak. Ormanın kenarındayız."

Rose büyük bir çabayla gözlerini açtı. Artık Zehirli Ot Vadisi'nin çok ötesindeydiler. Ağaçlar, toprağın derinliklerine oyulmuş taşlı bir havzayı ortaya çıkarmak için ayrılmıştı. Etrafında şırıl şırıl akan şelaleler kristal havuzlara dökülüyor, gümüş rengi bir sis yayıyordu. İçinde, sarmaşıkların sarktığı dokuz taş kule gökyüzüne doğru tırmanıyor, yüzlerce yıldız arısı burada mırıldanarak yükseliyordu.

Rose'un kalbi bu manzara karşısında yerinden çıkacak gibi oldu. "Onu *bulduk*."

"Bir şey atları ürkütüyor," dedi Kai, parlayan merak duygusunu yarıda keserek. Atlar ağaç sınırında durmuş ve daha ileri gitmeyi reddediyorlardı.

"O zaman bırak onları." Rose aniden bir an daha bekleyemedi. O şelalelerin püskürmesini yanaklarında hissetmek, kristal havuzlardan birine dalıp yapışan zehirli otları cildinden temizlemesine izin vermek istiyordu. Storm'un üzerinden yuvarlandı ve kulelere doğru tökezledi.

"Rose! Bekle!" Shen, Storm'dan atladı ve onun peşinden koştu.

"Eana aşkına," diye mırıldandı Kai, atından atlayıp onları takip ederken.

Rose ancak on adım atabilmişti ki altından toprak kaymaya başladı. Bir dakika önce yaprak yığınları arasında ilerlerken, bir dakika sonra yeryüzündeki karanlık bir deliğe düşüyordu. Shen onu yakalamak için elini uzatarak hamle yaptı ama delik genişleyerek onu da yuttu. Sert zemine gümbürtüyle indiler, tam o sırada Kai peşlerinden yuvarlanarak geldi.

"Oh!" dedi Rose doğrulduğunda. Endişelenmesi gerektiğini biliyordu ama içinden gelen kıkırdamaya engel olamadı. "Yakalandık!"

Yukarıdan bir hışırtı geldi. Yukarı baktığında gece mavisi pelerinli yaşlı bir adamın onlara baktığını gördü.

Rose parmaklarını salladı. "Merhaba."

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Geç kaldınız."

19

Wren

Wren uyandığında kar yağıyordu. Gece boyunca kalın bir buz tabakası penceresinin üzerine yerleşmiş ve pencereyi kapatmıştı. Dışarıdaki dünya puslu ve beyazdı, sabah soğuğu duvarlardan sızıyor ve burnunu uyuşturuyordu. Kürk battaniyeyi çenesine kadar çekti ve Banba'nın çok aşağıda bir yerlerde donduğunu düşündü. Büyükannesi dayanıklı biriydi - Orta'daki yaşam onu böyle yapmıştı- ama kemikleri yaşlandıkça kırılganlaşmıştı ve soğukta sık sık dizleri ağrıyordu.

Wren onu kurtarmak zorundaydı; kaybedecek zaman yoktu.

Az sonra çavdar ekmeği, somon füme ve çırpılmış yumurtadan oluşan bir kahvaltı tepsisi taşıyan bir hizmetçi geldi. Tuz yoktu. Wren, Tor'un dün geceki hilesi konusunda mutfağı uyarıp uyarmadığını merak etti ve bu düşüncenin anında canını yakmasına sinirlendi. Gevranlı askerin ona sadakat borcu olmadığını kendine hatırlatmak zorundaydı ama yine de en azından onu engellemek için elinden geleni yapmayacağını ummuştu. Hizmetçi tepsiyi şifonyerin üzerine bıraktı ve Wren'i bitişikteki banyo odasında yıkanmaya hazırlanırken huzur içinde yemek yemeye bıraktı.

Wren kahvaltısını on ısırdıktan daha kısa bir sürede bitirdi. Sonra tarçın ve karanfil kokan banyo odasına girdi ve köpük dağını biraz şaşkınlıkla inceledi.

"Bugün sıkı giyinmenizi tavsiye ederim, Majesteleri," dedi hizmetçi, kabarık beyaz bir havlu sererken. "Bir kar fırtınası bekliyoruz. Gardıroptaki kürk ve elbiselerden istediğinizi alabilirsiniz. Orada sıcak tutan botlar da var. Eğer bir şeyler seçmenize yardım etmemi isterseniz-"

"Adın ne senin?" dedi Wren.

Hizmetçi gözlerini kırptırdı.

"Klara."

"Bana neden bu kadar nazik davranıyorsun, Klara?"

Klara utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Bana sadece hazırlanmana yardım etmem söylendi."

"Anlıyorum," dedi Wren yavaşça. Eğer bilmeseydi, Grinstad Sarayı'nda bir mahkûm değil de bir misafir olduğuna yemin edebilirdi. Alarik ona iyi davranıyordu, bu da içinde kıpırdanan huzursuzluğu daha da kötüleştiriyordu. Hizmetçinin geçmesine izin vermek için geri çekildi. "Bundan sonrasını ben hallederim. Teşekkür ederim, Klara."

Klara odadan çıkarken boş tepsiyi toplayarak koşar adım uzaklaştı. Kapı bir klik sesiyle kapandı, anahtar kilidinde döndü ve Wren'i şüphesiyle baş başa bıraktı.

Banyoya gömüldü ve krallığın hayvanları günle yüzleşmek için ayağa kalkarken uzaktan gelen hırıltı kakofonisini duymazdan gelmeye çalıştı. Cildi pembeleşene ve saçları tarçın kokana kadar vücudunun her santimini keseledi. Daha sonra, dar belli ve hafif kloş kollu kırmızı kadife bir elbise giydi ve kürkle kaplı eşleşen bir pelerinle eşleştirdi, kapüşon o kadar büyüktü ki içinde tüm yüzünü gizleyebilirdi. Pelerini boynundan bağlarken aynada kendine baktı.

Gevran'ın görünüşü Wren'in sınırlarını bozmuştu. Kürke bürünmüştü, yüzü ısırın soğukta çok solgundu, ıslak saçları her zamankinden daha koyuydu. "Başka bir saray," diye mırıldandı. "Oynanacak başka bir rol."

Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı. Arkasını döndüğünde kapıda duran iri yarı sarışın bir askerle karşılaştı. Wren'in yaşlarındaydı, geniş omuzları, yuvarlak bir yüzü ve keskin gri gözleri vardı. Kılıcının kabzasını o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyazdı.

"O şeye dikkat et," dedi Wren, ışıltılı kılıcını göstererek. "Büyücüler o kadar da korkutucu değildir, bilirsin. Özellikle de topraksız olanlar."

Asker kalın kalın yutkundu. "Kral sizi çağırttı."

Wren eteklerini topladı ve odanın içinde yürüdü. "Zamanı gelmişti."

Asker, Wren'i Grinstad Sarayı'nın derinliklerine doğru birbiri ardına inen merdivenlerden aşağıya doğru yönlendirdi.

Tünel dağın altında uzanıyordu. Taş kısa sürede kayaya dönüştü, sarkıtlar tavandan buzlu gözyaşları gibi damlarken, dikitler engebeli zeminden yukarı doğru sürünerek onları karşıladı. Sarayın altındaki hava o kadar soğuktu ki Wren ısınmak için kollarını kendine dolamak zorunda kalıyordu. Kar leopardları yanlarında dolaşüyor, donmuş mahkûmların yarı donmuş bir halde sinmiş olduğu dar hücreler ağında devriye geziyorlardı.

Banba'yı aramak için bir hücreye her bakışında Wren'in midesi bulanıyordu. Yanından geçerken bir mahkûm ona doğru hamle yaptı ve bir leopard gölgelerin arasından fırlayarak kemikli parmaklarını şaklattı.

Wren canavara tıslayarak peleriniyle onu kovaladı. "Geri çekil, seni kötü şey!"

Leopard sinsice uzaklaşırken dişlerini gösterdi. Mahkûm hücresinin köşesine çekilirken inledi ve elini göğsüne götürdü.

Yürümeye devam ettiler, buzlu su ayaklarının dibindeki havuzlara damlarken dağ gıcırdıyordu. Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, Wren büyükannesini bir hücrenin arkasında büzülmüş halde gördü. Kırpılmış beyaz saçları alçak aplik ışığında titriyordu ve Wren'in parmak uçları karıncalandı, içindeki büyü türünün bir başka örneğini tanıdı. Banba'nın elleri, fırtına büyüsunü uzak tutmak için arkasından zincirlenmişti. Onu küçük ve titreyen bir halde görmek Wren'in içine taze bir öfke ateşi düşürdü ama kendini parmaklıklara atmasına neden olan şey çaresizlikti.

"Banba!" diye bağırdı, sesi tünel boyunca yankılandı. "İyi misin?"

Yaşlı kadın başını kaldırdı, yeşil gözleri loşlukta parlıyordu. Sanki Wren ona musallat olmuş bir hayaletmiş gibi önce bir, sonra iki kez gözlerini kırıştırdı. "Wren mi?" diye mırıldandı. "Ama bu benim küçük kuşum olamaz ..."

"Benim, Banba. Benim, Wren." Duygular Wren'in sesini kalınlaştırmıştı. Büyükannesi donuyor olabilirdi ama yaşıyordu. *Buradaydı*, Wren'den sadece birkaç adım ötedeydi. "Seni kurtarmaya geldim."

"Hayır, bu bir numara olmalı ..." Banba titreyen bacaklarının üzerinde durdu. Üzerinde hâlâ kahverengi tuniği ve pantolonu vardı, onu örten sadece önemsiz bir yün pelerin vardı. Wren'e doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi, bağlı elleri onu bir tarafa doğru itiyordu.

Wren parmaklıkların arasından ona doğru uzandı.

Bir kılıç Wren'in o kadar yakınına fırladı ki neredeyse koluna saplanıyordu. Omzunun üzerinden askere ters ters baktı. "O şeyi benden uzak tut."

Asker kılıcını, ucu Wren'in çenesine gelene kadar kaldırdı. "Bak ama dokunma."

"Kim demiş?" diye tersledi Wren.

"Kral Alarik," dedi asker.

Wren dişlerini sıktı. "Nerede o soğuk kalpli piç kurusu?"

"Seni bekliyor. Gelin." Asker çenesini geldikleri yöne, dağın altında daha derinlere uzanan karanlık bir tünele doğru eğdi. Wren'in yanaklarına korku yayıldı. Banba varış noktası değildi; o sadece yolculuğun bir parçasıydı - Alarik'e giden yol boyunca zalim bir mola. Wren'in önce hapsedilmiş büyükannesini görmesini istemişti. Neyin tehlikede olduğunu bilmek için.

"Cadıyı gördünüz," dedi asker sabırsızlıkla. "Şimdi gitmeliyiz."

Ama Wren olduğu yere çakılıp kalmıştı, kalbi o kadar sıkıydı ki acıyordu. "Wren, beni dinle!" Banba alnını parmaklıklara dayadı, Çatlamış dudaklarının kenarlarından tükürükler fişkırıyordu. "Seni buraya ne getirdi ya da nasıl hayatta kaldın bilmiyorum ama Gevran kralıyla herhangi bir anlaşma yapma. Onunla hiç konuşmasan daha iyi."

"Her şey yolunda, Banba. Artık buradayım. Seni kurtaracağım." Wren askerin uyarısını duymazdan geldi ve kollarını hücrenin içinden geçirerek büyükannesinin omuzlarına sıcaklık verdi. Omuzları kaskatı ve buz gibi soğuktu. "Zaten bir anlaşmaya vardık." Wren'in sesi çatallaştı ama gülümsemesini korudu. Banba'nın kendisi için endişelenmesini istemiyordu. "Seni buradan çıkaracağım."

"Aptal çocuk." Banba başını hiddetle salladı, gözleri o kadar iriydi ki Wren içlerindeki kırmızı damarları sayabilirdi. "Hemen gitmelisin. Beni unut, küçük kuş. Evine, tahtına dön. Kız kardeşinin sana ihtiyacı var."

Wren büyükannesinin sesindeki sertlik karşısında irkildi. Birden kendini Ortha kovanlarından bal aşırırken yakalanmış asi bir çocuk gibi hissetti. "Bu *bizim* tahtımız, Banba. Sensiz benim için hiçbir anlamı yok." Neredeyse burun buruna gelene kadar alnını parmaklıklara dayadı. "Rose ve ben bunu sensiz yapamayız. *Sana* ihtiyacımız var. *Benim* sana ihtiyacım var."

"Özgürlüğümün bedeli çok yüksek," dedi Banba; nefesi Wren'in yanaklarında soğuktu. "Bunu ödemeyeceğim. Sen de ödememelisin." Omuzları titremeye başladı ve Wren büyükannesinin korktuğunu dehşetle fark etti. Hayatı boyunca, Banba'nın -yaptığı her şeyde sertti- hiçbir şeyden çekindiğini, onun titrediği gibi titrediğini hiç görmemişti.

Şimdi. "Beni iyi dinle küçük kuş. Gevra'da hareket eden bir karanlık var. Rüzgar onunla ağırlaşıyor. Eski büyü gibi hissettiriyor. *Lekelenmiş büyü.*" Bakışlarını kaçırdı, uyarısının geri kalanı dişlerinin arasından geveliyordu. "Uyurken hissediyorum Wren. Uyandığımda duyuyorum. Dağın içinde. Ayaklarıma çarpıyor."

"Sadece ayaz, Banba." Wren umutsuzca büyükannesine biraz sıcaklık aşılamaya, karanlık ve rüzgârlı gecelerde kâbuslar gören bir çocukken ona verdiği teselliden bir parça vermeye çalıştı. "Aklınla oynuyor. Gevra'da hiç cadı yok. Kral seni bu yüzden buraya getirdi. Büyüyü öğrenmek istiyor; kendisi için istiyor."

Askerin eli ağır bir şekilde Wren'in omzuna düştü. "*Kimilda.*"

"Kral anlamadığı şeylerle oynuyor," dedi Banba aceleyle. "Gömülü kalması gereken şeylerle. Burada kalamazsın, Wren. Kaçmak zorundasın!"

Wren askerden kurtuldu. Pelerinini çözdü ve parmaklıkların arasından geçirdi. Asker kılıcını çekti ama Wren ona öyle bir bakış fırlattı ki havada dondu kaldı. "Tanrı aşkına, bu sadece bir pelerin. Isınmaya ihtiyacı var."

Wren pelerini Banba'nın omuzlarına doladı ve boğazından gevşekçe bağladı. Parmaklıklardan çekilirken, "Sıcak kalmaya çalış," dedi. "En kısa zamanda senin için geri döneceğim."

Banba arkasından seslendi, geri dönmesini, kaçmasını ve asla arkasına bakmamasını söyledi ama Wren onun yalvarışlarını duymazdan geldi ve gözlerini ayaklarından ayırmadı, dağın derinliklerine doğru ilerlerken şiddetle titriyordu. Artık Banba'nın hâlâ hayatta olduğunu ve tamamen taş kesildiğini bildiğine göre, onu buradan çıkarmaya her zamankinden daha kararlıydı. Hızlı.

Aplik ışıkları gittikçe azalıyor, dünya her adımda daha karanlık ve soğuk bir hal alıyordu. Wren'in dişleri gürültüyle takırdıyor, ayak parmakları o kadar uyuşmuştu ki tökezlemeye başlamıştı.

"Ne kadar uzakta?" diye mırıldandı.

Asker ileriye, bir çift altın gözlü kurdun loşluktan dışarı baktığı yeri işaret etti.

"Geç kaldınız." Alarik'in keskin sesi tünelde yankılandı. Birkaç adım daha attıktan sonra Wren onu kurtlarının arkasında, iki yanında birer askerle dururken gördü. İkisi de Tor değildi. Kralın üzerinde

Yine siyahtı, paltosunun yüksek yakası koyu gri kürkle süslenmişti. "Seni bir saat önce çağırdım."

Wren gözlerini ona dikti. "Ben yola getirilebilecek bir köpek değilim."

"Keşke öyle olsaydın," dedi alaycı bir tavırla. "Yüzbaşı Iversen'a seni yola getirmesini söyleyebilirdim." Solgun bakışlarını kızın elbisesinde gezdirdi, sonra suçlayıcı bir ifadeyle refakatçisine baktı. "Neden pelerin giymiyor?"

Askerin boğazı düğümlendi. "Onu ele verdi, Majesteleri. Onu durdurmaya çalıştım."

Alarik başını eğdi. "Kılıç hanginizde, Inga?"

"Benim daha iyi bir sorum var," diye araya girdi Wren, titreyen muhafız onu canlı canlı yüzmeden önce ustalıkla önüne geçti. "Odamdaki tüm o süslü elbiseler ve kürklü pelerinler nereden geldi?"

Alarik Wren'e döndü. "İstenmeyen hediyeler. Onları bir daha düşünme."

Wren kendine rağmen meraklanmıştı. "Demek bir sevgili tarafından reddedildin? Şaşırdığımı söyleyemem."

Kral, "Sizi temin ederim ki sevgililere karşı bir ilgim yok," dedi.

Wren hmm'ladı. "Göğsünde o buz kütlesi varken herhangi bir şeyi sevmek zor olmalı."

İnce bir kaşını kaldırdı. "Tıpkı senin ağzında o yılanın dili varken uslu durman gerektiği gibi."

Wren kollarını kavuşturdu. Kralı pek sevmezdi ama aralarındaki tartışma onu iyice ısıtmıştı. "Hoşbeşi aradan çıkardığımıza göre, burada ne işimiz var?"

Alarik kenara çekildi ve menteşeleri paslanmış dar bir kapı ortaya çıktı. "Sen ve ben yalnız gireceğiz. Sonra da anlaşmamızın detaylarını konuşacağız." Avucunu tahtaya bastırdı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Tabii ki anlaşmamızdan caymak istemezsen."

Wren tereddütle, "Duruma göre değişir," dedi. "Beni orada öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Seni temin ederim, Wren. Ölümünü büyük bir gösteriyle karşılayacağım."

"İltifattan anladığın bu mu?"

"Aslında, öyle."

"Sevgilin tarafından reddedilmene şaşmamalı."

"Reddedilmedim."

Wren kadife eteklerini salladı. "Sen öyle diyorsan."

Alarik kapıya döndü ve bir an için gözlerini kapattı, sanki arkasında her ne varsa ona karşı kendini hazırlıyordu. Sonra iterek açtı ve içeri adım attı.

Wren onu takip etti ve askerleri tünelde bıraktı. Kapı arkasından kapandı ve onları içeri hapsetti. Oda küçük ve karanlıktı, tek bir mum alevi buz sarkıtlarıyla damlayan alçak bir tavanı aydınlatıyordu. Altında, kalın bir taş levhanın üzerine serilmiş bir ceset vardı.

Wren bir elini ağzına kapattı.

Ceset Prens Ansel'e aitti. Genç kraliyet mensubunun cesedi önünde yatıyordu, yüz ifadesi sanki sadece uyuyormuş gibi sakindi. Ama kalbinin üzerindeki yara korkunç gerçeği ele veriyordu. Wren onun son nefesini verişini kendi gözleriyle görmüş, Willem Rathborne ona hançerini fırlattığında ağzından bir pınar gibi fışkıran kanı izlemişti. Ansel ölmüştü. Bir süredir ölüydü. Tökezleyerek ondan uzaklaştı.

Alarik onu omuzlarından yakaladı ve hareketsiz tuttu.

"Bu da ne?" diye nefes aldı Wren. Gözlerini ölü prensten, onun porselen yanaklarından ve açık renk kirpiklerinden, altın rengi saçlarının nazıkçe taranışından alamıyordu. "Beni neden buraya çağırdınız?"

Kral dudaklarını kadının kulağına yaklaştırdı, nefesi tavandan süzülen buz kadar soğuktu. "İşte yeni pazarlık, cadı. Büyükannenin reddettiği büyüü yapacaksın. Eğer başarırsan onu serbest bırakırım ve birlikte Eana'ya dönersiniz."

Wren dönüp dehşet içinde krala baktı. "Tıslayan aklını mı kaybettin sen? Kardeşin *öldü*, Alarik."

"Biliyorum," dedi sakince. "Onu hayata döndürmeni istiyorum."

20

Gül

"Çıkar bizi buradan, seni solmuş yaşlı aptal!" Kai toprak duvara doğru bir sıçrayış yaptı.

Rose hafif bir merakla onu izledi. "Onlar bizi bırakana kadar dışarı çıkamayacağımızı biliyorsun, değil mi?"

"Kimse Kai'yi tuzağa düşüremez!" diye kükredi tekrar sıçrarken.

Bacaklarını onun yanına atmış olan Shen iç geçirdi. "Bırak da kafasından atsın."

Rose ayağa kalkarken tozunu aldı. Zehirli Ot Vadisi artık geride kalmıştı ve etkileri geçmeye başlamıştı. Kafası netleşiyordu ve içinde bulundukları duruma gülmek için duyduğu saçma dürtü geçmişti. "Affedersiniz," diye seslendi en kibar sesiyle. "Lütfen bizi dışarı çıkarabilir misiniz? Sanırım oldukça önemli biri olduğumu fark edeceksiniz."

"İyi deneme," diye alay etti Kai.

Bir an sonra Rose'un burnunun önünde bir ip merdiven açıldı. Merdiveni tutmadan önce Kai'ye bir sırtıma fırlattı. Manzaraya hayret ederek tekrar yukarı tırmandı.

Onun üzerinde, yapraklı ağaçlara tünemiş düzinelerce yıldız kuşu, şelalelerin uzak çınlamalarına tatlı cıvıltılarını ekliyordu. Sis in ötesinde, Rose

yıkılmakta olan kuleleri şimdi daha net görebiliyordu. Sanki hep oradaymışlar gibi taşlı vadiden yükseliyor gibiydiler.

Yaşlı adam çimlerin üzerinde onu bekliyordu. Rose, mavi cübbesinin kapüşonunun altından derisinin solgun ve derin kırışıklıklar içinde olduğunu görebiliyordu; kırışmış saçları uzun, tel tel sakalına karışıyordu. Keskin bir burnu ve etraflarındaki gümüşü sisle uyumlu keskin gözleri vardı.

"Bu o!" diye bağırdı yanındaki kadına. "Kraliçe Rose burada. Kraliçe'nin ziyaretini öngörmüştüm ve o geldi! Ve *sen* benden şüphe etme cüretini gösterdin, Meredia."

Kadın da aynı koyu mavi cübbeyi giyyordu. Kahverengi teni, ela gözleri ve güçlü bir çenesi vardı, uzun beyaz saçları kapüşonunun altında toplanmıştı. Yüzü çizgisiz olsa da, onda kadim bir şeyler vardı. "Gökyüzünde her zaman şüphe vardır, Fathom," dedi dingin bir sakinlikle. "Bunu sen de benim gibi biliyorsun."

Sade beyaz bir cübbe giymiş soluk yüzlü bir çocuk arkalarında oyalanıyordu. Tilda'dan bir yaş kadar büyük görünüyordu ama kırpılmış sarı saçları ve kocaman mavi gözleri onu dev bir bebek gibi gösteriyordu. "Ve *iki* kraliçe olacağını söylemişsiniz."

"Ayrıntılar," dedi Fathom elini sallayarak.

Çocuk kaşlarını çatı. "Peki burada olanın önünde eğilmemiz gerekmez mi?" "Oh, evet!" dedi Fathom. "İyi fikir, Pog!"

"Teşekkür ederim, Pog," dedi Rose kibarca.

Shen ve Kai yerdeki delikten çıktıkları sırada kahinler eğildiler.

Meredia bir sopa aldı ve Shen'i dürttü. "Peki ya kraliçenin yoldaşları, Fathom? Onlardan bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Hey!" Shen sopayı kaptı ve ikiye böldü.

"Onlar savaşçı cadılar." Pog, kırbacını çözme gösterisi yapan Kai'yi işaret etti. "Belli değil mi?"

Fathom kaşlarını çatı. "Kuşlar yine benden sır saklıyor." "Çünkü onları beslemeyi unutuyorsun."

Fathom çocuğa ters ters baktı. "Evet, teşekkürler Pog, senden bu kadar yeter."

"Hmm." Meredia gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, sanki gözbebeklerinin üzerinden bir sis geçiyormuş gibi bulanık beyazdı. Kai'ye döndü, sesi sanki transa geçmiş gibi derinleşiyordu. "*Kai Lo of*"

"Güneşin Öptüğü Krallık, yumruğunuzda büyük bir güç taşıyorsunuz. Ama içinde direnmek için savaşman gereken bir karanlık yatıyor."

Gözlerini kırptı ve sis kayboldu.

Kai huzursuz bir kahkaha attı. "Sanırım birisi biraz fazla zehirli ot solumuş."

Meredia dudaklarını büzdü ve Rose onun bu sözlerle tam olarak ne demek istediğini ve Kai'yi neden kıvrandırdığını öğrenmek için bir not aldı.

"Peki ya ben?" dedi Shen, bir adım öne çıkarak. "Hoş geldin tekerlemesi almayacak mıyım?"

"Bunu alışkanlık haline getirmemeye çalışıyoruz," dedi Fathom dikkatle. "Ama bazen Meredia gösteriş yapmayı seviyor."

"Eh, sen başlattın," dedi Pog.

Çocuğa ters ters baktı. "Yatacak bir yatağın yok mu senin? Temizleyecek bir tuvaletin?"

Meredia Shen'e doğru gelirken başını eğdi. "Shen Lo ..." dedi yavaşça, sanki onun adını eterden koparıp almış gibi. "Kalbin ikiye bölünmüş."

Kai kaşlarını kaldırdı. "Demek diğer ikizine aşık!" Shen onun karnına dirsek attı.

"Eviniz kalbinizdir," diye açıkladı Meredia. Gözlerindeki tuhaf sis geri dönerken kaşları daha da çatıldı. "Ama ben iki dünyada bir ayak görüyorum. Her iki yolun da puslu olduğu, çatallanan bir gelecek. Görmek zor..."

"O zaman bakmayı bırak," dedi Kai sabırsızca. "Onun geleceği kimsenin umurunda değil."

Meredia kaşlarını çattı. "Gerçekten öyle mi, Kai Lo?"

"Bana kafiyeli konuşmayı kes." Kai Rose'a döndü. "Artık sadede gelebilir miyiz?"

"Bence daha iyi olur," dedi Rose. "Korkarım zaman çok önemli. Buraya sizden yardım istemeye geldik."

Meredia çenesini eğerek Rose'a belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Söz verdiğimiz cadı kraliçemiz sonunda döndü. Sizi Amarach'ta ağırlamaktan onur duyuyoruz Majesteleri. Ve elbette emrinizdeyiz."

"İçeri gelin," dedi Fathom. "Pog atlarınızla ilgilenecek."

"Peki ya kurt?" dedi Pog.

"Ne kurdu?" dedi Fathom, Victory ve Storm'un otladığı ağaçlık alana bakarak.

"Kafamın içindeki." Pog'un gözleri korkuyla parladı. "Onu görebiliyorum."

Fathom yorgun bir şekilde iç çekti. "Geçen haftaki dersinde ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun, Pog? Hayal gücü ve kehanet arasındaki farkla ilgili olarak?"

"Ama-"

"Pog," diye tersledi Fathom. "Eğer eğitimli bir kahin olmak istiyorsan, *eğitilmene* izin vermelisin."

"Aslında bir kurt var," diye araya girdi Rose, çocuk için üzüliyordu. "Adı Elske ve seni yemeyecek, Pog. Geldiğinde ona biraz yiyecek ver ve sonra onu bana getir."

Meredia sırtıttı. "Demek sen de kurdu görmedin, Fathom?"

"Oh, sus, Meredia. Görmenin ilk kuralını çok iyi biliyorsun: Böbürlenmek *Yok*." Fathom elini Rose'a uzattı. "Yapraklara dikkat edin Majesteleri. Ağaç hattı tuzaklarla doludur."

Rose yaşlı adamın elini tuttu ama elleri birbirine değdiği anda Fathom kaskatı kesildi. Meredia'nın bakışlarının sise dönüştüğü yerde, Fathom'un ki buz tutmuştu. "*Laneti serbest bırakmak için buzu kır. Diğerini kurtarmak için bir ikizi öldür.*"

Glenna'nın sözleri tekrar aklına geldiğinde Rose elini çekti. Gerçekte ne anlama geldikleri konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu ama Wren'in artık Gevra'da olması ve dün gece gördüğü tuhaf kâbus, Fathom'un sözleriyle birlikte endişesini daha da derinleştirmişti.

Kahinin bakışlarındaki donukluk geçti, ama şimdi tedirgin görünüyordu. "Ama mesele bu değil," diye mırıldandı kendi kendine. "Gelme sebebin bu değil."

Rose, başka bir imgelem ortaya çıkıp hepsini bir panik dalgasına sürüklemekten önce, "Buraya kayıp Güneş Öpücüğü Krallığı'nı bulmaya geldik," dedi. Almak için geldikleri şeyi almak ve her seferinde bir sorunla uğraşmak daha iyiydi. "Bize yardım edebilir misin?"

Kahinler birbirlerine baktılar. "Gelin," dedi Fathom. "Elimizden geleni yapacağız."

Pog atları getirmeye giderken, Rose, Shen ve Kai yıkık dökük kulelerden oluşan vadide kahinleri takip ettiler. Zemin yapraklı çalılar, sürünen sarmaşıklar ve yayılan yosunlarla doluydu, yıldız armaları şelaleler arasında uçuşuyor ve onlar ilerledikçe üzerlerine damlacıklar saçıyordu. Kuleler inanılmaz derecede yüksekti ama Rose çoğunun nasıl da bakımsız kaldığını fark etmekten kendini alamadı.

"Burada kaç kişi yaşıyorsunuz?" diye sordu, bir kulenin oluklarından büyüyen turuncu bir şebboyun izini sürerken.

"Eskiden yüzlercemiz vardı," dedi Meredia. "Her kuleyi ve çevredeki ormanları dolduracak kadar çoktuk. Ama şimdi yirmiden azız. Geri kalanlar uyuyor. Alacakaranlıkta kalkmayı tercih ediyoruz, böylece geceleri yıldız armalarının desenlerini okuyabiliyoruz. En güçlü oldukları zaman o zamandır."

Kai, "Ve sanırım keşfedilmekten kaçınmak için Zehirli Ot Vadisi'ni kullanıyorsunuz," dedi.

Meredia gülümsedi. "Çoğu gezgin asla ormana ulaşamaz."

Göğsünü kabarttı. "Belli ki bu iki cesur çöl savaşçısını hesaba katmamışsınız."

"Ya da bayıldıklarında onlara yardım etmeyi uygun gören şifacı," dedi kahin, ela gözleri parlayarak.

Kulelerden birinin önünde durduklarında Rose, "Ve hâlâ bana teşekkür etmediler," dedi. Meredia onları burada bıraktı ve aşçıya gelişlerini haber vermek üzere bir sonraki kuleye doğru yola çıktı.

Fathom ahşap kapıyı itti ve kapı iniltili bir gıcırtyla açıldı. Kulenin dibindeki oda sıcaktı ve adaçayı kokuyordu. Rose'un daha önce hiç görmediği kadar çok kitap rafı ve kitapla kaplı taş zeminde yırtık pırtık bir kilim seriliydi. Sarmal bir merdiven taş duvarı kucaklıyor, yukarı doğru kıvrılıp gözden kayboluyor, gümüşü mavi ışıklar uzaktaki oyuklardan gökyüzüne doğru yollarını aydınlatıyordu. *Everlights*. Rose, Wren'i düşünerek gülümsedi. Kız kardeşinin de burada olup burayı görmesini diledi.

Fathom ayağını alt basamağa koyarak durakladı. "Beni takip edin," dedi. "Ay Işığı Hayvanat Bahçesi'ni ziyaret etmeliyiz."

Ay Işığı Hayvanat Bahçesi'nin adı çok iyiydi. Kulenin tepesindeki oda gece gökyüzüne benzeyecek şekilde boyanmıştı ve her bir küçük parlak yıldız bir değerli taşla işaretlenmişti. Burada duvarlar, ağaç ve dağ şeklindeki tik taklı saatler, dokunulduğunda cıvıldaayan kristal kuşlar, çatlak vazolar ve tozlu kadehler, eski çay takımları, bir sıra dev deniz kabuğu, kutu kutu süslü saç tokaları ve eşleştirilmemiş küpeler, her renkten kumla dolu kum saatleri ve yüzlerce tozlu parşömen parşömen dahil olmak üzere her türlü eşya ile dolu daha fazla rafla kaplıydı.

Zemin kilimlerle kaplıydı ve büyük boy yastıklarla doluydu. Rose, Fathom'un tuhaf hazine koleksiyonunu incelerken, kahin pencerenin yanında duran ve odaya ikinci bir ay gibi hükmeden saate doğru ilerledi ve yüzündeki ibreleri ayarladı. Belli belirsiz bir

Saat yeniden ayarlandığında tık tak sesleri duyuldu. "İşte şimdi," diye mırıldandı. "Bu işe yaramalı."

Fathom yastıklardan birine yaslanmış, hayali gökyüzüne bakıyordu. "Ve şimdi Güneşin Öptüğü Krallık'ı arıyoruz. Eana'nın kumlarında çoktan kaybolmuş bir yer."

"Bunların gerçek yıldızlar olduğunu mu düşünüyor?" dedi Shen alçak sesle. "Muhtemelen," dedi Kai, fısıldama zahmetine katlanmadan.

"Yaşlı adamın

Zihin çürüyor, tıpkı bu kuleler gibi. Buraya hiç gelmemeliydik."

Fathom parmağıyla bir takımyıldızın izini sürdü. "Krallığı nasıl bulacağımızı bilmek için önce nasıl kaybolduğunu keşfetmeliyiz." Eli daha da hızlandı, kaşları daha da çatıldı. "Bu tavan geçmiş yıllardaki yıldız hareketlerini gösteriyor. Ve çoğu zaman geleceği görmek için geçmişe ihtiyacımız vardır."

Rose ancak o zaman tavanın hareket ettiğini fark etti. Değerli taşlar ileri geri sürükleniyor ve gökyüzünde yeni desenler yaratıyordu.

"Zaman kaygan bir şeydir." Fathom dev ay saatini işaret etti. "İşte bu yüzden, aradığımız şeyi bulmak için sık sık onu ayarlamamız gerekir."

Rose ve Shen birbirlerine şüpheyle baktılar. Ama bu sefer kimse yaşlı kahinin sözünü kesmedi. Sadece beklediler, yıldızları aynı dikkatle izlediler, ta ki sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Fathom dimdik oturana kadar. "Bir harita!" diye patladı. "Evet, tam da ihtiyacın olan şey bu!"

Kai kollarını kavuşturdu. "Bu kadar endişelenmeye değmezdi, ihtiyar. Çölün haritası çıkarılamaz."

Fathom tsked. "Arazinin haritası değil. Kalbin haritası." Ayağa fırladı ve raflara doğru koşuşturdu.

"Hayır, hayır. Bu değil," dedi geniş parşömen koleksiyonunu karıştırırken. "Bu da değil. Hmmm. Oh! Bunun bende olduğunu bile unutmuşum! Bu *küf* mü? Neyse boş ver. Nerede bu lanet şey?" Omzunun üzerinden cam bir küre fırlattı ve Shen onu parçalanmadan önce yakalamak için hamle yaptı.

Fathom arkasına bakmadan, "İyi yakaladın," dedi. "Elbette bunun olacağını biliyordum."

Shen onun başının arkasına baktı.

Rose, Kai'nin çömelışinden yaşlı adama saldırmaya hazırlandığını anlayabiliyordu.

"Sabırlı olun," diye azarladı onları, her ne kadar kendisinin de sabrı tükenmek üzere olsa da.

Sonunda Fathom geri sıçradı. "Ah! Ama tabii ki! Harita Moonlit

Menagerie'de değil." Kendi kendine kıkırdadı. "Alt kattaki

Lunar Kütüphanesi'nin haritacılık bölümü!" Ayaklarını sürüyerek odadan çıkarken onlara el salladı. "Bir dakika bile sürmez!"

Kai yastıklardan birinin üzerine uzandı. "Bence buradaki her şeyi çalalım ve pazarda ne alabileceğimize bakalım."

"Kahinlerden bir şey çalmıyoruz," dedi Rose parmaklarını raflarda boş boş gezdirirken. Parmakları karıncalanmaya başlayınca aniden durdu. İncelemek için altın bir tarağı eline aldı.

"Ama Fathom onu soyacağımızı bilseydi, bizi çoktan durdururdu," dedi Shen.

Rose ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Kuzenin senin üzerinde kötü bir etki bırakıyor."

Kai homurdandı. "Daha önce hiç kahinle tanışmamıştım. Hepsi onun gibi mi?"

"Büyükannemin kız kardeşi bir kahindi." Rose, Rathborne'un Anadawn'ın batı kulesinde hapsedtiği kahin zavallı Glenna'yı hatırlayınca ürperdi. Boğazını nasıl kestiğini ve onu Rose'un kollarında kan kaybından ölmeye terk ettiğini. "Buradaki kahinler gibi değildi ama farklı bir şekilde deliliğe yakındı."

Celeste hiç beklenmedik bir anda aklına geldi. Wren, Celeste'in de bir kahin olduğuna ikna olmuştu. Celeste bunu her zaman inkâr etmişti ama son zamanlarda gördüğü kâbuslar daha canlı olmaya başlamıştı. Ve Rose, Anadawn'da Celeste'in yatak odasının üstündeki çatıya akın eden daha fazla yıldız kuşu fark etmeye başlamıştı. Eğer Wren'in şüphelerinde doğruluk payı varsa, Rose bunun Celeste'in geleceği olmamasını umuyordu. Etrafı zehirle çevrili, uzak bir kulede yaşamak, geçmişi gelecekten ya da şimdiki zamandan ayıramayacak kadar hayallere dalmak.

Rose tarağı yere bıraktı. Yürümeye devam etti ama parmaklarındaki karıncalanma daha da güçlendi. Tekrar durdu, bu sefer bir el aynası dikkatini çekmişti. Gümüşten yapılmıştı ve kenarları zarif bir safir dizisiyle çevriliydi. Parmakları sapın etrafına dolanır dolanmaz ayna kıvılcımlandı ve eline bir güç sarsıntısı gönderdi. Bir çığlık attı.

"Ne oldu?" dedi Shen, kendi etrafında dönerek.

"Yok bir şey, sadece parmağımı batırdım." Rose, Shen'e o garip sarsıntıdan bahsetmek istemedi, belki Shen onun da aklının kaydığını düşünürdü.

Tam o sırada kapı açıldı ve Fathom geri döndü. Rose raftan geriye sıçradı.

Kahin parmağını salladı. "Dokunduğunuz şeye dikkat edin, Majesteleri. Bu ıvır zıvırlardan bazıları ısıırıyor."

"Aradığınız şeyi buldunuz mu?" diye sordu.

Fathom sararmış bir parşömen rulosunu havaya kaldırdı. "Gelin ve kendiniz görün."

Shen pencereden döndü ve dört adımda odanın diğer tarafına geçti. Kai ayağa fırladı ve parşömene uzandı.

Fathom onu ulaşamayacağı bir yere çekti. "Bence onu açacak kişi kraliçe olmalı."

Rose parşömeni aldı ve öyle yaptı, kalbi umudunu tadana kadar boğazına tırmandı. Nefesini tuttu ... ve sonra büyük bir iç çekişle dışarı üfledi.

Parşömen, ortasındaki tek bir siyah karalama dışında boştu.

"Burada hiçbir şey yok."

"Beni dinle, seni yaşlı budala," dedi Kai, Fathom'u yakasından tutup yerden kaldırarak. "Bu bizim için bir oyun değil. Bize bilmece vermemi bırak ve mantıklı konuşmaya başla."

Rose parşömeni Shen'e uzattı. "Kai! Onu hemen yere indir!" dedi ve yumruklarını Shen'in koluna indirdi. "Bu kraliçenden bir emirdir!"

Kai Fathom'u yere fırlattı. Kahin olağanüstü bir zarafetle ayağa kalktı ve tozunu aldı. "Öfken senin sonun olacak, Kai Lo," dedi ve parmağını kaldırarak uyardı.

Rose yaşlı adamın bornozunu düzeltirken, "Çok özür dilerim," dedi. "Hepimiz çok yorulduk ve buraya gelmek bizim tek ..." Parşömen Shen'in elinde parıldamaya başlayınca sözlerini yarıda kesti.

"Rose?" dedi parmakları titrerken. "Bunu görüyor musun?"

"Evet," diye nefes aldı Rose. "Evet, görüyorum."

Mürekkep dalgaları yayılıyor, gözlerinin önünde çölün bir haritasını çiziyordu. "Bu Balor'un Gözü!" dedi Shen hayretle. "Ve ... bak. İşte Altın Mağaralar!"

Harita kendini göstermeye devam ederken Rose ve Kai Shen'in yanına doluştu, çizgiler parşömenin her santimi dolana kadar kanıyordu. Harita daha parlak bir şekilde parladı ve aniden tam ortada yakut kırmızısı büyük bir böcek belirdi.

Rose'un nefesi kesildi. "Bu da ne böyle?"

Shen göğsünü tuttu, sanki içinde bir şey dışarı çıkmaya çalışıyordu. "İşte burası," dedi sesi boğuklaşarak. "İşte Güneş Öpücüğü Krallığı burada."

Fathom çenesini kaldırdı ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi Shen'e baktı. "Ah!" dedi gözlerini ovuştururken. "Bunu neden daha önce görmedim? Çölü bulmanın anahtarı sensin."

Shen kahine baktı. "Ben mi?"

Kai sarsıldı. "*O mu?*"

Rose inanamayarak, "Shen mi?" diye fısıldadı.

Yaşlı adam başını salladı. Sonra başını arkaya attı ve güldü.

21

Wren

Karlı dağların derinliklerinde, Wren Prens Ansel'in cesedinin bulunduğu odanın dışında durdu ve nefesini tutmaya çalıştı. Odada sadece beş dakika kalmıştı ama bu ona bir ömür gibi gelmişti. Gözlerinin ardında hâlâ Ansel'in cansız yüzünü görebiliyor, Alarik'in pazarlığının geri kalanının kafasında yankılandığını duyabiliyordu. *Kardeşimi geri getirmek için üç günün var. Anadawn'da yok ettiğin şeyi düzeltmek için üç günün var.*

Wren'in bunun yapılıp yapılamayacağı, hatta daha önce yapılıp yapılmadığı konusunda bile hiçbir fikri yoktu. Yine de, Banba'nın özgürlüğü ihtimali nefes kesen bulutlar halinde aralarında süzülürken, Kral Alarik'in gözlerinin içine bakmış ve *"Evet, yapacağım"* demişti.

Evet, kardeşini kurtaracağım.

Alarik'in bakışlarında umut kıvılcımları çakmıştı. Ya da belki de gözlerini daha parlak, daha mavi yapan çaresizlikti. *O halde yarına kadar, cadı.* Kral başını sertçe sallayarak odadan çıktı ve Wren'i kardeşinin cesediyle baş başa bırakarak az önce ne söz verdiğini merak etti.

Alarik ve muhafızları çoktan gitmişti. Karanlık tünelde sadece Wren ve Inga vardı.

"Kral sizi odanıza geri götürmemi emretti," dedi asker. Belki de Wren'in hayal gücüydü ama ses tonu şimdi daha yumuşaktı.

"Burada donacaksın."

Wren parmaklarındaki uyuşukluğun ve burnunun ucundaki hissi kaybettiğinin farkında olarak kapıdan uzaklaştı. Bir de diğer tarafta, ikisinden de sadece birkaç adım ötede yatan *ölü* prens meselesi vardı. "Hadi buradan çıkalım."

Aceyle geldikleri yoldan geri döndüler, Wren büyükannesinin hücreğine doğru ilerlerken adımlarını hızlandırdı. Banba yerde bağdaş kurmuş oturuyordu, kıpkırmızı pelerini bir kan gölü gibi etrafını sarıyordu. Yanaklarına renk gelmişti ve artık titremiyordu.

Wren parmaklıkların önünde diz çöktü. "Kralın benden ne istediğini biliyorum, Banba."

Banba başını kaldırdı. "Bunu ona veremezsin."

"Bu mümkün mü?" dedi Wren, büyükannesinin sesindeki uyarıyı duymazdan gelerek. "Ansel'i geri getirmenin bir yolu var mı? Böyle şeylerle ilgili hikâyeler duymuştum. Ben çocukken bana bir keresinde bir-"

"Yeter!" Yaşlı cadı ileri atıldı ve parmaklıklara öyle bir kuvvetle vurdu ki tüm hücre titredi. "Asıl soru yapılabilir mi değil, yapılmalı mı? Eğer seni yetiştirebildiysem, küçük kuş, cevabı zaten biliyorsun demektir."

"Üç gün," diye devam etti Wren. "Ansel'i geri getirmek için üç günüm var."

Bir yolu varsa söyle. Lütfen."

Ama Banba taş suratlıydı. "Ortha'nın cadıları ölümle uğraşmaz. Bu sonsuza dek kapalı kalması gereken bir kapıdır, çünkü bir kez açıldığında karanlığın dışarı sızmasını engelleyemezsiniz. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar senden alacaktır," dedi ciddiyetle. "Ruhunu takas ettikten sonra bedeninin ne işe yarar ki?"

Wren onun ruhunu umursamıyordu. Büyükannesinin kirpiklerine yapışan kırağı, dudaklarının etrafında dolaşan mavilik umurundaydı. Büyükannesinin uyarısının satır aralarını okuyarak, "Demek yapılabilirmiş," dedi. "Bir yolu var."

Banba'nın bakışları Wren'in omzunun üzerinde gezinen Inga'ya kaydı. Sesini alçalttı, ta ki Wren onu buzlu suyun damlama sesinden duymak için zorlanana kadar. "Bazı şeyler için bedel ödemeye değmez, küçük kuş. Ya da kana. Üç gününü al ve bu iğrenç yerden kaçmak için kullan."

Banba parmaklıklardan geri çekildi. Çenesini kaldırarak Inga'ya işaret etti. "Torunum titriyor. Titremeye başlamadan önce onu yukarı götür."

soğuk ısırığı. Kralınızın onun böyle bir duruma düşmesine izin vermenizi hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Banba!" dedi Wren, ama büyükannesi çoktan hantalca ondan uzaklaşmış, hücresinin karanlık girintilerine çekilmişti.

"Sana söylemem gereken her şeyi söyledim, Wren. Seni bir daha burada görmek istemiyorum."

Yaşlı cadının uyarısıyla irkilerek harekete geçen Inga, Wren'i parmaklıklardan çekiştirerek uzaklaştırdı.

"Beni tekrar göreceksin!" diye bağırdı Wren. "Seni özgür bırakacağım! Ve sonra eve gideceğiz!"

Inga onu zindandan çıkarırken Wren inatçı büyükannesine öfkelenerek kollarını kendine doladı. Artık Ansel'i geri getirmek için ihtiyaç duyduğu sırrın Banba'da olduğundan emindi, tıpkı büyükannesinin bunu ona asla söylemeyeceğini bildiği kadar emin olduğu gibi. Wren'in ruhunu tehlikeye atmaktansa dağın altında donarak ölmeyi tercih ederdi.

"Bu *benim* ruhum," diye mırıldandı Wren, merdiven boşluğunda ağır ağır ilerlerken. "Onunla ne istersem yapabilirim."

Odasına döndüğünde, Wren ızgarada çıtırdayan ateşi görünce şaşırды. Lezzetli bir sıcaklık odanın içinde dönerek burnundaki hissi geri getirdi. Göğsündeki ağrıyı hafifleteceğini umarak sıcaklığı içine çekti. Ancak karla kaplı sabah fırtınalı bir öğleden sonraya dönüşürken, Wren'in belirsizliği içini kemirmeye devam etti.

Ortha'dayken Banba'nın Wren için yapmayacağı şey yoktu. Kışın, yiyecek kıt olduğunda, Wren'in yemek tabağını kendi tabağından önce doldurur, ona yetersiz stoklarından en iyi sebzeleri, en büyük koyun etini ikram ederdi. Bazen tek parça. Geceleri Wren'i en sıcak peleriniyle kundaklar, küçük kulübelerinin çatlaklarından uğuldayan rüzgârla savaşmakla tehdit ederken kahkahaları dişlerinin arasından şakırdardı.

Bir gün bu kışlar geride kalacak küçük kuş, diye söz verdi Wren'e. Ve sen hak ettiğin tüm sıcaklığa ve lükse sahip olacaksın.

Büyükannesinin omzundaki yol gösterici eliyle Wren bu lükse giden yolu bulmuştu ama şimdi Banba bunun tadını çıkarmak için orada değildi. Hâlâ titriyor, hâlâ dünyadaki yerini almak için mücadele ediyordu.

Bu doğru değildi. Wren buna dayanamadı.

Eğer Banba, Prens Ansel'i diriltmesine yardım etmeyecekse, o zaman başka bir yol bulması gerekecekti. Şifonyerinin başına oturdu ve

parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Atalarım, lütfen bir şeyler bulmama yardım edin, böylece bu sefil yerden çıkabiliriz."

Ama pencerelerde uğuldayan rüzgâr dışında oda sessizdi. Wren atalarını kız kardeşiyle birlikte Eana'da bırakmıştı. Ve sağduyusunu.

Akşam yemeği geldiğinde çok acıkmıştı. Dilinin üzerinde eriyecek kadar yumuşak kış sebzeleriyle tatlandırılmış bir kase tavuk yahnisiydi. Wren'i şaşırtan bir şekilde, aşçı tatlı da göndermişti; güveç, kalın bir dilim havuçlu kek ve cömert bir bardak frostfizz ile birlikte geldi.

Frostfizz'i, endişesinin keskin kenarını körelteceğini umarak tek seferde mideye indirdi. Köpükler doğrudan kafasına gitti, içki Eana'da denediği her şeyden daha güçlüydü. Kendini tembel ve ağır bacaklı hissederek ateşin önüne çöktü ve pastayı parmaklarıyla yiyip tek bir kırıntısını bile kaçırmamak için yalayıp temizledi.

Wren şeker ve alevin -kafasının içinde dans eden frostfizz'den bahsetmiyorum bile- büyüüne o kadar kapılmıştı ki, Tor'un başında dikilip adını tekrarladığını fark etmedi. "Wren. Wren mi? *Wren*."

Wren çenesini kaldırdı ve gözlerini kırıştırarak şaşkınlığını üzerinden attı. Asker odak noktasına kaydı, donanma üniformasının keskin hatları altında omuzları genişti, çenesinin sert kenarı sıkılmıştı.

"Tor," dedi şaşkın bir nefesle. "Burada ne işin var?" "Evet dedin.

Neden evet dedin?"

Wren sendeleyerek ayağa kalktı. "Evet mi?" dedi biraz yalpalayarak. "Neye evet?"

Tor'un eli dışarı fırladı. Onu dirseğinden yakaladı ve vücudunun sıcaklığına doğru çekti. "Alarik'e evet dedin."

"Oh." Wren o zaman anladı. Ansel'in cesedi üzerinde yaptığı pazarlıktan, Banba'nın vermeyi reddettiği o akıl almaz sözden bahsediyordu. Bu, yüzündeki kederli ifadeyi açıklıyordu, ağzı sert bir çizgiye bastırılmıştı, sanki affedilemez bir şey yapmış gibiydi. "Büyükanne mi zincire vurdu," dedi, ona ters ters bakmak için geriye doğru bir adım atarak. "Tabii ki evet dedim."

Tor bir elini çenesinde gezdirdi. "Yıldızlar, Wren. Aklından ne geçiyordu?"

"Büyükanne mi Gevra'da ölmesini istemediğimi düşünüyordum." Wren onun yargısı karşısında çelik gibi gözlerle kollarını kavuşturdu. "Onun hayatını kurtarmak için her şeyi yapabileceğimi düşünüyordum. Ve yapacağım da."

Tor başını sallıyordu. "Ölülerle oynayamazsın, Wren. Ben cadı değilim ve bunu ben bile biliyorum."

"Adım Ansel," dedi Wren, midesindeki sinir fırtınasını yatıştırmak için bu ismi kullanarak. Kralın isteğini kişiselleştirdiğinde -büyü, eylemin kendi karanlığı yerine prens açısından düşündüğünde- o kadar da korkutucu görünmüyordu. O kadar affedilemez. "Sadece Ansel."

Tor kaşlarını çatı. "Ansel öldü." "Şimdilik."

"Hayır, Wren." Ateşe döndü ve sanki prensin ölümünün anısını tekrar tekrar izliyormuş gibi alevlere baktı. "Artık çok geç."

Wren, Tor'un yüzündeki gölgeleri inceledi ve aralarındaki mesafeyi buzdan bir uçurum gibi hissetti. Anadawn'daki kütüphanede, ellerini birbirlerinden uzak tutamadıkları zamanlarda her şey ne kadar da farklıydı. Şimdi Tor sanki dünyalar kadar uzaktaydı ve aralarındaki boşluğu ölen prensin hayaleti dolduruyordu.

Wren umutsuzca onu kovmak istiyordu. Ansel'in ölüm anını geri döndürmek ve Tor'un gözlerinde kalan acıyı kovmak için. Büyüyü bulmak için bir neden daha.

"Onu geri getirmek istemiyor musun?" diye sordu. "Eğer bunu yapmanın bir yolu olsaydı, her şey daha iyi olmaz mıydı?"

Ateş ışığı tenlerinde dans ederek Tor'un buruşan yüzünü aydınlattı. Wren onun özlemini hissetti, pişmanlığının derin yarasını sezdi ve bundaki payından nefret etti.

Onun eline uzandı. "Bırak düzeltmeye çalışayım. Yapabilirim."

"Yapamazsın." Onun parmaklarının arasında gevşek duran parmaklarına baktı. "Onu düşünmedim bile, Wren. Rathborne o hançeri fırlattığında tek düşündüğüm sendin."

"Özür dilerim."

Ondan uzaklaştı. "Bir Gevran askeri içgüdülerine güvenir."

Prens Ansel'i öldüren Tor'un içgüdüleriydi. Wren'in Ansel'i tehlikeye atmasından sadece birkaç dakika sonra tereddüt etmeden onun önüne atlamasını sağlamışlardı.

"Biliyorum, o ben olmalıydım. Hançer benim içindi." Wren ateşe doğru sürüklendi ve yanaklarındaki utancı gizlemek için yüzünü alevlere çevirdi. "Onu kurtarmış olmayı dilediğini biliyorum."

"İstemiyorum." Tor üzerine yığılırken yatak gıcırdadı. "Şimdi bile bunu istemiyorum."

Şaşkınlık Wren'in dilini tuttu.

"Sanırım bu durumu daha da kötüleştiriyor," diye devam etti Tor. "Prens Ansel'in ölümünü her gün, her an içimde taşıyorum. Ama kendimi ..." Sözünü yarıda kesti, başını salladı. "Bunun alternatifi Bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Her halükarda bu benim felaketim olacaktı."

Wren'in kalbi sıkıştı. Odayı geçip onun yanına oturdu ve adam uzaklaşmayınca rahatladı. Başını onun omzuna dokundurdu. "Seninle tartışmak istemiyorum, Tor."

Ona bakmak için döndü, gözlerindeki fırtına o kadar şiddetliydi ki Wren içine düşecekmiş gibi hissetti. "O zaman bana bunu yapmayacağını söyle."

"Bana yalan söyletme."

Tor gözlerini kapadı. "Bu *senin* felaketin olacak, Wren."

"O zaman ikimiz de mahvoluruz," diye mırıldandı. "Bu benim seçimim, Tor. Denemek zorundayım."

Öfkesini yutarken Tor'un boğazı düğümlendi. Başını salladı, sonra ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü ve bir çanta alıp *güm diye* şifonyerin üzerine bıraktı. "Bu kraldan," dedi sert bir sesle. "Sana şans dilemek isterdim ama yalan da söylemek istemiyorum."

Bir sonraki anda gitmişti, anahtar kilidin içinde dönüyor ve Wren'i bir kez daha içine kapatıyordu. Ateşin yanında durmuş, onun solan ayak seslerini dinliyordu. Oda onsuz daha soğuktü ama onun onaylamamasına takılıp kalamazdı. Kendi içgüdülerine güvenmek zorundaydı. İstese de istemese de, Tor ona planını gerçekleştirmesi için bir neden daha vermişti. Prensi geri getirebilirse, sadece büyükannesini ölümden kurtarmakla kalmayacak, aynı zamanda Tor'u da içini kemiren ve her geçen gün iyiliğini tüketen pişmanlıktan kurtaracaktı. Ve eğer böyle bir özgürlüğün bedeli kendi ruhundan bir parça koparmaksa, o zaman bu da Wren'in yapmaya hazır olduğu bir başka pazarlıktı.

Mücevherli el aynasının ateş ışığında belli belirsiz parladığı şifonyere doğru sürüklendi. Wren, Alarik'in getirdiği çantayı açtı, bir tür hediye bulmayı umuyordu ama dışarı sızan kötü koku öğürmesine neden oldu. Çantanın içine bakarken burnunu sıktı ve kendi üzerine kıvrılmış soluk pembe bir kuyruk gördü.

Ugh. Ölü bir fare.

Alarik ne yapmaya çalışıyordu?

Wren çantayı ters çevirip kalanları silkelirken yüzünü buruşturdu.
Toplamda altı ölü fare vardı. Ve el yazısıyla yazılmış bir not.

Pratik mükemmelleştirir.

Alarik

22

Gül

Shen haritayı Rose'a uzatır uzatmaz şekiller kaybolmaya başladı. Panik içinde haritayı Rose'a geri uzattı, ancak o zaman şekiller geri döndü.

"Daha kalıcı bir şeye kopyalamayı deneyelim mi?" diye önerdi. Ama bu da mümkün değildi çünkü Rose'u hayrete düşüren, Shen'in Güneş Öpücüğü Krallığı'nı temsil ettiğinden emin olduğu yakut böceği hareket etmeye devam ediyordu. Kaybolmuş olabilirdi ama kesinlikle olduğu yerde kalmıyordu.

"Çölden geldiğin için olmalı," dedi Rose, anlamlandırmaya çalışarak. "Bu yüzden harita sana tepki veriyor."

Ama bu da doğru değildi, çünkü Kai haritayı kuzeninden kaptığı anda harita yine karardı. Rose, Kai'nin sararmış parşömene bakarken yüzünde beliren öfke parıltısını yakaladı ve onun için çalışmasını diledi. "Huysuz şey, ha?" dedi dişlerinin arasından. "Seni yolda bulduğum için şanslıyım, küçük kuzen." Zoraki bir kahkaha attı ama Rose onun omuzlarındaki sertliği ya da gözlerindeki soğukluğu fark etmedi.

Meredia'nın uyarısıyla oyalanmamaya çalıştı. *Güneş Öpücüğü Krallığı'ndan Kai Lo, yumruğunda büyük bir güç taşıyorsun. Ama içinde direnmek için savaşman gereken bir karanlık yatıyor.*

Shen'in kayıp çöl krallığının anahtarı olduğunu dramatik bir şekilde ilan ettikten sonra, Fathom konuya daha fazla açıklık getirmedi. "Sende

harita ve anahtar. Daha ne istiyorsunuz?"

O sırada Fathom sakalıyla oynamış, ketum davranmaya başlamıştı ve Rose, Fathom'un haritayla ya da Shen'le ilgili her konuda bilgisini tükettiğinden şüpheleniyordu. Yine de yollarına devam etmeleri için fazlasıyla yeterliydi. Ay Işıklı Hayvanat Bahçesi'nden ayrıldıklarında vadi karanlığa gömülmüş, yıldızlar kayan yıldızlar gibi tepelerinde uçuşuyordu. Fathom'un vadinin zehirli dumanlarına karşı koyacak özel bir bitki çayı vaadiyle neşelenerek geceyi burada geçirmeye ve sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmaya karar verdiler.

Meredia ve Fathom'la birlikte, taş duvarları kuleleri tüm ihtişamıyla sergileyen güzel dokuma duvar halılarıyla kaplı Ay Işıklı Hayvanat Bahçesi'nin altındaki mum ışığıyla aydınlatılmış küçük bir odada yemek yerken, Pog gece için odalarını hazırlamaya koşturdu. Akşam yemeği yavan ama doyurucuydu; acı yeşilliklerden yapılmış doyurucu bir çorba, esmer ekmek ve kalın peynir parçalarıyla servis ediliyordu. Kai viski istedi ve Amarach'ta böyle bir şey olmadığı söylendi. Kahinler zanaatlarını engellemek için alkolden uzak dururlardı.

"Kimse Celeste'e söylemesin," dedi Shen lokmalar arasında. "Yoksa kaderini asla kabullenemez."

Rose'un bakışları pencereye kaydı. Kahinler gökyüzünü okumak için mum ışığında gelirken, her bir kulenin tepesinin titreşerek canlanmasını izledi.

Rose, "Ama hepiniz buraya kapandıktan sonra geleceğe bakmanın ne anlamı var?" diye sordu. "İnsanlara yardım edebiliyor musunuz?"

"Yardım edilmesi gereken insanlar olduğunda," dedi Meredia. "Böyle durumlarda mesajlar gönderir ve dikkate alınmaları için dua ederiz. Ve elbette, yıldız armaları her zaman yeni kahinlere yol gösterecek ve onlara zanaatlarında rehberlik edecektir. Artık Eana'nın tahtı cadılara geri döndüğüne göre, onları daha çok göreceğimizi umuyorum."

Fathom kaşğını yere bıraktı. "Ülke sakinleştikten sonra," dedi uğursuzca. "Gökyüzünde kıpırdanan bir isyan gördük."

"Bunu sokaklarda gördük," dedi Kai, biraz daha peynir almak için uzanırken. "Küçük bir savaşın üstesinden gelemeyeceği bir şey değil."

Rose ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Korkarım gördükleriniz doğru. Edgar Barron bir hareket oluşturmayı başarıyor. Kız kardeşimi ve beni tahttan indirmeyi amaçlayan bir hareket." Thea'yı büyüyen isyanla yüzleşmesi için Anadawn'da bıraktığı için bir suçluluk duygusu hissetti ama Rose yakında ona katılacaktı.

"Barron insanların korkularından bir silah yaptı," dedi Meredia tedirginlikle. "Zeki bir dile sahip nefret dolu bir adamdan daha tehlikeli bir şey yoktur."

"İşte bu yüzden görevimizde fazla oyalanmamalıyız," dedi Rose ciddiyetle. "Güneş Öpücüğü Krallığı'nı kurtarıp yeni bir cadı ordusu topladıktan sonra hemen Anadawn'a dönüp Edgar Barron'a tahtın gerçek kudretini göstermeliyim. Ve kız kardeşim Gevra'dan döndüğünde, birlikte yeni bir kraliyet turuna çıkacağız." Masanın etrafına bakındı. "Eminim onun sağ salim dönüşünü görmüşsünüzdür?"

Bunu izleyen sessizlik kahinlerin yüzleri gibi taş kesilmişti ama Wren hakkında hiçbir şey söylemediler. Rose kız kardeşi hakkında bir cevap almak için ısrar ettiğinde Meredia kaşlarını çattı ve bakışlarından çok uzaklaştığını söyledi.

Straggler's Rest'in aksine, Amarach Kuleleri'nde çok sayıda oda vardı.

Ve bu Rose, Shen ve Kai'nin her birinin kulelerin en büyüğünde yan yana dizilmiş kendi odaları olduğu anlamına gelse de, Rose dolambaçlı merdivenlerden çıkarken önlerinden geçtikleri boş odaları görmekten nefret ediyordu. Bir zamanlar, uzun zaman önce, annesinin adını taşıyan savaştan önce, tüm bu odalar aynı umut verici geleceğe bakan genç ve yaşlı cadılar ve kahinlerle doluydu.

Rose bir gün Amarach Kuleleri'nin yeniden dolup taşacağını ve tüm isyan ve karanlık söylentilerinin geçmişte kalacağını umuyordu.

Viski içmediği için hâlâ suratı asık olan Kai, Shen ve Rose'u koridorda yalnız bırakarak odasına girmeden önce sert bir şekilde iyi geceler diledi.

Kapı yüzlerine kapanırken Rose, "Sence iyi midir?" diye sordu. "Yemekte bizimle bir kez bile alay etmedi. Çorbasına kaşlarını çatarak bakmaya devam etti."

Shen omuz silkti. "Belki de her zaman huysuzdur."

"Ya da belki de haritadır," diye fısıldadı Rose. Kai'nin kendisine cevap vermediğini fark ettiğinde yüzünün aldığı şekli hatırlamaktan kendini alamıyordu. "Bence seni kıskanıyor olabilir."

Shen bir elini parşömenin güvenli bir şekilde saklandığı bel kemerine bastırdı. "Bırak kıskançlığı içinde debelensin o zaman. Eninde sonunda bunu aşacaktır."

Rose dudağını çiğnedi.

"Çok fazla endişeleniyorsun." Shen uzandı ve bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmakları kızın yanağında oyalandı. "Biraz uyu. Ben birazdan

Bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan tarafta."

Rose onun dokunuşuna doğru eğildi. Çılgınca bir an için Shen'i odasına davet etmek ve gecenin geri kalanını onu anlamsızca öperek geçirmek istedi. Ama kahinlerle dolu bir vadide, Rose onların burnunun dibinde böylesine asilce uygunsuz bir şey yaparak itibarını riske atmaya cesaret edemezdi. Ve her neyse, o iğrençti. Shen'i ne kadar istese de, umutsuzca banyo yapmak da istiyordu. Ve Pog, Shen geldiğinde yatak odasında fokurdayan bir banyo hazırlayacağına söz vermişti.

"Banyom soğumadan içeri girmeliyim," dedi ondan uzaklaşırken. "İyi geceler, Shen."

"Banyonun keyfini çıkar." Bakışları onunkilerde oyalandı. "Bahse girerim Balor'un Gözü'nde yıkanmak kadar güzel olmayacaktır."

Rose çölde birlikte yıkandıkları anı hatırlayınca kızardı. "Haritanı yakınında tut, belki orayı tekrar ziyaret edebiliriz," dedi kendini durduramadan.

Shen odasına doğru dönerken gülümsedi. "Artık bu gece rüyamda ne göreceğimi biliyorum."

Küvet Anadawn'daki kadar lüks değildi ama su ılık, köpüklü ve hafif parfümlüydü. Kısa süre içinde son iki günün tüm kiri pası üzerinden sıyrıldı ve Rose kendini yeniden kendisi gibi hissetti. Ya da en azından tahtından bu kadar uzakta bir kraliçeye ne kadar yakın hissedebilirse o kadar yakın hissetti.

Su soğuduğunda dışarı çıktı. Pog şifonyerin üzerine, bir kap yüz kremi ve bir el aynasının yanına kabarık bir havlu bırakmıştı. Rose onun düşünceli tavrı karşısında gülümsedi. Saç fırçasını almadan önce kurulandı ve geceliğini giydi.

Aynayı eline aldı ve parmaklarındaki sarsıntıyla irkildi. Kenarındaki safirleri ancak o zaman fark etti. Ay Işıklı Hayvanat Bahçesi'ndekinin aynısıydı! Ama cam şimdi bulanıktı. Üzerine üfledi, sonra temizlemek için kolunu kullandı. Birdenbire bardak parlamaya başladı ve odaya soluk mavi bir ışık saçtı. Bir yansıma titreyerek canlanınca Rose'un nefesi kesildi.

Ama aynadaki yüz ona ait değildi. Wren'e aitti.

23

Wren

Wren ölü farelere hafif bir tiksintiyle baktı. Onlara eşlik edecek toprak yoktu. Alarik ondan memnun olabilirdi ama bu ona güvendiği anlamına gelmiyordu.

İlk fareyi eline aldığı anda kaşlarını çatı. Sert ve soğuktu, kuyruğu avucunun kenarından sarkıyordu. Nereden başlayacağını bilmeden ve ona yardım edecek bir toprak olmadan, parmaklarını kemirgenin etrafında kıvırdı ve yine de bir büyüye uzandı. Kelimeler bir anda zihnini doldurdu ve dilinin ucunda karıncalanmaya başladı.

"Ölümden yaşama, isteğime kulak ver ve ebedi uykundan uyan."

Ateş ızgarada çtırdıyordu. Dışarıda, yükselen fırtına uğulduyordu. Wren fareye kaşlarını çatı. "Haydi, seni küçük piç. Uyan, uyan."

İşe yaramaz. Bu tamamen yeni bir büyüydü. Büyü sihriyle daha önce hiç böyle bir şey denememişti ve zaten karşılığında takas edecek hiçbir şeyi de yoktu. Başka bir fare aldı ve her iki elinde birer tane tuttu. Yeni bir büyü çağırdı, bir cesede karşılık başka bir ceset sundu ama iki fare de kıpırdamadı. Mutfak tekir kedisi onları yakaladıktan sonra oldukları gibi şimdi de ölüydüler.

Wren kapıya gitti ve Inga'ya ona biraz tuz getirmesini söyledi. Ve h a z ı r oradayken biraz daha frostfizz. Yanıt gelmedi. Wren, Inga'ya

Sessizlik. Yarın kralla konuşması gerekecekti.

Yaşadığı hayal kırıklığı ve on başarısız büyü daha yüzünden bitkin düşen Wren bir fareyi ateşe attı ve cızırdamasını izledi. Çaresizlik içinde dizlerinin üzerine çöktü ve bir yığın kül topladı. Diğer farelerin yanına dönerek büyü karşılığında külü teklif etti.

Bir başarısızlık daha. "Altı kansız cesetle ne yapmam gerekiyor?" diye mırıldandı odada volta atarken. Bir büyücü toprak olmadan ne yapabilirdi ki? Alarik bir şifacıyla pazarlık etse daha şanslı olurdu.

Wren Rose'u düşündü ve midesi suçluluk duygusuyla burkuldu. Asla kara büyüyle uğraşmazdı, hele Banba'nın isteklerine karşı hiç. Yine de Rose zaten Gevra'ya asla gelmezdi. Çok fazla temkinliydi.

Wren'in çevresinde mavi bir ışık parladı. Etrafında döndü ve seğiren bir fare bulmak için şifoniyerin üzerini aradı. Ama kalan beş kemirgen hâlâ ölüydü. Wren onlardan uzaklaşmak üzereydi ki başka bir mavi kıvılcım gördü. Parmak uçları karıncalanmaya başladı, kemiklerindeki büyü bir başkasını tanımak için uyanıyordu.

Adımının ortasında dondu kaldı.

Işık farelerden gelmiyordu.

El aynası parıldıyordu. Aynaya bakarken Wren'in boğazından bir nefes yükseldi. Mücevherli çerçevenin içinde başka biri ona bakıyordu.

"Wren?" dedi Rose'un aynadaki yüzü. "Bu gerçekten sen misin?"

"Rose? *Neredesin?*" Wren parmaklarını cama bastırarak gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı. Ayna titremeye başladı, kız kardeşinin yansıması dokunuşunun altında bükülüyordu. Hızla esen bir rüzgâr Rose'un saçlarını savurdu. Aynanın içinden geliyor gibiydi.

"Olamaz!" dedi Wren, rüzgâr camdan kurtulup ona doğru uzandığında. Kollarını Wren'e dolayarak onu uğultulu bir tünelin içine çekti. Bir an Gevra'daki yatak odasında dururken, bir anda korkunç bir düşme -hayır, yere *çakılma*- hissine kapıldı. Oda bir bulanıklık içinde etrafında dönüyor, Gevra'nın karla kaplı dağları altından kayıp giderken nefesi daralıyor ve yerine yeni bir dünya kayıyordu.

Rüzgâr aniden durdu ve Wren kendini sert bir zeminde diz çökmüş buldu. Ayna ayaklarının dibindeydi. Hayır, kendi aynası değil, onun ikiziydi. Safirler hâlâ parlıyordu ama artık belli belirsizdi. Titreyerek ayağa kalktı

Bacaklar, mum ışığıyla aydınlanan küçük yatak odasına bakıyordu. "Rose?" diye seslendi belli belirsiz. "Buralarda bir yerde misin?"

"Wren? Nereye gittin?" Rose'un sesi aynadan geldi. "Bekle. Olamaz. Bu *kar mı?*" Başını çevirdiğinde nefesi kesildi. "Gevra'da mıyım? Gevra'da olmasam iyi olur!"

Wren aynayı eline aldı. "En azından nerede olduğunu biliyorsun. Burası Anadawn değil." Yetersiz çevresine bir kez daha baktı. "Kraliyet turunda mısın?"

"Bir bakıma." Rose durakladı. "Ben Amarach'tayım. Ya da en azından ben *oldu.*"

"Ne?" Wren el aynasını kavradı ve kız kardeşi ona son birkaç günde olanları, çölün Shen'in kuzenini nasıl tükürdüğünü ve Anadawn'da aniden ortaya çıkmasının onları güneye, zehirli bir vadiye ve Amarach Kuleleri'ne kadar götüren bir yolculuğu nasıl başlattığını anlatırken şaşkın bir sessizlikle dinledi. Wren'in şimdi kendini bulduğu yere.

Pencereye koştu, kayıp kahinler vadisini seçmeye çalıştı ama karanlıkta sadece konik mumlar gibi titreyen kulelerin tepesini görebiliyordu. Ve onların üzerinde, gökyüzünde muhteşem bir meteor yağmuru gibi yaylanan yıldız tepelerini.

"Wren! Dinliyor musun ki?"

"Üzgünüm," dedi Wren, birbirlerini tekrar görebilmeleri için aynayı kaldırarak. "Neye benzediğini görmek istiyorum. Yıllardır buraya kimse gelmedi."

"Wren! Odaklan! Yıldızlar aşkına, ölmüş olabileceğini düşündüm. Önce gecenin bir yarısı ortadan kayboldun-"

"Bir not bıraktım," diye araya girdi Wren. "Ve Elske."

"Lütfen bana planınızın ne olduğunu söyler misiniz?" Rose odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Görüyorum ki Grinstad Sarayı'na ulaşmışsınız. Ama nasıl oldu da böyle güzel bir odaya girmeyi başardınız? Yani, şu kürklere bir *bakın*. Ve şu avizeye!"

"Şimdi kim dikkatini kaybediyor?" dedi Wren. "Güzel olabilir Rose ama burası hâlâ bir hapisane." Grinstad'a kadar nasıl tek parça halinde gelebildiğini kısaca anlattı. Ama Rose'un aksine, Wren ayrıntılar konusunda kasıtlı olarak bulanıktı. "Alarik'le bir pazarlık yaptık," diye belli belirsiz sözlerini tamamladı. "Ona bir konuda yardım etmem gerekiyor ve sonra Banba'yla gitmemize izin verecek."

Rose kaşlarını çatı. "Ne zamandan beri Kral Alarik'le aynı adı taşıyorsun? Ve pazarlık tam olarak nedir?"

Wren elini sağa sola salladı. "Bu sadece küçük bir büyü. . şey."

"Devam et . . ."

Wren kısaca, "Bu biraz karışık," dedi. "Ama merak etmeyin. Her şey kontrol altında." Tepesinde bir yıldız kuşu sürüsü, gümüş bir topaç gibi gökyüzünde dönerek ilerliyordu. Kısık bir ısıklık çaldı. "Burayı bulduğuna hâlâ inanmıyorum."

"Elbette buldum. Ve ben de Güneşli Krallık'ı bulacağım. Bu yüzden geri dönmek zorundayız," dedi Rose telaşla. "Bu büyüleyici dekoru ne kadar takdir etsem de, Gevra'da bir dakika daha geçirmek istemiyorum." Parmaklarıyla camı dürtmeye başladı. "Bu aptal şey nasıl çalışıyor?"

"Bekle!" dedi Wren aklına bir fikir geldiğinde. "Bana iki dakika ver. Toprağa ihtiyacım var."

"Wren-" Wren aynayı yatağın üzerine fırlatırken aynadan Rose'un sesi yükseldi.

"Merak etmeyin! Hemen döneceğim!" Kapıdan fırladı ve merdiven boşluğuna yöneldi, kulenin dibine kadar titreyen bir dizi ışığı takip etti. Kapıyı kırarak açtı ve temiz havayı cömertçe içine çekti. Gece nemli ve hafif yosun kokuluydu; Grinstad Sarayı'nın buzul hapisanesinden ve üzerinde beliren hayalet Fovarr Dağları'ndan çok farklıydı.

Wren eşikten adımını attı ve mavi bir cübbe giyen yaşlı bir adama çarptı. Elinde bir kavanoz toprak vardı.

"İşte buradasın," dedi ve selamlamak için aynayı Wren'e uzattı. "Pog'un aynayı ona vereceğini biliyordum. Ve senin de onun ikizine sahip olacağını."

Wren kavanoza baktı. Sonra da adama. "Kimsin sen?"

"Fathom." Gri sakalının altından gülümsemesi göz kırptı. "Ben de seni bekliyordum."

"Ben kalmıyorum."

"Biliyorum," dedi hafifçe.

Wren kavanozu aldı ve burnunun önünde döndürdü. "Toprak," diye mırıldandı. "E n iyisi," dedi adam gururla. "Alüvyondan çıkarılmış şelalelerimizin altında."

Wren kaşlarını çatı. "Bunu nasıl yaptın? Kahin."

Adam burnuna vurdu. "On iki dakika için on iki safır." "Ha?"

"Ayna," dedi. "Son safirin parlaması durduğunda, anahtar tersine çevrilir."

"Oh." Wren toprağı kucakladı. "Bunlar nereden geldi ki?"

Adam geri çekildi ve kırık ay ışığında gözleri yıldız armaları kadar parlaktı. "Aynalar bir ömür önce Starcrest kardeşlere aitti," dedi. "Ortha onları büyüün bu kadar sınırlı olmadığı bir zamanda yaptırmıştı." Sakalları kaşlarını çatmaya başlar gibi kıpırdadı. "Birbirlerinden çok uzaklara seyahat ettiklerinde bile, ikiz kraliçeler asla ayrılmadılar. Ta ki ..."

"Oonagh onları ayırdı," dedi Wren. Karanlığa yenik düşen ve kız kardeşine ihanet eden ikizi Oonagh Starcrest'in hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. "Hikâyeyi biliyorum."

"Gezgin bir cadı aynayı yıllar önce Amarach'a, bir zamanlar Anadawn'da bulunan diğer büyülu hazinelerle birlikte getirdi."

"Bu hırsızlık değil mi?"

Fathom kıkırdadı. "Ben bunu kurtarmak olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

"On iki dakika," dedi Wren, kuleye geri adım atarak. "Geri dönmeliyim."

Kahin çenesini eğdi. "Dikkatli olun Kraliçe Wren. Hem dışarıda hem de içeride." Wren'in şaşkın bakışları karşısında kalbinin üzerindeki boşluğa dokundu. "Asla geri dönemeyeceğimiz bazı yolculuklar vardır."

Bakışlarının sinir bozucu parlaklığına kapılan Wren ne diyeceğini bilemedi ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Kahin topuklarının üzerinde döndü ve gitti, mavi cübbesi gecenin içinde kayboldu.

Wren onun uyarısından kurtulmaya çalıştı ama içinde bir şeyler kıpırdandı. Tam kapıyı arkasından kapatmak üzereydi ki, çalılar arasında hareket eden tanıdık beyaz bir karaltı gördü.

"Elske!" Dişlerini sıktı. "Sen misin tatlım?"

Kurt çalılar arasında fırladı ve Wren'in üzerine atılarak onu yere düşürdü, böylece yüzünü yalayabildi. Wren kahkahalara boğuldu, sonra kulaklarının arkasını kaşımak için doğrulup oturdu. "Burada ne yapıyorsun?" dedi kurdu içeri doğru kovalarken. "Sen bir prensessin. Düzgün bir yatağı hak ediyorsun."

Kurt, Wren merdiven boşluğuna doğru aceleyle çıkarken ona ayak uydurdu. Bir kapı gıcırtısı duyunca yavaşladı ve gözlerini kısarak loşluktaki bir figüre baktı. Elske'nin boğazında bir hırıltı gümbürdedi. Adamın eli Rose'un odasının yanındaki kapı kolundaydı ve kulağını sanki gizlice dinliyormuş gibi tahtaya dayamıştı.

"Sen de kimsin be?" dedi Wren.

Etrafında şimşek hızıyla döndü. "Queenie," dedi kıkırdamaya zorlayarak. "Şimdiye kadar uyumuşsundur diye düşünmüştüm."

"Oh," dedi Wren, omuzlarının gevşemesine izin vererek. "Sen Shen'in aptal kuzenisin."

Elske yine homurdandı.

Adam -Kai, Wren hatırladı- göz kırptı. Sonra kapıya yaslandı. "Bekle. Sen diğerisin." Bakışlarını kaçırdı. "Burada ne işin var?"

"Sadece geçiyordum," dedi Wren, Rose'un kapısına dönerken elindeki toprak kavanozu sallayarak. Sonra durakladı ve Kai'ye döndü. "Asıl soru şu: Neden bu karanlıkta etrafta dolanıyorsun?"

"Sadece kuzenimi kontrol ediyordum."

"Neden?" dedi Wren. "Shen'in kâbus gördüğünü hiç bilmiyordum."

Kai sırttı, hem de ne sırtıştı. "Ben koruyucu biriyimdir." Wren gözlerini kıstı. "Ben de öyleyim."

Kai, "Pekala, güzel," dedi.

"Gerçekten de." Wren onun geri çekilmesini bekledi. Sonunda Shen'in odasından uzaklaştı ve kendi odasına döndü.

Kai gittikten sonra Elske'ye döndü. "Seni yatağına yatıracaktım tatlım, ama sanırım bu gece burada uyuyup etrafı kolaçan etsen daha iyi olacak." Shen'in kapısına baktı ve arkasından gelen hafif horlama sesini dinledi. "Kai az önce ne yapıyordu bilmiyorum ama içimde onunla ilgili garip bir his var."

Elske çenesini eğerek onaylarcasına hafifçe hırladı.

Wren kurdun kudretli başını kavradı ve öptü. "Zeki kız."

24

Gül

Rose, Wren'in Grinstad Sarayı'ndaki yatak odasının ortasında durmuş, elindeki aynaya bakıyordu.

"Wren?" diye tısladı. "Wren! Neredesin?"

Rose'un paniği etrafında yankılandı. Bir an önce kız kardeşi aynanın içindeydi, ona bakıyor, onunla *konusuyordu* ve şimdi ortadan kaybolmuş, Rose'u tek başına bırakmıştı. Gevra'da!

Aynayı masanın üzerine koyarken, "Neden bu kadar sinir bozucu olmak zorundasın?" diye söylendi. O sırada ölü fareleri fark etti. Onlardan tökezleyerek uzaklaşırken bir çığlık attı.

Kral Alarik Wren'i yemesi için bunu mu gönderiyordu? Rose'un düşündüğünden bile daha kötüydü!

Midesi çalkalandı. Fareler onu hasta hissettirmeye başlamıştı. Dikkatini dağıtmak için çökmekte olan yatak odasını keşfe çıktı. Wren'in dönme ihtimaline karşı aynayı kaptı ve gardıroba doğru bir hamle yaptı. "Şimdi burada ne varmış bakalım?" diye mırıldandı, kapıyı açarken. Şimdiye kadar gördüğü en güzel elbise koleksiyonuna bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım."

Parmaklarını görkemli bir gümüş şalın üzerinde gezdirdikten sonra şalı çekip çıkardı. Onu omuzlarına doladı ve yumuşaklığının tadını çıkardı.
Nasıl

Tuhaf, diye düşündü boy aynasının önünde dönerken. Kral Wren'i ölü farelerle besliyor ama onu bir kraliçe gibi giydiriyor.

Rose bir an için, Ansel'le evlenip Grinstad Sarayı'nda yaşamaya başlasaydı hayatının nasıl olacağını merak etti. Görünüşe göre güzel giysiler ve berbat yemeklerle doluydu. Ama kocası olarak Ansel'in ona bundan daha iyi davranacağı kesindi. Pencereye doğru sürüklendi ve avucunu buzlu cama bastırdı. Zavallı prensin nereye gömüldüğünü merak etti ve mezarına bir gül bırakıp saygılarını sunamadığı için pişmanlık duydu. En azından Ansel'in sevgili dağlarının arasında dinlenmek üzere evine getirilmiş olmasından memnundu.

Kapının çalınması Rose'u düşüncelerinden uyandırdı.

"Wren? İçeride misin?"

Rose perdenin arkasına sıçradı ve korkuyla kapının koluna baktı.

Lütfen açmayın, lütfen açmayın, lütfen açmayın.

Bir kapı daha çaldı. "Ben Tor. Girebilir miyim?"

Rose'un nefesi kesildi. Wren, Kaptan Iversen hakkında hiçbir şeyden bahsetmemişti! Gecenin bir yarısı kapısını çalarak ne yapıyordu? Kız kardeşi ondan başka ne saklıyordu? Adam içeri dalmadan önce Rose'un bir şeyler söylemesi gerektiği aklına geldi. "Bir dakika! Akşam yemeği için üstümü değiştiriyorum!" Saate baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Akşam yemeği mi?" dedi Tor. "Gece yarısı mı?"

"Yatak!" dedi Rose telaşla. "Yatmak için üstümü değiştireyim demek istedim! İçeri gelmeyin! Ben terbiyeli değilim!"

Tor uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra alnını kapıya dayadığında yumuşak bir gümbürtü duyuldu. "Wren, kendinde olmadığını söyleyebilirim."

Oh hayır. O *biliyordu*. Perdelerin arasına sinen Rose'un yüzündeki kan çekildi. Aynaya dik dik baktı. Wren neden bu kadar gecikmişti? Kız kardeşini öldürecek. Rose yavaşça perdelerin arkasından çıktı ve derin bir nefes alarak Gevran askeriyle yüzleşmeye hazırlandı. "Tor-"

"Daha önce olanlar yüzünden üzgün olduğumu biliyorum," diye devam etti ciddiyetle. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

Rose pencere kenarına doğru sarktı. O bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

"Ama bir kenara çekilip bunu yapmana izin veremem. Sana o fareleri vermemeliydim." Nefesinin altında küfretti. "Bu doğru değil. *Doğal* değil. Alarik doğru düşünemiyor, Wren. Keder yüzünden kafası bulanık."

Rose kıpırdamadan durdu. Wren'in sözünü ettiği pazarlık bu olmalıydı. Ama Tor'u bu kadar tedirgin edecek kadar korkunç olan ne olabilirdi? Onun devam etmesini bekledi.

"Ansel öldü. Eğer onu geri getirirsen, bu Alarik'in sana olan hayranlığının sonu değil, başlangıcı olur. Gitmene asla izin vermez."

Rose'un yüzü kızardı. Pazarlık *bu muydu*? Wren Ansel'i ölümden geri getireceğine söz mü vermişti? Umutsuzca kız kardeşini çağırmaya çalışarak aynayı salladı. Wren aklını mı kaçırmıştı? Bunu *yapabilir* miydi? Yasak büyüyle oynayan tek cadı Oonagh Starcrest'ti. Onun insan ve hayvan kurbanı -kan *büyüsü*- kullanması, ruhunu ve tüm cadıların kaderini değiştirmişti.

Rose ölü farelere baktı, omurgasında yeni bir korku ürpertisi dolaşıyordu. Birdenbire çok daha mantıklı gelmeye başladılar.

"Şu anda bunu duymak istemediğini biliyorum ama seni bu yolda ilerlerken göremeyecek kadar çok önemsiyorum." Tor'un sesi teslimiyetle karışık bir sessizlikteydi. "Konuşmaya hazır olduğunda burada olacağım. Bunu çözebiliriz. Birlikte."

Sonunda kapıdan döndü. Rose nefesi göğsünde düğümlenmiş bir halde kapı koluna baktı ve onun kaybolan ayak seslerini dinledi. Bir an sonra aynadan Wren'in sesi duyuldu.

"İyi haberlerim var! Fathom'la konuştum," dedi selamlama amacıyla. "Son safir söndüğünde geri döneceğimizi söyledi."

Rose parıldayan son değerli taş a baktı, sonra da kız kardeşinin yansımasına ters ters baktı. "O zaman bunu çabucak yapacağım. HİÇBİR koşulda diriltme büyüsu yapmaya kalkışmayacaksın."

Wren'in yüzü düştü. "Ölü fareler mi seni uyardı?"

Rose devam etti. "İnsan kurban etmeye başladığında Oonagh Starcrest'e ne olduğunu hatırlamıyor musun? Ölümle oynayamazsın, Wren. Yasaktır."

Wren gözlerini sıkıca kapattı. "Şu anda bu derse gerçekten ihtiyacım yok."

"Tor'dan oldukça heyecan verici bir tanesini kaçırdınız."

Son safir de göz kırpmaya başlamıştı. Rose umutsuzca, "Bunu yapmaya çalışmayacağına söz ver," dedi. "Banba'yı kurtarmanın başka bir yolu olmalı. Lütfen, Wren."

Wren cevap vermek için ağzını açtığı anda rüzgâr tekrar içeri girdi. Rüzgâr aynadan fırlayıp etrafında dönmeye başlayınca Rose irkildi. Dünya

Amarach'a geri döndüğünde, ayaklarının altındaki kürk halı yerini sert taşa bırakarak mavi, beyaz ve gümüş bulanıklığına dönüştü.

"Wren?" El aynasını kavradı ama kız kardeşi yoktu. Sadece kendi panik halindeki yansıması ona bakıyordu ve artık parıldamayan on iki safirle çevrelenmişti.

25

Wren

Wren Grinstad Sarayı'ndaki yatak odasına döndüğünde saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve el aynasını güvenli bir şekilde çantasına geri koydu. Toprak kavanozunu masanın üzerine koyarken sırttı. "İşte bu bir maceraydı."

Bir cadı olarak yaşadığı on sekiz yıldan sonra bile, büyüünün sınırsız imkânlarına hâlâ hayret ediyordu. Bazen büyüünün Eana'da ne kadar uzun süre yaşadığını -hayır, *geliştiğini*-, Oonagh Starcrest kız kardeşi Ortha'yı lanetleyip zanaatlarını beş farklı kola ayırmadan önce cadıların ne kadar güçlü olduğunu unutabiliyordu.

Wren bir nefes verdi, midesindeki endişe düğümü çözüldü. Kız kardeşiyle konuşma fırsatı bulduğu için minnettardı ama yine de sondaki uyarısı olmadan da yapabiliirdi. Elbette Tor işe karışmış ve Rose'a haber vermişti. Ama Wren şu anda Tor'u düşünemezdi. Ya da kız kardeşini. Safirler göz kırparak söndüğünde rahatlamıştı, böylece Rose'a bozmak zorunda kalacağı bir söz vermekten kurtulmuştu.

Yine de Wren'in bir yanı Rose'la birlikte Amarach'ta kalmayı ve sabah uyanıp kayıp kulelerin üzerinde güneşin doğuşunu izledikten sonra birlikte Güneşin Öptüğü Krallığı bulmaya gitmeyi diliyordu. Ama kaderinin ipleri onu kuzeye doğru çekiyordu ve şu anda konsantre olması gereken şey şuydu

kendini ve Banba'yı Gevra'dan tek parça halinde çıkarmaktı. Rose onaylasa da onaylamasa da bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

Wren, Prens Ansel'i dirilteceğine yemin etmişti ve *bu* sözünü tutmaya niyetliydi.

Şifonyerine oturdu ve bir avuç toprak çıkardı. Toprak, ateş ışığında kehribar renginde parlıyor, kadim büyüünün fısıltısı teninde karıncalanıyordu. Wren gülümsedi. Bu iyi bir topraktı, Amarach'ın şelaleleri tarafından sulanan *güçlü bir toprak*.

Ölü bir fareyi önüne koydu ve cansız bedeninin üzerine bir tutam toprak serpti. Yeni bir büyü yaparak yaratığın hayata dönmesini diledi. Büyü yok olurken toprak parıldadı ama fare en ufak bir kıpırdanma bile göstermedi.

Wren daha fazlasına uzanırken ofladı. "Kalk, seni işe yaramaz kemirgen!" Bir büyü daha, daha sıkı, daha kısa. Bir şey çıkmadı. Bir başkası üzerinde çalışırken bir laneti ısırdı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Dakikalar saatlere dönüştü, ateş ızgarasında yavaş yavaş azalıyordu. Wren'in sabrı tükenmek üzereydi ve daha da kötüsü, dışarıdan içeriye kavurucu bir soğuk sızmaya başlamıştı.

"Bu tam bir zaman kaybı," diye mırıldandı sandalyesine yığılırken. Bunun kolay olmayacağını bilmeliydi. Bir ruhu ölümün çenesinden çekip almak ve kaskatı kesilmiş cesedini yeniden canlandırmak için bir avuç çamur ve kurnazca bir kafiye den fazlası gerekecekti. Eğer değersiz bir fareyi bile diriltemiyorsa, Ansel'i nasıl diriltecekti?

Wren bir iniltiyle başını arkaya eğdi. Alarik onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığını anladığında, öfkesini Banba'dan çıkaracaktı. İmkânsız bir adamla imkânsız bir anlaşma yapmıştı ve odasında oturup ölü farelere baktıkça Alarik'in ilmiği boynunda daha da sıkılaşıyordu. Ayağa kalktı ve ısınmak için odada volta atmaya başladı. Dışarıda, yıldızsız karanlıkta bir kar fırtınası hüküm sürüyordu. Rüzgâr inliyor ve dağ eski bir ev gibi gıcırdıyordu.

Gevra'nın içinde hareket eden bir karanlık var, diye yankılandı kafasının içinde Banba'nın sesi. Rüzgâr onunla birlikte ağırlaşıyor. Eski büyü gibi hissettiriyor. Lekelenmiş büyü.

Wren'in midesi bulandı. Belki ölü fareler ya da uğuldayan kar fırtınası yüzünden, ama içinde korku kök salmaya başlamıştı. Büyümesine izin verirse büyüünün ateşini söndüreceğini ve her türlü büyüünün kısa sürede imkânsız hale geleceğini biliyordu. Banba'yı tekrar görmesi, Wren'in beceriksizliği ikisini de yok etmeden önce büyükannesinden ölüm büyüünün sırrını öğrenmesi gerekiyordu.

Gardıroptan beyaz kürklü bir şal kaptı ve ısınmak için omuzlarına attı, sonra kavanozundan bir avuç toprak daha çıkardı ve çoğunu dikkatlice bir mendilin içine katladı. Aceleyle kapıyı çaldı ve kapı açıldığında toprak avucundan uçarak Inga'nın bir yığın halinde yere yığılmasına neden oldu.

Wren askerin cesedinin üzerinden geçerek Grinstad Sarayı'nın dördüncü katına çıktı.

O gün erken saatlerde zindanlara yaptığı yolculuğun izini sürdü, bir kat merdivenden sonra diğerinden aşağı indi, ayak seslerinin yankısı, buzlu yumruklarını pencerelere vuran tipinin hırçın çığlıkları arasında kayboldu. Her yer karla doluydu, titreyen koridorlar ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Nöbetçi askerler görev yerlerinde yarı uykudaydı, hayvanları da ayaklarının dibinde uyukluyordu. Wren'in düşündüğünden daha geç olmuştu.

Çok geçmeden büyük atriyum merdiveninin tepesine ulaştı. Muhteşem cam kubbeyi ve onun ötesindeki bembeyaz ve fırıl fırıl dönen gökyüzünü seyretmek için durakladı. Wren bir an için kendini bir peri masalı ile bir kâbus arasında sıkışmış gibi hissetti; bu uzak dünyanın buzul güzelliği uluyarak daha da yaklaşıyor ve onu boğmakla tehdit ediyordu. Avlunun alt katını değerlendirmek için çenesini eğdi ve ayağı en üstteki merdivenin üzerinde dondu kaldı.

Beyazlı kadın geri dönmüştü. Kraliçe Valeska. Öyle olmalı. Tıpkı daha önce olduğu gibi cam piyanonun başında, bir heykel gibi hareketsiz ve mermer gibi oturuyordu. Solgun, ince parmakları tuşların üzerinde duruyordu, ses çıkaramayacak kadar hafifti. Wren bir elini kristal tırabzana koydu ve kadının yüzünü seçebilmek için gözlerini zorlayarak bir sonraki merdivene doğru ilerledi.

Neden her gece o cam piyanonun başında kara kara düşünmek için buraya geliyordu? Wren bir sonraki merdivene geçti. Ve sonra bir sonrakine. Zindana giderken onun etrafından dolanmayı planlıyordu ama ona yaklaştıkça yüzündeki acıdan gözlerini alamıyordu. Onun garip durgunluğu. Onun-

Kadın çenesini kaldırdı ve Wren'i solgun bakışlarıyla yakaladı. Wren donakaldı. Sanki parmağının ucuyla Wren'i şişleyecekmiş gibi uzun, cılız bir kolunu kaldırdı.

Ani hareketlenmeyi fark eden uyuklamakta olan bir kar kaplanı yakındaki bir oyuktan başını uzattı. Wren topuklarının üzerinde döndü ve merdivenden yukarı fırlamaya çalıştı ama ayağı basamağa takıldı ve tökezledi, düşmesini engellemek için kolu fırladı. Kristal korkuluğa tutundu, sivri kenarı avucunu keserken tısladı. Kendini hızla yukarı çekti,

Aceleyle sahanlığa geri dönerken kanı ardında kıpkırmızı bir leke bıraktı.

Kraliçe çılgık atarsa ya da kar kaplanı Wren'i kovalamaya karar verirse, sadece yeni edindiği pisliği değil, muhtemelen hayatını da kaybedecekti. Hızla yatak odasına döndü, Inga'nın üzerinden atlayıp kendini ustalıklı içeri kapatırken nefesi kesiliyordu. Gözlerini kapadı ve bekledi ama kimse gelmedi. Kar kaplanı onu takip etmemişti.

Wren'in yatak odası artık daha karanlıktı; ateş son közlerine yaklaşıyordu. Üzerinde kanını bulmak için etolünü silkti. Onu odanın köşesine fırlattı ve avucunu incelemek için bir aplikin altında durdu. Yara derindi, yaklaşık bir badem büyüklüğündeydi ve çok kötü kanıyordu. Wren, avludaki merdiven boşluğundan yatak odasına kadar uzanan suçlayıcı kan izlerini hayal ederken irkildi. Yatağının üzerine yığıldı.

Wren Rose'un yanında olmasını diledi. Sadece kız kardeşini düşündüğünden daha fazla özlediği için değil, Rose bir şifacı olduğu için de. Şimdi kendi zekâsıyla idare etmek zorundaydı. Yarasını sarmak için bez aramak üzere şifonyere döndü. Ölü fareler loşlukta ürkütücü görünüyordu, beyaz tüyleri kirden keçeleşmişti. Wren ekşiyerek, boşa *harcanmış pislik*, diye düşündü. Ve pis kokmaya başlamışlardı. Üst çekmeceyi karıştırırken burnunu kırıştırdı ve sol elini avuç içi yukarı bakacak şekilde şifonyerin üzerinde kanlar içinde bıraktı. Serçe parmağı dalgınlıkla bir fareye dokununca içinde ani bir sıcaklık şoku oluştu.

Wren dondu kaldı. Yaralı elinin parmakları karıncalanıyordu. Ve kanın kendisi... Wren emin olmak için gözlerini kırptırdı ama bunu inkâr etmek mümkün değildi. Kanı *parlıyordu*. Derisinden yayılan yumuşak kırmızı parıltıyı anlamlandırmaya çalışırken midesi bulandı. Gözleri yanında yatan ölü fareye odaklandı; ince beyaz bıyıklarına, kıvrık pembe kuyruğuna ama zihni kilometrelerce ötede, Amarach Kuleleri'ndeydi ve kafasının içindeki ses kendisine ait değildi. Rose'a aitti.

İnsan kurban etmeye başladığında Oonagh Starcrest'e ne olduğunu hatırlamıyor musun? Ölümle oynayamazsın, Wren. Yasaktır.

Wren kanayan avucuna baktı ve altında büyüünün karıncalandığını hissetti. Eğer insan kurban etmek en güçlü büyüye yol açıyorsa -bütün bir cadı imparatorluğunu deviren türden- o zaman tek bir damla kan ne yapabilirdi? Sadece insan kanı değil, cadı kanı da.

Onun kanı.

Birdenbire cevap belli oldu.

"Kan büyüü," diye fısıldadı Wren, yaşlı kahin Glenna'nın ölmeden önce ona söylediklerini hatırlayarak. Bin yıl önce Oonagh Starcrest, kız kardeşi Ortha'dan daha güçlü olabilmek için kan büyüüne başvurmuştu. Hayvan kanıyla başlamıştı ama zamanla insan kanına yönelmişti. *İnsan kurbanı*.

Wren, Banba'nın zindanlarda da benzer bir şey söylediğini hatırlayarak dimdik oturdu.

Bazı şeyler için bedel ödemeye değmez, küçük kuş. Ya da kana. Ya da kana.

Wren ölü fare ile kendi parçalanmış eli arasına baktı. Bu gerçekten mümkün müydü? Gerçekten kendi kanını kullanabilir miydi?

Öyle olması gerektiğini biliyordu. Büyükannesi bu yüzden o kadar korkmuştu. Banba bile Oonagh'ın ruhunu çarpıtan büyüyle uğraşmaya cesaret edemezdi. Yasak bir zanaata kalkışmaktansa ölmeyi tercih etmişti.

"İnatçı yaşlı kadın," diye mırıldandı Wren. "Bir kereden bir şey olmaz." Wren de Oonagh'ın izinden gidip canlıları kurban etmeyi planlamıyordu. Sadece biraz kendi kanını kullanacak ve işe yarayıp yaramadığını görecekti. Bunun hiçbir zararı yoktu elbette. Kan zaten ona aitti.

Dışarıda kar fırtınası şiddetle devam ediyordu. Pencere, karların öfkeli kıvrımlarına karşı sinmiş, çerçevesinin içinde tıkırdıyordu. Sanki dağların kendisi korkudan titriyormuş gibi hissediyordu. Wren de titriyordu. Parçalanmış elini yumruk yapıp farenin üzerine kaldırdı ve parmaklarının arasından damlayan kanı izledi. Kan, kar beyazı kürkün üzerine düşerek onu kırmızıya boyadı.

"Ölümden yaşama, isteğime kulak ver ve ebedi uykundan uyan."

Bir an için rüzgâr sanki onu dinliyormuş gibi sustu. Wren kalp atışlarının göğsünde yavaşça attığını hissediyordu, garip bir sakinlik ona yayılıyordu, ta ki nefis bir sarhoşluk hissedene kadar. Kanının düşüşünü izledi, bir damla ve sonra diğeri, ama acı hissetmedi. Farenin kürkü parlamaya başladı.

Wren'in boğazı sıkıştı. "Uyan bakalım ufaklık."

Ciğerleri yanmaya başlayana kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi. Dışarıda rüzgâr yeniden şiddetlenmiş, huzursuzca pencereye çarpıyordu. Dağlar acı çekiyormuş gibi inledi ve ateşin son korları ızgarada titredi. Karanlık bir örtü gibi odanın üzerine çökerken

Kefen, imkansız bir şey oldu - o kadar küçük ve kısa bir an ki, Wren neredeyse kaçırıyordu.

Farenin kuyruğu seğirdi. Bir kez. Ve sonra tekrar. Kürkündeki kan kayboldu ve beyaz astarı ortaya çıktı. Bir kalp atışı geçti ve sonra boncuk gözlerini açtı.

Wren gözlerini onlara dikti. "Kalk," diye fısıldadı.

Fare ayağa yuvarlandı ve sanki çok fazla buzlu gazoz içmiş gibi şifonyerin üzerinde zikzaklar çizdi. Wren onu dikkatle yere indirdi ve halının üzerinde sendelemesini izledi. Elinden hâlâ damlayan kanı görmezden gelerek peşinden sessizce gitti. Büyüsü içinde köpürdü, ikinci bir kalp atışı gibi titreşti. Uyanıktı. *Zafer kazanmıştı.*

Wren zafer kazanmıştı.

Ta ki birdenbire ölmeyene kadar. Fare halının ortasına yığıldı, bir kez seğirdi ve tekrar öldü. Wren dizlerinin üzerine çöktü ve büyüsünün seli içinden akıp gitti. Arkasında garip bir boşluk bıraktı, sanki Wren'in doğuştan gelen bir parçası -kalbi, ciğerleri- onunla birlikte gitmişti. Midesi bulandı ve ızgaraya doğru hamle yaparak yemeğini geri kustu. Öğürdü, öğürdü ve rahatsızlığının geçmesini bekledi. Nihayet hafiflediğinde, aşağı baktığında ızgaranın yemek yerine külle dolu olduğunu gördü.

Kayıp cadı kraliçe Oonagh Starcrest'in lanetinden sakının, diye fısıldadı rüzgâr. Lanet yeni kemiklerde yaşıyor . . . yeni kanda.

Wren karanlıkta elini inceledi. Yara pıhtılaşıyordu ve avuç içi acımaya başlamıştı. O boşluk hissi hâlâ oradaydı ama şimdi daha kontrol edilebilirdi, tıpkı bir çürükten sonra gelen acı gibi. İçinde kök salan lanet bu muydu? Yoksa sadece yasak büyüyü kullanmanın verdiği mide bulantısı mıydı? Kendi gözlerinin önünde işe yaradığını görmekten mi?

Evet, diye düşündü Wren, kendini ikna etmeye çalışarak. Öyle olmalı.

Yeni bir kararlılık dalgasıyla ayağa kalktı ve hâlâ şifonyerinin üzerinde duran diğer farelerin yanına döndü.

Bunu bir kez yapmıştı. Tek yapması gereken tekrar yapmaktı, ama daha iyisini. Ne de olsa pratik yapmak mükemmelleştirir. Tırnağını yarasının üzerinde gezdirip taze kan çekerken kararını ikinci kez tahmin etmek için kendine zaman tanımadı. Tekrar konuştuğunda sesi net ve güçlüydü. Büyü odayı şiddetli bir rüzgâr gibi doldurmuş, dağları kasıp kavuran kar fırtınasına rakip olmuştu.

Bir sonraki fare kararlı bir gıcırtyla uyandı.

Wren'in dudakları kıvrıldı. "Yaşayanların dünyasına tekrar hoş geldin ufaklık."

26

Gül

Rose gümüş kürklü şalının içinde, Wren'in onunla tekrar iletişime geçme ihtimaline karşı aynayı avucunun içine alarak uyudu. Ama safirler hiç parlamadı. Bütün gece dönüp durdu, Wren'in kanından oluşan nehirlerde yüzen o iğrenç ölü farelerin kâbuslarıyla boğuştu. Elbette kız kardeşi Alarik'in istediği şeyi yapmazdı.

Yapamazdı.

Yapamazdı.

Wren bunun ne kadar riskli olduğunu biliyor olmalıydı. Ne de olsa Oonagh bu tür bir büyüye bulaştığında her şeyini kaybetmişti. Ve tüm cadıları da lanetlemiş, güçlerini beş ayrı parçaya bölmüştü.

Güneş ufukta belirip odasını altın sarısı bir ışıkla doldurduğunda Rose kendini Wren'in doğru şeyi yapacağına ikna etmişti. Banba'yı kurtarmanın başka bir yolunu bulacak ve eve dönecekti. Sadece hayatta olmakla kalmayıp böylesine lüks bir odada kalıyor olması, kız kardeşinin sihri olmasa bile ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmek için doğuştan gelen cazibe yeteneğine işaret ediyordu. Ve şimdi Amarach'tan ona yardım edecek bir toprak olduğuna göre, iyi olacaktı. Her şey yoluna girecekti.

Ama yine de Rose aynayı yakınında tutmaya karar verdi.

Üzerine bal sürülmüş ve ceviz serpilmiş yulaf lapasından oluşan doyurucu bir kahvaltının ardından Rose, Shen'e aynalara ne olduğunu ve Wren'le nasıl yer değiştirdiklerini anlattı.

Haberi şaşırtıcı bir sakinlikle karşıladıktan sonra, "Sana iyi olacağını söylemiştim," dedi. "Yine de buradayken bana merhaba demeyi akıl edemediği için kırıldım. En iyi arkadaş olmamız gerekiyordu."

Rose burnunu kırıştırdı. "*Seni öldürmek isteyen demir yumruklu kralın ölü kardeşini geri getirme sözü vermeyi 'iyi' olarak adlandırmazdım ama en azından o yaşıyor.*"

Kai kaşlarını çatı.

"Neye sırtıyorsun?" diye tersledi Rose, onun gözlerini yakalayarak. "Siz cadı kraliçeleri başınızı belaya sokmayı çok seviyorsunuz."

Rose'un burun delikleri alevlendi. "Sanırım şu anda uğraştığım tek sorunun *sen* olduğunu göreceksin."

"Elimden gelenin en iyisini yaptım Queenie," dedi Kai. "Ama hâlâ endişelenmen gereken Barron ve Okları var. Ve bulman gereken gömülü bir krallık. Kız kardeşin Gevra'da yasak büyülerle uğraşıyor ve tabii bir de Kral Alarik sana açıkça savaş ilan etmeden önce daha güçlü bir ulusla ittifak kurmak istiyorsa kiminle evleneceğin meselesi var."
_"

"Bu kadar yeter," diye araya girdi Shen.

"Her seferinde bir şey," dedi Rose. "Bugün Güneşli Krallık'ı bulacağız."

Kai el değmemiş çay bardağını kaldırdı. "Buna içerim. Sizin o çok sevdiğiniz sıcak at sidiği olsa bile."

Shen ve Kai atları ahırdan getirirken Rose kahinlere misafirperverlikleri için teşekkür etti. Elske ona yakın durarak peşinden yürüdü. Kurt dün gece geç gelmiş olmalıydı; Rose onu kahvaltıdan önce odasının dışındaki merdiven boşluğunda bulmuştu, solgun bakışları Kai'nin kapısına dikilmişti.

Rose sırayla her görene gülümseyerek, "Hepinizi tekrar görmeyi umuyorum," dedi. "Anadawn'a her zaman hoş geldiniz."

Fathom onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Rose gerildi, onun bir başka korkunç uyarıda bulunmasını bekledi ama gözleri sıcak ve hazırdı. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa, artık bizi nerede bulacağını biliyorsun."

"Geldiğimi göreceğinize inanıyorum," dedi Rose.

"Elbette," dedi Pog sırtarak. "Ve kurt. Sonunda onun hakkında haklı çıktım."

"Sus, Pog," dedi Fathom. "Kimse gösteriştten hoşlanmaz."

Meredia kıkırdadı. "Umarız aradığınızı bulursunuz Kraliçe Rose."

Rose, Grinstad Sarayı'ndan aldığı gümüş etolü açtı. Onu saklamayı çok istemişti ama Shen ayak diremişti. Birincisi, çöl için fazla sıcak olurdu, ikincisi ise fazla dikkat çekiciydi. *Elveda tatlı lüks, diye* düşündü Fathom'a uzatırken. "Bunu hayvanat bahçene eklemek isteyebileceğini düşündüm."

"Ah, gümüş bir ermin!" Şalı aldı ve yüzünü içine gömdü. "Tam da özlediğim şey."

Meredia ve Pog birbirlerine baktılar, Fathom kürkünü omuzlarına atıp bir dönüş yaparken ikisi de kıkırdamalarını bastırdılar.

"Az önce gösterişçiler hakkında ne diyordun?" diye sordu Meredia.

Fathom eteğinin ucuyla onun burnunu gıdıkladı. "Kıskançlık sana yakışmıyor."

"Kurdu da yanında götürmek zorunda mısın?" dedi Pog, Elske'nin yanına çömelip kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Ona burada çok iyi bakarız, biliyorsun. Her zaman en iyi arkadaşım olsun istemişimdir."

Fathom dönmeyi bırakıp çocuğa kaşlarını çattı. "Peki ben neyim? Eski bir çizme mi?"

"Elimden gelse onu seninle bırakırdım, Pog. Çöl bir Gevran kurdu için uygun bir yer değil," dedi Rose. "Ama kalacağını sanmıyorum. O çok sadıktır."

"Kurdu tut," dedi Meredia. "Önümüzdeki yol tehlikelerle dolu." Rose kalın kalın yutkundu. "Okları mı kastediyorsun?"

"Barron. Ve diğerleri." Meredia Rose'u incelerken kaşlarını çattı, gözleri sanki görünmez bir aurayı takip ediyormuş gibi dalgalanıyordu. "Puslu."

Rose daha fazlasını sormak istedi ama tam o anda Shen ve Kai atlarıyla geldiler. Shen elini Rose'a uzattı ve Rose tırmanarak onun önüne yerleşti. Elske ayağa fırladı ve sanki kendisinin de gitmeye hazır olduğunu söylemek istercesine uludu.

Rose kahinlere başını salladı. "Tekrar teşekkür ederim."

Hep birlikte eğildiler. "İyi yolculuklar, Kraliçe Rose."

Zehirli Ot Vadisi'nden geçerek geri döndüler, Fathom'un özel bitki çayı onları zehirli otun zihin bulandırıcı etkilerinden koruyordu. Whitestone Köprüsü'ne vardıklarında neredeyse öğlen olmuştu. Rose Thea'nın haritasını çıkarırken, Shen'in parmakları beline gitti ve yola çıktıklarından beri her on dakikada bir yaptığı gibi kendi haritasının hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti.

Rose kaşlarını çatmış, Eana'nın kalbinde bir yılan gibi kıvrılmış halde duran Ganyeve Çölü'ne giden yolu bulmaya çalışıyordu. Köprü Sonu'na dönmek istemiyordu ama Eana'nın güney ucu o kadar dardı ki etrafından dolaşmanın bir yolunu göremiyordu.

"Çılgınca at sürebiliriz," dedi Shen, omzunun üzerinden bakmak için öne doğru eğilerek. "Yoldan ayrılalım ve tepelere doğru gidelim. Bize yetecek kadar yiyeceğimiz var."

"Ve yarışacak atlar," diye söze girdi Kai. "Tekrar yapmak istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Rose, haritasını dikkatle katlayarak. "Ama ben ŞEN olana kadar bekle!"

Atlar köprüden geçip yola fırladılar, çimenli düzlüklerde öyle bir hızla dörtlüye koşuyorlardı ki Rose soluk soluğa kalmıştı. Etraflarında yabanıl ve yabani çiçeklerle bezeli bir arazi açılmıştı ve onlar da onunla birlikte ilerlediler; kuzeye, çöle doğru ilerlerken kahkahaları rüzgâra karışıyordu.

Saatlerce at sürdükten sonra, güneş akşam göğüne teslim olurken, doğu ve batı Eana ile güneydeki vadiler arasındaki kavşağı işaret eden Thornhaven ticaret kasabasına ulaştılar. Yüz mil kadar ötesinde Ganyeve Çölü altın sarısı yayılımına başlamıştı.

Thornhaven duvarlarının içine girdiklerinde, dikkatleri üzerlerine fazla çekmemek için yavaşlayarak tırıs gitmeye başladılar. Elske çoktan geride kalmıştı ama Rose onun da yakında geleceğini biliyordu, biraz tozlanmış ve yolculuktan dolayı yıpranmıştı.

Tam Thornhaven'da durup dinlenmelerini ve kendisini beklemelerini önermek üzereydi ki kalbini yerinden oynatan bir şey gördü. Tavernanın kapısına bir ok çizilmişti. Sonra demircininkinde de bir tane daha. Ve tekerlekçinin. Arnavut kaldırım sokağın sonuna kadar gittiler.

Neredeyse her kapının üzerinde oklar vardı.

Shen onun arkasında gerildi. "Thornhaven bir Ok kalesi. Bu kadar çabuk bir tane daha beklemiyordum."

"Ya da bu kadar merkezi bir yerde," dedi Rose huzursuzca. Her bir okun sanki kendi derisini deliyormuş gibi battığını hissetti. Her biri ondan, kız kardeşinden ve temsil ettikleri şeyden nefret eden birini, belki de bütün bir aileyi temsil ediyordu. Edgar Barron zemin kazanıyordu. Takipçileri başkalarını da davasına çekiyordu, bu da Anadawn Sarayı'ndan uzaklaşan her adımın bir öncekinden daha büyük hissettirmesine neden oluyordu.

Sıkı tutun, Thea. Yakında evde olacağım.

"Kapılarını kırıp içeri mi girsek?" diye önerdi Kai.

Rose ona ters ters baktı. "Başını eğ ve dikkatleri üzerine çekme," dedi kapüşonunu yukarı çekerek. Tüm o okları görünce kalbinde bir şeyler sertleşmişti. Tüm o nefreti. "Ve Anadawn'a döndüğümüzde, çöl cadılarından oluşan yeni ordumuzla, bize karşı ayaklanmayı seçen her bir kasabanın adını hatırlayacağız."

"Ğntikam sana yakıGıyor Queenie," dedi Kai onaylayarak. "İçinde biraz ateş olduğunu biliyordum."

Thornhaven sokaklarında ilerlerken Shen onun belini sıkıca kavradı. Yola geri döndüklerinde, gece gri ve mavinin tozlu şeritleri halinde üzerlerine doğru esnerken bile bırakmadı.

Gece yarısını çoktan geçene kadar at sürdüler ve bir ormanın kenarında, Oklar'ın ve hatta başka herhangi birinin ışıltısından uzakta dinlenmek için durdular. Pog'un onlar için hazırladığı ekmek ve peyniri paylaşmadan önce atları besleyip suladılar.

"Şafakta kalkacağız," dedi Shen, bir parça ay ışığında haritasını kontrol ederken. Güneş Öpücüğü Krallığı yeniden hareket ediyordu. Parmağıyla kırmızı kürenin izini sürdü. "Güneye doğru sürükleniyor. Her şey yolunda giderse yarın öğlene kadar onu bulabiliriz."

Rose kendini yere bıraktı ve bir yosun tepeciğinin üzerine kıvrılıp rahatlamaya çalıştı. Kaldığı yer onun zevkine göre fazla kırsaldı ama bundan şikâyet etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Çantasını yastık olarak kullanıyordu, bu da bir nebze iyileşme sağlıyordu ama gece havası serinlemişti ve dişlerinin takırdamasını engelleyemiyordu. Böyle zamanlar ona Anadawn'daki evinden ve tahttaki görevinden ne kadar uzaklaştığını hatırlatıyordu. Tüm kalbiyle buna degeceğini umuyordu.

"Özür dilerim," dedi Shen, onun yanına çömelerek. "O çalıntıyı almana izin vermeliydim."

"Onu sıcak tutmak için yanında uyumayı teklif ettiğin zaman mı bu?" diye seslendi yakındaki bir ağaç dalında barfiks çeken Kai.

Shen sertleşti.

"Yapma," dedi Rose, bir elini onun koluna dayayarak. "Buna değmez."

Shen öfkesini yuttu. Bakışları onunkilere kaydı ve sesi boğuklaştı. "Haklı olduğu bir nokta var. İstersen uyuyabilirim-"

Elske'nin açıklığa fırlayıp doğruca Rose'a doğru gelmesiyle birlikte zafer uluması Shen'in sözünü kesti. Kurt onu selamlamak için yüzünü yaladı, ardından Shen'i yolundan çekerek yanına kıvrıldı.

"Ne harika!" dedi Rose kıkırdayarak. "Battaniyem geldi. Sanırım bundan sonra mışıl mışıl uyuyacağım."

Kai ağaç dalından inerken kıkırdadı. "Bir kurda yenilmek nasıl bir duygu kuzen?"

Şen kuzeninin üzerine atılarak onu belinden yakaladı. Birbirlerini tekmeleyerek ve yumruklayarak yere düştüler ve bu sefer Rose onlara izin verdi. Arkasını döndü ve Elske'nin sıcaklığına sarıldı. "Erkekler," dedi iç çekerek.

Kurt mırıldanarak onayladı ve neredeyse aynı anda ikisi de uykuya daldı.

Ertesi sabah, güneş doğduktan kısa bir süre sonra Ganyeve'nin sınırını geçtiler. Shen haritayı açmış, çöle doğru ilerlerken bakışlarını yakut böceğine dikmişti. Rose çöl atlarının daha hızlı gitmesinin mümkün olduğunu düşünmemişti ama toynakları kuma değdiğinde sanki kanatlanıp uçmaya başlamışlardı.

Bunaltıcı sıcakta saatler geçti, böcek sanki onlardan kaçmaya çalışıyormuş gibi harita üzerinde zikzaklar çiziyordu. Ve sonunda, kendilerini çölün tam kalbine yakın bulduklarında, hareket etmeyi bıraktı.

"Yaklaştık," dedi Shen, başını kaldırıp batıyı işaret ederek. "Şu tarafta."

"Neyi bekliyoruz?" dedi Kai, at hızlanana kadar Victory'ye vurarak.

"Peki ya Elske?" diye bağırdı Rose, kum tepelerinde beyaz kurdu ararken. "Yine geride kaldı!"

"Yetiyecek!" dedi Shen. "Şimdi duramayız Rose. Neredeyse vardık!"

Dörtnala ilerlediler, içlerinden coşkulu kahkahalar fişkırıyordu. Shen, Fırtına'yı pirinçli bir kum tepesinin ortasında durdurduğunda,

Rose omzunun üzerinden baktı ve onun yüzünde parlayan umudu gördü, tepelerindeki güneş kadar saf ve parlaktı. "Burası," dedi, telaşla etrafına bakınarak. "Harita burada olduğumuzu söylüyor."

Kai atından inerek kızgın kumlara kolayca indi. "Peki, şimdi ne olacak, harika çocuk?"

Sesinde sabırsızlıktan öte bir şey vardı.

-Rose'un hoşlanmadığı.

Shen, Storm'un üzerinden kaydı. "Anlamıyorum," dedi haritayı sallayarak. "Oraya nasıl ulaşacağız?"

"Ver şunu," dedi Kai, elinden kaparak.

Shen ona doğru hamle yaptı ama Kai ayaklarını onun altından çekti. Shen küfrederek dizlerinin üzerine düştü. Boynundaki yakut yüzük kayarak kurtuldu.

Rose nefesini tutarak onu işaret etti. "Shen! Yüzüğün parlıyor!"

Shen yüzüğü avucunda sıkı, kırmızı parlaltı tenine yayıldı, ta ki içinden aydınlatılmış gibi görünene kadar. "Bu büyülü," diye nefes aldı. "Bunu hissedebiliyorum."

Birden kumlar uğuldamaya başladı. Uğultu bir arya gibi yükseldi, ta ki rüzgârın kendisi de katılana kadar. Sanki onları çağırıyor, onlara *hoş geldin diyor gibiydi*.

Shen boştaki elini uzattı. "Haritayı bana ver."

Bu sefer Kai haritayı bıraktı.

Rose attan atladı ve parşömenin etrafında toplananlara katıldı. Kumlar daha da yüksek sesle çınlarken, üst kısımda yeni kelimeler belirdi.

*Bir çöl elinin bıçağındaki kalp,
krallığını kumdan çıkaracak.*

Rose kaşlarını çatı. "Bir kalbin içinde bıçak olduğunu duymuştum ama bir bıçağın içinde kalp olduğunu hiç duymamıştım."

"Cadılar ve onların kanlı tekerlemeleri," diye mırıldandı Kai.

"Bir çöl elinin bıçağı," diye mırıldandı Shen, çizmesinden hançerini çıkarırken. "Banba beni çölde dolaşırken bulduğunda bir hançerim ve bir yüzüğüm vardı..." dedi, onlardan çok kendi kendine. Hançeri çevirdi ve kabzasının dibinde küçük bir delik olduğunu gördü.

"Yakut," dedi Rose onun ne demek istediğini anlayarak. "Yakut kalp olmalı. Tıpkı haritada olduğu gibi. Ve hançeriniz de bıçak!"

"Hâlâ kaybolmuş durumdayım," dedi Kai.

Shen onu görmezden gelerek yüzüğü kolyesinden kurtardı ve önce yakutu hançerin dibindeki deliğe yerleştirdi. "Uydu."

Kum titremeye başladı, Rose kendini zar zor duyana kadar şarkıları etraflarında yükseldi. "Şimdi ne olacak?" diye bağırdı.

Sanki kadim bir büyü ruh tarafından ele geçirilmiş gibi Shen dizlerinin üzerine çöktü ve hançeri kabzasına kadar kuma sapladı.

Üçü de beklentiyle birbirlerine bakarken, bir an tam bir sessizlik oldu. Ve sonra kum öyle şiddetli bir şekilde kaydı ki Rose sırt üstü yere düştü.

"Kı mı l d a!" dedi Shen, hançeri sakladı ve onu yukarı çekti.

Önlerinde açılan uçurumdan geriye doğru şaha kalkarak atların üzerine sıçradılar. Kum o kadar hızlı çalkalanıyordu ki, her yöne fıskırıyor, derilerini yakıyor ve gözlerini yakıyordu. Zemin yarıldıkça inliyor, çukur gittikçe büyüyordu. Deliğin kenarları boyunca dörtnala koştular, kum kendi üzerine çöktükçe atlar telaşla kişniyordu.

Uçurumdan devasa, parıldayan bir kubbe çıkarken Rose haykırdı, yanardöner bir balon gibi kumdan yükseliyordu. Güneşte o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki, içinde koca bir şehir olduğunu anlaması bir anını aldı.

Hayır, bir
şehir değil.
Bir krallık.

Yükseldikçe kudretli kubbenin kenarlarından altın rengi kum şelaleleri süzüldü ve sanki başından beri oradaymış gibi çölün üzerine yerleşti. Kubbe parıldayarak gözden kayboldu, yüksek bir taş duvar ve bir çift yüksek kırmızı kapı ortaya çıktı. Rose onların ötesinde, güneşte parıldayan yüzlerce kırmızı ve altın rengi çatıyı gördü.

Sonunda kumların çalkalanması durdu. Müzik eridi ve her şey durgunlaştı.

Rose şaşkınlıktan konuşamıyordu. Arkasında Shen ağır ağır nefes alıyordu. Onun elini tuttu ve kendi eliyle sıktı.

"Evim güzel evim," dedi Kai muzaffer bir sırıtışla. Atları ileriye doğru itti. "Hadi gidelim, ağırkanlılar."

Rose'un şaşkınlığı artarken kırmızı kapılar kendiliğinden açıldı. Kapıların hemen ötesinde, çöl çalıları ve açan beyaz çiçeklerle dolu güzel kumtaş binalar ve dolambaçlı patikalar gördü. Ve tüm bunların ortasında, soluk taş bir merdivenin tepesinde, devasa bir altın saray duruyordu.

Oraya doğru ilerleyemeden insanlar tarafından kuşatıldılar. "Rüzgarı yüzümde hissedebiliyorum!"

"Güneşe bak! Gökyüzüne!"

"Sonunda! Sonunda!"

Evlerinden dışarı döküldüler, yüzlerini güneşe doğru kaldırırken sevinçten ağladılar. İnsanlar ellerini gökyüzüne kaldırıp ağlarken, çocuklar kapılara doğru bağırıp çağırdılar.

Güneşli Krallık'ın insanları teker teker kapıların hemen içinde gezinen Gül'ü gördüler. Ve gördükleri gibi dizlerinin üzerine çöküp alınlarını toprağa bastırdılar.

Rose kızardı. "Oh, buna gerçekten gerek yok," dedi aceleyle. "Lütfen, kalkın."

Arkasından Kai homurdandı. "Bundan keyif alacağım."

Yaşlı bir kadın ayağa kalktı. "Göklere şükürler olsun!" diye bağırdı. "Veliaht Prens geri döndü!"

Etrafindakiler de ona katıldı. "Veliaht Prens bizi kurtardı!"

"Herkes veliaht prensi selamlasın!"

Rose kaşlarını çattı. "Sanırım kumun altında geçirdikleri onca zaman kafalarını karıştırdı," diye mırıldandı Shen'e. "Ben bir kraliçeyim, prens değil."

Tam o sırada altın sarayın kapıları açıldı ve kırmızı ipek gömleği ve dökümlü siyah pantolonuyla muhteşem görünümlü bir adam merdivenlerden inmeye başladı. Uzun boylu ve kıvraktı, bronz tenliydi ve uzun siyah saçları yüzünden uzaklaşıp başının tepesinde toplanmıştı. Sert alnının üzerinde ince bir altın bant vardı ve Rose onu daha önce hiç görmemiş olsa da, çenesinin sert kenarında belli bir aşinalık vardı. Gözleri kahverengi ve zekiydi ve Shen'e dikilmişti.

"Karşınızda veliaht prens!" diye seslendi ve kollarını açarak selamladı. "Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Rose başını çevirdi, yanaklarındaki sıcaklık süzülüyordu. "Kimden bahsediyorlar bunlar?"

Kalabalık adam için dağıldı ve adam önlerinde durdu. Shen'e gülümseyerek sol yanağındaki gamzeyi gösterdi. "Evine hoş geldin, Shen Lo. Seni çok özledik."

Rose neredeyse Storm'dan düşüyordu.

Arkasındaki Shen o kadar hareketsiz kalmıştı ki, hâlâ nefes alıp almadığını merak etti.

"Oh," dedi Kai, atının üzerinde öne doğru eğilerek. "Doğru ya. Senin Güneşli Krallığı'nın varisi olduğunu söylemeyi unuttum."

Rose dönüp Shen'in kuzenine baktı. "Ne?"

Sonra adam Kai'ye döndü ve kısa bir an için gülümsemesi değişti. "Evine hoş geldin evlat. İyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim baba," dedi Kai çenesini eğerek. Belki de Rose'un hayal gücüydü ama bunu yaparken yüzünde bir gölgenin belirdiğine yemin edebilirdi ve bunun korkuya çok benzediğini düşündü.

27

Wren

Ertesi sabah, tarçınlı hamur işleri, ballı pastırma ve mükemmel haşlanmış yumurtadan oluşan görkemli bir kahvaltıdan sonra Wren gardıroptan yumuşak gri kürkle süslenmiş menekşe rengi bir elbise seçti. Kar fırtınası, büyü dolu bir gecenin ardından yorgunluktan gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde yatağa yığılmasından kısa bir süre sonra, şafak sökerken kendini göstermişti.

Kan büyüleri.

Korsesinin düğmelerini iliklerken şifonyerin altından bir fare ciyakladı. Büyüsü cevap olarak alevlendi ve vücuduna bir ısı akımı gönderdi. "Günaydın, benim küçük mucizem."

Fare neşeyle ciyakladı. Wren sırttı. Arka bacaklarındaki biraz sertlik dışında mükemmeldi. Ancak daha da önemlisi, hâlâ hayattaydı. Diğer fareler Wren'in büyüünden sonra sadece birkaç dakika dayanabilmişti ama bu bütün gece hayatta kalmıştı. Gerçekten de iyiye alametti.

Elinin etrafındaki bezi çözdü ve avucunu inceledi. Kesik kabuk bağlamıştı. Midesi kahvaltıyı memnuniyetle karşılamıştı, ballı pastırma ağzındaki kül tadını kovmak için harikalar yaratıyordu ve aynanın önünde durup saçlarını örerken kendini her zamankinden daha iyi hissettiğini fark etti.

Eğer bu küçük bir kan fedakarlığının bedeliyse, o zaman seve seve o. öderdi.

Kısa bir süre sonra Inga kafasını içeri soktu. "Gördüğüm kadarıyla İlk kar fırtınası, Majesteleri," dedi alışılmadık bir sıcaklıkla. "Sabah yürüyüşüne çıkmak ister misiniz?"

Wren ona bakakaldı. "Bu bir çeşit numara mı?"

Asker onu şaşırtarak gülümsedi. "Sanırım kralın gözüne girdin. Seni biraz temiz hava alman için dışarı çıkarmamı emretti."

"Tıpkı onun kurtlarından biri gibi," diye düşündü Wren ama bacaklarını esnetme fırsatını da kaçırmadı. Eğer Alarik'e yardım etmeyi kabul etmek ona karşı duyduğu küçümsemeyi bir şekilde yumuşattıysa, o zaman bunun getirdiği avantajlardan memnuniyetle faydalanacaktı. Gardıroptan iz bırakan kürklü bir pelerin aldı ve faresine el sallayarak veda etti. "Seni sonra kontrol edeceğim ufaklık."

Wren, Inga'yla birlikte adım atmaya başladı ve iradesi dışında bir yere götürülmektense yürümenin verdiği hissin tadını çıkardı. Inga'nın Wren'in dün gece ona yaptığı uyku büyüsunü hatırlamıyor olması da buna yardımcı oldu. "Ee, buralarda görülecek ne var? Sakın canavarların avlusu deme. O cazibe merkezini zaten gezdim."

Inga ona yan gözle baktı ve Wren yakından bakınca kızın ne kadar genç olduğunu fark etti. Belki de kendisinden bile gençti. Tor gibi onun da buraya henüz on iki yaşındayken eğitime gelip gelmediğini merak etti. "Gölün etrafında bir gezinti yapabiliriz," diye önerdi Inga. "Canavarlar oraya gitmez." Bir anıyla irkildi. "Prenses Anika Borvil'e buz pateni öğretmeye çalıştığından beri gitmiyorlar. Neredeyse ayıyı ve kendini öldürüyordu. Kral çok kızmıştı."

Wren kaşlarını kaldırdı ve donmuş göletin üzerinde hantalca ilerleyen dev bir buz ayısı hayal etmeye çalıştı. Kendini tutamadı ve güldü. Inga da kıkırdadı. "Korkarım o zamanlar o kadar da komik değildi."

Dün geceki kar fırtınasından bitkin düşmüş hayvanların sabah güneşi altında uyukladığı avludan geçtiler. Dışarıda rüzgâr ısıırıyordu ama Wren gösterişli elbisesi ve pelerinine sarınmış olduğu için bunu neredeyse hiç hissetmiyordu. Gevran havasında hoşuna giden bir serinlik vardı. Kendini uyanık ve odaklanmış hissetmesini sağlıyordu. Yeni yağmış karın tozunu almaya yardım eden beyaz tavşanların kış meyvesi çalılarının arasına girip çıktığı geniş gölün çevresinde yürüdüler. Wren burada saraydan gelen hırıltıları zar zor duyabiliyordu. Sadece dağların arasından gelen rüzgârın uğultusu vardı, sivri tepeleri parlayan dişler gibi etrafında yükseliyordu.

"Burası çok güzel," dedi Wren, nefesi havada bulutlar oluştururken. "Ve bunu bir mahkum olarak söylüyorum."

"şansın yaver giderse uzun süre tutsak kalmazsın," dedi Inga. "Kral Alarik bunu alışkanlık haline getirmez."

"Esir almak mı yoksa onları hayatta tutmak mı?" dedi

Wren. Genç asker omuz silkti. "İkisi de."

"Harika." Wren ellerini birbirine sürttü, keşke eldiven giymeyi akıl etseydim diye düşündü. Toz karla kaplı ferforje bir bankın yanına geldiler. Altında, atılmış bir çift buz pateni gördü. Onları bağcıklarından tutup kaldırdı ve altlarındaki gümüş bıçaklara hayranlıkla baktı. "Bunlarla bir gözünü çıkarabilirsin."

Inga kaskatı kesildi, bir eli kılıcının kabzasına gitti.

"Gözün değil," dedi Wren çabucak. "Deneyebilir miyim? Benim bedenime uygun görünüyorlar."

Asker kaşlarını kaldırdı. "Sanırım Prenses Anika'ya aitler."

"Eminim onları ödünç almamı sorun etmez," diye yalan söyledi Wren. "Paylaşmayı seven bir tipe benziyor, değil mi?"

Inga'nın dudakları seğirdi. "Daha önce hiç paten kaydın mı?"

"Hayır, ama konsepte aşınayım," dedi Wren kayıtsızca. "Biraz momentum. Biraz denge. Ne kadar zor olabilir ki?"

Inga'nın sessizliği yeterli bir cevaptı. Wren bunu bir meydan okuma olarak algıladı. Bankın üzerine çöktü ve botlarını tekmeleyerek çıkardı, ustalıkla buz patenleriyle değiştirdi. Biraz sıkıydılar, ayak parmaklarını birbirine sıkıştırıyorlardı ama yeterince iş görecektlerdi.

Ayağa kalktı, soğuk çimenlerin üzerinde yürürken tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

Inga ona yardım etmek için elini uzattı.

"Yapabilirim," dedi Wren, elinin tersiyle iterek. "Tıpkı yürümek gibi. Aslında, ağır aksak."

"Ama buz-"

"Fethedilecek," dedi Wren, donmuş gölün üzerine yavaşça adım atarken. "Merak etme, Inga. Ben hızlı öğrenirim."

Asker ikna olmamış bir şekilde hmm'ladı. "Zaman ayırdığınızdan emin olun. Buz ilk başta zor olabilir..."

Ama Wren çoktan süzülerek ondan uzaklaşmıştı. Bıçakları buzu ısırdıkça buz tıslıyordu. Ayaklarını kaldırmamaya konsantre olmak zorundaydı.

Adımlarını uzatırken patenlerinin burnunu aşağı indirdi, önce bir tarafa sonra diğer tarafa eğildi. Dengesini sağlamak için mücadele ederken kollarını iki yana açıp sallanıyordu.

"Gördün mü?" diye seslendi omzunun üzerinden, Inga'nın göletin kenarında durduğu yere doğru. "Sana doğuştan yetenekli olduğumu söylemiştim!"

"Ortaya dikkat et!" Inga geri seslendi. "Buzun en ince olduğu yer orası!"

"Merak etme," dedi Wren, kötü bir dönüş denemesi yaptı ve neredeyse yüzü buza çarpıyordu. "Bir tüy kadar hafifim!"

Adımlarını hızlandırırken biraz çömeldi, göletin etrafında koşarken altındaki buz çıtırdıyordu. Rüzgâr yüzünü savuruyor, burnunun ucundaki hissi çalıyordu ama Wren'in umurunda değildi. Gevra'ya ayak bastığından beri ilk kez kendini özgür hissediyordu.

Döndü ve düştü, kendini ayağa sürüklerken gülüyordu. Dizleri acıyordu ama acıyı görmezden geldi, kendini her adımın *çalkantısına ve çitirtisine kaptırdı*.

Bir süre sonra Inga, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı. "Saraya dönmeliyiz!"

"Bir tur daha!" dedi Wren, onu yakalamaya çalışması ihtimaline karşı askerden uzaklaşarak. "Daha yeni alışıyorum."

Tekrar döndü, bıçakları mükemmel bir hilal şeklinde kavis çizdi. Wren zafer çığlıkları attı, sonra bir tane daha, bir tane daha yaptı ve gölün ortasına daha da yaklaştı. Altındaki buz çatladığında artık çok geçti. Etrafındaki örümcek ağlarıyla örülü yarığa baktı ve sonra tekrar Inga'ya döndü.

Asker dondu kaldı, yüzü kül rengi olmuştu.

"YARDIM EDİN!" diye bağırdı Wren, buz kırılırken. Dondurucu suya dalarken son bir nefes daha çaldı. Göl o kadar soğuktu ki onu felç etti.

-Bacakları gevşedi, sonra kurşun gibi oldu, patenleri ayak bileklerinde iki ağırlık gibiydi. Buzul uçuşunun derinliklerine doğru battı, tek bir ışık noktası düştüğü deliği işaretliyordu. Gittikçe daha uzağa sürüklendi, göletin dibini onu karşılamak için hızla yükseldi.

Ciğerleri göğsünde yanarken, Wren alüvyon ve taşla doğru çömeldi ve kendini dipten itti. Bir kez daha yükseldi, yüzeye doğru zorladı, ellerini uzattı, sanki o tek ışık şeridini yakalamak ister gibiydi. Çok uzaktaydı ve aniden tekrar düşmeye başladı. Çırpınıyordu. Tekmeledi, ayaklarının ağırlığıyla savaştı, umutsuzca kendini yüzeye doğru itti.

Ve sonra karanlıkta bir el onunkini buldu. Güçlü ve emin, onu yukarı, gün ışığına doğru sürükledi. Kurtuluşa.

Wren titreyen bir solukla yüzeye çıktı, yüzü sırlıklam saçlarla kaplıydı. Eller bileğinden omuzlarının altına doğru hızla hareket etti. Cam gibi yüzeye geri sürüklenirken buzu pençeledi. Sonra onu serbest bıraktılar ve o da titreyerek dört ayak üzerine çömeldi.

Karmakarışık saçlarının arasından bir çift siyah bot seçebildi. Tekrar düşmekten korkarak onlara doğru süründü. Geriye doğru hareket ettiler, bir adım ve sonra bir adım daha atarak onu gölün ortasından uzaklaştırdılar. Kenara, güvenliğe doğru.

Wren ancak parmakları buz gibi çimenlerle buluştuğunda topuklarının üzerinde geriye düştü ve saçlarını yüzünden sıyırdı.

Alarik Felsing ona baktı, bakışları tepesindeki güneş kadar parlıyordu. Elleri belli belirsiz maviydi ve siyah paltosunun kolları sırlıklamdı. Konuştuğunda, bu onunla değildi. "Sana onu yürüyüşe çıkarmanı söyledim Inga, boğmanı değil."

"Yaptım, Majesteleri. Denedim ama kaymak istedi ve düştü, sonra da ben-"

"Donup kaldın," dedi Alarik sertçe. "Kritik bir anda." Wren

şaşkılık içinde ona baktı. "Beni dışarı mı çektin?"

Başını eğdi. "Seni orada bırakmamı mı tercih ederdin?" "Hayır. Ben ..."

Wren başını salladı. Dişleri korkunç bir şekilde gıcırdıyordu ve zihninin buzları henüz çözülmemişti. "Şaşırdım, hepsi bu."

"Bana bir söz verdin," diye hatırlattı Alarik ona. "Ve ben de bu sözü tutmanı istiyorum."

Wren çenesini kaldırdı. "Ben de öyle."

"Güzel." Geriye çekilirken köpek dişlerini hızlı bir gülümsemeyle parlattı ve Inga'nın kırmızı yüzlü ve ağlayan arkasını ortaya çıkardı. "Kraliçe maviye dönüyor. İçeri gir ve onu ısıt. Bu sana son uyarım, Inga. Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma." Arkasına bakmadan uzaklaştı, Wren'e veda sözleri omzunun üzerinden süzülüyordu. "Yarın seni çağıracağım. Hazır ol, cadı."

28

Gül

Rose, Shen'e bakmaktan kendini alamadı.

Shen Lo, bir prens mi? Bir haydut gibi giyinen ve bir korsan gibi gülen, saraylara giren ve düğün gününde başkasının gelinini öpen Shen Lo, koca bir krallığın varisi miydi? Bu nasıl olabilir?

Shen'in ona verecek bir cevabı yoktu. Kendisi için de bir cevabı yoktu. Çenesi şoktan gevşemiş olan savaşçı ilk kez sessizliğe gömüldü.

Kai'nin babasının dramatik konuşmasının ardından yakut kapılardan şehrin kalbine doğru yol aldılar. On sekiz yıldır kumların altında sıkışıp kalmış bir yer için Güneşin Öptüğü Krallık son derece yemyeşildi. Dar sokaklar ve bakır taşlı patikalardan oluşan labirent, Rose'un avuç içi büyüklüğünde canlı sarı ve kırmızı çiçeklerden oluşan kafeslerin yanı sıra küçük beyaz çiçeklerle iğnelenmiş doyurucu çöl çalılılarıyla kaplıydı. Binalar, güneşte yumuşak bir şekilde parıldayan kumtaşından yapılmış ve yaldızlı kenarlarından yukarı doğru kıvrılan sivri kırmızı arduvaz çatılarla örtülmüştü.

Rose büyüünün şehrin iliklerine kadar işlediğini hissedebiliyordu. Kadim ve güçlüydü, Anadawn'da hissettiği her şeyden daha güçlüydü. Ortha'da bile. Görünmez bir rüzgâr gibi yanaklarını okşuyordu. O aldı

Kalbini onun varlığına bıraktı ve toplanan kalabalığın arasından geçerken sinirlerini yatıştırmasına izin verdi.

Sarayın merdivenlerinin dibinde attan indiler. Shen yere düştüğü anda Kai'nin babası kolunu onun omuzlarına doladı ve kulağına fısıldayabilmek için onu Rose'un önüne çekti. Kai, Zafer'den atlayıp elleri cebinde onların arkasından giderken, seyirciler merdivenlerin etrafında kümelenmiş, veliaht prensi görebilmek için boyunlarını bükmüşlerdi.

Rose, Kai'nin babasına artan bir kızgınlıkla baktı ve başındaki altın banda dikkat etti. Kai, Güneşli Krallık'ın hükümdarı olabilirdi ama bu bölge *onun* çölünün içindeydi ve Eana'nın kraliçesi olarak bundan daha fazla saygıyı hak ediyordu.

Şimdiye kadar bir selam bile almamıştı.

Elini saçlarında gezdirdi, keşke tacımı taksaydım diye düşündü. Ya da en azından kum lekeli elbisesinden başka bir şey. O zaman herkes onun kim olduğunu tam olarak bilirdi.

"Kaşlarını çatmışsın Queenie," dedi arkasından Kai. Kız ona alaycı bir bakış fırlattı. "Beklediğim bu değildi."

"Sonsuz Güneş Işığı Sarayı'na girene kadar bekleyin." Kai'nin yüzünde bir gölge belirdi ve geldiği gibi hızla kayboldu. "Ya da *Shen'in Ebedi Güneş* Sarayı mı demeliydim?"

"Şimdi kim kaşlarını çatıyor?" diye mırıldandı Rose.

Basamakların geri kalanını tırmanırken sessizliğe gömüldüler. Merdiven boşluğunun iki yanı, aralarında yeşim taşından gözleri olan bir böcek, dev bir akrep, kükremenin ortasında kalmış bir ejderha ve arka ayakları üzerinde şaha kalkmış sekiz çöl atının da bulunduğu karmaşık altın heykellerle çevriliydi. Her biri canlanmak üzereymiş gibi görünüyordu ve Rose doğru türden bir sihirle canlanıp canlanamayacaklarını merak etti.

Kai'nin babası merdivenlerin tepesinde durdu ve aşağıdaki kalabalığa doğru döndü. Kolunu kaldırdı ve Shen'inkini de kaldırdı. Shen hâlâ sersemlemiş bir halde şehre bakıyordu, sanki sonunda burada, onların önünde olduğuna inanamıyordu. Bunca yıldan sonra nihayet evinin yolunu bulmuştu.

Kai'nin babası, "Veliaht prensimiz bizi gömüden çıkarmak için dönmekle kalmadı, az önce bana yanındaki kadının Eana kraliçesinden başkası olmadığını da bildirdi," diye duyurdu. "Bizi güneşe geri döndürmek için hoş geldin demeye geldi!"

Ancak o zaman bakışları Rose'un üzerine düştü ve dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. Rose'un önünde eğilmedi. Rose onlara katılmak için ilerlerken kızgınlığını belli etmemeye çalıştı ve son birkaç basamağı alkışlar arasında tırmandı. Sevinçle koşup zıplayan Güneşin Öptüğü Krallık halkına döndü ve onlara kraliçe edasıyla el salladı. Binlerce kişi ona el salladı.

Yan gözle Shen'e baktı. "İyi misin?" Adam kalın kalın yutkundu. "I . . . Bilmiyorum."

Kai altlarındaki basamakta oyalandı. "Evet, Prens? Size tapınan tebaanıza bir şey söylemeyecek misiniz?"

Shen'in gözleri panikten kocaman oldu. Rose'a döndü. "Ne diyeceğim?" "Hiçbir şey," dedi Rose, bir kez daha kontrolü ele aldığı için rahatlamıştı. "Ben yapacağım Burada benim tebaama hitap edin."

Boğazını temizledi. "Selamlar, Güneşin Öptüğü Krallık halkı," diye seslendi. "Benim adım Kraliçe Rose Valhart ve Anadawn Sarayı'ndaki koltuğumdan kraliçe dostum ve ikiz kardeşim Wren adına topraklarımıza hoş geldiniz demek için geldim. Bunca yıl sonra sizi canlı ve iyi bulduğumuz için çok mutluyum. Önümüzdeki günlerde ve haftalarda, bu ülkenin daha iyiye doğru değiştiğini göreceksiniz. Artık Anadawn tahtında cadılar oturuyor ve bizim hükümdarlığımız altında büyü tüm ülkede hoş karşılanıyor."

"Arrow bölgesi hariç," diye araya girdi Kai nefesinin altından.

Rose onu görmezden geldi. "Birlikte atalarımızın eski ihtişamını geri getireceğiz ve sadece burada değil, Eana'nın her yerinde tüm cadıları güneş ışığına geri döndüreceğiz."

Kalabalık tekrar alkışlamaya başladı.

"Teşekkür ederim Kraliçe Rose," dedi Shen'in amcası çenesini eğerek. "Sizi burada, krallığımızda ağırlamak benim için bir onurdur." Rose onun "bizim" kelimesinin üzerinde durduğunu fark etmemişti, sesi öncekinden biraz daha keskindi.

Bileğine bir fiske vurdu ve parmaklarından bir tutam kum düşerken, altın ejderha heykeli ağzını açtı ve gök gürültüsünü andıran bir kükreme çıkardı. Kalabalık tezahüratlar içinde patladı. Saray kapıları arkasından açılırken Rose, Shen'in amcasının bir büyücü ve oldukça yetenekli biri olduğunu fark etti.

Durakladı, Shen'i bekliyordu ama Shen onu geçip amcasının yanına gitti.

"Haydi, Queenie," dedi Kai, kolunu ona dolayarak. "Sana gerçek bir sarayın neye benzediğini gösterme zamanı."

Rose bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Ebedi Günışığı Sarayı, Anadawn'ın köhne ihtişamını gölgede bırakıyordu.

Giriş salonu boyut olarak daha küçüktü ama çok daha abartılıydı. Duvarlar yaldızlanmış ve değerli taşlarla süslenmişti, tavanda ise o güne kadar gördüğü en büyük avizeler asılıydı. Yer karoları pırıl pırıl çöl kuvarsından yapılmıştı, bu da ona sanki nadir bir hazinenin üzerinde yürüyormuş gibi hissettirdi. Baktığı her yerde bir şeyler parlıyor ya da ışıldıyordu. Çöl orkidelerinden oluşan devasa porselen vazolar, daha da fazla çöl hayvanı heykeliyle kaplı giriş yolunu süslüyordu. Büyük salonun ortasında, berrak suyun aynalı bir havuzda toplandığı altın bir fiskiye duruyordu.

Shen hayranlıkla bakmak için durdu.

"Koruyucu'yu takip edenlerin ebedi ateşi olabilir ama çöl krallığı Sonsuzluk Çeşmesi'mizin etrafında kurulmuştur. Uzun zaman önce halkımıza çölün acımasızlığında hayatta kalabilmemiz için verilen pek çok hediyeden biriydi," dedi Shen'in amcası gururla. "Bunca yıldır hiç kurumadı. Suları tüm şehir boyunca akıyor."

Shen elini suyun içinde gezdirerek boncukların parmaklarının arasından kayışını izledi. "Bu çeşmede oynadığımı hatırlıyorum."

Rose daha yakından bakmak için eğildi ve hemen yüzüne su sıçradı. Sudan sıçrayarak uzaklaşırken bir çığlık attı.

Müzikal bir kahkaha yükseldi. "Umarım çeşmeden daha fazlasını hatırlıyordursun, Shen Lo!" Shen'in yaşlarında bir kız çeşmenin etrafında sekerek geldi. Üzerinde şık bir çivit rengi tunik ve ona uygun bir pantolon vardı, beline kadar uzanan siyah saçları iki yeşim iğneyle yüzünden uzaklaştırılmıştı. Onunla birlikte gelen bir rüzgâr, onu bir fırtına olarak işaretledi.

Shen'in amcası sert bir sesle, "Lei Fan, giriş salonunda büyü kullanmadığınızı biliyorsunuz," dedi.

Sırılsıklam saçlarını yüzünden sıyıran Rose'un kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Kimdi bu güzel Lei Fan? Ve Shen'i gördüğü için neden bu kadar mutlu görünüyordu?

"Duygularını gizleme konusunda gerçekten daha iyi olman gerekiyor," dedi Kai, onu yanından dürterek. "O benim küçük kız kardeşim. Shen'in kuzeni. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Rose'un yanakları rahatlamıştı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kai güldü. "Yüzünü gördüm Queenie." Dudaklarını abartılı bir şekilde büktü. "*Boo-hoo-hoo.*"

Shen çeşmeden çıkıp kollarını açarken Rose Kai'ye ters ters baktı. "Lei Fan! Bu gerçekten sen misin?"

"Göz kamaştırıcı güzelliğimi hatırlamıyor musun?" Shen onu kucağına alıp etrafında döndürürken Lei Fan güldü. "Seni özledik, Shen!"

Rose gülümsemeye çalışarak kavuşmalarının kıyısında durdu. Kendini tuhaf hissediyordu, sanki camdan bir baloncuğun dışından, ait olmadığı bir yere, sadece yarı tanıdığı bir insana bakıyormuş gibi. Ama o zaman, Shen Lo'nun da kendisinin sadece yarısını tanıdığını düşündü.

Kuzenini yere bırakırken, "Hepinizi özledim," dedi ve Rose'un kalbi onun sesindeki özlemle sıkıştı. "Çok şey unutmuştum... ama yüzlerinizi hatırlıyorum." Amcasına döndü. "Sesin, Feng Amca." Ve sonra tekrar Lei Fan'a. "Gülüştün, Lei Fan." Kai'ye göz kırptı. "Egon, kuzen." Güldü ve sesi tavana kadar yükseldi. "Bu şehrin sokaklarında bir mücevher böceğinin izini sürmeye çalışarak koştüğümü hatırlıyorum. Ahırdaki atlara gizlice köfte yedirip onları hasta ettiğimi. Bu çeşmede yüzdüğüm için azarlandığımı ..." Sanki bir şey arıyormuş gibi etrafında döndü. "Ve şekerlenmiş meyve kokusu. Bize bakan yaşlı kadının yaptığı türden. Ona 'Büyükanne Lu' derdik..." Sözüünü yarıda kesti, yüzü düştü. "Ona ne oldu?"

"Neden yüzün asık, evlat?" diye bağırdı yeni bir ses. "Öldüğümü mü sandınız?" Yan geçitten yaşlı bir kadın çıktı ve tahta bir bastonla topallayarak onlara doğru geldi. Teni altın sarısı kahverengiydi ve beyaz saçları başının üstünde topuz yapılmıştı. Yüzü bir ceviz kadar kırışıklı ama koyu kahverengi gözleri ıslık ıslık. "Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki?"

"Büyükanne Lu!" diye bağırdı Shen, Rose'un daha önce hiç duymadığı çocuksu bir sevinçle. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım!"

Büyükanne Lu yaklaşırken parmağını salladı. "Shen Lo, seni yaramaz çocuk! Çok uzun zamandır evden uzaktasın."

Bakışlarını Rose'a çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Ama bu arada ne güzel bir kraliyet arkadaşlığı kurmuşsun. Tıpkı annene benziyorsun kızım. Lillith'le yıllar önce bir kez karşılaşmıştım. Zümrüt gibi gözler. Çiçek açmış bir orkide kadar güzel bir gülümseme."

Büyükanne Lu iki elini bastonuna dayadı ve Rose'un önünde eğilmeye çalıştı. Sırtının çatlamasıyla irkildi. "Korkarım yapabileceğimin en iyisi bu," diye söylendi. "Omurgam kalbim kadar genç değil."

"Sorun değil," dedi Rose, onu sakinleştirmek için acele ederek.

"Demek artık bir kraliçesin," dedi Büyükanne Lu. "Bu unvana layık olduğunu kanıtlamanı görmek için sabırsızlanıyorum."

Shen'in dudakları kıvrıldı. "Hâlâ hatırladığım Büyükanne Lu."

Rose gülümseyerek yaşlı kadına çabucak ısındı. "Umarım sizi gururlandırırım. Leydi Lu?"

Büyükanne Lu kıkırdadı. "Ben unvanları sevmem. Bu hanımefendi. Efendim şu. Kral Pompom. Pah! Herkesin yaptığı gibi bana Büyükanne Lu deyin."

Lei Fan göz kırparak, "Burada asıl yetkili olan Büyükanne Lu," dedi. "ocukluğumuzdan beri bize o baktı. Babam tacı sadece gösteriş için takıyor."

Feng kızına ters ters baktı. "Bugün beni baltalamaya kararlı görünüyorsun, Lei Fan."

Lei Fan sırtarak iki sıra inci gibi dişini gösterdi. "Birinin sizi tetikte tutması gerekiyor baba."

"şimdi biri yapacak," dedi Kai nefesinin altından. Feng'in kaşları daha da çatıldı.

Shen onları dinlemiyordu. Çocukluk dadısını kucaklamakla meşguldü. "Büyükanne Lu, tıpkı hatırladığım gibisin. Söylesene, Güneşli Krallık'taki en lezzetli armut şekerlemelerini hâlâ sen mi yapıyorsun?"

Büyükanne Lu gururla kabardı. "Tüm Eana'yı dene evlat. Ve aslına bakarsan, deniyorum! Hadi mutfağa gidelim. şimdi senin için biraz hazırlayabilirim." "ok isterim," dedi Shen hevesle. Feng'e baktı. "Eğer sorun olmazsa

seninle mi, amca?"

"Shen Lo, sen veliaht prensisin!" diye bağırdı Lei Fan. "İstediğin kadar armut şekeri alabilirsin."

Feng boğazını temizledi ve yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "ok fazla yememenizi tavsiye ederim. Bu akşamki karşılama ziyafetiniz için biraz yer ayırın."

Shen sevinç içinde ellerini ırttı. "Daha önce hiç hoş geldin ziyafeti ekmemiştim."

Ben de öyle, diye düşündü Rose, hissettiği burukluktan nefret ederek.

Shen, mutfaklara doğru yola çıktıklarında Büyükanne Lu ile kollarını birleştirdi ve söylediklerini daha iyi duyabilmek için başını onunkine yasladı.

Rose, içinde batan bir hisle onun gidişini izledi.

"Shen!" diye seslendi kendini durduramadan. Omzunun üzerinden baktı ve bir an için onu daha önce hiç görmemiş gibi, burada ne aradığını bilmiyormuş gibi baktı.

Rose boğazını temizledi ve eteğini parmaklarının arasında karıştırdı. Kendisini mutfağa davet etmesini istiyordu, bunun nedeni Eana'daki en iyi armut şekerlemelerini tatmak istemesi değildi, ama daha çok hayatının bu yeni kısmına uyum sağladığını hissetmek istiyordu. Ya da daha doğrusu, bu eski kısma.

"Oh," dedi kaşlarını çatarak. "Lei Fan, Rose'a temizlenmesi için bir oda bulabilir misin? Akşam yemeği için üstünü değiştirmek isteyecektir."

"Evet, bir elbiseye ihtiyacım olacak," dedi Rose, başından beri peşinde olduğu şey buymuş gibi davranarak. "Eğer sakıncası yoksa."

Lei Fan dudaklarını büzerek Rose'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bir kraliçe için uygun bir şeyim var mı bilmiyorum."

Rose sıcak bir gülümsemeyle, "Eğer temiz olursa, bu bir gelişme olacaktır," dedi. Lei Fan sırtarak meydan okudu. "O halde benimle gel, Majesteleri."

29

Wren

Alarik, Wren'i Grinstad Sarayı'ndaki gölden sırlıslıkla ve titreyerek çıkardıktan sonraki gün, tıpkı söz verdiği gibi onu çağırttı. Kahvaltıdan sonra Wren bir kez daha buzlu yeraltı mezarlıklarına doğru yürütüldü. Dağ tepesinde gıcırıyor, tüneller karanlık ve dar bir hal alıp toprağın derinliklerine doğru kıvrılırken hâlâ kar sağanağından kurtulmaya çalışıyordu. Ve sonra Alarik onun önündeydi, ellerini boş bir şekilde arkasına koymuştu. Kral yine siyahlar giymişti, parlak gözleri karanlıkta elmas gibi parlıyordu. Kurtları iki yanında oturmuş, Wren'in yaklaşmasını aynı dikkatle izliyorlardı.

"Soğuk ısırganı var mı?" dedi Alarik selamlayarak.

Wren sıkıca gülümsedi. "Kimin bütün ayak parmaklarına ihtiyacı var ki?" Nadir görülen bir kıkırdamaya teslim oldu. "Geçen geceki hediyemi aldığınıza inanıyorum." "Evet, teşekkür ederim. Hep bir buket ölü fare istemişimdir."

"Ve insanlar benim düşünceli olmadığımı söylüyor." Wren homurdandı. "Nedenini hayal bile edemiyorum."

"Tüylü küçük dostlarımızı yararlı buldunuz mu?" Yine o açlık vardı - o kadar hızlıydı ki Wren neredeyse kaçırıyordu. Alarik umutluydu, hatta umutsuzdu. Bunun işe yaramasını en az Wren kadar çok istiyordu. Belki daha fazla.

Ansel'in cesedine açılan tahta kapının iki yanında duruyorlardı, etrafları

kralın askerleri ve tabii ki hayvanlarıyla çevriliydi.

Wren, Tor'un gölgelerin arasında kaldığını görmeyince rahatladı. Zaten büyü ve başarılı olursa ardından gelecekler hakkında endişelenirken bir de onun onaylamayacağı konusunda endişelenmek istemiyordu. Ya da daha kötüsü, başarısız olursa.

Kral ona bakıyordu.

Wren ona cevap vermeyi unuttuğunu fark etti. "Çok yardımcı oldu," dedi, yatak odasındaki farenin hâlâ canlı ve gelişmekte olduğunu düşünerek. "Yine de biraz daha özgürlüğe hayır demezdim."

"Neden? Kendini yine benim gölümde boğabilesin diye mi?" Wren ona ters ters baktı. "O bir kazaydı."

"Daha fazla özgürlüğe ne ihtiyacın var? Seni iyi beslemiyor muyum?" diye karşı çıktı. "Aşçım size benim yediğim yemeklerin aynısını sunuyor." Pahalı elbisesini ve ardından boynuna bağladığı gösterişli pelerini işaret etti. "Gevra'nın sunduğu en iyi giysileri giymiyor musun?"

"Tıpkı en iyi askerleri tarafından sürekli takip edildiğim gibi." Wren omzunun üzerinde gezinen Inga'yı işaret etti. Göldeki talihsiz olaydan beri çok daha katı davranıyor, Wren'le sohbet etmeyi reddediyor ve başka bir yürüyüşe çıkma önerisine bile karşı çıkıyordu. "Ve beni eğlendirecek hiçbir şey ve hiç kimse olmadan odama kapandım."

Alarik surat asar gibi yaptı. "Sana eşlik etmesi için bir kurt göndereyim mi?" "Kapımın anahtarını tercih ederim."

"Bunu hak etmelisin cadı," dedi elini kapıya dayayarak. "İşte sana bir şans."

Alarik kapıyı açtı ve onun için aralık tutarak içeri adım attı. Cesaretini toplayıp onun ardından içeri girdi ve askerlerle hayvanlarını dışarıda beklemeye bıraktı.

Prens Ansel'in cesedinin bulunduğu oda Wren'in hatırladığından bile daha soğuktu. Kollarını kendine doladı ve omurgasından aşağıya doğru inen ürpertiyle savaştı.

"Bu şekilde olmak zorunda," dedi Alarik onu izleyerek. Dar odada birbirlerine yakın durmak zorunda kalmışlardı. Kolları neredeyse birbirine değiyordu, kralın nefesi aralarındaki havayı ısıtıyordu. "Soğuk vücudunu koruyor."

Wren çenesini eğdi. Bunu biliyordu ama yine de bu durum her şeyin daha da ürkütücü görünmesine neden oluyordu. Duvarda tek bir aplik titreyerek gölgeler oluşturunuyordu.

Ansel'in yüzünde dans ediyordu. Prens sakın görünüyordu... huzurluydu, sanki rahatsız edilmek istemiyordu.

Wren'in parmakları seğirmeye başladı. Boğazındaki korku düğümünü yuttu ve bu anın ürpertici yanlışlığını görmezden gelmeye çalıştı.

"Gerginsin," dedi Alarik. "Hayır, değilim."

"Ellerin titriyor."

Wren ellerini yumruk yaptı. "Ellerime bakmayı kes."

"O zaman acele et ve onlarla bir şeyler yap." Ceketinin içine uzanıp küçük deri bir kese çıkardı ve Ansel'in sol ayağının yanındaki mermer levhanın üzerine koydu. "Bu güneydeki Sundvik Sahili'nden gelen siyah kum."

Wren keseye baktı ama almak için hareket etmedi.

"Senin büyüün için," dedi Alarik. "Gevra'daki en iyi topraktır."

Wren dönüp ona baktı. Kral ondan istediği şeyin derinliğini gerçekten bilmiyordu. Bir tutam kum ve birkaç güzel sözün kardeşinin ruhunu öbür dünyadan çağırıp bedenine geri sokacağını ve bunun basit bir şey olacağını düşünmüştü.

Alarik'in kaşları çatıldı ve yanaklarındaki çukurlar derinleşti. "Doğru türden değil mi? Ben öyle sanıyordum-"

"Bıçağın var mı?" Wren araya girdi. "Ya da kılıcın. O da olur."

Gözlerini kısmıştı. "Beni kendi zindanımda ezip geçmeye mi niyetlisin?"

"Hayır." Wren durakladı. "Yani, bundan kurtulabileceğimi düşünseydim bunu düşünürdüm ..."

"Büyüleyici. Ve senin küçük hayatını kurtarmamdan ancak bir gün sonra."

Wren homurdandı. "İkimiz de biliyoruz ki sana bir borcum olmasaydı beni kendin boğardın."

Bunu inkar etmedi. "Neden bıçak?"

"Çünkü senin toprağın -ne kadar süslü olursa olsun- benden istediğin büyüü yapmak için yeterli değil." Avucunu kaldırarak sivri yarayı gösterdi. "Kan olmalı."

Alarik uzun bir süre onun eline baktı, ifadesi okunamıyordu. "Ne kadar kan?" dedi sonunda.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Wren. Bu kısım üzerinde durmamaya çalışıyordu. Bir fareyi ölümden döndürmek bir başarı sayılabilirdi ama

Bir insan yetiştirmenin maliyeti çok daha yüksek olacaktır. "Ama dışarıdaki kurtlardan birini askere almamız gerekebilir-"

"Hayır." Kelimesi keskindi. "Canavarlara zarar vermeyeceğiz." "Ama-"

"*Hayır* dedim." Dişlerini gösterdi - bir gülümseme değil, bir tehdit. "Gevra'nın hayvanları benim kardeşlerimdir. Onlara zarar verilmeyecek."

Wren tereddüt etti. "Ne kadar kan gerektiğini bilmiyorum ..." "O zaman ğreneceğiz." Alarik tekrar ceketinin içine uzandı. Wren'in kanını ince gümüş bir hançer.

Wren onu almak için hamle yaptı ama o elini geri çekti. "Onu bykannene vermeyi tercih ederim."

"Bu büyü *biraz* güven gerektirecek," dedi Wren. "Tabii burada kardeşinle birlikte donarak lmemizi istemiyorsan."

Alarik hançeri parmakladı. "İtiraf etmeliyim ki kendim için hep daha cesur bir ölüm hayal etmişimdir."

"Bir buz ayısının seni yediğini hayal edebiliyorum," dedi Wren. "Sence kaç ısırik alır? İki, belki ?"

"Eminim hoşuna giderdi," dedi Alarik kayıtsızca.

Wren bakışlarını Prens Ansel'e çevirdi ve onun açık renk kirpiklerinin yanaklarına nasıl rmcekli gölgeler dşrdğine dikkat çekti. "Bunun yanlış gitme ihtimali var. Daha önce hiç bir insanı ölümden diriltmemiştim."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Wren, "Bu iyi bir fikir değil," diye devam etti. Prens Ansel'e baktıkça daha az emin olmaya başlamıştı. Ölümde bulduğu huzuru neden bozuyordu ki? Hem de sırf onu kimsenin gerçekten takdir etmediği, karla kaplı bu cehenneme geri götürmek için? "Yani, ahlaki olarak konuşuyorum."

"Ahlak konusunu bana bırakabilirsiniz."

Ona yan gözle baktı. "nk sen bunun temel taşlarından birisin."

Kral küplere bindi ve kız sonunda, *bir şekilde*, onu gcendirdiğini hissetti. "Ansel'i geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim," dedi sertçe. "Ve bir Gevran tarafından verilen bir söz demirden dökülür. Kolay kolay bozulmaz." Sonra bir duraksadı, dudakları büküldü. "Gerçi Tor Iversen Ansel'i canı pahasına koruma sözünü tutmuş olsaydı, o zaman sen ve ben kendimizi bu çıkmazın içinde bulmazdık."

Wren yere baktı ve önceki gece onu ziyaret ettiğinde Tor'un yüzündeki ıstırabı düşündü. Ansel'in ölümü her düşüncesine musallat olmuştu ama yine de onu kurtardığı için pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu. Tor'un anısı

Bu sözler kalbinin etrafında kıvrılmış, onu çok sıkı sıkıştırıyordu. "O zaman ölmüş olurum."

"Ve Gevra bunun için çok daha iyi olacak," dedi

Alarik. Wren irkilmedi bile. "Kime söz verdin?"

"Kız kardeşim," dedi bir süre sonra. "Öfkesi onu öldürmeden önce Anika'yı gemiye geri bindirip ülkenizden çıkarabilmemin tek yolu buydu."

Wren'in prensesin öfkesini, öfkesinin nasıl bir volkan gibi patladığını hatırlaması için zihnini çok gerilere götürmesine gerek yoktu. Geçen gün Wren'in taht odasında durduğunu görmek bile Anika'yı kudurtmuştu.

"Ama aslında bu çaba Anika'dan çok annem için," diye ekledi sonradan. "Babam öldüğünden beri iyi değil. Ve şimdi de bu ..." Ona bakmadan Ansel'i işaret etti. "Korkarım bu kayıp onun sonu olacak. Ansel onun en sevdiğiydi."

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi Wren.

Bunu bir iğneleme olarak söylememiştir. Aslında, kralın genel iğrençliğine ve korkunç çekicilik eksikliğine rağmen, Alarik'in önemseydiği bazı şeyler olduğunu anlamaya başlamıştı. Savaşın ve kan dökmenin ötesinde şeyler. Ailesine olan sadakati onu bu ana getirmişti; Fovarr Dağları'nın derinliklerinde titriyor, fırsatını bulsa kendisini kılıcıyla ezip geçecek bir cadıya tüm umutlarını bağlıyordu.

"Ansel'i çok uzun zamandır tanı mıyordum," diye devam etti, "ama bana karşı hep nazikti. Bana düşünceli biri gibi geldi. İyi huylu. Nazik."

"Yine o şeyler olacak."

Wren dudağını çiğnedi. "Bu kadar basit olacak mı bilmiyorum."

"Hiçbir büyüklük eylemi asla basit değildir, Wren Greenrock."

Wren kendi taht yolculuğunu, saray duvarlarını nasıl aştığını ve Eana'nın tacını ele geçirmek için kendi kız kardeşini nasıl kaçırdığını düşündü. "Ansel için her şeyi yaparsın," diye mırıldandı kendi kendine. "Tıpkı benim Banba için her şeyi yapacağım gibi."

"Görünüşe göre düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız var." Wren sertçe başını kaldırdı.

"Birbirimize *hiç* benzemiyoruz."

"Şu anda öyleyiz." Alarik hançeri dişlerinin arasına yerleştirdi ve kolunu sıvamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Wren ihtiyatla.

"Güzel bir paltoyu daha mahvetmenin anlamı yok." Hançeri çıkardı ve ucunu avucunun üzerinde gezdirdi. "Kana ihtiyacın var, değil mi?"

Wren'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seninkini kullanmamı mı istiyorsun?"

"Biraz kan dökülmesinden hiç korkmuyorum," dedi. "Ansel benim kardeşim.

Bu benim kurbanım olmalı." Wren gözlerini krala dikti.

O da ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Bilmiyorum." Kaşlarını çatı. "Bu şekilde deneyebiliriz." Alarik'in kanını kullanmak, Oonagh'ın başkalarının kanını büyülerine karıştırarak yaptığı şeye bir adım daha yakın hissettiriyordu. Ama ne de olsa bu kardeşi içindi. Ve o da bunu isteyerek yapıyordu. Belki de bu şekilde daha kolay olurdu.

Alarik hançerin ucunu avucunun içinde sürükledi. Kıpırmızı bir inci tanesi yüzeye çıktı ve parmaklarının arasından aktı. Duyulabilir bir sıçramayla aralarına düştü.

Wren onun elini tuttu ve kendisine doğru çekti. "Boşa harcama," diye tısladı.

"Daha çok var, sizi temin ederim."

Alarik'in elinin beklenmedik sıcaklığı Wren'in ona dokunduğunu fark etmesini sağladı. Ten tene. Ne de olsa Gevran kralı buzdan yapılmamıştı. "Yine de. Onunla dikkatsiz davranmak istemeyiz."

Alarik sırtı. "Yani acı çekmemi istemiyorsun."

"*Büyümün* acı çekmesini istemiyorum," diye açıkladı Wren. "Böylece yüzündeki o rahatsız edici gülümsemeyi silebilirsin."

"Bugün bir ara başlamayı mı planlıyorsun? Yoksa bu sadece elimi tutmak için uydurulmuş bir bahane mi?"

Wren onun elini bıraktı ve parmaklarını pelerinine sildi. "Kendine gel," diye tersledi. "Ve evet, sen konuşmayı keser kesmez başlayacağım."

Kral kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. *Kendini beğenmiş piç*. Wren, Ansel'in üzerine eğildi ve prensin fildişi rengi ceketinin bağcıklarını çözerek altındaki inci gibi parlak teni ortaya çıkardı.

"Daha yakına gel." Alarik'in kanayan avucunu dikkatlice Ansel'in göğsüne yerleştirdi. "Aynen böyle tut."

Alarik bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Gözleri kapalıydı, kaşlarının arasında hafif bir çukur belirmişti. Wren bunun rahatsızlıktan mı yoksa kardeşinin ölü bedenine dokunmaktan mı kaynaklandığını anlayamıyordu ama umursamaz tavrı değişmişti ve şimdi tedirgin görünüyordu... neredeyse gergin.

Elini nazıkçe Alarik'inkinin üzerine koydu. Omuzları birbirine değdi ve Wren ilk kez onun kokusunu aldı. Kışın odun dumanı gibi hafifti. Parmakları karıncalanmaya başladı.

"Nedir o?" diye fısıldadı. "Bu garip sıcaklık."

Wren onu susturdu. "Büyü, seni aptal. Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak."

Gözlerini kapadı, burnundan nefes alıp ağzından verdi. Alarik de onunkine uymak için nefes alış verişini yavaşlattı. Dünyanın geri kalanı, sadece Wren'in büyüü damarlarında kıvılcımlanana ve Alarik'in kanı onu Ansel'in donmuş kalbine doğru yönlendirene kadar yok oldu. Tıpkı dün gece ve ondan önceki gece yaptığı gibi, niyetine odaklandı ve büyüünü sundu. "*Güç için kan, uçuş için kelimelerle ruhunu ışığa geri çağırıyorum.*"

Wren'in sesi odanın her köşesinden yankılanarak ona geri döndü, ardından gelen sessizlikte buzlu su damlıyordu. Yorgunluk duyularının sınırlarını zorluyordu ve oturup soluklanma dürtüsü onu ele geçirdi. Büyünün işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu ama *bir şeyler* oluyordu. Büyüsünün içinden akıp gittiğini hissedebiliyordu.

Bir nefes daha aldı ve sesini yükseltti. "Ansel," diye seslendi. "*Güç için kanla ve uçuş için kelimelerle, ruhunu ışığa geri çağırıyorum.*"

Başı dönmeye başlarken Alarik'in elini bastırdı. Büyüsü ikinci bir kalp atışı gibi zonklayarak yükseldi.

Evet, diye fısıldadı içinden bir ses. *Devam et.*

"*Güç için kanla ve uçuş için kelimelerle, ruhunu ışığa geri çağırıyorum!*" diye bağırdı Wren.

Omuzları şimdi titriyordu, yoksa titreyen Alarik miydi?

İçinden bir inilti sızdı.

Wren ona yaslandı, tıpkı onun da kendisine yaslandığı gibi, ikisi de birbirlerini tuttular. Wren büyüü son bir kez daha çıkarmayı başardı ama kelimeler onu terk ettiğinde son nefesi de gitti. Enerjisinin -büyüsünün- son çekirdeği de onunla birlikte gitti.

Elini geri çekti ve gözlerini açtı. Oda dönüyordu. Alarik boştaki eliyle kendini masaya yaslamış, diğer elini de hâlâ kardeşinin göğsüne bastırıyordu. Gözleri sıkıca kapanmıştı, acı yüzündeki her kası büküyordu. Kanı her yerdeydi, biriken lekeler ateş ışığı gibi parlıyordu.

Wren geriye doğru tökezlerken onun koluna uzandı, oda gittikçe daha hızlı dönüyordu, ta ki hangi yönün yukarı olduğunu bilemeyene kadar.

Alarik başını kaldırdı. "*Wren.*"

Sesi çok uzaktaydı. Wren kendini bir tünelden aşağı düşüyormuş gibi hissetti. Düzgün göremiyor, doğru nefes alamıyordu. Ayağını kaybetti ve Alarik hamle yaparak onu belinden yakaladı. Onu duvara doğru itti ve başını mermer levhaya çarpmasını engellemek için kollarının arasına sıkıştırdı.

Wren konuşmaya çalıştı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Bacakları altından kayıp gidiyordu.

Alarik alnını onun omzuna bastırdı ve birlikte yere yığıldıklarında inledi. Bir yığın halinde yere yığıldılar, karanlık onları içine çekiyordu.

Wren sonsuza dek karanlıkta kaldı, içinde esneyen boşluğu dolduracak bir şey bekledi. Yeni bir nefes. Eski büyü. Herhangi bir şey. Kral onun omzuna yaslandı, başı onunkine değdi, yavaşça damlayan buzlu su onları nazikçe bilinçlerine geri döndürürken göğüsleri mükemmel bir uyum içinde yükselip alçaldı.

Önce Wren uyandı.

Çevresinde bir çift bacak ileri geri sallanıyordu. Sonra bir ses geldi, tanıdıklığıyla unutulmazdı. "Günaydın, çiçeğim!"

Wren başını kaldırdığında Prens Ansel'in mermer levhanın kenarında oturduğunu ve parmaklarını ona doğru salladığını gördü. "Sanırım neredeyse düğün zamanımız geldi!"

30

Gül

Rose, Lei Fan'ı Sonsuz Güneş Işığı Sarayı'nın derinliklerine kadar takip etti. Işık tonozlu koridorları dolduruyor, kuvars karolar üzerinde renk fırıldakları oluşturuyordu. Shen'in kuzeni bir noktada durakladı, yüzünü pencerelere doğru kaldırdı ve bir çiçek gibi ışığı içine çekti.

"Güneşin sıcaklığını özledim," dedi sessizce. "Onu bir daha asla tanıyamayacağımı sanmıştım."

Rose sarayın her odaya, her kuytu köşeye, unutulmuş her köşeye güneş ışığı girecek şekilde tasarlandığını kısa sürede fark etmişti. Onca yıl güneş ışığı olmadan yaşamak berbat bir şey olmalıydı, bu yüzden kenara çekilip Lei Fan'ın tadını çıkarmasına izin verdi.

Kısa bir süre sonra, güneş patlamalarıyla oyulmuş süslü bir kapıya vardılar. Lei Fan Rose'a mahcup bir gülümseme sundu. "Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Bugün ziyaretçi beklemiyordum. Ya da hiç, gerçekten." Durakladı. "Ve kesinlikle bir kraliçe de değil."

Rose onun gülümsemesine karşılık vererek kolundaki çamuru işaret etti. "Elbisemin kusuruna bakmazsanız tabii."

"Anlaştık." Lei Fan kapıyı iterek açtı ve Rose içerideki odaya bakakaldı. Mavi, yeşil ve kırmızı tunikler gelişigüzel bir şekilde yere serilmiş, altın küpeler ve yakut saç tokaları konfeti gibi aralarına saçılmıştı.

Bütün bir duvarı kaplayan gardirolardan daha da fazla giysi dökülüyordu. Geri kalanı nefes kesici duvar resimleriyle süslenmişti; doğuda kızarmış bir çöl gündeğümü, batıda ise kehribar rengi bir günbatımı. Tüm bunların ortasında, serulean ipeklerle örtülü, yapılmamış sayvanlı bir yatak duruyordu. Üzerinde kara bir kedi güneş ışığının altında uzanıyordu. Tek gözünü hafif bir ilgiyle açtı.

Kedi hemen uykusuna geri dönerken Lei Fan, "Bu Gölge," dedi. "İkimiz de kaos içinde geliyoruz."

Rose kibarca, "Merhaba Gölge," dedi ama kedi çoktan horlamaya başlamıştı.

Lei Fan bir rüzgâr gönderdi ve yatak odasından geçerken kıyafet nehrini bir kenara savurdu.

Ah, diye düşündü Rose, onu takip ederken. Bu dağınıklığı açıklıyor.

Lei Fan gardırobu açtı ve bir elbise denizi ortaya döküldü. "Burada yeterince süslü bir şeyler olmalı," diye mırıldandı, ipek ve keten yığını karıştırırken.

"O kadar da seçici değilim," diye yalan söyledi Rose aynaya dönerken.

Yansımasına bakınca yüzünü buruşturdu. Yanakları güneşten yanmıştı ve saçları karmakarışık. Gözlerinin altında biriken koyu halkalar yorgunluğunu ele veriyordu. "Aha!" Lei Fan elinde bir avuç kırmızı ipekle yatak odasına geri döndü. "Bunu dene." Bir diğerine dalmadan önce Rose'a fırlattı.

giysi dağı. "Şimdi, ne giymeliyim?"

Lei Fan elbise üstüne elbise inceleyip atarken, Rose hızla kırmızı ipek elbiseyi giydi. Alışık olduğu yapılı elbiselerin aksine, bu elbise bol ve dökümlü, kolları kabarık ve yakası düşüktü. Kendinden emin bir şekilde elbiseyi çekti. "Bunu doğru mu giyiyorum?"

Lei Fan duraklayıp başını kaldırdı. "Ben bir dahiyim! Kırmızının sana yakışacağını biliyordum."

Akşam yemeği, duvarları sarı kadife çiçekleri ve yaseminlerle süslü sarayın iç avlusunda küçük ve samimi bir ortamda yeniyordu. Çöl yıldızları tepelerinde dans ediyor, ay onları yumuşak gümüş ışıltısıyla aydınlatıyordu.

Bir saat süren banyodan sonra ve şimdi Lei Fan'ın güzel ipek elbisesini giymiş olan Rose nihayet kendini yeniden kendisi gibi hissediyordu. Taze gözler ve berrak bir kafayla odak noktası değişiyordu. Güneş Öpücüğü Krallığı bulunduğu göre, düşünceleri Barron'a ve ülkesinin kalbinde kök salan isyana geri dönüyordu. Ordusunu ne kadar çabuk toplar ve Anadawn'daki güç merkezine ne kadar çabuk dönerse, hepsi o kadar güvende olacaktı.

Rose şimdilik dilini tuttu. Bu gece Shen içindi. Gerisi sonra gelecekti. Rose, Lei Fan ve Büyükanne Lu'nun arasına otururken, suratı oldukça asık görünen Kai ve kusursuz giyimli Feng de karşısındaki koltuklarda oturuyordu. Öğleden sonra Büyükanne Lu ile mutfığa gittiğinden beri görmediği Shen, yeni adaçayı rengi tuniği ve koyu renk pantolonuyla masanın başındaydı. Rose'un hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde, Shen onun gelişini neredeyse hiç fark etmemiş ve kıyafeti hakkında bir kez bile yorum yapmamıştı.

"Masanın başında oturmak biraz garip geliyor," dedi Shen kırırdanarak ve şarabından büyük bir yudum alarak. "Buna alışık değilim."

"Koltuk rahat değil mi?" dedi Feng. "Sen yokken onu senin için sıcak tutuyordum." Kendi şakasına yüksek sesle güldü ve başındaki altın bandı işaret etti. "Sanırım bunu da sana geri vermeliyim."

"Bir zamanlar baban Gao'ya aitti," dedi Büyükanne Lu gülümseyerek. "Ne kadar yakışıklı bir kraldı. Ve ne güzel gülümserdi!"

"En çok onun mizah anlayışını özlüyorum," diyor Feng. "Gao, aile yemeklerinde şarabımı tükürmemi sağlamakta ustaydı. Beni yakalamak için en iyi şakalarını zamanlardı." Kadehine uzanırken kendi kendine kırırdadı. "Bunu özleyeceğimi hiç düşünmezdim ama özlüyorum. Onu her gün özlüyorum."

"O zaman esprilerim üzerinde çalışmam gerekecek," dedi Shen. "Onu gururlandırmak için." Büyükanne Lu uzanıp onun elini okşadı. "Zaten yapıyorsun."

Rose, Shen'e şakalarının zaten komik olduğunu, onu her gün güldürdüğünü söylemek istedi ama an geçiyordu ve kendini garip bir şekilde anın dışında hissediyordu.

"Ve bildiğim bir şey var," diye ekledi Feng. "Kardeşim oğlunun Güneş Yürütücüsü Tacı'nı takmasını isterdi."

Shen başını salladı. "Taca ihtiyacım yok amca. Sadece geri döndüğüm için mutluyum."

"Halkımız seni içinde görmeyi bekliyor olacak," dedi Feng, Kai'yle Rose'un okuyamayacağı kadar hızlı bir bakış alışverişinde bulunarak. "Ne de olsa artık veliaht prens döndüğüne göre seni saklayamayız."

"Başka kimse takmak istemiyorsa, ben gönüllü olurum," diyen Lei Fan bir rüzgâr estirerek tacı babasının başından düşürdü. Onu kaptı ve orantısız bir şekilde kendi başına yerleştirdi. "Eee?" Sırıttı. "Ne düşünüyorsun?"

Büyükanne Lu gözlerini ovuşturdu ve sonra sahte bir şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Karşımda gördüğüm bu yeni kraliçe kim?"

Rose kıkırdadı. "Gerçekten çok çekici."

Shen masanın karşısındaki Rose'a gülümsedi ve Rose'un kalbi göğsünde sıkışmaya başladı. Ama Rose ona öğleden sonrasının nasıl geçtiğini sormadan -ya da yeni tuniğinin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söyleyemeden- Shen'in bakışları onun üzerinden kayarak Lei Fan'a kaydı. "Küçükken saçlarını böyle örerdin," dedi, narin altın sicimlerle sarılmış iki uzun örgüsünü göstererek. "Hâlâ sana yakışıyor."

"Lei Fan, Güneş Yürüteç Tacı bir oyuncak değil," diye araya girdi Feng. "Onu Shen'e ver. Şimdi."

Lei Fan tacı çıkarıp Shen'e uzatırken, "Sadece denemek istedim," diye mırıldandı.

Kai viskiden bir yudum aldı ve Rose'u rahatsız eden bir hevesle masanın üzerinden geçişini izledi.

Shen tacı aldı ve Rose bir an için onu kenara koyacağını sandı ama sonra kendi başına yerleştirdi. Bu manzara karşısında Rose'un içinde bir şeyler kıpırdandı. Bunun kıskançlık mı yoksa korku mu olduğunu bilemiyordu, sadece ince altın bandın Shen'i ait olmadığı bir yere bağladığını ve ona parçası olmadığı bir gelecek sunduğunu düşünüyordu.

"Bir aile yemeği sırasında bunu gerçekten takmam gerekiyor mu?" dedi. "Kendimi biraz gülünç hissediyorum."

Kai viskisini yudumlarken, "Kendi krallığına daha adımını bile atmamış bir prensten daha gülünç olamaz," dedi.

"Ne kadar yakışıklı bir prens," dedi Büyükanne Lu, genişçe gülümseyerek. "Tıpkı babana benziyorsun."

Sonunda Shen Rose'a baktı. "Ee?" dedi, gülümsemesi utangaçtı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sana yakışmış," dedi, Shen'i bir taç içinde gördüğüne hâlâ tam olarak inanamasa da.

"Bu iş hallolduğuna göre açlıktan ölüyorum," dedi Büyükanne Lu, yanından geçen bir hizmetkâra ellerini çırparak. "O tacı tuzlayıp yemeden önce yemeği getirin."

Hizmetçiler birden fazla yemek yerine her şeyi paylaşmaları için dev tabaklarda getirdiler. Kırmızı biberle pişirilmiş bir dağ dolusu yeşillik, kemik suyunda yüzen elle çekilmiş kalın erişte ve zencefil ve soğanla servis edilen buharda pişirilmiş bütün tavuk vardı, hepsi lezzetli kokulu ve dumanı tüten sıcaktı.

Yeşillikler o kadar baharatlıydı ki Rose'un gözlerini yaşarttı. Bir tane daha içmeden önce dilini soğutmak için şarabını yudumladı.

"Senin için çok mu sıcak, Queenie?" Kai bir porsiyon daha alırken sırttı.

Rose etrafına bakınarak, "Lezzetli ama oldukça baharatlı, değil mi?" dedi. Ama başka kimse mücadele ediyor gibi görünmüyordu. Shen ikinci kez yemek için geri dönmüştü bile. "Daha önce hiç böyle bir şey yememiştim."

"Biberlerimizi saray bahçelerinde yetiştiriyoruz," dedi Feng gururla. "Baharatlarını mükemmelleştirmek için yıllarımı harcadım."

"Benim yardımımıla," diye araya girdi Büyükanne Lu. "Herkes uyurken biberlere fısıldıyorum. Benim için güzel ve baharatlı büyüyorlar."

"Rose, Shen'in gözünü tekrar yakalamaya çalışarak, "Son on sekiz yıldır çölün altında yaşarken bir şeyler yetiştirebilmiş olmana hayret ediyorum," dedi.

"Çöldeki her şey gibi Güneşin Öptüğü Krallık'ın da dirençli olduğunu göreceksiniz. Çoğu şeyin gelişemeyeceği yerlerde gelişebilir," dedi Feng biraz savunmacı bir tavırla. "Kendimizden başka kimseye ihtiyacımız yok."

Shen boynundaki yakut yüzükle oynadı. "Seni bulmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Anahtarın bende olduğunu hiç bilmiyordum." Sonra kaşlarını çatı. "Hiçbir şey bilmiyordum."

"Gökyüzümüzü kaybettiğimizde sen çok küçüktün," dedi Büyükanne Lu, tabağına biraz daha erişte doldururken. "Kendini suçlayamazsın."

"Ama ne oldu?" Shen, sanki ona geçmişİ fısıldıyormuş gibi yüzüğün izini sürdü. "Hatırlayamıyorum. Bir an burada ailemle birlikteydim, bir an sonra ise çölde yapayalnızdım."

Büyükanne Lu erişteyi bıraktı ve sandalyesine geri oturdu. "Kral Keir ve Kraliçe Lillith'in öldürölmesinden sonra" -çenesini Rose'a doğru saygıyla eğmek için durakladı- "Anadawn Eana cadılarına karşı savaşa girdi. Cadıların çoğu savaşı memnuniyetle karşıladı. Öfkeliydiler. Valhartların kendilerinden çaldıklarını ve çalmaya devam ettiklerini geri almak istiyorlardı."

Rose, Banba'nın Rathborne'un ordusunun tüm acımasızlığıyla yüzleşmek üzere yürüyüşe geçtiğini, Thea'nın savaşta gözünü kaybettiğini ve o gün ölen sayısız diğer cadıyı düşündü. Kısa bir süre önce Ağlayan Orman'da onların ruhlarını görmüş, kâbuslarında ölüm çığlıklarını duymuştu.

"Ama Lillith'in Savaşı bizim savaşımız değildi," dedi Feng soğuk bir ifadeyle. "Yüzlerce yıl boyunca Valhart soylularının varlığımızdan haberi bile olmadan çölde yaşadık. Kendi yönetim sistemimiz, kendi kralımız ve kraliçemiz vardı. O zamana kadar Eana'dan tamamen ayrılmıştık." Anlamalı bir şekilde Rose'a baktı. Rose onun bakışlarını tuttu. "Willem Rathborne'un savaşçı cadılarımızın gücünü, fırtınalarımızın gücünü, büyücülerimizin çabukluğunu bilmesini istemedik. Her zaman olduğu gibi yalnız kalmak istedik. Bu yüzden savaşa katılmamaya karar verdik."

Shen kılandı. "Diğer cadıları terk mi ettin?" Feng ve Büyükanne Lu'nun arasına baktı. "Ama burada binlercemiz var. Savaşın gidişatını değiştirebilirdik!"

"Ya da diğer herkesle birlikte öldü," dedi Feng.

"Bunu bilemezsin," dedi Shen. Rose'un alev alev bakışlarıyla karşılaştı. -Ve bir kalp atışı için öfkelerinde birleştiler.

"Tıpkı annen gibi konuşuyorsun, Shen Lo," dedi Büyükanne Lu, iç çekerek. "Kraliçe Ai Li cadıların yardım çığlıklarını görmezden gelemezdi. O ve baban ne yapacakları konusunda tartıştılar. *Durmadan*, diye ekleyebilirim. Sonunda kendi başına gitmeye karar verdi. Gördüğüm en güçlü fırtınalardan biriydi. Bir fark yaratabileceğine inanıyordu."

"Peki ya babam?" dedi Shen, yumruklarını masaya vurarak.

"Baban müthiş bir savaşçıydı. Müthiş bir kraldı," dedi Büyükanne Lu, kahverengi gözleri yumuşayarak. "Burada halkıyla birlikte kaldı. Onları korumak için. Krallığı korumak için. Annen gittiğinde, Gao ondan daha önce defalarca yaptığı gibi bizi saklamasını istedi."

"Krallığımız çoktan kumların altına taşındı," dedi Feng, masalın içine geri adım atarak. "Eana'dan ayrı. Anadawn'dan ayrı." Rose'a anlamalı anlamalı baktı, sonra devam etti. "Ama onu gömülü olduğu yerden çıkaracak bir anahtar her zaman vardı." Shen'in boynunda asılı duran yakut yüzüğü işaret etti. "Annen o anahtarı dünyada en çok sevdiği kişiye bıraktı. Düşünebildiği en güvenli yere."

Shen yüzüğü yumruğuyla kavradı, gözleri korku dolu bir ifadeye büründü. Rose masanın öbür ucundaki eline uzanma dürtüsüne kapıldı ama bu onun hikâyesi değildi. Yine cam balonun dışındaydı ve içeri bakıyordu.

"Ama sen onu takip ettin, Shen," dedi Büyükanne Lu nazikçe. "Ve o asla bilmedi. Çölde dolaşıyordun ve anahtar da seninleydi." Elllerine baktı ve Rose onların titrediğini gördü. "Annen savaşta öldükten sonra tek çıkış yolumuz da yok oldu."

Shen gözlerini kapadı ve sanki onun için ağlamamak için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi bir yumruğunu ağzına götürdü.

Büyükanne Lu devam etti. "Baban hem karısını hem de oğlunu savaşta kaybettiğine inanıyordu. Bu keder onun için çok fazlaydı. Kalbi dayanmadan önce kumların altında ancak bir yıl dayanabildi. Annene katılmak için yıldızlara gitti." Başını salladı, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bunca zaman senin de orada olduğunu düşündük. Bu kadar genç bir çocuk çölde tek başına nasıl hayatta kalabilir?"

"Banba beni buldu," dedi Shen uyuşmuş bir halde. "Beni Ortha'ya götürdü." Başını ellerinin arasına aldı, acısı parmakları tarafından bastırılıyordu. "Ve on sekiz yılımı o lanet yakutu boynuma takarak geçirdim."

"Bu senin hatan değil," dedi Rose, sessizliğini onu boğmadan önce bozarak. "Nasıl bilebilirdin ki?"

Kai boğazını temizledi. "Bu biraz *da* onun hatası." "Kai!" diye tersledi Lei Fan.

"Ne? Bu doğru! Eğer annesini kovalamasaydı-" "O daha çocuktuk," diye araya girdi Büyükanne Lu.

"Büyüdü, değil mi? Ve işte burada, Eana'nın kraliçesiyle omuz omuza." Kai boş bardağını Rose'a doğru eğdi. "Bizi aramaya daha erken gelebilirdi. Daha iyi bakabilirdi. Daha sert. Herkes uzun zamandır kayıp olan veliaht prensin, büyük ve utangaç Shen Lo'nun bizi kurtardığını düşünüyor ama kumların içinden çıkıp savaşan, halkımı kurtarmak için karnım ve ciğerlerim dolana kadar çölde pençelerimle ilerleyen benim ve ne teşekkürü alıyorum?" Shen'in sarkık başına kaşlarını çattı. "Kai için süslü bir taç yok."

"Sana uymaz," dedi Lei Fan, bir rüzgâr esintisiyle yeşilliklerini kucağına devirerek. "Kafan çok büyük."

Kai yumruğunu masaya vurdu. "Bu adil değil ve hepiniz bunu biliyorsunuz," diye mırıldandı. "Bunların hiçbirisi adil değil."

Shen başını kaldırdı. "Bunların hiçbirini ben istemedim."

Kai bir kahkaha attı. "Ve yine de anladın kuzen. Her şeyi anladın." "Bu kadar yeter, Kai," dedi Feng sertçe ve Kai kaynatmaya geri döndü sessizlik içinde.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Sonra bir hizmetçi içeri daldı. "Yardım edin!" dedi, kime hitap edeceğini bilemeden Feng ve Shen'in arasına bakarak. "Kapıda uluyan bir kurt var!"

Rose ayağa kalktı. "Bunu görsem iyi olur."

"Ben de seninle geliyorum!" dedi Lei Fan, ayağa fırlayarak. "Daha önce hiç kurt görmedim."

Rose, Shen'in de ayağa kalkmasını bekledi ama Shen, omzunda asılı duran Rose'u görmemiş gibi yaşlı kadına döndü. "Bana daha fazlasını anlat, Büyükanne Lu," dedi. "Bana her şeyi anlat."

31

Wren

Wren Fovarr Dağları'nın tepesinde durmuş, kar fırtınasının onun adını haykırışını dinliyordu. Kanı derisinin altında parlıyor, onu dalgalanan bir güçle dolduruyordu. Bir şarkı gibi içinden fişkırıyor, büyüsünün kıpkırmızı telleri rüzgârın içinden akıp gidiyordu. Karlı sırt boyunca onları kovaladı. Önünde Grinstad Sarayı'nın görkemli kubbesi karanlıkta bir mücevher gibi parlıyordu.

Prensi ebedi uykusundan uyandırdın, dedi rüzgâr tuhaf bir şekilde kendisinininkine benzeyen bir sesle. Sadece daha yaşlı, daha karanlıkmiş. Başka ne yapabilirsin, küçük kuş?

Wren kralın hayvanlarının uzaktan gelen kükremelerini duydu ve büyüsünün cevap olarak kıpırdadığını hissetti.

Dağları paramparça etmek ister misiniz? Aya uçmak ister misiniz?

Wren bir adım daha attı ve neredeyse karda uyuyan bir kurt yavrusunu eziyordu. İstemedi elini kaldırdı. Yumruğunun içinde gümüş parlaklığında bir bıçak parlıyordu. Yaratığa vurmadan önce kendini durdurdu. "Hayır."

Neden olmasın? Rüzgâr kandırdı. Bu hayat almak için. Bu kan sana güç getirecek.

Wren bıçağı saklamaya çalışırken kanla kaplı olduğunu fark etti. Yere baktı, külün tadı dilinde aniden buruklaştı. Yavru yerine ayaklarının dibinde kıvrılmış bir insan vardı. Rose ona baktı, göğsündeki bıçak yarasını tutarken dişlerinin arasından kan sızıyordu. Wren çığlık attı ama kar fırtınası sesi silip süpürdü. Dağ ayaklarının dibinde titredi ve omzunun üzerinden bir yerlerde bir çığ yamaçtan aşağı onlara doğru gürledi. Wren kız kardeşine doğru hamle yaptı ama kar onu çoktan yutmuştu.

Wren'in de üzerinden geçti, bir buz tabakası önce bacaklarının sonra da kalçalarının etrafını sardı. Göğsüne kadar tırmanarak onu dağa kökledi. Nefesi içinde dondu ve kanı damarlarında buza dönüştü. Kirpikleri kabuk bağlarken büyüğü de söndü. Sonra sessizlik, uğuldayan rüzgâr, sadece zihninin unutulmuş bir köşesinden ona fısıldayan o kadim ses kalana kadar yok oldu.

*Laneti kırmak için buzu kır.
Kendini özgür bırakmak için
beni özgür bırak.*

Wren çığlıkların ortasında uyandı ama sıkıntısının sesi sağır edici bir gürültünün içinde kayboldu. Gün doğmak üzereydi ve saraydaki tüm hayvanlar kükrüyordu. Avize sallanıyordu ve yatağının başucundaki su testisi titriyordu. Yataktan fırladı ve pencereye koştu, tam zamanında bir kar yığınının dağdan aşağı kaydığını gördü. Grinstad Sarayı'nın kapılarına çarptı ve bahçeleri çitlerine kadar gömdü.

Ve sonra her şey durgunlaştı.

Wren pencere pervazını kavradı. "*Tıslayan deniz yosunu.*"

Saatler sonra hizmetçi sabah banyosunu yapmak için geldiğinde Wren pencerenin önünde volta atıyordu. "Az önceki de neydi, Klara? Tavan çökecek sandım."

"Bir çığ." Klara sıcak su dolu sürahiyi göğsüne bastırdı, gri gözleri korku doluydu. "Grinstad'da uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı. Kar fırtınası patlatmış olmalı."

"Bugün sarayda yanlış giden başka bir şey var mı?" Wren, bildiği kadarıyla şu anda ölümsüz olan Prens Ansel'i düşünerek aradı.

Klara kaşlarını çatı. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Boş ver," dedi Wren. Belli ki kız prens hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Henüz. "Seni tutmama izin verme."

Klara telaşla banyo odasına girdi. "Banyonu yaptıktan sonra ateşi yakacağımın emin olabilirsiniz."

Birkaç dakika sonra Wren köpüklü banyosuna gömüldü ve sabunlu sıcaklığın kâbusunun tortularını kovalamasına izin verdi. Düşünceleri Prens Ansel'e ve yeni ölümsüz prensin o anda nerede olduğuna döndü. Wren dün sabah zindan odasında donmak üzereyken uyandıktan sonra, Alarik sersemlemiş bir halde ayağa kalkmadan önce Ansel'le -belli ki onun Rose olduğu izlenimine kapılmıştı- sadece kısa bir görüşme yapabilmişti. Kral bir çocuk neşesiyle kardeşinin üzerine atılmış, kollarını Ansel'in boynuna dolamış ve sanki büyüünün her an bozulacağından korkuyormuş gibi onu kendine doğru çekmişti.

Wren o anın gelişmesini tedirginlik ve güvensizlik karışımı bir duyguyla izlemişti. Alarik kardeşini kucaklarken o da Ansel'de doğal olmayan bir şey var mı diye onu inceledi. Ansel'in sırtı alışılmadık derecede sertti, gülümsemesi biraz fazla genişti. Ve tabii bir de Rose'un çok sevdiği sevgilisi olduğunu ve evlenmek üzere olduklarını düşünmesi meselesi vardı. Sanki talihsiz düğünlerini ya da kendisinin öldüğü kısmı hiç hatırlamıyor gibiydi. Ama Wren'in bu endişelerini dile getirme şansı olmadı çünkü ayağa kalkar kalkmaz Alarik orada onlarla birlikte olduğunu hatırladı ve onu hemen gönderdi.

Wren bunun için onu suçlamadı. Duygusuz kayıtsızlık maskesini çıkarmak ve bir kral değil, bir kardeş olmak istiyordu. Ve bunu Wren'in önünde *yapamazdı, yapamazdı*. Wren de onun dediğini yaptı ve karanlıkta onca zamandır bekleyen kralın askerlerinin meraklı bakışları arasında odadan çıktı.

Gerçeğin geri kalanını yutmadan önce onlara *prens hayatta olduğunu* söyledi: *şimdilik*.

Daha sonra, Wren yatak odasına döndüğünde, küçük pencereyi açtı ve ciğerleri ağrıyana kadar öğürerek ve defalarca kusarak bir göbek dolusu kül kustu. Bacakları iflas ettiğinde yatağa sürünerek girmiş ve o ana kadar kabuslarla boğuşarak uyumuştı. Yorgunluk hâlâ duyularının sınırlarında dolaşıyordu ve midesindeki garip boşluk hâlâ duruyordu. Sanki biri göğüs kafesinin içinden uzanıp organlarından bir avuç koparmış gibi hissediyordu.

Wren banyodan sonra aynada kendini inceledi, Alarik'le buzlu yeraltı mezarlarında yaptıklarına dair bir kanıt aradı ama gözlerinin altındaki birkaç gri leke dışında aynı görünüyordu. O

Saçlarını taradı ve biraz yüz kremi sürdü, yanaklarına renk vermesi için çimdikledi. Gardırobun önüne geçti ve önünde yatan ölü fareyi görünce donakaldı.

"Kahretsin." Küçük mucizesi yine ölmüştü. Wren zavallı yaratığı yerden aldı ve ateşe attı. Gardırobunu karıştırırken Prens Ansel'i düşünmemeye çalıştı. Eğer o da faresiyle aynı kaderi paylaşmış olsaydı, Alarik'in kapısına dayanıp yeniden yapmasını isteyeceğinden emindi. Ya da kafasını bir tepsiye koyardı. Ama Grinstad'ın dördüncü katı sessizdi.

Wren koyu mavi, dökümlü etekli bir elbise seçti ve onu başının üzerinden geçirip belinden bağladı. Ateş odayı hızla ısıtıyordu ve Ansel'le ilgili tüm bu endişeler ensesini terletiyordu. Avuç içleri de.

Pencereyi açtı, kilometrelerce uzanan sivri tepelere ve karla kaplı vadilere bakarken keskin dağ havasını ciğerlerine çekti. Fildişi gökyüzünde tek bir siyah kuş süzülüyordu. Gittikçe yaklaştı, gümüş göğsü sabah güneşinde Wren'i neredeyse kör ediyordu.

Pencere pervazına konmadan önce bunun bir sığırcık olduğunu biliyordu ama bu onu geri çekilmekten alıkoymadı. "Çürüyen sazan! Ne yapıyorsun burada?"

Aniden kapıya vurulunca irkildi. Inga kafasını içeri uzatıp bir kart salladı. "Sizin için, Majesteleri."

Wren neredeyse koşarak odanın öbür ucuna gidip mektubu ondan kaptı. Okurken gözleri fal taşı gibi açıldı. *Anika*'dan gelen bir kahvaltı davetiyesiydi. Prens Ansel'den haberi var mıydı? Wren'i ona şahsen teşekkür etmek için aşağıya mı davet etmişti? Yoksa başka bir şeyler mi oluyordu? Wren pencere pervazındaki yıldız ağacına baktı ve yutkundu. Sabah yemeğini sert mizaçlı Gevran prensesiyle paylaşma fikri pek hoşuna gitmemişti ama Anika'nın öngörülemez öfkesini, düşüncelerinin fazlasıyla gürültülü olduğu bu dört duvarın sonsuz monotonluğuna tercih ederdi. Bunun yanı sıra, Prens Ansel'den haber almak için yanıp tutuşuyordu.

Ayakkabılarını giyip koridora çıktı ve Inga'nın yemek odasına doğru ilerlemesine izin verdi. Burası, Grinstad'ın bahçelerine bakan, tabandan tavana pencereleri olan uzun ve dar bir odaydı; kış böğürtlen çalışanlarıyla çevrili etkileyici bir avlu, şimşir çitlerden oluşan bir labirent ve Wren'in neredeyse ölümüne neden olan donmuş göleti içeriyordu. Bu sabahki çığ sayesinde her yer taze bir kar yığınıyla kaplanmıştı.

"Ne kadar da hızlıydı," dedi tanıdık bir alaycı ses. "Buraya bu kadar hızlı gelebilmek için kendini merdivenlerden aşağı atmış olmalısın. Arkadaş için gerçekten bu kadar çaresiz misin?"

Anika buzlu camdan bir masanın ucunda oturuyordu. Kıpırmızı saçları, elmacık kemiklerinin daha da sert görünmesini sağlayan ustalıklı bir topuzla yüzünden uzaklaştırılmıştı. Kıvrımlarını saran siyah bir elbise giymişti ve Eana'ya gelirken yanında getirdiği evcil tilkisi boynuna dolanmıştı. Ancak Wren'in dikkatini çeken prensesin alışılmadık atkısı değildi. Onun yanındaki sandalyede oturan kişiydi.

"Celeste?" Bu isim bir küfür gibi çıkmıştı. "Burada ne işin var senin?"

Celeste kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşını selamlamak için pek de iyi bir yol değil, değil mi?"

Bu mu?"

Wren ne olduğunu anlamaya çalışarak aralarına baktı. devam ediyordu. Celeste'in beklenmedik varlığı Wren'in pencere pervazındaki yıldız kuşunu kesinlikle açıklıyordu ama bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyordu.

"Sanırım Celeste senin için endişelenmiştir," diye yanıtladı Anika. "Kardeşinin ticaret gemisiyle denize açıldı ve uğrayıp bir merhaba demeye karar verdi. Beni özlediğini söyledi ve bunun doğru olduğuna emin olsam da -ne de olsa bir zevkti- sanırım gerçekten de seni öldürmediğimizden emin olmak istedi." Celeste'e sırtıttı. "Sana onun iyi olduğunu söylemiştim."

"Gördüğüm kadarıyla," dedi Celeste, Wren'i değerlendiriyordu, şüphesiz yaralanma izleri arıyordu. "Ve iyi de giyinmiş."

Wren, "Sürekli rahatsız etmeme rağmen bana hiç pantolon vermediler," dedi.

Anika dudak büktü. "Zavallı küçük kraliçe." Evcil tilkisi başını kaldırdı ve minik dişlerini ona doğru gösterdi.

Wren ikisine de ters ters baktı. "Yani Celeste'i buraya davet ettiniz, sanki tüm Eanalılardan nefret ettiğinizi açıkça belirtmemişsiniz gibi, sonra da onunla bu süslü kahvaltıyı yapmaya mı karar verdiniz?" Wren masanın üzerinde, bir sürahi akçaagaç şurubu ve bir kase dolusu böğürtlenin yanında duran krep yığınının işaret etti. Bir tabak dolusu pastırma, sosis ve kızarmış yumurta da vardı. "Ne bileyim, onu dördüncü kattaki bir odaya atıp, dışarıya da bir asker gönderip orada mahsur kalmasını sağlamak yerine."

Anika bir sırtlan gibi güldü. "Cehaletiniz çok komik. Gördüğünüz gibi, siz ve Leydi Celeste Pegasi arasında çok *önemli* bir fark var."

Wren, Celeste'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Bir dilim pastırmayı kemirirken, "Anlat bakalım," dedi.

"Kardeşimi Celeste öldürmedi."

Wren'in iştahı kesildi. Pastırmayı yere bıraktı. "Kardeşini ben öldürmedim, Anika."

"*Ve çok eğlenceli biri,*" diye devam etti Anika, sanki onu duymamış gibi. "Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum."

Celeste bir yığın krepin üzerinden Wren'e sırttı. "İnsanlar üzerinde böyle bir etki bırakma eğilimindeyim."

Wren dikkatle, "Ben değil," dedi.

"Çünkü aptalca şeyler yapmak gibi kötü bir alışkanlığın var. Ve sonunda seni azarlamak zorunda kalan ben **o l u y o r u m .**"

Wren kollarını kavuşturdu. "Bu yüzden mi buraya geldin? *Azarlamak* için mi?

Ben mi?"

Celeste masanın üzerindeki bir kırıntıyı karıştırdı. "Tabii ki hayır. Anika'yla kahvaltı etmeye geldim. Bir de seni kontrol etmek için sanırım. Seni buraya bize katılman için davet etmek Anika'nın fikriydi."

Wren Celeste'i artık yalan söylediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu. Burnundaki kırıksıklık gerçek hislerine ihanet ediyordu. Wren için endişeleniyordu.

-Hatta eskisinden de fazla.

Celeste bir krep almak için uzandı. "Ee Wren, seni son gördüğümünden beri neler yapıyorsun?"

"Oh, biraz bundan. Biraz da ondan. Hiç saatlerce kar yağışını izlediniz mi? Son derece sıkıcıdır."

"Alarik'le bir anlaşma yaptım," diye ekledi Anika. "Başta buna karşıydım ama beni ona bir kurtuluş şansı vermeye ikna etti." Wren prensese yan gözle baktı ve onun rahatlığından Ansel'den henüz haberi olmadığını tahmin etti. Ne kadar tuhaf.

"Oh?" Celeste ağzına bir çilek attı. "Ne tür bir anlaşma?"

Anika Wren'i tehlikeli bir bölgeye itmişti. Celeste'e büyüden bahsetmenin hiçbir yararı olamazdı. Wren belli belirsiz, "Alarik Banba'yı serbest bırakmayı kabul etti," dedi. "Sadece önce ona bir görevde yardım etmem gerekiyor."

Celeste çatalını yere bıraktı. "Ne tür bir görev?"

Wren boğazını temizledi.

"Devam et," diye iğneledi Anika. "Yoksa bu onuru bana mı bırakmak istersin?"

Wren ona alaycı bir bakış fırlattı. Tam cevap vermek üzereydi ki yemek odasının kapısı açıldı ve Prens Ansel onu zahmetten kurtararak içeri daldı. "Günaydın! Akçaağaç şurubunun tatlı kokusunu mu alıyorum? Ah! Sevgili kardeşim, görüyorum ki müstakbel gelinimle kahvaltı ediyorsun." Genişçe sırttı, Wren kafasındaki tüm dişleri görene kadar dudakları gerildi ve gerildi. "Bence siz ikiniz çok iyi arkadaş olacaksınız."

Anika çığlık attı.

Tilki tısladı.

Celeste ayağa fırladı ve elindeki tereyağı bıçağını salladı. "Bu tür bir görev," dedi Wren, sandalyesine çökerek.

32

Gül

Rose'un ayak sesleri Ellendale'in terk edilmiş sokaklarında koşarken karanlıkta yankılanıyordu. Alevler topuklarını yalıyor, oklar kulaklarının dibinden ısıklık çalarak geçiyordu. Barron'un ona seslendiğini duyabiliyordu. *Geri dön, küçük cadı. Çürümüş kalbin için özel bir okum var.*

Hava Rose'un etrafında patladı. Kaldırım taşlarından ateş yükseldi ve ona doğru fırladı. Ayağı takıldı ama düştüğünde dizleri karla buluştu. Ani bir soğukluk şoku içine işledi. Başını kaldırıp dönen kar fırtınasının içine baktığında kız kardeşinin karşısında durduğunu gördü.

Wren, diye bağırdı Rose, kabaran bir rahatlamayla. Tanrıya şükür buradasın.

Ama Wren cevap vermedi. Elindeki hançeri kaldırıp Rose'un kalbine doğru indirirken gülümsedi.

Rose boğazında düğümlenen bir çığlıkla uyandı. Nefes nefese komodinin üzerindeki su sürahisine uzandı. Kız kardeşinin kalbine saplanan bıçağın görüntüsünü ve Gevra'nın karla kaplı vahşi doğasında Wren'in Oonagh'a dönüştüğü ve ikizlerin lanetinin kız kardeşinde yeni bir hayat bulacağı korkusunun yavaş yavaş filizlenmesini gidermeye çalışarak suyu içti.

Kes şunu, diye azarladı Rose kendini. Bu sadece bir rüyaydı.

Ve o kahin değildi. Şükürler olsun.

Duvardaki saate hızlıca bir göz attığında sadece yirmi dakikadır uyuduğunu gördü. Uyuyakalmayı başarmış olmasına şaşırmişti.

Rose'un huzursuzluğunun kendisine tahsis edilen ve son derece lüks olan yatak odasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Yatak yastıklarla doluydu ve çöl esintisinde sallanan kehribar ve altın rengi ipeklerle örtülüydü. Lei Fan ona yumuşak keten pijamalarını ödünç vermişti ve Elske yatağının ayak ucunda uyukluyor, çarşafı ısıtıyordu. Saat neredeyse gece yarısıydı ve Ebedi Güneş Işığı Sarayı sessizlik içinde çürüyordu. Yine de Rose bir türlü sakinleşemiyordu.

Shen yemekten sonra onu kontrol etmeye gelmemiştir. Rose geleceğinden o kadar emindi ki elbisesini saatlerce çıkarmadı. Makyaj masasında onu beklerken saçlarını taramıştı. Sonra masada. Pencere kenarındaki koltukta. Odasında volta atmış, dakikaların saatlere dönüşmesini izlemişti ama hâlâ hiçbir şey yoktu. Onun ilgisine ne kadar alıştığını fark etmemişti. Anadawn'dayken Shen her zaman yanındaydı; bahçe yürüyüşlerinde ona eşlik ediyor, kütüphanede yanında okuması için bir kitap getiriyor, nasıl olduğunu soruyor, ona iltifat ediyor, ihtiyaç duyduğu her an destek sunuyordu.

Rose yatağında uzanıp tavana bakarken, onu hafife aldığı için kendini azarladı. Geleceğinde ona bir yer açmak konusunda o kadar isteksiz davranmıştı ki, şimdi burada, onun krallığında, onun için açıkça bir yerin olmadığı yerdeydi.

Ama belki de böylesi daha iyiydi. Bir oğlanın peşinde ne işi vardı ki zaten? Düşünmesi gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Wren ve Banba'yı Gevra'dan eve götürmek gibi (çünkü kız kardeşinin boyundan büyük işlere kalkıştığı açıktı). Ve Oklarla uğraşmak (Rose'un başlangıçta düşündüğünden çok daha büyük bir sorun olduklarını kanıtlıyorlardı). Ve yıldızlar aşkına tüm Eana'yı yönetmek! Meşgul bir kadındı. O bir *krallıçeydi*. Aşık bir sütçü kız değil. Anadawn'a ne kadar çabuk dönerse o kadar iyiydi.

Kapısı çalındı.

Rose dimdik oturdu. "Kim o?"

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Shen hâlâ akşam yemeği kıyafetlerini giymiş olarak içeri girdi. "Hâlâ ayakta olmanı umuyordum."

"Sadece uykuya dalıyordum," diye yalan söyledi Rose.

Shen kapıyı arkasından kapattı ve Rose sonunda bir yatak odasında yalnız olduklarını fark edince ağzı kurudu. Meraktan uzak

gözler. Burada hiç kahin yoktu. Kai de yok.

Sadece Rose ve Shen.

Yatağının ayakucunda kıvrılmış uyuyan kurda baktı. Bunu *neredeyse tek* başına yaptı.

Shen bir an için ona baktı. "Bu yatak içinde kaybolabileceğin kadar büyük."

"Bu sana Anadawn'da beni yatağımdan çaldığın zamanı mı hatırlatıyor?" dedi Rose, gülümsemesini bastırarak. "Aklına bir şey gelmesin."

Shen ona doğru gelirken başını salladı. "Bir sürü fikrim var ama seni o yataktan çalmak bunlardan biri değil."

Rose öfkeyle kızardı. Battaniyeyi daha **y u k a r ı** çekerek soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Nasılsın? Bugün ..."

"Çok fazla." Shen yatağı işaret etti. "Oturabilir miyim?" "Elbette," dedi Shen, yanındaki boşluğu okşayarak.

Otururken bir elini saçlarında gezdirdi. Artık altın bandını takmıyordu ve nedenini bilmesede Rose rahatlamış hissetti. "Bunların gerçek olduğuna inanmak çok zor," diye itiraf etti. "Bunun bir rüya olduğunu ve her an Thornhaven'ın dışındaki o ormanda uyanacağımı düşünüp duruyorum. Kendimi Bilmiyorum..."

"Ne?" dedi Rose, adamın yüzündeki acıyı okuyarak.

Sertçe nefes aldı. "Herkesin bu kadar uzun süre burada mahsur kalması benim suçummuş gibi hissetmeyi bırakamıyorum. Bunu çözmeliydim Rose. Bir şeyler yapmalıydım."

"Sen bir çocuktun, Shen. Kendini suçlayamazsın. Önemli olan onları şimdi bulmuş olman. Onları kurtardın."

Shen başını salladı. "Yine de o yılları asla geri alamayacağım. Burada ailemle birlikte geçirebileceğim yıllar. Onlar da geri alamayacak." Elllerine baktı. "Ve hepsi de bu konuda çok nazik davranıyorlar. Akşamı kâğıt oynayarak geçirdik. Feng, babam ve onun bizim yaşlarımızdayken yaşadıkları komik hikâyeleri paylaştı. Ve bu iyi hissettirdi. *Normal* hissettirdi." Rose yüzünün düşmesini engellemeye çalıştı ama Shen'in onu davet etmeyi akıl edememiş olması onu yaralamıştı. "Kai orada burada birkaç laf attı ama sanırım bu da normal hissettirdi," diye devam etti. "Ve dürüst olmak gerekirse, memnunum. Bana birdenbire ... gibi davranmaya başlasaydı sanırım daha çok rahatsız olurdum." Sözüünü yarıda kesti.

"Bir prens gibi mi?"

Shen biraz hayıflanarak güldü. "Bana hâlâ çok tuhaf geliyor. Böyle bir unvanla ne yapmam gerektiğini bile bilmiyorum." Gözleri parlayarak ona baktı. "Sanırım sonunda senin ve Wren'in her zaman nasıl hissettiğinizi biraz olsun anlayabiliyorum."

Rose uzanıp onun elini kendi elinin içine aldı. "Merak etme. Hepimiz Anadawn'daki evimize döndüğümüzde, bunu birlikte çözeceğiz."

Shen başını eğdi. "Rose," dedi nazıkçe, "ben geldim."

Rose içinde bir yerlerde onun bunu söyleyeceğinden korkmuştu ama bu sözleri yüksek sesle duymak üzerine soğuk su dökülmesi gibiydi.

"Tabii ki burası sizin eviniz," dedi hemen. "Ya da en azından bir tanesi. İstedğin sıklıkta ziyaret edebileceğin bir yer. Ama Anadawn'dan çok uzakta. Ve orada yapmamız gereken çok şey var. Barron ve Oklar yeni bir yer edinmeden önce onlara karşı strateji geliştirmeliyiz ve Wren'in Gevra'dan tek parça halinde dönmesini sağlamalıyız." Zorla bir kahkaha attı. "Onun ne kadar pervasız olabileceğini biliyorsun."

Shen gülmüyordu. Yatağın üzerinde birbirine dolanmış ellerine bakıyordu. "Bunların hepsini yapmalısın Rose. Bana pek çok kez hatırlattığın gibi, sen Eana'nın kraliçesisin." Parmaklarını onunkilerden ayırdı ve Rose'un kalbini parçalayacak kadar hüzünlü bir gülümseme takındı. "Sonsuza kadar seninle gizlice dolaşamam. Hiçbir zaman kaderinin bir parçası olamayacağımı biliyorum. Ve bu iyi, çünkü şimdi nihayet kendiminkini anlıyorum. Artık burada olmam gerekiyor. Burası ait olduğum yer."

Sen bana aitsin, diye düşündü Rose ama bu sözleri yüksek sesle söylememek için kendini zor tuttu. Gözleri diken diken oldu ve başka tarafa baktı.

Shen parmaklarını onun yanağına dokundurdu. "Bensiz de iyi olacaksın. Sen bildiğinden daha güçlüsün, unuttun mu?"

Rose'un nefesi kesildi. Onun dokunuşuna doğru eğildi. Etraflarındaki dünya kayboldu, sadece ikisi yatağında yalnızdı, Shen'in eli yüzünü okşuyordu, nefesleri birbirine karışıyordu, dudakları birbirine değmek üzereydi.

"Sana yanımda ihtiyacım var Shen," diye fısıldadı. Ve bunu kalbinin her köşesinden yüzlerce farklı şekilde kastediyordu. Dudaklarını üzerinde hissetmeyi bekleyerek gözlerini kapattı.

Shen geri çekildi. "Yapamam Rose. Üzgünüm."

Gözlerini kırıştıtarak açtı, adamın gözlerinde kaynayan pişmanlığı görünce yanakları şiddetle kızardı.

Toparlayabildiği kadar ağırbaşlılıkla ondan uzaklaştı. "Demek istediğim, Oklar konusunda yardımınıza ihtiyacım olacak," dedi,

boğazını temizleyerek. "Güneş öpücülü cadılardan herhangi birini memnuniyetle karşılarım ama savaşçılar, malum sebeplerden ötürü benim için özellikle ilgi çekici." Pratik bir gülümseme takındı. "Anadawn askerleriyle cadıları bir araya getirmek ve tüm ülkeyi güçlendirmek için harika bir yol olacak, öyle değil mi? Ve tabii ki Barron gelişmiş ordumuzun etkileyici gücünü görünce hemen geri çekilecektir. Şu anda sadece bir aptal bize karşı harekete geçer."

Shen'in kaşları daha da çatıldı. "Bu krallığın halkı on sekiz yıldır ilk kez güneşi gördü. Burada bugüne kadar gökyüzünü hiç görmemiş çocuklar var. Onları aceleyle savaşa sokamam."

"Ama bana yardım edeceklerini söylemiştin," dedi Rose, iki gün önceki konuşmalarını, Ellendale'in dışındaki nehir kenarında birbirlerine verdikleri sözleri hatırlayarak. Şimdi sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. "Bize yardım edeceklerini söylemiştin."

"Bu gece Büyükanne Lu'yu duymadın mı? Annem kendisinin olmayan bir savaşta savaşırken öldü."

Rose sesini kontrol altında tutmaya çalışarak, "Annen bir cadıydı," dedi. "Cadı arkadaşlarını savunmak istedi. Tıpkı şimdi onları Oklardan korumama yardım etmen için sana ihtiyacım olduğu gibi."

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Eğer kalsaydı, krallık kaybedilmeyecekti. Ölmeyecekti. Anlamıyor musunuz? Babam krallığımızı savaştan korumak için burayı sakladı."

"Ama artık prens sensin," dedi Rose umutsuzca. "Herkes seni dinleyecek."

"Onları dövüştürmeyeceğim Rose."

Rose ayağa kalkan Shen'i tersledi. "Yani öylece oturup Edgar Barron'un Anadawn'a karşı bir ordu kurmasına izin mi vereceksin? Beni ve Wren'i umursamıyor musun?" dedi ve yorganı üzerinden atarak. "Ortha cadılarını mı? Kendi ülken hakkında?"

Shen odanın içinde volta attı. "Elbette umurumda. Ama tüm bunları çözmek için zamana ihtiyacım var. Artık o kadar basit değil. Ben bir liderim. Krallığım için en iyisinin ne olduğunu düşünmek zorundayım.

Bunu herkesten çok sizin anlamanız gerekir." Rose dişlerini sıkarak, "Benim *anladığım*, senin krallığının *benim* çölümde olduğu, Shen," dedi.

"Anladığım kadarıyla kraliçeniz olarak ben sadakat yemini istiyor."

Shen volta atmayı bıraktı. "Ve sana *arkadaşın* olarak söylüyorum" - durakladı, kelime aralarında bir gök gürültüsü gibi yükseldi- "benim

burada."

Rose incinmiş duygularını bir kenara bıraktı. Yaşadıkları onca şeyden sonra, bu sözün onu en çok inciteceğini biliyordu. "Anadawn'ın Güneş Öpücüğü Krallığı'nın desteğine ihtiyacı var, Shen. Bu bir rica değil. Bu bir emir." Bu sözleri söyler söylemez pişman oldu ama geri alamazdı. Duruşunu belirlemişti. Şimdi buna sadık kalması gerekiyordu.

Shen'in gözleri parladı. "Ben sana hesap vermem Rose. Krallığım da öyle. Feng bana uzun zaman önce atalarımız arasında imzalanan bir anlaşmadan bahsetti. Bize egemenlik veren bir anlaşma. Kendi kararlarımı vermeme izin veren bir anlaşma."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Rose öfkeyle. "Böyle bir anlaşmayı hiç duymadım."

"Benimle tanışana kadar bu krallığı hiç duymamıştın," diye hatırlattı Shen ona. "Belki de bilmediğin bazı şeyler vardır."

"Haksızlık ediyorsun," diye tersledi Rose.

"Sen de bencilce davranıyorsun," diye karşılık verdi. "Bu krallık sana ait değil. Ben de öyle."

Rose vurulmuş gibi hissederek geriye doğru savruldu. Shen kapıyı öyle bir çarparak dışarı çıktı ki Elske bir hırıltıyla uyandı. Ayak seslerinin yankısı nihayet kaybolduğunda Rose yüzünü yastığına gömdü ve ağlamaya başladı.

Sabah olduğunda Rose kararlıydı. Eve dönüyordu. Buraya yapmak için geldiği şeyi yapmıştı ve Eana'da isyan kıpırdanırken, Anadawn'dan uzakta geçirdiği her dakika değerliydi. Haince. Lekeli elbisesini tekrar giydi, aynası ve saç fırçasıyla birlikte çantasını hazırladı ve Elske'yle birlikte yola çıkmaya hazırlandı.

Yolculuk için Fırtına'yı alacaktı. Shen, Sunkissed Krallığı'nın gücünü olmasa bile en azından atını ona ödünç verebilirdi. *Onun* krallığı, diye hatırlattı kendine. Uzun zaman önce yapılan ve daha önce hiç görmediği bir anlaşmaya göre Shen Lo ona hiçbir şey borçlu değildi. Sadakatini değil. Ne de kalbini. Kendininkini vermekle ne büyük bir aptallık etmişti.

Elske, Rose sarayın güneşten kavrulan koridorlarında ilerlerken onun yanından ayrılmıyordu.

Lei Fan'ın yatak odasının kapısı o geçerken gıcırdayarak açıldı ve üzerinde parlak sarı pijamalarıyla Fırtına dışarı çıktı. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim," dedi Rose, Gölge Lei Fan'ın odasından çıkıp onun bacağına sürtünürken.

Lei Fan kollarını iki yana açtı ve başını arkaya yatırdı. "Güneşi olabildiğince içime çekmek istiyorum," dedi. "Ne kadar muhteşem bir his olduğunu unutmuşum." Shadow da aynı fikirdeymiş gibi sırt üstü yuvarlandı ve sabah güneşinin tadını çıkarırken memnuniyetle miyavladı. Elske'nin onu rahatsız etmediği açıktı; o da kediye meraklı bir bakış atmakla yetindi.

Rose güneş ışığının Lei Fan'ın yüzünde dans edişini izlerken, fırtına ve krallığın geri kalanı için değişen şeyin büyüklüğünü bir kez daha kavradı.

"Gerçek güneşi yeniden hissedebildiğine sevindim," dedi. "Senin, kedinin ve krallığın adına mutluyum. Ve"-sesi bir anlığına takıldı-"ve Shen için." Boğazını temizledi. "Ama Anadawn'da ilgilenmem gereken acil meseleler var. Lütfen babanıza misafirperverliği için teşekkür edin. Gerçekten yola çıkmalıyım."

Lei Fan'ın gözleri büyüdü. "Gidiyor musun? Şimdi mi? Ama sen daha yeni geldin!" Rose ters bir şekilde gülümsedi. "Görev çağırıyor."

"Ama daha şehri doğru dürüst görmediniz bile!" diye bağırdı Lei Fan. "Ve bu gece Dans Eden Güneş Festivali var! En azından bunun için kalmalısın."

"Bu festivali hiç duymadım. ." dedi Rose, kendine rağmen merakla. "Ama korkarım bunun bir önemi yok. Ülkemin bana ihtiyacı var."

Lei Fan yüzünü buruşturdu. "Shen bana o iğrenç Barron ve Oklarından bahsetti."

Rose şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Biz yakınız," dedi Lei Fan. "Shen bana güvenebileceğini biliyor."

Rose içtenlikle, "Korkarım ülkemi istila etmeden önce geri dönmem gereken şey o Oklar meselesi," dedi. "Shen'de, bu yerde bir müttefik bulabileceğimi düşünmüştüm ama onun akli başka şeylerde."

"Muhtemelen bu geceki tören için endişeleniyordur," dedi Lei Fan bilerek. "Bu da senin biraz daha kalman için bir sebep! Bu yılın en büyüğü festivali. Ve artık gökyüzümüzü geri aldığımıza göre, *nihayet* kutlayabiliriz. Lütfen böyle buruk bir şekilde ayrılmayın Kraliçe Rose. Kuzenimin bundan nefret edeceğini biliyorum."

Rose çantasının askısıyla oynadı. Biraz daha kalırsa Shen'le tekrar konuşma fırsatı bulabilirlerdi. Ne kadar kızgın olsa da dünün Shen için çok zor *geçtiğini* biliyordu. İkisi de istemedikleri şeyler söylemişlerdi. Belki bugün farklı hissedecekti. Daha fazla davran

Tanıdığı Shen gibi. Ayrıca, veda etmeden ayrılmak son derece kabaydı.

"Bir gece daha kal," diye yalvardı Lei Fan. "Dans etmekten çok yorulmadıysan yarın gidebilirsin. Pişman olmayacaksın, söz veriyorum."

Rose kırışmış elbisesine baktı. "Bana başka bir elbise ödünç verebilir misiniz?"

Lei Fan bir rüzgâr estirerek yatak odasının kapısını ardına kadar açtı ve koridora fırlamadan önce sinirli bir miyavlama sesi çıkaran Shadow'u ürküttü. "Mağazama girin."

Rose sayısız endişesini bir kenara bırakmadan önce Thea'ya bir mektup göndererek Kraliçe Nefes'in yakında evde olacağına dair güvence verdi. Sonra da Shen'in dün gece bahsettiği anlaşma hakkında bilgi almak için Fathom'a bir mektup daha gönderdi. Bunun aralarında hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu ama Eana'nın kraliçesi olarak Rose bunu araştırmayı halkına ve Güneş Öpücüğü Krallığı'na borçluydu.

Günün geri kalanını Lei Fan ile birlikte elbiseler deneyerek ve lezzetli yemekler atıştırarak geçirdi. Boyalı porselen vazolardan gümüş ve altınla dokunmuş devasa ipek halılara, süslü mobilyalardan mücevherli kadehlere kadar her şeyin bulunduğu Hazine Salonu da dahil olmak üzere sarayın içindeki tüm odalara hayranlıkla baktı. Antika mücevherler ve eski büyük kitapları, Rose'un yumruğu büyüklüğünde yakutlar ve her renkten opaller vardı. Mutfakta daha önce adını bile duymadığı elli bitki ve baharat keşfetmişti; kütüphane güzel sanat, şiir ve edebiyat kitaplarıyla doluydu, okuma sandalyeleri o kadar zarif işlenmişti ki Rose onlara tünemeye cesaret edemiyordu.

"İşte burası da cephanelik," dedi Lei Fan, alt avlulardan birindeki kuş tüyü çimenlerden oluşmuş duvarı yarararak dar bir ahşap kapıyı ortaya çıkardı. Rose içeri adım attığında nefesi kesildi. Tavandan yüzlerce balta ve kılıç sarkıyor, bıçakları loşlukta ona göz kırptıyordu. Kırbaçlar ve asalar, altın, gümüş ve bronzdan fırçalanmış vücut zırhları, yaylar ve çelik uçlu oklar için koca bir bölüm de vardı. İçerideki bir masanın üzerinde Odanın ortasında hançerler büyüklüklerine göre dizilmişti.

"Silahların bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmezdim," dedi Rose çift ağızlı bir kılıcın deri kabzasını incelerken.

"Güneşin Öptüğü Krallık'ın demircileri işlerinden büyük gurur duyarlar," dedi Lei Fan. "Ölümde olduğu gibi savaşta da her zaman saygı gösterilmesi gerektiğine inanırlar." Elmasla kaplı bir hançer çıkardı.

ucundan sallandırıyor. "Eğer kalbinden bıçaklanacaksan, bu ısıltılı bir bıçakla da olabilir, değil mi?"

Rose, Wren'in karda tepesinde dikildiği, gözlerinde kana susamışlığın parladığı anıyla sarsıldı. Gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı. "Bunu hiç böyle düşünmemiştim. Gerçi hiç bıçaklanmamayı tercih ederdim."

Lei Fan gizli bir çekmecenin kilidini açtı ve iki adet jilet keskinliğinde kehribar saç tokası çıkardı. "Bunlar benim favorilerim. Shen'in annesi Kraliçe Ai Li'ye aitti. Güçlü bir fırtınaydı ama nasıl savaşılabileceğini da biliyordu. Gao onu kendisi eğitti ve evlendiklerinde bunları ona hediye etti." İğneleri yere bırakırken iç çekti. "Onları savaşa götürmeyi düşünmedi. Yine de pek bir fark yaratacaklarından emin değilim."

"Çok cesur görünüyor," dedi Rose, düşünceleri annesinin cesaretini miras aldığı belli olan Shen'e döndü. Rose onun bir kavgadan kaçtığını hiç görmemişti, böyle bir şey yapacağını da hiç beklemiyordu. *Şimdi* neden böyle yaptığı ona hiç mantıklı gelmiyordu. Ülken için savaşmayacaksan, Eana'nın en iyi silahlarıyla dolu bir cephaneliğe sahip olmanın ne anlamı vardı? Halkın için?

"Rose?" Lei Fan elini Rose'un yüzünün önünde salladı. "İyi misin? Çok hareketsiz duruyorsun."

Rose hayal kırıklığını üzerinden attı ve Lei Fan'a gülümsedi. "Gidip festival için hazırlanalım mı? Haklıydın, şimdiden festival için kalmaya karar verdiğime memnunum."

33

Wren

Prens Ansel, Celeste'in kendisine doğrulttuğu tereyağı bıçağını görmezden gelerek sendeleyerek yemek odasına girerken, "Kesinlikle açlıktan ölüyorum!" dedi. Wren'e gülümsedi. "Günaydın, çiçeğim! Her zamanki gibi ısııl ısııl görünüyorsun."

Wren, Ansel'in kendisine doğru hantalca ilerleyişini, içinde batan bir hisle izledi. Teni tuhaf bir grileşme tonundaydı ve gözlerinin akı sarıydı. Dün daha insan gibi göründüğünden emindi. "Ne ziyafet ama! *Ooooh*, bu şurup mu? En sevdiğim!"

Wren'in yanındaki sandalyeye oturdu, beş parça pastırmayı doğrudan şurup sürahisinin içine daldırdı ve hepsini ağzına attı.

Hâlâ şok içinde donup kalmış olan Anika bir kelime çıkarmayı başardı. "Ansel?"

"Evet, sevgili kardeşim?" Başı bir an için yana eğildi, sonra mide bulandırıcı bir çatırtıyla tekrar doğruldu.

Anika kahvaltı sandalyesinin arkasını kavradı. "Sanırım bayılacağım." Tilkisi yere sıçrayıp eteklerinin altına saklanmadan önce Ansel'e tısladı.

"Sakin ol , " dedi Wren, kendi tavsiyesine uymaya çalışarak. "Nefes al. Her şey yolunda."

"İyi," dedi Anika, kelimeyi içine çekerek. "Tenine bak. Gülümsemesine! Bademciklerini neredeyse görebiliyorum!"

Celeste elindeki tereyağı bıçağını bıraktı ve prensi daha yakından görebilmek için masaya doğru eğildi. "Anlamıyorum. Sen nereden *geldin*?"

Ansel tekrar sıırttı ve ağızındaki yarım çiğnenmiş pastırmayı gösterdi. "Celeste, bu gerçekten uygun bir kahvaltı sohbeti değil." Sesini alçalttı, konuşurken başı bir yana düştü. "Annem ve babam birbirlerini çok sevdiler ve zaman içinde, hatta örtüler altında, bu sevgi Alarik, Anika ve benimle sonuçlandı."

"Neden böyle davranıyor?" dedi Anika.

"Çünkü gerçekte o değil," diye yanıtladı Celeste. "Gerçek Ansel öldü. Bu her ne ise ... doğal değil." Bir an için masanın üzerinden atlayıp Wren'i boğazlayacakmış gibi göründü, ama sonra sandalyesine geri oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Ne halt ettin sen, Wren? Ve bunu *nasıl yaptın*?"

"Bu uzun bir hikaye."

"O zaman başlasan iyi olur."

Wren, Celeste'e yasak kan büyüğü hakkında tek bir kelime etmektense yumruğunu yemeyi tercih ederdi. Bir cadının yapabileceği en kötü şeylerden birinin suçlusu olduğunu kabul edecek değildi. Ya da Glenna'nın Anadawn'da ona fısıldadığı o uğursuz sözlere alet olmak istemiyordu. *Kayıp cadı kraliçe Oonagh Starcrest'in lanetinden sakın. Lanet yeni kanla akıyor. Yeni kemiklerde yaşıyor.*

"Çay zamanı!" Ansel çaydanlığa uzandı ve kendine bir fincan çay doldurdu, kaynar sıvı fincanın kenarından kucağına dökülürken durmadı. "Eana'daki çayımızı hatırlıyor musun Rose? Sana burada da çay içebileceğimizi söylemiştim. İhtiyacın olan her şey bizde var." Çaydanlığı havaya kaldırdı, buhar kucağından kıvrımlar halinde yükseliyordu. "İşte bu yüzden sonsuza dek birlikte olacağız. Ve sonsuza kadar ve sonsuza kadar ve-"

"Ansel, çaydanlığı yere bırak." Wren artık boş olan demliği Ansel'in parmaklarının arasından almak zorunda kaldı.

"Bu bir hile," dedi Anika masadan uzaklaşarak. "Bu bir çeşit lanet. Onu sen lanetledin!" Wren'e suçlayıcı bir parmak salladı. "Bunun için asıldığını göreceğim."

Wren ellerini kaldırdı. "Şimdi, Anika, aceleci davranmayalım."

Celeste oturduğu yerden kalktı ve Anika kendini Wren'in üzerine atamadan onun yanına gitti. "Wren seni kandırmadı Anika," dedi ellerini prensesin kabaran omuzlarına koyarak. "Sadece ne yaptığını bilmiyordu." Celeste omzunun üzerinden alaycı bir bakış fırlattı. "Nadiren yapar."

Wren ilk kez dilini ısırды. Celeste'in haklı olması ona acı veriyordu.

"Önemli değil," dedi Anika. "Bu konuyu Alarik'le konuşacağım.
Şimdi."

"Kral Snoozington'ı kastediyor olmalısınız!" diye bağırdı Ansel. "Yukarıda bir buz ayısı gibi uyukluyor. Bütün gece uyumadık, muhabbet kuşları gibi gevezelik ettik, ama sonunda saygıdeğer hayvanlar kralı bana yetişemedi. Ha!" Sarı gözleri irisler içlerinde yüzene kadar genişledi. "Gözümü bile kırpmadığıma inanabiliyor musun?"

"Evet," dedi Celeste kesin bir ifadeyle.

Anika'nın tilkisi ayaklarının dibinde hırladı. Ansel de karşılık verdi ve tilki korkuyla kaçmaya başladı.

"Yaramaz tilki." Ansel daha fazla şurup almak için uzanırken kıkırdadı ve yanlışlıkla serçe parmağını sürahiye çarptı. Wren'i dehşete düşüren parmak düştü ve pastırmanın içine düştü. Prens gözünü bile kırpmadı.

Wren boğazındaki safrayı yuttu ve nazikçe parmağa uzandı.

"Bırak onu," diye tısladı Celeste. "Daha da kötüleşecek."

Anika ellerini saçlarında gezdirerek mükemmel saç örgüsünü parçaladı. "Yani Alarik bunu zaten *biliyor* mu?" dedi, sesi tehlikeli bir şekilde yükseliyordu.

Celeste inanamayarak başını salladı. "Seni bu kadar aptalca bir şey yapmaya iten neydi?"

"Bunu Banba için yaptım," dedi Wren savunmaya geçerek. "Başka seçeneğim yoktu. Ve Alarik Anika'ya Ansel'i geri getirmenin bir yolunu bulacağına söz verdi. Böylece yeniden bir aile olabileceklerdi."

"Ama bu şekilde değil!" diye haykırdı Anika. "Büyük Bernhard aşkına, az önce parmağı koptu! Annemiz bunu öğrenirse, sevgili Ansel'inin ne hale geldiğini görürse, tepesi atar! Zaten zorlukla başa çıkıyor. Zar zor yemek yiyor ya da uyuyor. Yatak odasından nadiren çıkıyor. *Bu* onun sonu olacak!"

"Öğrenmeyecek," dedi Celeste hemen. "Bunu kontrol altına alacağız. Sonra da bunu düzelteceğiz."

"Ama nasıl?" diye feryat etti Anika.

Celeste Wren'e uyarıcı bir bakış fırlattı. "Onu buradan çıkarın. Çabuk."

Wren ayağa kalktı ve Ansel'in kolunu tuttu. "Hadi, Ansel. Yürüyüşe çıkalım."

Prens ayağa fırlayarak sandalyesini yere çarptı. Wren onu masadan uzaklaştırıp koridora sürüklerken cebine bir krep doldurdu.

Tor köşeyi dönüp yollarına çıktığında o hâlâ ölümsüz prensle ne yapacağını düşünüyordu. Adımının ortasında dondu kaldı, ısıltıltı parlayan prensi görünce çenesi gevşedi.

"Tor! Gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa boyun daha da mı uzadı?" Ansel Tor'un göğsünü dürtükledi, sonra da burnunu sıktı. "Yakaladım seni!"

Tor'un bakışları daraldı ve Ansel'in geri kalan görüntüsünü inceledi. Prensın başının üzerinden Wren'e bakarken çenesi gerildi, yüzündeki dehşet yerini çok daha kötü bir şeye bıraktı. İhanet. "Bunu yaptığina inanmıyorum."

Wren beceriksizce kıpırdandı. "Dürüst olmak gerekirse, ben de yapamam."

"Neden taş surat, Tor?" Ansel cebinden krepı çıkardı ve çırpımayaya başladı. "Belki küçük bir krep seni neşelendirir."

Tor bir elini çenesinde gezdirerek sesini sabit tutmaya çalıştı. "Alarik'in haberi var mı?"

"Evet," dedi Wren sıkıca. "Ama o uyuyor."

Ansel hâlâ krepı bir mendil gibi sallıyordu. "Evlendiğimizde kitlelere böyle el sallamalısın sevgilim! Buna Krep Selamı diyelim! İnsanlar buna bayılacak!"

Wren onun kolunu tuttu ve indirdi. "Ansel, lütfen krepı yere bırak." Tekrar Tor'a döndü. "Her şeyi sonra açıklayacağım," dedi ona ısrarla. "Ama şu anda yardımına ihtiyacım var. Kraliçe Valeska bunu her an duyabilir. Anika zaten içeride sinir krizi geçiriyor. Ve açıkçası onu suçlamıyorum."

Tor başını eğdi. "Kimi suçluyorsun, Wren?"

Wren onun gözlerindeki suçlamadan nefret ediyordu. "Ben hallederim. İşler daha da kötüye gitmeden onu odama götürmeme yardım et."

"Peki ya Alarik uyandığında?"

Wren, "O yarığa geldiğimde geçeceğim," diyerek onları aceleyle koridora doğru itti. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulamazsa kendisini ve Banba'yı nelerin beklediğini düşününce ürperdi. Ve hızlıca.

34

Gül

Çöl havası heyecanla uğuldamaya başladığında ay gökyüzünde yükseliyordu. Rose festivalin bu kadar geç başlamasına şaşırmişti ama Lei Fan kutlamaların gece yarısı başlamasının adet olduğunu, böylece dans ve ziyafetin gün doğumuna kadar devam edebileceğini söylemişti.

"Ve sonra," dedi aynada saçlarını düzelterken Lei Fan, "güneş doğduğunda, altın ışınlarıyla Shen Lo'yu çevreleyecek ve onu yeni Güneş Taçlı Kral olarak işaretleyecek."

Bir kral, diye düşündü Rose, belindeki ipek kuşağı sıkarken. Shen'in bir prens olmasına daha yeni alışmıştı. "Ama herkes bunca zaman Shen'in öldüğünü düşündüyse, baban neden hiç kral olmadı?"

"Güneşin kutsaması olmadan kral olamazsın." Lei Fan saçının bir tarafını karmaşık bir düğüm haline getirirken burnunu kırıştırdı. "İşte bu yüzden festival düzenliyoruz. Babam naip olarak hüküm sürdü ve bir kez daha gömülmeyeceğimiz günü bekledi."

"Ve sonra Shen eve geldi. Bunu beklemiyor olmalıydı."

Lei Fan gülümsedi. "Gerçek kralımız güneşle birlikte döndü. Babam burada hiçbir zaman gerçek bir kral olmadı. Yine de öyle olduğunu düşünmeyi seviyor. Herkese patronluk taslamayı seviyor. Özellikle de bana." Gözlerini devirdi. "Dürüst olmak gerekirse, Güneş Yürütücüsü Tacı'nı bu kadar kolay teslim etmesine şaşırdım."

Büyükanne Lu onun içinde uyuduğuna dair şakalar yapardı." Gözleri aynada Rose'unkilerle buluştuğunda parlıyordu.

"Hayır, hayır!" dedi başını sallayarak. "Üst kısmını yanlış bağlıyorsun! Dur, yardım edeyim." Rose'un elbisesinin kravatıyla oynadı ve sağ omzunun üzerinde karmaşık bir fiyonk şeklinde düğümledi. "İşte oldu! Şimdi mükemmel bir güneş bakiresi gibi görünüyorsun."

Rose alev renginde bir elbise giyyordu. O hareket ettikçe ipek kumaş da değişiyor, bir an sarıya, bir an kehribara, sonra hardala, sonra da safrana dönüşüyordu. Yanardöner altın iplikler baştan sona dokunmuştu ve mum ışığında parıldıyordu. Kumaş cüretkâr bir kesime sahipti ve sol omzunu açıkta bırakıyordu. Beline doğru daralıyor, kuşak onu sabitliyor ve bir renk cümbüşü içinde yere dökülüyordu.

Lei Fan Rose'un dudaklarını kırmızıya boyamakta ısrar etmiş ve göz kapaklarına altın boya sürdükten sonra siyah mürekkeple astarlamıştı. Rose'un saçları iki yakut toka ile yüzünden uzakta tutturulmuş, geri kalanı ise ustalıklı sırtından aşağıya dökülmüştü.

Tam o sırada bir gong sesi duyuldu. Rose gongun titreşimlerini ayaklarının altında hissetti. "Hadi," dedi Lei Fan onun elini tutarak. "Başlıyor!"

Güneşin Öptüğü Krallık'ın büyücüleri çok meşguldü. Altın heykeller canlanmış, atlar kışneyerek tekrar tekrar şaha kalkmıştı. Ejderha metalik kanatlarını çırparken, böcek ve akrep sanki dans ediyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu. Kehribar rengi ışıklarla aydınlatılmış uzun ahşap masalar, üst üste yığılmış yemek tabakları ve cömert şarap sürahileri altında inlerken, avlunun iki yanında on domuz ağır ağır dönen şişlerde kızartılıyordu.

Davulcular avluda dolaşüyor, Rose'un daha önce hiç görmediği ve kendi kendilerini koparıyor gibi görünen telli çalgılardan oluşan bir orkestrayla aynı anda çalışıyorlardı. Tefler çocuklara dağıtılmıştı, onlar da gülüyor ve keyifle çalışıyorlardı.

"Burada o kadar çok sihir var ki neredeyse tadını alabiliyorum!" dedi Rose merdivenlerden inerken. Güneşli Krallık'ın ihtişamına dalmışken, dünyalar kadar uzakta görünen Edgar Barron ve Okları hakkında endişelenmek zordu. Aslında Rose için herhangi bir şey hakkında endişelenmek bile zordu.

Bir çift yüzen flütü akort eden sarışın bir büyücünün yanından geçerken Rose, Sunkissed Krallığı'ndaki insanların çoğunun altın sarısı tenleri, koyu renk saçları ve koyu renk gözleriyle Shen ve ailesine benzediğini fark etti.

Onun gibi soluk tenli cadıların yanı sıra Thea ve Celeste'ye benzer tene sahip olanlar da vardı.

Hiçbiri Rose'la uzaktan yakından ilgilenmiyordu. Ya onu tanımıyorlardı ya da Eana'nın kraliçesi olmasını umursamıyorlardı. Ne de olsa bu gece Eana'ya kimin hükmettiğiyle ilgili değildi. Bu, Güneş Öpücüğü Krallığı'nı kimin yönettiğiyle ilgiliydi. Ve Rose bunların birbirinden çok farklı şeyler olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Sun dumplings!" Lei Fan, buharda pişmiş köfte tabağı taşıyan bir hizmetliyi kovaladı. "Bunlar benim favorim!"

Rose bir tanesini ısırdı ve zevkle gözlerini kapadı. Baharatlı etle doluydu ve çenesinden aşağı biraz et suyu aktı ama o kadar lezzetliydi ki umursamadı.

"Demek festival lezzetleri hoşunuza gitti, Majesteleri." Rose'un gözleri açıldığında Shen'in hemen yanında durduğunu gördü. Güneş Yürütücüsü Tacı'nı rakik bir açıyla takmış, siyah yüksek yakalı bir gömlek ve dar siyah bir pantolon giymişti. Gözlerine sürme çekmişti ve Rose'a sanki bir festival lezzetiymiş gibi bakması Rose'un aniden başının *dönmesine neden oldu*.

"Ah, Shen-Merhaba," diye kekeleydi, çenesindeki suyu hızla sildi.

Bakışları üzerinde dolaştı. "Elbiseni beğendim."

"Teşekkür ederim," dedi Rose, merakla başının döndüğünü hissederek. "Tacını beğendim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu taçla ilgili karmaşık duyguların olduğunu sanıyordum."

"Oh, lütfen. Güzel şeyleri takdir ettiğimi biliyorsun. Ve bu tacın bir sanat eseri olduğunu inkar edemezsin."

"Sadece taç mı? Onu giyen kişi değil mi?" Shen iğneledi.

"Saçmalıyorsun," dedi Rose ama aralarındaki ilişkinin yeniden normale dönmesi onu o kadar rahatlatmıştı ki gülümsemesine engel olamadı.

"Bu bir ateşkes mi o zaman?" dedi Shen, yaklaşarak.

Düşünerek dudağını ısırdı. "Ne olmasını istersin?"

Bir şeyler fısıldamak için dudaklarını kulağına götürdü ve Rose'un nefesi onun ani yakınlığı karşısında kesildi. Sonra gong tekrar çaldı.

"İkiniz de dikkat edin," diye tısladı Lei Fan. "İşte Daiyu geliyor. O bizim usta hikaye anlatıcımız."

Kıpkırmızı uzun bir elbise giymiş antik görünümlü bir kadın basamaklara doğru yürüdü ve avludaki herkes onu görene kadar basamakları tırmandı. El çırpı

Elleri, sessizliğı emrediyordu.

"Hepiniz Dans Eden Güneş Festivali'ne hoş geldiniz!" diye anons etti. "Bu gece veliaht prensimizin dönüşüne sevinmek için toplandık" -kalabalık onaylarcasına kükreyince durakladı ve Rose, Shen'in gözlerinde parlayan gurura gülümsedi- "güneşin dönüşünü kutlamak ve büyük krallığımızın kökenini onurlandırmak için."

Hikâye anlatıcısı ellerini uzattı ve iki cadı merdivenlerde ona katılmak için geldi. Rose ağzı bir karış açık, birinin ellerinin arasında bir şimşek yaratmasını ve sonra onu havaya fırlatarak kükreyen bir ateşe dönüşmesini izledi.

Lei Fan heyecanla, "Bu benim öğretmenim," diye fısıldadı. "Fırtına becerileri eşsizdir."

Bir büyücü olan diğer cadı ateşi farklı şekillere sokmaya başladı.

Daiyu tekrar konuştu. "Hikâyemiz binlerce yıl önce, ilk cadı Eana henüz gençken ve dünya henüz şekillenmemişken başlıyor. Eana, yeşil kuyruklu şahininin üzerinde göklerden yolculuğa çıktı ve en sevdiği aşkı güneşi gökyüzünde yalnız bıraktı." Alevler kocaman bir kuşun sırtına binmiş bir kadına dönüşürken Rose hayretler içinde kaldı. "Yıllar süren yorulmak bilmez arayıştan sonra şahin denize indi ve Eana'nın sihirli dokunuşuyla şu anda içinde bulunduğumuz ülkenin kemiklerine dönüştü."

Alevler gökyüzünde Eana haritasını boyayarak yayılırken Rose sevinçle el çırpı. Yanında, Shen'in gözleri parlıyordu, en az onun kadar büyülenmişti.

Daiyu'nun sesi kasvetli bir hal aldı. "Kalbi kırılan güneş, sevgilisini uzaktan izledi ve onun inmeyi seçeceği günü bekledi. Ve indiğinde, aşklarından o kadar etkilenmiş ki, ona veda öpücüğü vermek için aşağı süzölmüş." Alevler daha da parladı ve Rose'un gözlerini yaşarttı. "Ama tutkuları o kadar büyüktü ki dünyayı kavurarak Ganyeve Çölü'nü yarattı. Daha sonra güneş gökyüzüne geri döndü ve Eana bu yeni topraklarda ölümlü bir cadı olmak için sonsuzluk iddiasından vazgeçti. Güneş yaşamaya devam ederken, kendisinin bir gün öleceğini biliyordu.

"Aradan uzun yıllar geçti ve ülke başkalarına kucak açmak için büyüdü. Eana aşklar edindi ve pek çok çocuğı oldu, hepsi de onun büyüsunü miras aldı. Her zaman istediğı gibi özgürce yaşadı ve sevdi, ama her sabah güneşin doğuşunu izlemek için kalktı. Ve dünyanın geri kalanının hala uykuda olduğı o sessiz anlarda, kalbi en büyük aşkı için sızladı."

O kadar yumuşaktı ki Rose neredeyse hayal gördüğünü düşünecekti, Shen elini onunkine dokundurdu. Rose ona yan gözle baktı ama adamın gözleri hikâye anlatıcısındaydı.

"Ve sonra bir gün gökyüzü karardı." Alevler bir anda tek bir karabiber tanesi kadar küçüldü. Avlu karardı. "Eana başını kaldırıp baktığında, ayın güneşin önüne geçerek ışığını engellediğini gördü. Yeni hayatında aşkına bakmadığı ilk sabahı ve bu yüzden bahçesinde diz çöküp ağladı. Gözyaşlarının düştüğü yerde beyaz orkideler açmış."

Shen'in parmakları Rose'unkilere dolandı. Rose gözlerini kapadı, masalın ve Shen'in dokunuşunun içinde kayboldu.

"Bir adam Eana'ya yaklaştı ve neden ağladığını sordu. Sesinde tanıdık bir şeyler vardı. Eana başını kaldırıp baktığında gözlerine inanamayarak haykırdı. Çünkü karşısında Güneş'in kendisi duruyordu, bir insana dönüşmüştü ve parıltıyan altın bir bant takıyordu."

Alevler bir kez daha patladı, bu kez kendilerini bir adamın yüksek figürüne dönüştürdüler. Rose ateş ışığında adamın yüzünü seçemese de, onun çok güzel olduğunu hemen anladı. Işıl ışıl.

"Senden bir an bile ayrı kalmaya dayanamadım,' dedi Güneş Yürüteç, Eana'yı dizlerinden kaldırıp kucağına çekerek. 'Seninle birlikte olmaya geldim. Ve ben buradayken dünyada hiç ışık olmayacak. Kız kardeşim Ay, benim yokluğumu gizleyecek. Ve o sakladığı sürece ben de burada kalacağım.

"Eana gerçek aşkının dönüşüne sevindi. Geceyi memnuniyetle karşıladı ve gecede ona ölümlülüğün büyük zevklerini gösterdi; ziyafet çektiler, dans ettiler ve yatağa çekildiklerinde birbirlerini tamamen, yeni bir şekilde sevdiler."

Alevler birbirinden ayrılarak birbirine dolanmış iki insana dönüştü. Bir an için Eana ve sevgilisinin şekli o kadar samimiydi ki Rose gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Shen onun bakışlarını yakaladı ve tuttu. Parmakları bileğinin içindeki hassas noktaya dokundu, başparmağı avucunun üzerinde desenler çizdi.

"Bir süre için dünya karanlıktı. Eana ve sevgilisi onun gölgesinde yaşadı ve her biri kadim büyülerle kutsanmış çocuklarını doğurdu," diye devam etti Daiyu. "Ama aşk sonsuz olsa da, ışık da sonsuzdur. Güneş Yürüteç insan formundan vazgeçmesi ve göklerdeki evine dönmesi gerektiğini biliyordu. Eana da dünyanın ve işlediği toprakların iyiliği için onun gitmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Güneş Eana'ya son kez veda öpücüğü verdiğinde,

ona bir veda hediyesi bıraktı. Ateşten bir kalple parlayan yakut bir yüzük. Sonsuz aşkının bir sembolü ve çocuklarına vereceği şeyin anahtarı."

Shen, Rose'un elini bırakıp gömleğinin altındaki yüzüğü kavradı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Güneş, çocuklarına onları her zaman koruyacak bir şehir armağan etti. Çölde istediği yere gidebilen ve tehdit altındayken kendini saklayabilen bir şehir. Her zaman halkına hizmet edecek bir şehir. Ve böylece, Eana topraklarının bir kuşun büyüğü kemiklerinden yapılmasından kısa bir süre sonra, Güneş Öpücüğü Krallığı doğdu." Alevler avluya yayıldı ve şu anda içinde bulundukları krallığın titrek bir taslağına dönüştü.

Kalabalık ona dokunmak istercesine ellerini kaldırdı.

"Eana ve Güneş'in çocukları bizim atalarımızdır," dedi masalcı gururla. "Güneş bizim kanımızda var ve bu yüzden huzursuz kumlarda hayatta kalabiliriz. Onların üstünde ve altında yaşayabiliriz. Güneş'in altın ışığıyla kutsandık ve bu gece onun onuruna dans edip ziyafet çekiyoruz." Ellerini bir çan kulesi şeklinde birleştirdi ve Shen'e doğru kaldırdı. Kalabalık etrafından dağıldı. "Veliaht prensimiz bizi kumlardan çıkarmak için Eana'nın yakutunu kullandı ve şimdi geri döndüğüne göre Güneş Taçlı Kral olarak tahtta hak ettiği yeri alacak!"

Kalabalık tezahüratlar içinde patladı. Hikâye anlatıcısı parmağını eğdi ve Shen arkasına bakmadan ona doğru gitti. Basamaklara ulaştı ve halkıyla yüzleşmek için döndü, ateş başının üzerinde bir taç gibi dans ediyordu.

Rose gürleyen kalbini bastırmak için bir elini göğsüne bastırdı.

"Babam Gao, annem Ai Li ve onlardan önce gelen tüm büyük kral ve kraliçeler adına, krallığımıza onur getireceğime söz veriyorum," dedi Shen. "Sizi tehlikelerden ve zorluklardan koruyacağıma söz veriyorum. Her zaman yıldızların altında uyuyacağınıza ve uyandığınızda gökyüzünde güneşin doğduğunu göreceğinize söz veriyorum."

Rose şaşkınlık içinde Shen Lo'ya baktı. Bir kral gibi konuşuyordu. O Bir kral gibi görünüyordu.

O bir kraldı.

Konuşmasını bitirdiği anda gökyüzünde havai fişekler patladı ve herkesi altın ışık yağmuruna tuttu. Ve bir tezahürat daha yükselirken, Rose aniden acı veren bir kesinlikle Shen Lo'nun Anadawn'a asla geri dönmeyeceğini biliyordu.

Eğlence saatlerce sürdü. Shen'in ordusu konusunu tekrar açmak için çok az zaman vardı. Rose teselliyi yemekte buldu; iki porsiyon çıtır çıtır kızarmış domuz göbeği, bir dağ dolusu yay gibi erişte ve bir patlıcanın tamamını mideye indirdi.

Sunucular Shen'in çok sevdiği şekerlenmiş meyveleri getirdiğinde bir lokma daha yiyemeyeceğinden emindi. Armutlar, elmalar ve parlak kırmızı alıç meyveleri vardı.

"Hadi," diye ısrar etti Büyükanne Lu, Rose'un tabağına biraz yığarak. "Yemeğimin tadına bakmalısın."

Rose ağzına bir alıç meyvesi attı, sertleşmiş şeker dişlerinin arasında kırılırken bir sersemlik hissetti, ardından meyvenin ekşiliği karşısında irkildi.

"Bakın," dedi Büyükanne Lu gururla. "Bir lezzet senfonisi."

Ziyafetten sonra dans vardı. Rose daha önce hiç bu kadar çılgınca hareket etmemişti. Eşi olmadan, adımları olmadan, adabı olmadan, sadece müzik onu yönlendirirken. Etekleri etrafında dönerken, titreyen ateş ışığında renk değiştirirken kendini topaç gibi hissediyordu. Davullar isyan eden kalp atışlarını yankıladı ve başını geriye atarken güldü, sanki yıldızlar dansını izliyormuş gibi hissetti.

Ama sadece onlar değildi. Rose, Shen'in bakışlarını yakalamadan önce hissetti. Shen avlunun kenarında durmuş, onun dansını izliyordu ama Rose utanmak yerine kendini cesur ve güzel hissetti. Onun bakışlarını tutarak saçlarını savurdu ve kalçalarını sallayarak karanlık gözlerinin onu içine çekmesine izin verdi.

Umutsuzca ona katılmasını, artık ayakta duramayacak hale gelene kadar onunla dans etmesini istiyordu ama tam ona doğru uzanırken Feng yanında belirdi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Shen gökyüzüne baktı. Neredeyse şafak sökmek üzereydi. Neredeyse Güneş Taçlı Kral olarak yerini alma vakti gelmişti.

Bir şey Rose'un eteklerini koklayarak dikkatini başka yöne çekti. Rose yere baktı ve güldü. "Elske! Partiye katılmaya mı çalışıyorsun?"

Ama kurdun kuyruğu aşağıdaydı. Sanki onu bir yere götürmeye çalışıyormuş gibi Rose'un eteklerini çekiştiriyordu.

"Elske, kes şunu! Elbisemi yırtacaksın!"

Tam o sırada biri Rose'u itip kakarak geçti ve neredeyse onu deviriyordu. Elske'nin tüyleri diken diken oldu. Bu Kai'ydi. Rose kaşlarını çattı. Bu kadar aceleyle nereye gidiyordu?

Müzik durdu ve Shen saray merdivenlerinin tepesinde belirdi. Şafağın ilk fırça darbeleri çöl gökyüzünde esnerken, havai fişekler

bir kez daha patladı. Kıvılcımlar fırladı ve güneş tekerleklerine dönüşerek etrafında dans etti. Gerçek güneş doğmaya başladığında gökyüzü altın gibi parlıyordu.

Rose, Shen'i meshedecek kişinin Feng olmasını bekliyordu ama onu hiçbir yerde göremedi. Onun yerine Daiyu öne çıktı. Elinde altın bir asa tutuyordu.

"Shen Lo, doğan güneşin ışığı altında ve halkının sevgisiyle çevrili olarak, seni şimdi ve sonsuza dek Güneş Taçlı Kral olarak işaretleyen Güneş Asasını sana vermek benim için bir onurdur. Ve böylece, yeni bir günün ışığı altında, sana sormak için bir araya geldik, ciddi kaderini kabul ediyor musun?"

Shen asayı eline aldı ve halkına hitap etmek için döndü, ancak söylemek üzere olduğu şey bir çılgılla bastırıldı. Havai fişeklerden biri yere yakın bir yerde patlamış ve alevler içinde kalmıştı. Tıpkı gökyüzünde olduğu gibi şekil aldılar, ancak bu sefer canavarlardı.

Ve hızla çoğalıyorlardı.

Ateş canavarları çılgına dönüp avluya dalınca ve önlerine çıkan herkesi yakınca kaos patlak verdi. Rose, Shen'e doğru ilerlemeye çalıştı ama kalabalık onu geri itti. Elske gök gürültüsü gibi bir kükreme çıkardı ve Rose'un etrafındaki insanlar misket gibi dağıldı.

Tam o sırada saray merdivenlerinin dibinde Feng'i gördü. Seğiren parmakları dışında garip bir şekilde hareketsiz duruyordu ve nefesinin altında öfkeyle mırıldanıyordu. Gözleri Shen'in üzerindeydi.

Rose onun bakışlarını takip etti ve telaşla bağırdı. Canavarların çoğu Shen'e doğru yaklaşıyordu. Shen'in merdivenlerden aşağı koşup korkulukların üzerinden atlamasını ve Güneş Asası'nı kullanarak onları savuşturmasını dehşet içinde izledi ama savaşçı büyüsü kuduz yaratıklarla boy ölçüşemezdi. Gömleği alev alınca bağırdı ve hızla yırtarak çıkardı. Ama bu yeterli olmadı. Alevler derisini yaladıkça yüzü acı içinde burkuldu ve daha fazla ateş yarattığı geldi.

"Shen!" Rose avludan kaçarken çılgık attı. Canavarlar peşine düşerek onu festivalden uzaklaştırıp sarayın arka tarafına, dar sokakların şehrin derinliklerine doğru kıvrıldığı yere kadar kovaladılar. Rose eteklerini topladı ve yanında Elske olduğu halde onun peşinden koştu.

Shen sola doğru eğilirken yanan göğsünü sıktı ve alevli izdihamdan kaçınmak için kendini gizli bir şeride attı. Rose'u rahatlatan şey, ateş canavarlarının kükreyerek yanından geçmesiydi.

Ona yetişmek için acele ediyor, her adımda ciğerleri kabarıyordu. Shen'in ona ihtiyacı vardı. Ona ulaşmalı, onu iyileştirmeliydi. Sonunda dar sokağa ulaştı. Köşeyi döndüğünde, Shen'in yere yığılmış bedenini gördüğünde kalbi tekledi.

Rose ona ulaşamadan Kai gölgelerin arasından çıktı ve asayı yerden aldı.

"Kötü şans kuzen," dedi onu başının üzerine kaldırırken. "Kaderin burada sona eriyor."

"HAYIR!" diye bağırdı Rose.

Elske kükreyerek Kai'ye doğru hamle yaptı ve çenesini kolunun etrafına kapattı. Kai asayı bıraktı ve kendi kükremesini çıkardı.

Bakışları karanlıkta Rose'u buldu, gözleri nefretle parlıyordu. "Çek şu kurdunu üzerimden!"

Rose onu görmezden geldi ve Shen'e koştu. Yere diz çöktü ve ellerini onun yanmış göğsüne koydu. "Her şey yolunda," diye mırıldandı. "Artık buradayım. Seni iyileştireceğim."

Titreyen nefesini gevşeterek büyüsünün içinde açığa çıkmasına izin verdi. Zihni dinginleşip Shen'den başka hiçbir şeye odaklanmazken etrafındaki kaos da uzaklaştı. Yanıkları derindi, çoktan kabarmıştı, kalbi ellerinin altında zayıfça atıyordu, ama büyüsünün nazik tınısı altında iyileşmeye başladı. Yavaşça, yavaşça.

Rose, Shen'in derisini yeniden örmeye çalışırken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama Shen'in gözleri irkilerek açıldığında neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı. "Uyanmışsın!"

"Rose?" diye mırıldandı.

Doğrulamaya çalıştı ama Rose elini onun göğsünde tutmaya devam etti. "Shen, sana bir şey söylemem gerek-"

Kai onu üzerinden çekti. "Seni o ateş canavarlarından kurtarmaya çalışırken o lanet kurt bana saldırdı!" dedi ve kanıt olarak kanlı kolunu gösterdi. Rose ancak o zaman arkasındaki üç hizmetkârı fark etti. "Yardım istemek için bağırmak zorunda kaldım, çünkü onu geri çekmedi!"

Rose kaşlarını çatı. "Hayır, öyle değil-"

Kai onun yerine konuştu. "Neyse ki ateş yaratıklarının i c a b ı n a bakıldı. Şimdi şu tehditkâr kurtla ilgilenmemiz gerekiyor."

Daha fazla hizmetçi gelip onu bir ağın içinde yakalayınca Elske miyavladı.

"Dur!" diye bağırdı Rose, ona yardım etmek için koşturarak. "O kralı kurtardı! Onu rahat bırakın!"

"Sanırım kraliçe çok fazla duman soludu," dedi Kai yüksek sesle.
"Saçma sapan konuşuyor."

Dar sokağa giderek daha fazla insan doluşuyordu.

Rose telaşla, "Shen, seninle konuşmam gerek!" dedi.

"Herkes sussun. Yolumdan çekilin," dedi Büyükanne Lu ve bastonunu kullanarak arbedeyi yarmaya çalıştı. Lei Fan onun arkasından yaklaşıp bir uyarı rüzgârı gönderdi.

Rose kalabalığın arasında kayboldu. Shen ve Elske'yi götürdüler ve Rose, yanmış elbisesi ve gözlerinde nefretle Shen'in başında dikilen Kai'nin anısından başka hiçbir şeyi olmadan tamamen yalnız kaldı.

35

Wren

"Sence durumu kötüye mi gidiyor?" dedi Wren endişeyle, yatak odasında volta atarken.

"Evet," dedi kollarını kavuşturmuş, şifonyerine yaslanmış olan Tor. "Az önce başparmağı düştü."

Yatağında bağdaş kurmuş oturan Hortlak Prens Ansel, kayıp parmağını fark etmemiş gibiydi. Wren'e hayranlıkla bakmakla meşguldü.

"Gülüm!" diye mırıldandı.

"Wren. Benim adım Wren."

"Ne komik bir lakap! Sen bir çalıkuşuysan, ben de bir kartal olabilir miyim?" Ansel ötmeye başladı.

Wren iç çekti. "Bunu gerçekten berbat ettim."

Tor kaşlarını kaldırdı. "*Berbat demek* hafif kalır. Ansel'i ölümden döndürdün."

Wren inledi. Ansel'i Tor'un paltosunun altında odasına kaçırdıktan sonra bütün sabah onun üzerinde çalışmışlar, prensin yeniden kendisi gibi görünmesini sağlamaya çalışmışlardı. Wren saatlerce Ansel'e hayatının farklı bölümlerini, hatta ölümünü bile hatırlatmaya çalışmıştı ama büyüünün prens üzerinde pek bir etkisi olmamıştı. Tor bir yığın kitap almak için aşağı bile inmişti.

Ansel'in kütüphaneden aldığı en sevdiği şiir kitaplarını, boş gözlü prence boşuna okudu. "Bu bir felaket. Alarik yakında uyanacak."

Tor tekrar prence döndü. "Ansel, çocukken sana öğrettiğim kılıç dövüşü adımlarını hatırlıyor musun? Onları uygulamak ister misin?"

"Kas hafızası," diye mırıldandı Wren. "İyi fikir."

Ama Ansel bu öneriden etkilenmemişti. "Korkarım buna zaman yok, Tor. Evlenmek üzereyim." Sanki duraklamaya ayarlanmış gibi aniden kaskatı kesildi.

Wren prensin mavi gözlerinin derinliklerine baktı ve gözlerinin etrafındaki sarı rengi görmezden geldi. "Nerede olduğunu biliyor musun, Ansel?"

Prens, "Aşkım la birlikteyim, birlikte hayatımızın başındayız," dedi.

"Kelimenin tam *anlamıyla*," diye açıkladı Wren.

"Kelimenin *tam anlamıyla* saf bir mutluluk halinde yaşıyorum."

Tor başka bir kitap açtı. "Belki başka bir şiir yardımcı olabilir . . ."

"Harika bir fikir!" dedi Ansel, ayağa fırlayıp topuğunun üzerinde dönerek

çizmesinin ucuyla. Dengesini kaybetti ve neredeyse ateşin içine düşüyordu ama Tor hamle yaparak onu tam zamanında yakaladı.

"Tam şu anda bir başyapıt besteleyeceğim!" Ansel hiçbir şey olmamış gibi devam etti. "*Ah, Rose, Anadawn'ın tatlı Rose'u, bir kuğu kadar zarif! Ona olan aşkım derin ve ... ve ...*"

"Tehlikeli mi?" dedi Wren.

"Tehlikeli!" diye bağırdı Ansel. "Ve yeşil gözleri sanki ..." Durakladı, başka bir kelime arıyordu.

"Kuşkonmaz mı?" dedi Tor.

"Evet! Harika!" dedi Ansel. "Yeşil gözleri kuşkonmaz gibi!"

Wren, kendi kendine kıkırdayan Tor'a ters ters baktı.

Ansel devam etti. "*Rose'a baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gülümsemesi için. . . onun gülümsemesi . . .*"

"Gün doğumunun ilk ışıkları gibi," diye önerdi Tor.

Ansel Wren'e döndü. "Evet," dedi sevinçle. "İşte *tam olarak böyle bir şey.*"

Ama Wren Tor'a bakıyordu.

Boğazını temizledi. "Sanırım şimdilik bu kadar şiir yeter." Ansel

elini Wren'e uzattı. "Dans edelim mi, güneş ışığım?"

"Ne var biliyor musun? İyi," dedi Wren, bir buluşa yol açabileceği umuduyla saçmalığa teslim oldu. "Hadi dans edelim." Ayağa kalktı, Prens Ansel diğer elini onun beline koyarken Tor'un dikkatinin fazlasıyla farkındaydı ve o da kendi elini onun omzuna koydu.

Prens kıpırdamadan durmuş, ona bakıyordu.

Wren kaşlarını kaldırdı. "Dans etmeyecek miyiz?" "Dans ediyoruz, aşkım."

"Ansel, hareketsiz duruyoruz."

"Ah, benim hatam."

"Hadi, sallanalım. İşte böyle. İşte böyle. Güzel, değil mi?" "Oh, evet. Bir şeyler söyleyeyim mi?" diye önerdi Ansel.

"Lütfen yapma," dedi Wren.

Artık çok geç. Prens kurtlar hakkında eski bir Gevran halk şarkısına başladı. Yavaş, unutulmaz ve ne yazık ki akortsuzdu. Wren Tor'a baktı. "Lütfen bana yardım et."

Tor kıkırdadı. Wren Ansel'e döndü ve gözlerini kapadı, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bu anı dayanılmaz kılacak bir yol bulmaya çalışıyordu. Ve sonra hiç beklenmedik bir şey oldu.

Tor da şarkı söylemeye başladı; Ansel'inkiyle birleşen alçak ve hafif sesi, melodiyi şaşırtıcı derecede hoş bir ezgiye dönüştürüyordu. Bir sonraki mısrayı söylerken Wren ona minnettar bir gülümseme sundu.

Wren bir süre askerin şarkı söylemesini ve onun dans etmesini izledi, üçü de sonunda o kadar da dayanılmaz olmayan bu garip anda birbirine karışmıştı.

Ansel'le yaptığı, prensin hafızasında hiçbir etkisi olmayan ama Wren'in birkaç ayak parmağından fazlasını zedeleyen ve Ansel'in iki parmağını tamamen feda eden dansın üzerinden çok geçmeden Tor çağrıldı. Bu sabahki çığ Grinstad'a giden yolu moloz yığınına çevirmişti ve Tor da yolu temizlemek için bir grup asker toplamakla görevlendirilmişti.

Kapıyı arkasından çekip kapatırken, "Daha sonra gelip sizi kontrol edeceğim," diye söz verdi. Wren onun vedasının geri kalanını tahtaların arasından dinledi. "Dayan, Wren."

"Bana bir şişe frostfizz getir!" diye bağırdı arkasından. "Ya da beş tane!" "Böylece mükemmel birlikteliğimize kadeh kaldırabiliriz!" diye bağırdı Ansel.

"Şşşt!" Wren prene döndü. "Sesini alçalt!"

"Aşkı susturamazsın Rose."

Wren şifonyerine doğru yığıldı. "Bir mucizeye ihtiyacım var."

"Bir mucize." Ansel kasvetli bir şekilde başını salladı. "Sanırım ne demek i s t e d i ğ i n i anlıyorum aşkım. Ve sana katılıyorum. Bir bebeğimiz *olmalı*."

Wren inleyerek, "Bu işe yaramıyor," dedi. "Seni düzeltemem, Ansel. Benim kim olduğumu bile bilmiyorsun."

"Elbette isterim. Sen benim sevgili Rose'umsun. O kadar güzellik ve ışık dolusun ki odayı ısıt ısıt yapıyorsun."

Wren sabırsızca, "Hayır, bilmiyorum," dedi. Ansel onun ayaklarını işaret etti. "Ama bak."

Wren yere baktığında ayaklarının gerçekten de parladığını gördü. Çömeldi ve garip mavi ışığın izini sürmeye çalıştı. Şifonyerin altından geliyordu. Hayır, şifonyerin değil. Altına koyduğu el çantasından. El aynasıydı! Wren onu çıkardığında safirlerin alev alev yandığını gördü.

Cam ellerinde parıldadı ve Rose'un yüzü aynada belirdi. Yüzüne kum ve kir bulaşmıştı ve gözleri panikten irileşmişti.

36

Gül

Rose, Shen'i hiçbir yerde bulamadı.

Güneş Ganyeve Çölü'nün üzerinden yükselip festival sona erdiğinde, Rose Ebedi Güneş Işığı Sarayı'na döndü. Shen'in adını söyleyerek koridorlarda dolaşırken pencerelerden içeri sabah ışığı giriyordu. Hizmetçileri durdurarak kendisini hemen Shen'e götürmelerini istedi ama onlar sadece eğilerek yeni taç giymiş kralın rahatsız edilmemesi gerektiğini söylediler.

Rose'a Shen'in nerede olduğunu söylemeyi reddetmeleri, zaten şüphelendiği şeyi, yani burada gerçek bir gücü olmadığını doğruluyordu. Güneş Öpücüğü Krallığı'nın insanları için Rose bir yabancından başka bir şey değildi. Çöl gerçekten de kendi toprağıydı ve ona cevap vermiyordu.

Lei Fan'ın odasına uğradı ama Shen'in kuzenini hiçbir yerde bulamadı. Sadece Gölge vardı ve gardırobun üstünden ona dik dik bakıyordu. Rose'un Kai'nin yatak odasının nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama oraya tek başına gitmeye cesaret edemezdi. Shen'in tepesindeki altın asayı sallayarak öldürücü bir darbe indirmeye hazır, vahşi gözlü ve öfkeli Gölge'nin görüntüsünden kurtulamıyordu.

Sarayın doğu kanadına geçti ve bir başka yaldızlı koridorda bağıra çağıra yürüdü. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra

Koridorun sonundaki kapı gıcırdayarak açıldı ve Shen'in yüzü belirdi. "Rose? Neden bağıırıyorsun?"

Rose kendini koridordan aşağı fırlattı ve kollarını Shen'in boynuna dolayarak yüzünü onun boynuna gömdü. "Yaşıyorsun! Oh, yıldızlara şükürler olsun!"

Shen kıkırdadı. "Elbette hayattayım. Aslında çok daha kötülerini atlattım. Ateş büyülerinin bu kadar ters gidebileceğini kim bilebilirdi? Sanırım büyücüler biraz pratik yapmamışlar."

Rose ondan uzaklaştı. "Shen. Bu hiç komik değil. Neredeyse ölüyordun! Seni iyileştirmek için orada olmasaydım-"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sen neden bahsediyorsun? Kai dönüş yolunda beni saray şifacısına götürdü. Sana kendisi söyleyecektir," dedi koridoru işaret ederek. "Az önce Feng'i bulmaya gitti."

Rose, Kai'nin iri cüssesinin koridorda kendilerine doğru geldiğini görmeyi umarak etrafına bakındı. "Seninle konuşmam gerek. Tek başıma. İçeri girebilir miyim?"

Shen odaya geri adım atarken kaşlarını kaldırdı ve Rose da onu takip ederek kapıyı arkasından kapattı. Shen'in yatak odası Rose'un uyuduğu odadan çok daha gösterişliydi. Yastıklar yaldızlı ve püsküllüydü, duvarlar çöl güneşinin krallığının üzerinde yükselip alçaldığını gösteren ipek duvar halılarıyla kaplıydı.

Rose Shen'le yüzleşmek için döndü. "Bu sabah saldırıya uğradın. O ateş canavarları ... bir kaza değildi. Onlar bir suikast girişimiydi."

Shen kaşlarını çattı. "Bu biraz fazla dramatik, sence de öyle değil mi?"

"Kai ve Feng seni öldürmeye çalıştı. Ben gördüm." Shen'in yüzündeki inançsızlık ifadesi karşısında sesi bir oktav yükseldi. "Feng ateş canavarlarını kontrol ediyordu. Seni o sokağa sürdüler. Kai orada bekliyordu. Seni bayılttı, Shen. Elske ve ben geldiğimizde seni kendi asanla öldürmek üzereydi."

Shen'in kaşları daha da çatıldı. "Hayır," dedi yavaşça. "Kai beni ateş canavarlarından kurtardı. Ama çok fazla duman soludum ve bayıldım."

"Bu doğru değil," dedi Rose.

"Beni saraya geri taşıdı." "Sadece işi bitiremediği için."

Shen'in gözleri endişeyle doldu. Kendisi için değil ama onun için. "Çok yorgunsun Rose. Söylediklerin hiç mantıklı değil. Kai benim kuzenim. Ölmemi isteseydi beni neden şifacıya götürsün ki?" Önce

Rose cevap verebilirdi, o devam etti. "Ve çöle giderken beni öldürmek için bolca zamanı vardı."

"Ama krallığı ortaya çıkarmak için sana ihtiyacı vardı," dedi Rose umutsuzca. "Anahtar sendin, hatırladın mı? Haritayı çalıştıramadı ve bu bile onu öfkeliendirdi! Meredia'nın onun hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?" Rose onu gerçekliğe döndürmek için kollarından tuttu. "İçindeki karanlığa direnmek için savaşması gerektiğini söylemişti. Ama o savaşmadı! Ve o ateş canavarlarını serbest bırakan da babasıydı!"

Shen ellerini onunkilerin üzerine koyarak nazikçe kaldırdı. Ona acıyan bir bakış attı. "Büyü senin için hâlâ yeni Rose. Bazen nasıl tırmanabileceğini anlamıyorsun."

Rose onu göğsünden dürttü. "Bana her şeyin niyetle ilgili olduğunu söyleyen sendin, hatırladın mı? İyileştirme büyüm Balor'un Gözü'nde uyandığında, bunun seni iyileştirmeyi çok istediğim için olduğunu söylemişti. Bu, o ateş canavarlarının sana zarar vermek isteyen biri tarafından gönderildiği anlamına gelmiyor mu?"

Shen bu fikri elinin tersiyle itti. "Birisini muhtemelen sarhoştur ve kutlamalara katkıda bulunmaya çalışıyordu."

"Ya da biri senin ölmeni istedi," diye karşı çıktı Rose. "Senin ortadan kaldırılmandan fayda sağlayacak biri. Mesela ... oh, bilemiyorum, Sunkissed tahtının bir sonraki sırasındaki kişi!"

Shen'in yüzü aniden değişti, endişesi yerini şüpheyi bıraktı. "Ne yaptığını biliyorum," dedi ondan bir adım uzaklaşarak. "Beni onlara karşı kızdırtmak istiyorsun. Beni kendi tarafına çekmek istiyorsun ki Anadawn'a birlikte dönebilelim. Buraya geldiğimizden beri tek istediğin bu."

Rose tokat yemiş gibi geri çekildi. "Seni korumaya çalışıyorum. Seni iyileştirdim." Onu itme dürtüsüne direndi ve bunun yerine elini onun göğsüne bastırdı. "Benim yaptığımı anlayamıyor musun?"

Kısa bir an için Shen'in yüzü yumuşadı ve sonunda ona ulaştığını düşündü. Sonra gözleri buğulandı ve başka tarafa baktı. "Orduma ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama benimle kendi ailem arasına girmeye çalışmak istediğini elde etmenin yolu değil."

Rose elini adamın göğsünden çekti. "Benim ne tür bir canavar olduğumu düşünüyorsun? Şu anda kendi sesini bile duyuyor musun?"

Shen taş suratlıydı. "Seni tanıdığımı sanıyordum ama belki de Kai haklıydı. Belki de sen sadece kendini düşünen şımarık bir kraliçesin. Beni bu konuda uyarmıştı, biliyorsun. Beni ona karşı kızdırtmaya çalışacağını söylemişti. Ve ben

ona inanmadım. Seni savundum," dedi pişmanlıkla. "Ve şimdi tek yaptığın onun haklı olduğunu kanıtlamak."

Rose yumruklarını sıktı, tırnakları avuçlarına batıyordu. "Tabii ki sana bunu söyledi! Onu gördüğümü biliyor. Sana gerçeği söylememi engellemeye çalışacak! Eğer ona inanacak kadar aptalsan, Güneş Yürüteç Tacı daha uzun süre başında olmayacak."

Shen alay etti. "Burada tacı kimin takacağı sana bağlı değil Rose ve sen buna katlanamıyorsun, değil mi? Artık sana bağlı olmamamdan nefret ediyorsun. Ve bana ailem hakkında yalanlar söyleyerek tüm bunları geride bırakmamı sağlayabileceğini düşündün. Sana hizmet eden, senin için yanıp tutuşan Shen olmaya geri dön. Asla senin dengin olmayacak."

"Her zaman benim dengim olduğunu düşünmüşümdür."

"Gerçekten mi?" dedi Shen. "O zaman neden birlikte olmamıza izin vermiyorsun?"

"Çünkü sorumluluklarım var!" diye öfkeleni. "Ve yönetmem gereken bir krallık!" "Artık benim de öyle."

Rose ayağını yere vurdu. "Çocuk gibi konuşuyorsun!" Shen sırtı. "Bunu ayağını yere vuran kız söylüyor."

Rose umutsuzca onun yüzüne fırlatmak için bir kadeh şarap diledi. "Bu konuda daha sonra kavga edebiliriz. Ama şu anda söylediklerime inanmanı istiyorum. Burada tehlikedesin. İkimiz de tehlikedeyiz. Derhal buradan gitmeliyiz."

"Bana burada emir veremezsin." "Lütfen, Shen."

Bir an için onun bakışlarını tuttu, yalvarışını düşünürken dudakları büküldü. Sonra arkasını döndü. "Evine git Rose."

"Sensiz olmaz."

"Sana söyledim. Burası artık benim evim."

"En azından Kai ve Feng'e karşı kendini korumak için bir şeyler yap," diye yalvardı Rose. "Tekrar deneyecekler. Onlarla yalnız kalmana izin verme. Onlara güvenemezsin."

"Güvenemeyeceğim tek kişi sensin." Shen kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Sanırım ikimiz de söylememiz gereken her şeyi söyledik."

Öfkeli gözyaşlarını kırıpıştıran Rose koridora döndü ve kapı arkasından çarpınca irkildi. Sarayın diğer tarafındaki odasına koşarken nefesi kesildi, her köşede Kai'yi aradı ve kendi gölgesinden bile korktu.

Yatak odasına döndüğünde kapıyı arkasından kilitledi ve terliğini duvara fırlattı. *Kibirli, aptal Shen.* Kendini öldürtecekti.

Öldürüldü! Neden onun doğruyu söylediğini göremiyordu?

Panik içinde etrafında döndü, bakışları odanın köşesindeki tozlu çantasına takıldı. Rose'un zihninde bir düşünce havai fişek gibi patladı. Belki de Shen'in aklını başına getirebilecek başka biri vardı.

Rose titreyen parmaklarıyla çantasından safir aynayı çıkardı ve sapını kavradı.

"Wren," diye fısıldadı. "Lütfen, Wren. Sana ihtiyacım var."

Bir dakika geçti ve sonra bir anda safirler parlamaya başladı.

37

Wren

Wren, festivalde olan her şeyi ve Shen'le olan tartışmasını anlatırken kız kardeşini dehşet dolu bir sessizlik içinde dinledi. Rose anlatmayı bitirdiğinde, yanakları gözyaşlarıyla parlarken, Wren öfkeden köpürüyordu. O kadar öfkeliydi ki, elini cama bastırırken yatak odasındaki ölümsüz prensi tamamen unutmuştu. Rüzgârın onu Gevra'dan uzaklaştırıp çölün kavurucu kalbine götürmesine izin verdi.

Sıcak fayansların üzerine indi, o kadar parlak bir odadaydı ki irkildi. Kaybedecek bir dakikası bile yoktu. Ayağa fırladı, ayna elindeydi ve yatak odasının kapısını açtı. Sonra koridora çıktı ve Rose'un aceleyle verdiği talimatları izleyerek doğuya yöneldi. Muhteşem giriş holünde durup bir avuç dolusu orkideyi cebine attı.

"Hey!" Yaşlı bir kadın sürüne sürüne geldi. Elinde bir kâse dolusu güzel kokulu meyve taşıyor ve tüm yüzüyle kaşlarını çatıyordu. "Bunlar Ebedi Güneş Işığı Sarayı'nın kutsal çiçekleri!"

Wren gözünü bile kırpmadı. "Artık onlar cebimin kutsal çiçekleri."

"Küstahça sözler." Yaşlı kadın gözlerini kıstı. "Sen Kraliçe Rose değilsin."

"Ve sen de Shen Lo değilsin," dedi Wren, onun yanından geçerek. "Bu da benim için iyi olmadığın anlamına geliyor."

"Shen Lo bir kaza geçirdi," dedi kadın, bastonuyla onu durdurarak.

Wren yere baktı ve kısa bir süre için onu tekmelemeyi düşündü.

"Duyduğum tam olarak bu değildi."

"Ne duydun?" dedi kadın ihtiyatla.

"Size söyledim ama görünüşe göre burada kime güveneceğinizi bilmek zor."

Yaşlı kadın hmm'ladı. Sonra Wren'i şaşırtacak şekilde bir kase meyve uzattı. "Bunları ona götürün. Bunlar onun en sevdikleri."

Wren kâseyi aldı. "Zehirli olmasalar iyi olur."

Yaşlı kadın bir kahkaha attı. "Bir Gevran'dan böyle bir kabalık!"

Wren kaskatı kesildi. "Ben bir Gevran değilim."

"Kesinlikle öyle görünüyorsun." Yaşlı kadın Wren'in elbisesinin kadife kolunu karıştırdı. "Şimdi avluda zincirlenmiş canavarın nereden geldiğini biliyorum."

"Tüyo için teşekkürler," dedi Wren, bastonun üzerinden atlayıp yoluna devam ederek. "Ben de onu ziyaret etmeyi ihmal etmeyeceğim."

Yaşlı kadın onun gidişini izlerken kıkırdadı.

Doğu kanadına ulaştığında Wren, bir zamanlar Shen'le birlikte Ortanca'da birbirlerini çağırmak için kullandıkları kuş sesini çıkardı. Bir an sonra koridorun sonundaki kapı açıldı ve Shen Lo dışarı çıktı. Kaşları çatıktı. "Wren?"

Wren ona doğru gelirken el aynasını salladı. "Seninle konuşmak istiyorum!"

Ellerini havaya kaldırdı. "Sen karışma, Wren. Bu Rose'la benim aramda. Sırf sana ağlayarak gitmemeliydi-"

Wren kaseyi ona doğru fırlattı.

Shen onu havada yakaladı ve yere düşmeden önce meyve parçalarını topladı. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

Aniden, Wren onun üzerine geldi. Kaseyi bir kenara fırlattı ve onu duvara doğru itti. "Sana ne oldu böyle? Kuzeninin daha önce seni öldürmeye çalıştığının farkında mısın?"

Shen kesin bir tavırla, "Bu tartışmayı bir daha yapmayacağım," dedi.

"O zaman bir şeker ye. Ben konuşacağım. Sen dinle," dedi Wren öfkeyle. "Kız kardeşimin kusurları var ama Rose bu kadar ciddi bir konuda asla abartıya kaçmaz, bunu sen de biliyorsun." Shen devam ederken yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Sen onun dünyasındaki en önemli insanlardan birisin. Ve o çok

Senin için endişeleniyor, az önce kelimelerini zorlukla çıkarabildi. Amcan hakkındaki gerçeğe yüzleşmektense onu hayatından çıkarmayı tercih ettiğini söylüyor. Kuzenin."

"Peki. Belki de yalan söylememiştir," diye kabul etti Shen bir süre sonra. "Ama bu doğruyu söylediği anlamına da gelmez. O çok yorgun, Wren. Ve bunalmış. Ne gördüğünü bilmiyor."

"Seni iyileştirdiğini biliyor. Ve böyle bir şeyi hayal bile edemez." Wren iç çekerek onu serbest bıraktı. "Hayatın boyunca bu anı beklediğini biliyorum, Shen. Bu yeri, bu insanları. Ortha bir zamanlar senin kurtuluşun olmuş olabilir ama asla kaderin olmadı. Buna asla engel olmazdım. Rose da öyle." Gözleri yumuşadı ve Wren'in sesi de yumuşadı. "Ama Kai'nin ilk gelen kuzen olması bu işte iyi olduğu anlamına gelmez."

"Wren-"

"Acı gerçek şu ki, bazı insanlar güç için korkunç şeyler yaparlar."

Shen'in burun delikleri alevlendi. "Bu değil, Wren. Tanrı aşkına, o benim *kuzenim*." "Ben Rose'un ikiz kardeşiyim ve çok uzun zaman önce Onu kaçırmak için Anadawn'ın duvarlarını yıktım," diye hatırlattı. "Taç için yapmaya hazır olduğum her şeye bir bak. Lanet olsun Shen, neredeyse Ansel'le evleniyordum!" Yatak odasındaki ölümsüz prensi hatırlayınca irkildi. Rose'un sabahı çok daha kötüleşmek üzereydi.

Shen dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu unutmuşum." "Gördün mü?" dedi Wren.

"Bu yine de hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Birkaç gün önce Amarach'a geldiğimde Kai'yi odana gizlice girmeye çalışırken yakaladım," dedi Wren. "O zaman onda bir tuhafılık olduğunu anlamıştım ama ne olduğunu çıkaramamıştım. Gözlerindeki açlık, sesi... bana Banba'nın Anadawn'dan bahsederken nasıl görüldüğünü hatırlattı." Geri adım attı. "Eğer bunu kendi gözlerinle görmemeye kararlıysan, o zaman hemen yatak odasına gidelim. Onun üzerinde bir gerçeklik büyüsü kullanacağım."

Shen ona baktı.

"Ne?" diye meydan okudu. "Öğreneceğin şeyden mi korkuyorsun?" "Hayır," dedi, çok yavaş bir vuruşla.

Wren safirlere baktı. Beş dakika geçmişti bile. "O zaman beni onun odasına götür."

"Amcamı bulmaya gitti," dedi Shen. "Onu çatışmada kaybettik. Feng'in yanında olacak."

"Diğer hain. Daha da iyi." Wren Shen'in sırtını sıvazladı. "Yolu gösterin, Majesteleri."

Shen biraz isteksizce topuklarının üzerinde döndü ve Wren'i yaldızlı sarayın derinliklerine doğru götürdü, ta ki uzak seslerle yankılanan başka bir koridora gelene kadar. Wren bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra cebindeki yapraklara uzandı. İki hızlı efsunla ayak seslerini büyüleyerek taş üzerinde sessizleştirdi.

Bir diğeriyle Feng'in kapısının menteşelerini susturdu ve kapıyı hafifçe araladı. Karşılıklı duran iki adamın dış hatlarını görmeye yetecek kadar.

". . . daha hızlı olabilirdi! O tereddüt anı neredeyse tüm oyunu ele veriyordu," dedi Wren'in Shen'in amcasına ait olduğunu düşündüğü yaşlı ve cızırtılı bir ses.

"Canavarları Rose'un peşinden göndermeliydin," diye seslendi Kai. "En azından o zaman yoluma çıkmazdı."

"Kurdun orada olacağını nereden bilebilirdim ki?" diye öfkeleni Feng. "Ben üzerime düşeni yaptım. Tam olarak konuştuğumuz gibi."

Wren ve Shen koridorda göz göze geldiler, Shen'in çenesi o kadar gergindi ki kırılacakmış gibi görünüyordu. İşte buradaydı, sonunda gerçeği kendisi de duymuştu ama Wren'in kalbi zafer kazanmış gibi hissetmek yerine en iyi arkadaş için acıyordu.

Kai bir küfür savurdu. "Bir daha böyle bir şansımız olmayacak."

"Kraliçeden kurtulana kadar olmaz," dedi Feng. "Yanında bir şifacı olduğu sürece onun işini bitiremeyiz."

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye tısladı Kai. "Eana'nın kraliçesini öldüremeyiz! Krallığımız onun çölünde yatıyor!"

"O zaman onu krallıktan çıkarın," dedi Feng eşit bir şekilde. "Bırak kumlar onun icabına baksın. Ya da daha iyisi, bunu kendiniz yapın ve bir kaza gibi görünmesini sağlayın."

Wren bir avuç yaprak daha kopardı, kanı taze bir öfkeyle dolmuştu. Zihni bu kalpsiz hainleri sakatlayacak bir büyü arayışıyla çalkalanıyordu ama Shen rüzgâr gibi hareket ederek onu kapıdan uzaklaştırdı ve koridora geri çekti.

Wren kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama adam bir eliyle Wren'in ağzını kapattı. "Sessiz ol," diye fısıldadı. "Kai tecrübeli bir savaşçı. Ve Feng de şimdiye kadar gördüğüm en güçlü büyücülerden biri. Eğer bizi yakalarlarsa, saldırırlar."

Wren onlar doğu kanadına dönene kadar bir daha konuşmadı. Artık sadece üç safır parlıyordu.

Shen duvara yaslandı, az önce tanık olduğu her şeyi gözlerinin önünden kaçırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini yumdu. "Ne kadar aptalmışım."

"Özür dilerim," dedi Wren, bir elini onun omzuna koyarak. "Ne umduğunu biliyorum."

Shen botlarına baktı, yanaklarını ısıtan bir kızarıklık vardı. "Ona yalancı dedim, Wren."

"Biliyorum."

"Ve kıskanç."

"Bana

söyledi." "Ve

şımarık."

Wren tereddüt etti. "Şey, o biraz şımarık."

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Onu tehlikeye attım. İkimizi de tehlikeye attım."

"En azından artık gerçeği biliyorsun," dedi Wren. "Burası senin krallığın, Shen. Çok güzel ama içinde iltihaplanmış bir zehir var. Ondan ne kadar çabuk kurtulursan o kadar iyi olur."

Ciddi bir şekilde başını salladı.

Wren onu kucaklamak için kendine çekti. "Her şey yoluna girecek. Önemli olanlar senin yanında olacak."

Sonra geri çekildi.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bu kral meselesi ..."

Wren sıırttı. "Söylendiği gibi değil, değil mi?"

"Hâlâ Gevra'dasın o zaman," dedi elbisesine dikkat ederek. "Banba

nasıl?" "Hayatta." Wren boğazını temizledi. "Ve ... Prens Ansel de öyle."

"Bekle. Ne?"

Sondan ikinci safır göz kırparak söndü. Wren koridorda geri geri giderken, "Gitmem gerek," dedi. Giriş holünden hızla geçip avluya çıktı ve Elske'yi duvara zincirlenmiş halde buldu. Önünde diz çökmüş, kalın bir et parçası sallandıran bir kız vardı.

Wren'in yaklaşmasıyla irkildi ve bir rüzgâr savurdu. "Rose! Ben de tam seni arıyordum. Kurdun uyandı. Korkarım babam onu hizmetçilere zincirletti. Ama aç olabileceğini düşündüm." Kara kaşları çatıldı. "Bu elbiseyi nereden aldın?"

"Açıklayacak zaman yok," dedi Wren, kızın etrafından dolaşıp Elske'nin yanına diz çökerek. Son yaprakları da avucunun içinde ezdi ve zincir halkalarından birini çözdü. Geri kalanlar bir şangırtıyla yere düştü.

Kız geri sıçradı. "Bu büyü büyüydü!"

Wren ona baktı. "Eğer baban bir daha kurduma yaklaşırsa, onu yediğinden emin olacağım." Son safır de sönerken Elske'ye bir kolunu doladı. "Ve sana gelince. . . dikkatli ol."

Kız cevap vermek için ağzını açtı ama Wren çoktan gitmişti, rüzgâr onu aynanın içinden geçirip Gevra'nın karla kaplı dağlarına geri götürüyordu.

38

Gül

Rose aynanın içinden Grinstad Sarayı'nın buz gibi kalbine doğru çekilirken gözlerini sımsıkı yumdu. Wren'in odasındaki kürk halının üzerine çömelmiş, rüzgârın uğultusunun kesilmesini bekliyordu. Dinmeyince, dikkatlice tek gözünü açtı. Bu gerçek rüzgârdı, dağları inletiyordu. Rose ayağa kalkarken titredi. Hâlâ Gevra için hiç de uygun olmayan festival elbisesini giyyordu. Ve çok dayanıksızdı.

Parlayan safirlere baktı. Önümüzdeki on bir dakikayı dişlerini gıcırdatarak geçirecek değildi. Özellikle de onu bekleyen lüks kürk mantolarla dolu bir gardırop varken. Odayı adımladı, sonra önünde durdu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ama soğuktan değil. Burada sihir vardı. . garip bir sihir. Rose odayı tararken burnunu kırıştırdı. Peki bu tuhaf koku neydi?

Birdenbire gardırop açıldı ve içinden bir figür fırladı. "PEEK-A-BOO!"

Rose çılgılık attı ve geriye doğru tökezlerken aynayı göğsüne bastırdı. Bu muydu? ? Hayır. Bu mümkün değildi. Wren yapmış *olamazdı*. O asla-

"Yakaladım seni!" diye bağırdı Prens Ansel. "Oh, çiçeğim, bu kadar korkmuş görünme!

Sadece ben varım! Seni seven nişanlın!"

Rose ayaklarının üzerinde sallandı. "Olamaz. Hayır, hayır, hayır, hayır."

Wren gitmiş ve yapmıştı. Tüm mantığa ve akla karşı gelerek, Ansel'i hayata döndürmek için yasak büyüü kullanmıştı. Ya da hayata yakın bir şeye. Prensini teni belirgin bir şekilde griydi ve kokuyordu. Başının etrafında dört sinek vızıldıyordu. Rose kusmadan önce pencereyi açmak için acele etti.

Başının tamamını dışarı çıkarma dürtüsüne direnerek parlayan safirlere tekrar baktı. Geriye dokuz tane kalmıştı. Rose sakin bir nefes aldı. Her şey yoluna girecekti. Bu odada ölümsüz bir Ansel'le dokuz dakika daha idare edebilirdi. Tek yapması gereken sesini alçaltmak, sakin kalmak ve olay çıkarmamaktı. Bunu yapabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti.

Çok yaklaşmadığı sürece. Rose omzuna vurulunca çığlık attı.

Ansel onun arkasından yaklaşmıştı. "Rose, sevgilim! Çok gerginsin! Düğün öncesi heyecanı mı?"

Rose endişe içinde ona baktı. Gerçekten de Mahzen'deki o günle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor muydu? "Ansel," dedi nazikçe, "düğün iptal edildi. Evlenmiyoruz."

Ansel yüksek sesle güldü, sesi bir kartalın çığlığını andırıyordu. "Ne şaka ama! Elbette gideceğiz. Sanırım yarın." Kaşları çatıldı. "Ya da belki ertesi gün. Biliyor musun, zamanı takip etmekte çok zorlanıyorum. Aşk zihnimi bulanıklaştırdı!"

"Bu o olmalı," dedi Rose kenara çekilerek. Safirlere bir göz attı. Nasıl hâlâ sekiz tane kalmıştı? Şimdiden sonsuza dek bu odada kalacakmış gibi hissediyordu.

"Düğünümüzden başka bir şey düşünemiyorum." Ansel'in başı bir yana kaydı. Başını iki eliyle kavradı ve yerine otururken gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten. Aklımı meşgul eden tek düşünce bu."

"Ah, Ansel." Rose zavallı prene ya da onun bu tuhaf versiyonuna acıma duygusuyla dolup taşı ve asla gelmeyecek bir günün özlemiyle yanıp tutuştu. Yatağa oturdu ve yanındaki boşluğu okşadı. "Neden uzanıp biraz dinlenmeye çalışmıyorsun?"

"En son ne zaman uyuduğumu hatırlamadığımı biliyor musun?" Ansel yatağa sürünerek uzanırken esnedi. Ağzından bir diş düştü ve Rose bir çığlık attı. "Gözlerimi kapatmayı unutup duruyorum."

Prensin eline uzandı ve kan dolaşımına iyileştirici bir büyü gönderdi. Güçleri yaşayanlar için olduğundan işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama sonra prensin alnı düzeldi ve huzurlu bir şekilde iç çekti.

BANG! BANG! BANG!

Kapı açıldığında Rose ayağa fırladı ve Alarik Felsing'i vahşi gözlü ve nefes nefese bir halde kapının önünde buldu. "Çılgılık attığını duydum," dedi nefesleri arasında. "Ansel nerede? Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum."

Rose aynaya baktı. Beş safır daha kalmıştı. Gözlerini sıkarak kapattı ve ortadan kaybolmayı diledi. Gevra'nın korkunç kralı yerine on ölümsüz Ansel'in arkadaşlığını her gün tercih ederdi.

Alarik sinsice odaya girdi, yatakta yatan kardeşini görünce kaşları çatıldı. Rose'a döndü. "Ona ne yaptın?"

Rose cesaretini topladı. *Wren gibi düşün. Wren gibi konuş. Wren gibi davran.*

Masaya yaslandı. "Sakin ol," dedi kollarını kavuşturarak. "Sadece dinleniyor."

Kral soluk mavi bakışlarını kızın üzerinde gezdirerek, güneşte parlayan ve kumla kaplı kıyafetine dikkat etti. "Bu elbiseyi nereden aldın?"

"Gardıropta buldum," dedi Rose, omuz silkmeye zorlayarak.

Alarik gardıroba kendisine ihanet etmiş gibi ters ters baktı, sonra aklından geçen düşünceyi kafasından silkeledi. "Ve sen de şimdi giyinip kuşanmak için iyi bir zaman olduğunu mu düşündün?" Boş gözlerle tavana bakan Ansel'i işaret etti. "Onu baştan çıkarıp bir tür normalliğe geri döndürmeye mi çalışıyorsun?"

Rose kendini durduramadan nefesi kesildi. "Bu ne cüret!"

Alarik ona doğru gelirken gözlerini kıstı. "Ters giden bir şeyler var."

Yıldızlar! Gevra'nın kralı Wren'e hep bu kadar yakın mı dururdu? Rose onun bakışlarının altından sıyrıldı. "İzin ver bilmeceyi senin için çözeyim," dedi Wren'in alaycılığına uzanarak. "Yanlış olan şey senin ölümsüz kardeşin."

"Bu da senin hatan," dedi. "Konuş bakalım cadı. Tam olarak ne yanlış gitti?"

"Bilmiyorum," dedi Rose, hayal kırıklığı sesini keskinleştirmişti. "Belki de Wren'in daha önce hiç yasak büyü yapmamış olması!"

Kız kardeşinin adı ağzından çıktığı anda Rose yüzünü buruşturdu. Wren bütün bir ayı Anadawn'da onun gibi davranarak geçirmişti ve Rose, Gevran kralının yanında üç dakika bile dayanamamıştı.

Alarik şimşek hızıyla ona döndü. "Sık sık üçüncü şahıs ağzıyla mı konuşursun?"

Rose boğuk bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Sadece endişeli olduğumda." "Senin endişelendiğini hiç görmedim."

Rose safirlere bakarak, "Beni çok az tanıyorsun," dedi. İki dakika.

Tam o sırada Ansel dimdik oturdu. "Rose? Roooooose? Neredeyse düğün günümüz!"

Anahtar tersine dönmeden önce Rose'un buradan çıkması gerekiyordu. Herhangi bir planı olmadığı için aynayı kavradı ve açık kapıdan dışarı fırladı. Kralın askerleri onu koridorda yakaladı. Alarik bir yılan kadar hızlı davranarak Rose'un elini yakaladı ve büktü.

Rose inleyerek uzaklaşmaya çalıştı ama adamın tutuşu çelik gibiydi. Bacağına tekme attı ama kral irkilmedi bile. Avucunu incelemekle meşguldü.

Kaşlarını kaldırdı. "Kesiğin iyileşmiş."

"Ben bir cadıyım," dedi Rose, hâlâ onu başından savmaya çalışarak. "Şimdi çöz beni, seni kötü yaratık."

Alarik'in ağzı vahşi bir gülümsemeye dönüştü. "Merhaba Rose. Gevra'ya hoş geldin derdim ama seni gördüğüme pek memnun olmadım."

Geriye tek bir safır kalmıştı ve kaçacak zaman yoktu.

Alarik yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Kız kardeşin nerede? Siz ikiniz nasıl bir oyun oynuyorsunuz?"

"Tek numara o odanın içindeki iğrenç şey!" Rose haykırdı, tüm korkusu ve öfkesi yüzeye çıkmıştı. Artık Wren'miş gibi davranmanın bir anlamı yoktu; yakalanmak üzereydiler. "Zavallı Ansel! Bunu ona nasıl yapabildin? Sakın bana bunun Wren'in suçu olduğunu söylemeye cüret etme. Onu bunu yapmaya senin zorladığını biliyorum!"

Alarik başını eğdi. "Geveze olanın kız kardeşin olduğunu sanıyordum."

Rose aynayla göğsünü dürttü. "Büyükannemi ve kız kardeşimi bırak. Eana'nın kraliçesini kaçırdın. Bunun bir savaş sebebi olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Buraya bunun için mi geldin Rose? Gevra'ya savaş ilan etmek için mi?" Alarik köpek dişlerini gösterdi. "Ne dilediğine dikkat et."

Tam o sırada el aynası parıldamaya başladı. Rüzgâr onu yakalamak için uzanırken Rose, Alarik'e en sert bakışlarını yöneltti. "Sakın zarar vermeye cüret etme"

Kız kardeşim Alarik Felsing, yoksa tüm Eana ve cadılarıyla hesaplaşmak zorunda kalırsın."

Bir rüzgârla, Gevra Kralı'nı az önce bulunduğu boşluğa ağzı açık bakakalmış bir halde bırakarak gitti.

39

Wren

Rüzgâr onu eve götürürken Wren Elske'ye sıkıca tutundu. Yine o keskin çekiştirme hissini hissetti ve sonra midesinin dibi düştü. Avlu döndü ve o da onunla birlikte döndü, dünya parıldayan altın çizgilerden bembeyaz bir renge büründü ve farklı bir zemin ayaklarının altından kaydı. Grinstad Sarayı'nın mermer kaplı iç kısmına döndüğünde Wren'in yanaklarına kış soğuğu battı. Gözlerini kırıştırdığında kendini dördüncü katın koridorunda, kolları hâlâ kurdun boynuna dolanmış halde buldu.

Elske'den uzaklaşırken gülümsedi. "Başardık tatlım." "Aslında ben 'Majesteleri'ni tercih ederim," dedi Alarik'in sesi yukarıdan. O üzerinde basit bir lacivert ceket ve siyah bir pantolon vardı. Soluk mavi gözleri kırmızıyla parlıyordu ve sarı saçları alışılmadık derecede dağınıktı. El aynasını büyük bir şüpheyle inceliyordu. "Nedir bu şey?"

"Bu bir ayna."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki de bunun yerine Borvil'in sizi sorgulamasını istersiniz."

"Güzel. Ayrıntı istiyorsan, bu *sihirli* bir ayna. Beni Rose'a bağlama gücüne sahip. Ama uzun sürmüyor."

"Mektuplarından Rose'un daha iyi huylu bir kraliçe olduğunu düşünmüştüm," diye düşündü Alarik. "Gerçi az önceki küçük karşılaşmamızdan sonra bu fikrimi gözden geçirmem gerekebilir." Elske'yi işaret etti. "O canavar Kaptan Iversen'e ait."

Wren, Elske'nin çenesinin altını kaşdı. "Ve şimdi evinde. Ait olduğu yerde."

Alarik kuru bir sesle, "Mutlu bir sonuç," dedi. Aynayı askerlerinden birine uzattı. "Bu kadar konuşma yeter. Sende bana ait olan bir şey var." Arkasını döndü ve onun yatak odasında kayboldu.

Wren ayağa kalktı ve askere saldırıp aynasını geri isteme dürtüsüne direndi. Alarik az sonra Ansel'le birlikte döndü, kaçmasını engellemek için kolunu küçük kardeşine dolamıştı. "Çiçeğim!" diye bağırdı prens ve Wren onun ön dişinin eksik olduğunu fark etti. "İşte buradasın! Senden uzak kaldığım her an sonsuzluk gibi geliyor!"

Alarik Wren'e ters ters baktı. "Onu buraya getirmen için sana izin vermedim." "Ne yapmam gerekiyordu? Bir yandan sarayda dolaşırken uyuyor muydun? Kahvaltıda Anika'yla karşılaştı bile."

"Biliyorum. Bana bu konuda bağırdı. Hem de uzun uzun." Alarik'in kaşları çatıldı, elmacık kemikleri keskinleşti. "Gel. Duyulmayacağımız bir yerde konuşmak istiyorum." Kral kıpırdadığı anda askerleri her oyuktan çıkarak bir tabur gibi üzerine üşüştü. Wren peşlerinden koştu, Elske'nin bir kez daha yanında yürümesinden memnundu. Neredeyse bir anda düşünceleri Rose ve Shen'e ve Güneş Öpücüğü Krallığı'nın görkemli ihtişamına geri döndü.

Shen bir kral olabilirdi ama duvarlarının içinde düşmanlar vardı. Ne yaptığını bildiğini umuyordu. Wren o on iki dakika içinde elinden gelen her şeyi yapmıştı ama şimdi uğraşması gereken yürüyen bir ceset ve öfkeli bir kral vardı. En iyi arkadaşı ve kız kardeşi için endişelenmeyi de göze alamazdı. Birbirlerine göz kulak olacaklarına güvenmek zorundaydı.

Wren'i şaşırtan bir şekilde Alarik onu ikinci kattaki kraliyet kanadına götürdü. İçerisi asker kaynıyordu, her on adımda bir yeni bir sert yüz Wren'e dik dik bakıyordu. Koridorlarda beyaz kaplanlar ve kurtlar dolaşırken, kar tilkileri pencere kenarlarında keyifle uyukluyordu. Güneş ışığı vitraylardan içeri süzülüyor ve duvarlardaki sanat eserlerini aydınlatıyordu. Bunlar sarayın diğer odalarında bulunan büyük Gevran savaşlarının ya da canavar savaşlarının olağan tasvirleri değildi; daha ziyade manzaralardı. Karlı gün batımlarının ve çağlayan şelalelerin, gümüş sırtlı sıradağların, bulutsuz bir günde cam gibi bir denizin, sarı ve mor çiçeklerle dolu zümrüt bir vadinin yağlı boya resimleri.

"Bu Turcah Vadisi olmalı," diye mırıldandı Wren. "Çok güzel bir yer." Alarik adımlarının ortasında durakladı. "Turcah Vadisi'ni nereden biliyorsun? Valley?"

Bir zamanlar Tor, Wren'e oradan söz etmişti; onun gözleri kadar yeşil bir yer olduğunu söylemişti. Ansel'le evlenip Gevra'ya gelirse kurtuluşu olacak bir cennet. Ona Gevra'ya hiçbir şey için gelmeyeceğini söylemişti ama yine de buradaydı, parmak uçlarını kısa bir an için ikisi için de umudu temsil eden bir vadi resminin üzerinde gezdiriyordu. Tor'la birlikte bir yaşam düşüncesinin kalbinde yarattığı ani sızıyı görmezden geldi. Bu vadiyi birlikte ziyaret edebilecekleri bir dünya.

Elini ağır meşe kapıya dayamış olan Alarik onu çok yakından izliyordu. Yanı başında Ansel başının etrafında vızıldayan sinekleri kovalıyordu. "Şu tablonun içine atlamak istiyormuş gibi görünüyorsun," dedi kral.

"Burada olmaktansa orada olmayı tercih ederim," diye itiraf etti Wren.

Kapıyı iterek açarken, "Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldandı. Wren onu odaya kadar takip etti, sonra da şaşkınlıkla homurdandı. "Bekle. Burası senin *yatak odan mı?*"

Kaşlarını kaldırdı. "Aklına bir şey gelmesin."

"Lütfen. Borvil'in ağzına girmeyi tercih ederim." Kapı arkalarından bir gümbürtüyle kapandı. İçeride hiç asker yoktu, sadece Alarik'in kurtları Luna ve Nova odanın ortasındaki kilimin üzerinde yatıyordu. Kurtlar Ansel'i görünce ayağa fırladılar ve tehditkâr hırıltılar çıkardılar. Ansel ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve onlara hırladı.

"Sakin ol kardeşim." Alarik Ansel'i hırlayan kurtlardan uzaklaştırdıktan sonra keskin bir komutla canavarları susturdu. Onlar yere çökerken Ansel yatağa tırmandı ve bir denizyıldızı gibi yayıldı.

Wren çevresini inceledi. "Bu oda çok ..." "Zevkli mi?"

"Hayır." Aslında, rahatsız edici derecede zevkliydi. Yatak büyük ama sadeydi; kış ağacından oyulmuş yüksek bir yatak başlığı ve gümüş kürklerle dolu bir battaniye vardı. Yatağın başucundaki sehpanın üzerinde bir yığın iyi karıştırılmış kitap vardı. Wren, Alarik'in geceleri ne okuduğunu anlamak için onları karıştırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Bazı nedenlerden dolayı bunu hayal edemiyordu.

Üç büyük pencere avluya bakarken, krem rengi duvarlar çoğunlukla Felsing ailesine ait olduğu anlaşılan portrelerle süslenmişti. Alarik'in bir tablosu vardı.

ve kardeşlerini buz pateni pistinde kayan kundaklanmış çocuklar olarak, babasını tam bir kıyafet içinde tahtında otururken, genç bir Kraliçe Valeska omzunda porselen bir el dinlendirirken.

Wren yoluna devam ederek Alarik'in düzenli bir ahşap masanın üzerinde asılı duran resmi portresini inceledi. Karla kaplı bir dağın tepesinde, donanma askeri üniforması içinde ve gümüş dallı tacını takmış olarak resmedilmişti. Pencerenin yanında kardeşlerinin daha büyük bir resmi asılıydı. Üçü de gülüyordu. Ama Wren'i resme çeken şey Alarik'in gerçek gülümsemesinin görüntüsü değildi. Saçlarının güneş parlaklığıydı. Saçlarının ortasında siyah bir çizgi yoktu ve gözleri henüz o meşhur keskinliğini kazanmamıştı.

Alarik sabırsızca, "Çocukluğumu dikizlemeyi bıraktın mı?" dedi. Odanın diğer tarafında, başka bir odaya açılan bir kemerin yanındaydı. "Gel."

Kemerden geçerek gözden kayboldu. Wren Ansel'i yatakta yatarken bıraktı ve kralın peşinden koşarak akla gelebilecek her renk ve tarzda giysiyle dolu başka bir odaya girdi. Kıyafet rafları tavana kadar yükselirken, kaşmir kazaklar ve yün atkılar pencerelerin yanındaki raflarda sıralanmıştı. Kralın gardırobu Anadawn'daki yatak odasının tamamı kadardı.

Ama Alarik onu buraya kıyafetlerini göstermek için getirmemişti. Sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. "Söyle bana, cadı. Kardeşime ne yaptın sen?"

Wren ona ters ters baktı. "Onu ölümden *dirilttik*. Yoksa o kısmı hatırlamıyor musun?"

Bu anı Alarik'in içinden bir ürperti olarak geçti.

"Seni uyarmaya çalıştım," diye devam etti. "Sana daha önce hiç böyle bir büyü yapmadığımı söylemiştim. Elbette riskleri olacaktı-"

"Yeter!" diye tersledi. "Uyarılar ya da bahaneler duymak istemiyorum. Kardeşimi eski haline döndürün. Bu gülünç hayalete değil."

Wren krala kaşlarını çattı. "Ben bir cadıyım, mucize yaratan biri değil!"

"O zaman sihrin üzerinde çalışsan iyi olur. Tabii büyükanneni kurtarmaya olan ilgin kaybetmediysen."

Wren yumruklarını sıkarak, "Seni çıkarıcı piç," dedi. "Bana bir söz vermiştin."

"*Bana* bir söz vermiştin," dedi aynı sertlikte. "Ve henüz tutmadın." Kemerli geçidi işaret etti. "O *yaratık* benim değil.

Kardeşim. Bu bir tür acımasız şaka."

"Elimden geleni yaptım," diye ısrar etti Wren. "Niyetim iyiydi."

Alarik onun niyetini elinin tersiyle itti. "İki günün var. Kanla ya da büyüyle bu işi düzeltmenin bir yolunu bulamazsan, büyükannen yarından sonraki geceyi hayvanlarımla geçirecek."

Dışarıda rüzgâr düzensiz bir uğultuyla esiyordu. Dağların arasından ıslık çalarak geçti ve avuç avuç karı pencerelere savurdu. Alarik lanetledi. "Ve şimdi de bu. Lanet olası bir kar fırtınası daha. Gevra için bile mevsimsiz."

Wren de aynı kar fırtınasının kendi içinde şiddetlendiğini hissetti. İçini panik dalgaları sarmış, korkusu onu ilerleyeceği yoldan alıkoymuştu. Kral'a dik dik baktı.

Ona doğru bir adım attı. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin. İstersen bana küfret, ama emrettiğim şeyi yapacaksın, Wren." Artık o kadar yakındı ki, Wren çenesindeki kirli sakalı görebiliyor, gözbebeklerinin etrafındaki gece mavisini halkaların izini sürebiliyordu. "Anlaşıldı mı?"

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, göğüsleri aynı öfkeyle kabarıyordu, sonra aniden geri çekildi ve sanki aralarında söylenmemiş bir emir geçmiş gibi kurtları içeri girip dişlerini Wren'e gösterdiler. "Şimdi odamdan çık."

Grinstad Sarayı'nın zindanlarının derinliklerinde, Wren büyükannesinin hücresinin parmaklıklarına diz çöktü ve onun adını seslendi. Banba gölgelerin arasında kıvrılmış, Wren'in ona verdiği kırmızı pelerine sarınmıştı. Wren'in sesini duyunca gözleri kamaşarak başını kaldırdı.

"Küçük kuş," diye homurdandı. Kolları hâlâ arkadan zincirliydi ve yanakları solgundu. Parmaklıklara doğru geldi. "Hayır," diye fısıldadı, Wren'in yüzünü görür görmez alındaki yarıklar derinleşti. "Hayır, Wren. Bana bunu yapmadığını söyle."

Wren tereddüt etti. "Banba, ben-"

"Karanlığı hissedebiliyorum," diye araya girdi Banba. "İkinci bir deri gibi üzerinde duruyor. Burada rüzgarda hareket edenle aynı şey. Bu dağlarda yaşayan." Dişlerinin arasından nefes aldı. "Şimdi senin içinde de hareket ediyor."

Wren gözlerini kıstı. İçindeki boşluk esnedi ve ona ne yaptığını hatırlattı. "Kan büyüsü yaptım," dedi utançtan yanakları kızararak. "Ansel yeniden hayatta."

Büyükannesi küfretti. "Seni aptal çocuk."

Wren irkildi. "Ama o aynı değil. Eskisi gibi değil. Yarının düğün günü olduğuna ve benim onun gelini olduğuma inanıyor. Teni grileşti ve ağzı çok genişledi ve yavaş yavaş parçalanıyor..." rperdi. "Onda bir yanlışlık var."

"Ne bekliyordun ki?" diye tersledi Banba. "Prens Ansel'in ölmüş olması gerekiyordu."

Wren artan bir çaresizlikle, "Artık onun ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sadece onu düzeltmem gerektiğini biliyorum."

"Wren. Bana bak."

Wren çenesini kaldırdı ve büyükannesinin gözlerindeki yargılamadan korktu. Wren uzun zaman önce büyükannesini bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağına dair kendine söz vermişti ve Banba burada, Wren'e onu hiç tanıımıyormuş gibi bakıyordu. "Yaptığın şey düzeltilemez. Ne doğal büyüyle ne de yasak kan büyüsüyle. Genç prens asla eski haline dönemeyecek. Bu herhangi bir büyüden çok daha büyük bir imknsızlık. Dünyamızın sınırlarından bile daha büyük. Geri alınmalı."

Wren kaşlarını çattı. "Ne demek 'çözüldü'?"

Banba ona sert bir bakış fırlattı. "Ansel tekrar ölmek zorunda. Ve l kalmalı."

"Tıslayan deniz yosunu! Onu ldremem Banba. Alarik bizi canavarlarına yem edecek."

"O halde kralı bunun tek yol olduğuna ikna etmelisin." Banba'nın yüzü ciddiye, yeşil gözleri periliydi. "Kan büyüsü prensin içinde hareket ettiği sürece Grinstad'ın üzerine karanlığı çekecektir. Ve kralın kendisi bile buna karşı bağışık olmayacak."

Tam o sırada dağ gürleyen bir inilti çıkardı. Tavandan bir buz saçağı düştü ve taşın üzerinde parçalanarak ikisini de yaraladı.

Wren parçalara baktı. "Neden içimde haklı olduğuna dair korkunç bir his var?"

Banba homurdandı. "Bu benim ebedi ykm, küçük kuş. Haklı olmak. Keşke olmasaydım dediğim zamanlarda bile."

Wren topuklarının üzerinde geriye yaslanmış, demir parmaklıkların arasından Banba'ya bakıyordu. Hayatının büyük bölümünde sahip olduğu tek ailesi ve tanıdığı en güçlü cadı olan büyükannesinin şimdi karanlıkta dizlerinin üzerinde üşümüş ve korkmuş halini görmek, içinde çığlık atma isteği uyandırdı. "Sanki dünya etrafımızda yıkılıyormuş gibi geliyor," diye fısıldadı.

"Belki de öyledir," dedi Banba iç çekerek. Yüzü buruştu ve bir an için inanılmaz derecede yaşlı göründü. "Evine, tahtına dön Wren. Kız kardeşinin sana ihtiyacı var. Eana'nın sana ihtiyacı var." Ayağa kalktı ve torununa döndü, karanlığa doğru çekilirken nefesinin hırıltısı sessizliği dolduruyordu. "Prensi kurtarmayı unut. Burada, Gevra'da bizim için bir kurtuluş olmayacak. Ne benim için. Senin için de."

Wren hayatında ilk kez büyükannesine ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ve bilse bile Banba'nın konuşması bitmişti. Dağlar üzerlerinde inerken, Wren kalktı ve büyükannesini karanlıkta yalnız bırakarak zindandan çıktı.

Kısa bir süre önce, Wren her şeyi değiştirecek olan değişimi yapmak üzere Anadawn'a doğru yola çıkmadan önce, Ortha'daki kulübesinin zemininde diz çökmüş, midesi ağrıyana kadar kusmuştu.

Ya yapamazsam Banba? diye ağlamıştı, öğürmeler arasında. Ya yakalanırsam ve birbirimizi bir daha asla göremezsek?

Büyükannesi onun yanında yere diz çökmüş ve onu göğsüne bastırmıştı, sözleri güneş kadar sıcak ve emindi. *Bu dünyada bizi ayıracak kadar güçlü hiçbir şey yok, küçük kuş. Gerekirse bu uçurumları parçalara ayırıyorum. Beyaz sarayı yerle bir edeceğim. O zaman Wren'in omuzlarını sıkmış, kemiklerine bir parça güç bastırmıştı. Ne olursa olsun, sana söz veriyorum, bize vaat edilen geleceğe sahip olacağız. Sen ve ben, Wren. Her zaman.*

"Her zaman," dedi Wren merdivenlerden yatak odasına çıkarken. "Ne olursa olsun."

Tıpkı Banba'nın bunu kastettiği gibi, Wren de bunu kastetmişti.

40

Gül

Rüzgâr Rose'un etrafını sardığında, sarayın avlusunda diz çökmüş haldeydi. Kafasını kaldırdığında Lei Fan'ın ağzı açık bir şekilde ona baktığını gördü.

"Az önce ne oldu?" dedi, et parçasına benzeyen bir şeyi sallayarak.

Rose el aynasını aldı ve ayağa kalktı. "Sanırım kız kardeşim Wren'le tanışmışsın."

"O senin kurdunu aldı." Lei Fan eti bir sıçramayla yere düşürdü. "Özür dilerim. Her şey çok hızlı oldu."

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi Rose iç çekerek. O kurdu kabul etmek istemeyeceği kadar çok özleyecekti ama çöl her geçen an daha da düşmanca bir hal alıyordu. Elske ait olduğu yere, Gevra'ya döndüğünde daha güvende olacaktı.

Lei Fan aynayı işaret etti. "Son on sekiz yılımı çölün altında yaşayarak geçirdim ama o şeyin içinden koca bir insanın fırlaması kadar rahatsız edici bir şey görmedim."

"Güven bana. İçine çekilmek daha da tedirgin edici." Rose aynayı belindeki kuşağın içine soktu. "Lütfen bundan kimseye bahsetme. Kai, Wren'le benim yer değiştirebildiğimizi biliyor ama nasıl olduğunu bilmiyor. Ve bunun böyle kalmasını istiyorum."

Lei Fan'ın kaşları kalktı. "Ağabeyime güvenmiyorsun, değil mi?" Rose tereddüt etti. "Güvenmiyor musun?"

Lei Fan homurdandı. "Onu hayatım boyunca tanıdım. Tabii ki tanımıyorum." Yakındaki bir banka çöktü ve kolçağın üzerindeki oyma atı dalgınca okşadı. "Kardeşimi seviyorum ama onun ne kadar aç olduğunu da biliyorum. Kabul görmek için. Güç için. Bunu babamızdan alıyor." Kaşlarını çattı. "Bazen annemiz hâlâ burada olsaydı her şey farklı olur muydu diye merak ediyorum. Kai ihtiyacı olmayan şeylere *ulaşmaya çalışmaktan vazgeçer miydi?*"

Rose, Lei Fan'ın yanındaki banka çökmüş, Kai'nin zehirli hırsı hakkında ne kadar şey bildiğini anlamaya çalışıyordu. "Shen'den bu yüzden mi nefret ediyor?"

Lei Fan inkâr etmedi. "Bu gerçekten kıskançlık. Anlamalısınız, yıllardır çölün altında kapana kısılmış durumdayız. Ve Kai umutsuzca kahraman olmak istiyordu. Uykusunda bile bundan bahsederdi." Sesini alçalttı ve Rose ona doğru eğildi. "Herkes buradan nasıl kazarak çıktığını anlatıp duruyor ama sence ona yardım etmesi için rüzgârı kim çağırdı? Tırnaklarıyla kazıyarak çıkabilsin diye yolundaki kum dağlarını kim uçurdu?"

"O sendin." Rose'un gözleri hayranlıkla açıldı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Lei Fan omuz silkti. "Zafer umurumda değil. Ben sadece krallığıma yardım etmek istedim. Sanırım Shen'in hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu umut eden tek kişi bendim. Küçükken birbirimize çok yakındık ve onun hâlâ hayatta olduğu hissinden kurtulamıyordum. Bir gün geri gelebilirdi."

Kısa bir an için Rose, Lei Fan'a Kai ve Feng'in festivalde yaptıklarını gördüğünü söylemek istedi. Ancak Lei Fan'ın Shen'i ne kadar önemseydiği açık olsa da, Rose onun sadakatini zorlamak istemedi. Özellikle de Shen ona böylesine acımasızca sırtını döndükten sonra. Bunun yerine, "Umudunu kaybetmediğine sevindim," dedi. "Shen için aileden daha önemli bir şey yok. Desteğiniz onun için her şey demek."

Lei Fan sırttı. "Onu geri kazandığım için çok mutluyum. Sonunda şansımız dönüyor gibi hissediyorum."

Rose onun gülümsemesine karşılık verdi. "Umarım sen ve ben arkadaş kalabiliriz, Lei Fan."

Anadawn'da her zaman hoş karşılanacaksınız." "Bir gün ziyaret etmek isterim," dedi Lei Fan.

Rose, esen rüzgârda adının duyulduğunu duyunca çenesini kaldırdı. Shen onu sarayın içinden çağırıyordu.

"Affedersiniz," diyerek banktan kalktı ve aceleyle içeri girdi.

Shen, Sonsuzluk Çeşmesi'nin yanında volta atıyor, vücudundaki her kas gerginlikle geriliyordu.

"Shen!"

Onun sesini duyunca döndü. On hızlı adımda ona ulaştı ve ellerini ellerinin arasına aldı. Rose onun dokunuşuyla, yüzündeki yumuşaklıkla rahatladı. "Sana bir özür borçluyum Rose. Aptalca davrandım."

Rose yakındaki hizmetkârları düşünerek omzunun üzerinden baktı. "Burada konuşmamalıyız," diyerek onu çeşmeden uzaklaştırdı. "Benimle gel."

Yatak odasına döndüklerinde Shen kapıyı arkalarından kilitledi ve perdeleri çekerek sabah güneşini engelledi. Arkasını döndü, yüzü artık gölgeler içindeydi. "Haklıydın Rose. Her konuda. Wren ve ben amcamın yatak odasında Feng ve Kai'nin konuşmalarına kulak misafiri olduk. Beni öldürmeye çalıştılar."

Rose yatağının kenarına yığıldı, bu korkunç gerçeğin ağırlığı sonunda omuzlarından kalktı. Wren imkânsız başarımişti. Shen'e ulaşmıştı. "Seni incitmeye çalışmıyordum."

Ona doğru geldi, gözleri yalvarıyordu. "Affet beni Rose. Senden asla şüphe etmemeliydim. Söylediğim korkunç şeyler için özür dilerim. Görebildiğim tek şey çocukluğumdan beri dilediğim şeylerdi."

"O şeylere hâlâ sahip olabilirsin," diyerek onu nazıkçe yanına çekti. "Sadece Kai ile değil. Ya da Feng'le. Umduğun gibi insanlar olmadıkları için üzgünüm."

"En azından artık biliyorum," dedi Shen çelik gözleriyle. "Kendimi ve krallığımı koruyabilirim. Seni koruyabilirim."

Shen'in sözleriyle Rose'un içinde bir rahatlama ve onunla birlikte bir yorgunluk filizlendi. Tanrım, çok yorgundu. Uzun zamandır uyumamıştı ve umutsuzca bu pis elbiseden kurtulması gerekiyordu. Düğüm omzuna batıyordu ve belini çok sıkıyordu.

"Shen?" dedi kararsızca. "Elbisemi taşıyama yardım eder misin?"

Kalın bir şekilde yutkundu, bakışları kadının boğazının çukuruna düştü.

Rose ona nazlı bir gülümseme sundu. "Lei Fan o kadar sıkı düğümlemiş ki, kendi başıma asla kurtulamayacağım."

Shen saygılı parmaklarıyla Rose'un omzundaki düğümü çözmeye başladı. "Böyle mi?" dedi, nefesi Rose'un boynunu gıcıklayarak.

"Evet, teşekkür ederim." Rose gözlerini kapadı ve adamın çıplak tenine değen parmaklarının verdiği hissin tadını çıkardı.

Shen'in parmakları köprücük kemiğinin hemen üzerinde durdu. "Sanırım artık yeterince gevşedi."

Rose'un gözleri irkilerek açıldı. Düğümü çözerken onun bakışlarını tuttu, kumaş göğsünün hemen üzerinde yakalayana kadar aşağı kaydı. Kalbi avucunun içinde çılgınca atıyordu ve birden hiç yorgun hissetmedi.

Shen'in parmakları onun teninde oyalandı. Önce köprücük kemiğinin kenarını, sonra da boynunun sütununu çizdi. Rose'un yanakları karıncalanmaya başladı, içindeki sıcaklık alevlendi. Gözlerini kapattı ve kendini sallanırken hissetti.

"Rose." Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirerek çenesini okşadı. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

"*Sana* ihtiyacım var, Shen." Rose pişmanlık duyamadan kelimeler ağzından çıkmıştı. Onu kendine doğru çekip dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturduğunda nefesi kesildi.

Shen de onu nefesini kesen bir açlıkla öptü. Ağzını ona açtı, kollarını onun boynuna doladı ve elbisesinin korsajının aralarına düşmesine izin verdi. Adamın eli kadının çıplak sırtında gezinerek omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Ağzının içinde inledi ve adam onu daha derinden öperek kendine çekti.

O mükemmel anda, Shen Lo karanlıkta kollarındayken, Rose bir kraliçe olmasını, Shen'in uzun zamandır kayıp olan bir ülkenin hükümdarı olmasını ya da ikisinin de ölmesini isteyen pek çok insan olmasını umursamadı. Tek düşünebildiği Shen'in ağzının onunkine değmesi ve güçlü ellerinin vücudunda dolaşmasıydı.

Öpüşmeyi kesti ve Shen'in gözlerinin içine bakacak kadar geri çekildi. "Shen," dedi, sesi düzensizdi, "şu anda çok şey olduğunu biliyorum ..."

Kulağının kabuğunu öptü. "Sadece bu var Rose."

Alnını onunkine bastırdı. "Çöldeymişiz gibi davranabilir miyiz? Sadece kısa bir süreliğine?"

Gülümsedi. "Çöldeyiz."

"Yani eskisi gibi..." dedi, o da gülümseyerek. "Sadece Rose ve Shen olabilir miyiz?"

"Kim olmamızı istiyorsan o olabiliriz," diye mırıldandı Rose'un tenine karşı. "Sen ve ben, Rose. Taç yok. Krallıklar yok. Sadece biz."

"Sadece biz," dedi Rose ve yatağa geri döndü.

Shen onu öpmek için eğildi ve dudakları bir kez daha buluştuğunda, dünyanın geri kalanı eriyip gitti ve ikisinden başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Zaman da akıp gitti. Kısacık bir an gibi gelen bir saatin ardından Rose, günlerdir olmadığı kadar huzurlu hissederek yastıkların üzerine yayılırken içini çekti. Haftalar. Aylardır. Lezzetli bir şekilde yorgundu, teni hâlâ onun dokunuşuyla karıncalanıyordu. Hâlâ çözmeleri gereken çok şey vardı ama *bu* -Shen'le yaşadıkları- mükemmeldi. Memnun bir kedi gibi gülümseyerek yan döndü. Sadece bir saniyeliğine gözlerini kapatacağı. Sonra da Kai ve Feng'le başa çıkmak için bir plan yapacaklardı. Birlikte.

Shen kolunu onun beline doladı ve vücudunu kendi vücuduna sardı. "Biraz dinlen," dedi ve ensesine bir öpücük kondurdu. "Uyandığında burada olacağım."

Rose çatıya vuran sağanak yağmurun sesiyle uyandı. Dışarıda güneş, karanlık bir gök gürültüsü bulutunun ardında batıyordu. Hızla doğruldu ve Shen'i aramaya başladı.

Pencerenin yanında durmuş, dalgalanan gökyüzünü inceliyordu.

"Yağmur yağıyor," dedi Rose, battaniyeyi üzerine örtmek için çekerek. "Çölde asla yağmur yağmaz."

"Lei Fan'dan bir fırtına yaratmasını istedim." Rose kaşlarını çattı. "Neden?"

Shen arkasını döndü ve Anadawn kraliyet mührünü taşıyan bir mektubu havaya kaldırdı. "Bu sizin için geldi. Yıldız arısı onunla birlikte pencereden içeri daldığında neredeyse gözümü çıkarıyordu."

Rose yatağa doğru süründü ve titreyen elleriyle ondan aldı. Mektubu yırtarak açtı ve Thea'nın el yazısını hemen tanıdı.

Rose,

Umarım bu mektup size ulaşır. Barron'un güneyde bir ordu kurduğu haberi bize ulaştı. Bir hafta içinde Anadawn'a yürümeyi planlıyor. Çabuk eve dön. Korkarım en kötüsü bizi bekliyor.

Thea

Başını kaldırıp baktı, yanaklarındaki sıcaklık korkudan süzülüyordu. "Shen."

Notu ondan aldı, okurken çenesi sıkıştı. "Giyinmelisin."

Rose saçlarını yüzünden uzakta örmeye başlamıştı bile. "Atını ne kadar çabuk hazırlayabilirsin? Bir an önce yola çıkmalıyız."

Korkunç bir sessizlik oldu. "Seninle gelmiyorum Rose."

Rose sinirlendi. "Saçmalama. Seni burada onlarla bırakamam. Ya size tekrar saldırırlarsa?"

"Muhafız Yüzbaşımla konuştum." Shen d a l g ı n dalgın parmaklarını çıtlattı. "Onlarla bu gece ilgileneceğiz."

"O zaman bekleyeceğim."

"Burada olmazsan daha güvenli olur."

"Kim için daha güvenli?" Rose talep etti. "Yanında bir şifacıya ihtiyacın var." "Ben iyi olacağım. Sen de iyi olacaksın." Notu işaret etti.

"Anadawn

kraliçesi Rose'a ihtiyacı var."

Rose'un gözleri diken diken oldu. "Ama sen orada olmayacaksın, Wren de olmayacak." Shen ona gülümsedi. Gülümsemesinde öyle bir hüznü vardı ki Rose gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Biz olsak da olmasak da her zaman hükmedecektiniz. Ve Wren yakında geri dönecek. Bundan eminim."

"Peki ya sen?"

Tereddüt etti. "Burada işler biraz daha yoluna girdiğinde seni görmeye geleceğim." Gök gürledi ve bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. "Üstünü değiştirmen için seni yalnız bırakayım." Yatağın başucundaki pofuduk çörek tabağına başıyla işaret etti. "Sana Büyükanne Lu'nun spesiyalitelerinden bir tane daha getirdim. Yol için iyi olurlar." Ellerini yumruk yapıp seğirterek odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Rose onun gergin olduğunu anlayabiliyordu ama bunun nedeni yakında vedalaşacak olmaları mı, Okların toplanması mı, yoksa Kai ve Feng'le karşılaşacak olmaları mıydı, bilemiyordu. "Seninle avluda buluşuruz. Pelerinini unutma."

Rose avlunun yolunu bulduğunda hâlâ yağmur yağıyordu.

Shen gölgelerin arasından çıktı ve onun elini tuttu. "Gel bakalım. Bu taraftan," dedi ve onu peşinden sürükledi. "Şehirden arka yoldan çıkacağız."

"Bu gizlilik niye?" dedi, ayak uydurmak için acele ederek. "Burada ne yaptığım kimsenin umurunda değil. Bu çok açık bir şekilde ortaya kondu."

"Kimsenin senin peşine düşmesini istemiyorum. Ya da Oklar'a haber vermesini." Rose onun Kai'den bahsettiğini biliyordu. Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Bu karanlık yollardan birinde onunla tekrar karşılaşmak. "Seni korumak için her şeyi yapacağımı biliyor. Bu da seni bana karşı kullanabileceği anlamına geliyor."

Tepelerinde çakan şimşekler gökyüzünü gümüş parçacıklarıyla kapladı. Suya bulanmış şehrin içinden geçerken arkalarından gök gürültüsü homurdandı. Rose fırtınanın şangırtısından ve gürültüsünden cesaret aldı. Bu Lei Fan'ın onlara yardım ettiği anlamına geliyordu. Ve eğer fırtına cadısı Rose'un tehlikede olduğunu biliyorsa, Shen ona festivalde olanları anlatacak kadar güvenmiş olmalıydı.

Sonunda şehrin güney duvarındaki çiçekli bir kafesin içine gizlenmiş dar bir kapıya geldiler. Shen kapıyı iterek açtı ve ardındaki uçsuz bucaksız çölü ortaya çıkardı. "Büyükanne Lu bana buradan bahsetmişti."

Rose'un yanakları rahatlamıştı. "Görünüşe göre sarayda hainlerden çok müttefiklerin var."

"Hemen hemen," dedi Shen ve onu çöle doğru götürdü.

Fırtına orada onları bekliyordu.

Rose atın ağzını okşarken gülümsedi. "Bir müttefik daha." "O artık senin," dedi Shen.

"Onu sadece ödünç alıyorum," dedi Rose. "Seni Anadawn'da bekliyor olacak. İkimiz de bekleyeceğiz."

Shen'in gülümsemesi hüznüydü ve Rose o mükemmel gamzeyi bir daha asla göremeyeceği hissine kapıldı. Ya da o erimiş gözleri. "Shen," dedi ama bunu takip edecek hiçbir şey düşünemedi. Veda etmek istemiyordu.

Shen onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Kollarını Shen'in boynuna doladığında kapüşonu düştü, çöl fırtınası ikisini de iliklerine kadar ıslatmıştı ama Shen bunu umursamadı. Şimşekler çakan gökyüzünün altında, kalbi gök gürültüsü kadar gürültülü bir şekilde onu öperek karşılık verdi.

Sonunda Shen geri çekildi.

"Bu bir veda değil," dedi Rose, pelerinine tutunarak, "Birbirimizi tekrar göreceğiz. Yakında."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Artık bir kral olmama rağmen hala bana emir mi veriyorsun?"

"Bazı şeyler asla değişmez," dedi Storm'un sırtında sallanırken. Ona son bir kez bakmak için döndü. "Dikkatli ol, Shen."

"Sen de," dedi güneş ışığıyla parlayan gülümsemesini göstererek. "Git ve olabileceğini bildiğim gibi bir hükümdar ol."

Eğilip Storm'un kulağına bir emir fısıldadı ve Rose daha tek kelime edemeden at dötrnala koşmaya başladı ve onu alıp götürdü

Çöl fırtınasının içine.

41

Wren

Wren, Prens Ansel konusunda ne yapacağını bilemez bir halde Grinstad Sarayı'nın koridorlarında kayıtsızca dolaşıyordu.

Birinci kattaki bir pencere pervazına tünedi ve Gevra'nın vahşi güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde gümüş ve beyazdan örülmüş bir dünyaya baktı. Buradaki rüzgâr bile düşmancaydı, kükreyen kar fırtınası başlı başına bir canavardı. Sükûnet içindeyken, Wren uzaktan gelen bir çığlık duyduğuna yemin etti. Elske ayağa fırladı, sesin izini sürmeye çalışırken kulakları geri kayıyordu. Wren de onu tanıdı.

Alnını pencereye dayadı ve kar kaplanları ve kurtlarla dolu, karla kaplı avluya baktı. Tor ellerini arkasında kavuşturmuş, onların arasında yürüyordu. Yüksek yakalı kürk mantosu soğuğun en kötüsünü engellemiş olabilirdi ama yine de kar fırtınasının ortasında bu hayvanları toplayan bir deli gibi görünüyordu.

"Orada ne halt ediyor bu?" diye mırıldandı Wren. "Lanet olası aptal donacak."

Elske alçak bir inilti çıkardı.

"Hadi gel." Wren avluya doğru yola koyuldu, kurt da onun yanında aceleyle ilerliyordu. Avludaki cam kubbe yeni yağmış karla örtülmüştü ve ötesindeki akşam gökyüzünü gizliyordu. Bazı hayvanlar gergin bir şekilde volta atıyordu. Askerler de tedirgin görünüyordu, sanki

uğuldayan rüzgârın bir ölüm perisi olmasından ve gelip onları alıp götürmesinden korkuyorlardı.

Wren omzunu avluya açılan kapıya dayamak ve yerinden oynatabilmek için tüm ağırlığıyla itmek zorunda kaldı. Kapı nihayet açıldığında, tipi onu kollarından tutup dışarı çekti ve nefes almak için mücadele etmek zorunda kalacağı kadar buzlu bir kar fırtınasının içine itti. Elske onun peşinden dışarı fırladı ve sıcaklıktaki büyük değişimi etkileyici bir zarafetle atlattı.

Tor hâlâ avluda bir aşağı bir yukarı yürüyor, bağlı olmayan on iki canavarın tekil dikkatine hükmediyordu. Yumruğunu kaldırdı ve domino taşları gibi yere düştüler. Kısa, keskin bir ısıklık onları tekrar ayağa kaldırırken, basit bir parmak şıklatması onları arenanın bir ucundan diğerine mermi gibi fırlattı. Onu doğal ortamında izlemek Wren'e bir an için kar fırtınasını unutturdu. Hatasız bir sükûnet içindeydi, tüm o damlayan dişler karşısında korkusuzdu. Tor hayvanlarını kılıcıyla aynı güvenle kullanıyordu ve bu yüzden ona saygı duyuyorlardı. Hayır, onu *seviyorlardı*.

Wren pelerinini daha sıkı çekti, vücudu şiddetli fırtınaya karşı korkuyordu. Tor onun yaklaşmasıyla irkildi, sanki rüzgârda onun kokusunu almış gibi çenesini kaldırdı. Belki de arkasını dönmesine neden olan Elske'nin ulumasıydı. "Wren?" diye bağırdı, elini alına götürerek. "Sen misin?"

Wren de el salladı. "BURADA SENİ GERÇEKTEN GÖRMEK İSTEYEN BİRİ VAR!"

Tor hayvanlarına döndü ve bir komut verdi. Hayvanlar hemen ayağa fırladılar ve avlunun kenarındaki ağıllarına geri döndüler. Tıpayı bıraktı ve kapıyı aşağı çekerek onları içeri kapattı. Sonra Wren'e doğru geldi, kar fırtınasında doğal olmayan bir kolaylıkla ilerliyordu. Elske onu karşılamak için sıçradı ve Tor onun etrafında bir su birikintisi gibi eriyerek yüzünü kürküne gömdü ve başına bir öpücük kondurdu.

Onları izleyen Wren de biraz eridi. Sonra rüzgâr hızlandı ve yüzüne çarptı. Tor bir anda ayağa kalktı. Güçlü bir kolunu Wren'in beline doladı ve onları avlunun diğer tarafındaki ahşap kulübeye götürürken Wren'in bedenini kendi bedenine sabitledi.

"Buraya," diye homurdanarak onu içeri götürdü. "Bu seni uçup gitmekten koruyacaktır."

"Bu gerçekten en kötü şey olabilir mi?" diye mırıldandı Wren, gıcırdayan kulübeyi incelerken -köşedeki yetersiz şömineyi, masanın üzerindeki boş çay fincanlarını- buranın askerlerin dinlenmek için geldiği bir yer olduğunu düşündü. Kötü hava hepsini sarayın içine geri kovalamış olmalıydı.

Wren boş şöminenin yanındaki banka oturup bir fincan çay içmeyi dilerken kulübe titriyordu. Elske onun ayaklarının dibine kıvrılmış, ayak parmaklarını ısıtıyordu. Buradaki hava buzla kaplıydı ama en azından kar fırtınasının en kötüsünden korunuyorlardı ve artık seslerini duyurmak için çığlık atmaları gerekmiyordu.

"Fırtınada ne yapıyorsun?" dedi Wren, ısınmak için ellerini birbirine sürterek. "Ölümüne yakalanacaksın."

"Kar fırtınası hayvanları korkutuyordu. Eğitim onların dikkatini dağıtıyor." Tor şöminenin yanına çömeldi ve odun istifledi. "İster inanın ister inanmayın, bu vahşiliği seviyorum. Kendimi düşünürken duyabildiğim tek zaman bu. Ve bana evimi hatırlatıyor."

"Huzurunuzu kaçırdığım için özür dilerim o zaman." Wren, ateşi yakarken adamın omuzlarındaki kasların paltosunun altında hareket edişini izledi.

"Daha önce seni aramıştım," dedi Tor. "Yatak odanızda değildiniz."

"Biliyorum. Alarik'in odasıdaydım."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Wren hemen, "Ansel'i almaya geldi," dedi. Tor'u eğlendirecek başka ne sebep olabilirdi *ki*? "Şimdi de fark edilmemek için kralın gardırobunda saklanıyor." Elllerine baktı. "Alarik bana çok kızgın."

"Peki," dedi Tor iç çekerek, "onu suçlayabilir misin?"

"Evet," dedi Wren keskin bir sesle. "Bunu ikimiz birlikte yaptık." Tor'un boynundaki kasların gerilmesini izledi ve devam etti. "Ansel'in o şekilde geri gelmesini istememiştim, Tor. Başka hiçbir şeye inanmıyorsan, lütfen buna inan." Dehşet içinde dudakları titremeye başladı. "Ben sadece daha iyi olmasını istedim. Onun için. Banba için. *Senin* için. Düşündüm ki . . . Düşündüm ki-"

"Ne düşündüğünü biliyorum." Bir çakmaktaşı parçasına vurdu ve odun alev alana kadar kıvılcıma üfledi. "Ama bazı şeyler geri alınamaz, ne kadar çok istersek isteyelim." Omzunun üzerinden ona baktı, gözlerindeki fırtına dışarıdan onları sıkıştıran fırtına kadar şiddetliydi. "Kimse zamanı geri döndüremez. Sen bile."

Sesindeki kibarlık Wren'in tüylerini diken diken etti. En azından kızgınsa onunla tartışabilirdi. Duvarlarını yükseltebilir ve diliyle saldırabilirdi. Ama onun sesindeki korkuya ya da gözlerindeki dehşete karşı koyamazdı. Onun için korku. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Çok korkunç bir hata yaptım ve geri dönüşü yok. Ve şimdi Banba bunun bedelini ödemek zorunda. Eğer ona bir şey olursa ..." Yumruklarını sıkı

gözyaşlarını durdurmaya çalışıyordu ama gözyaşları omuzlarına vuruyor ve yüzünden aşağı akıyordu. "Buna dayanamıyorum, Tor. *Dayanamıyorum* işte."

Yanına oturduğunda bank inledi, vücudunun sıcaklığı, yakınlığı kalbini sızlattı. "Buraya gel." Kolunu ona doladı ve onu kendine çekti. Wren onun yakasına sokuldu ve dağ kokusunu içine çekti. "Sadece nefes al." Dudaklarını onun saçlarına bastırdı. "Şu anda yapabileceğin tek şey bu."

Wren gözlerini kapattı. Göğsü yanağının altında yükseliyor, nefesinin sabit ritmi içindeki paniği yatıştırıyordu. Burada kıvrılıp uykuya dalmak, kar fırtınasının ardında yatan ve onu bekleyen tüm sorunları unutmak istedi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bu an için. Bu nezaket için."

Wren buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti ama Tor fark etmişti. Ve hak etmediği halde bunu ona vermişti. Ya da onu.

Onun başının üstünü öptü. "Kurdumu geri getirdiğin için teşekkür ederim." Wren gülümsedi. "Eminim onun nereden geldiğini merak ediyorsundur."

"Biraz merak ediyorum."

"Oldukça ilginç bir hikâye." Wren ayağa kalktı ve ona her şeyi anlattı, sadece aynayı ve kurdu değil, gününün geri kalanını da; Alarik'in tehdidini ve Banba'nın ona zindanda söylediklerinin vahim gerçeğini de. Huzura kavuşmak için Ansel'in yeni baştan ölmesi gerekecekti.

"Dondurucu bir cehennem." Tor bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Alarik'e söyledin mi?"

"Tabii ki hayır."

"Yapma," dedi Tor karanlık bir sesle.

Wren ceketindeki bir düğmeyi takip ederek kar fırtınasının onları da içine almasını diledi. Bir daha asla Kral Alarik'le yüzleşmek zorunda kalmamayı diledi. "Ortamı mahvettim. Artık bu konu hakkında konuşmayalım."

Tor rahatsız bir şekilde güldü. "Wren, konuşacak başka ne var ki?"

Bir nefes verdi ve ilham almak için kulübenin etrafına bakındı. "Bana canavarlarınızdan bahsedin. İlginç bir şey olsun."

Tor kaşlarını kaldırdı ama kadının isteğiyle dalga geçmek yerine başını duvara yasladı. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Wren bir an için bunu düşündü. "Bana Büyük Ayı'dan bahset. Gevran armasındaki."

"Bernhard," dedi Tor.

"İyi yaşlı Bernhard. Nasıl oluyor da hepiniz bir ayıya tapıyorsunuz?"

Ocaktaki ateş çtırdayarak canlanırken Tor gözlerini kapadı ve hikâyesine başladı. "Binlerce yıl boyunca Gevra sadece hayvanlar tarafından yönetildi. Kurtlar nehirlerde ve kıyı şeritlerinde dolaşırken, kar kaplanları ve buz ayları dağların derinliklerinde yaşardı. Büyük ve küçük tüm yaratıklar arasında uyum vardı, ta ki bir yerleşimci toprakları fethetmeye çalışana kadar."

Wren konuşurken Tor'un dudaklarını izledi, sesinin tınısı karşısında büyülenmişti.

"Buradaki topraklar demir açısından zengindi. Yerleşimciler sık sık gelip burayı kendilerine mal etmeye çalışırlardı."

"Dur tahmin edeyim," dedi Wren. "Hepsi yenmiş."

"Daha da kötüsü," dedi Tor acımasızca. "Bazı hikâyelere göre aylar pençeleriyle bir adamın vücudundan et koparmayı öğrenmişler, böylece diğerlerine bir uyarı olarak kıyıya bırakabiliyorlarmış."

Wren yüzünü buruşturdu. "Sorduğum için özür dilerim."

Onun burnuna dokunurken kıkırdadı. "Ve şimdi Bernhard'a geliyoruz. O tüm hayvanların en yaşlısı ve en acımasızıydı. Her hayvan onun önünde eğilirdi. Bernhard uyuduğunda horultuları o kadar gürültülüydü ki Fovarr Dağları'nda yankılanırdı ve öfkelendiğinde kükremesi fiyortlarda çatlaklar oluştururdu. Kuzey kıtasındaki bazı yerleşimciler ondan korkuyordu. Diğerleri onu yakalamak istedi. Hepsi başarısız oldu."

"Güzel," dedi Wren.

Tor gülümsedi. "Ve sonra bir gün, tacı ya da mücevheri olmayan genç bir adam kendi yaptığı bir tekneyle Gevra'ya doğru yola çıktı. Adı Fredegast Felsing'di. Büyük Bernhard'la savaşımaya çalışmak yerine, adaklar getirdi. Somon balığı, geyik eti."

"Rüşvet." Wren etkilenmeden edemedi. "Güzel."

Tor kıkırdadı. Wren bu sesi şişelekebilmeyi diledi. "Tüm beklentilerin aksine, Bernhard ve Fredegast arkadaş oldular. Fredegast dağlarda bir ev yaptı ve bir süre sonra diğer yerleşimciler de ona katılmaya geldi. Fredegast'ın isteği üzerine hayvanlar da onlara yol açtı ve çok geçmeden uyum içinde yaşamayı öğrendiler. Bernhard yaşlılıktan öldüğünde, Fredegast on gün on gece boyunca ağladı."

"Biraz fazla dramatik," diye mırıldandı Wren.

Tor ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Yas tutuyordu." "Yas tutmanın daha iyi yolları var."

"Ne gibi?"

Wren omuz silkti. "Bilmiyorum. Duygularını bastırmak, hayattan elini eteğini çekmek ve nihai amacı intikam almak olan kılıç dövüşüne başlamak."

Tor kıkırdadı. "Kelimelerle aran çok iyi." "Sen de öyle asker. Devam et."

O da mecbur kaldı. "Bundan sonra, hayvanlar Fredegast'a boyun eğdi ve o Gevra'nın ilk kralı oldu. Taç giyme töreninde tören pelerini olarak Bernhard'ın derisini giydi."

"Bekle. *Ne?*" Wren sıçradı. "Bu *korkunç!*"

Tor kahkahayı patlatırken gözleri kırıştı. "Bu bir onur işaretiydi!"

"Tor!"

Ellerini kaldırdı. "Ciddiyim."

"Yani bu buzlu cehennemde ölürsem, birileri beni şapka gibi takıp dolaşacak mı?"

Tor, Wren'i neredeyse yana savuracak bir sırtısla, "Kimse seni şapka gibi takmayacak," dedi. "Bunu sadece canavarlarla yaparız."

"Söz veriyor musun?"

Yine o kahkaha, bir kış günbatımı kadar güzel. "Evet, Wren. Söz veriyorum."

Duvara yaslanırken kollarını kavuşturdu. "Çünkü bugünden sonra burada ölme ihtimalim çok yüksek ve Alarik Felsing'in beni kanlı bir pelerin gibi giymesine izin vermeyeceğim."

"Wren," dedi Tor, bakışlarındaki fırtınayı görebileceği kadar eğilerek, "ölmene izin vermeyeceğim. Korkarım senden çok hoşlanıyorum."

Wren çenesini dışarı çıkararak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Kanıtla."

Yanağını avuçladı, bakışları dudaklarına kaydı. "Bir keresinde beni kurdumun önünde asla öpmeyeceğini söylemiştin."

"Bir istisna yapmaya hazırım," diye fısıldadı eğilirken. "Ve kurt uyuyor." Onun kulak memesini ısırırken gülümsedi.

Tor dişlerinin arasından tısladı. Onu öperken inledi, dili Wren'in ağzına kayıyordu. Wren de soluk soluğa ve aç bir şekilde onu öptü. Ellerini Wren'in saçlarında kavuşturdu ve aralarında sıcaklıktan başka bir şey kalmayana dek onu kendine çekti. Ve hâlâ yeterince yakın değildi. Wren eteklerini yukarı kaldırdı ve bacaklarını Tor'un bacaklarının üzerinde sallayarak onun üzerine oturdu. Tor onun altında sertleşti, onu öyle sıkı tutuyordu ki Wren parçalanabileceğini düşündü. Öpüşme derinleşti, Wren ona doğru hareket ederken inlemeleri kar fırtınasını bastırdı.

Wren o küçük kulübede sonsuza dek kalabilir, Tor'u her ikisi de kendi isimlerini unutana kadar öpebilirdi ama kar fırtınası daha da şiddetlendi, daha da öfkелendi ve sonunda ateş sönüp Elske uykusundan bir ulumayla uyandığında birbirlerinden ayrıldılar.

Tor nefesini tutarak, "Sen içeri dönsen iyi olur," dedi. "Ben de hayvanları kontrol etmeliyim."

Wren onun yanağına bir öpücük kondurarak, "Kar fırtınalarını yeni yeni takdir ediyorum," dedi. Bir an oyalandı, bir tane daha çalmak istiyordu ama Tor haklıydı. İkisinin de gitmesi gereken yerler vardı. Wren isteksizce askerden indi ve omzunun üzerinden son bir özlem dolu bakışla, içinde bulunduğu durumun umutsuzluğuyla yüzleşmek üzere saraya döndü. Elske peşinden içeri girdiğinde şaşırmamıştı ama Wren ona güvenli bir yere kadar eşlik etmesinin Wren'e olan sadakatinden değil efendisinin emrinden kaynaklandığından şüpheleniyordu.

Wren merdivenlerden yukarı çıkıyordu ki koridordan gelen neşeli bir müzik sesi duydu. Sesi takip ederek birinci kattaki misafir odasına çıktı ve orada Anika ile Celeste'i bir kemancı üçlüsünün etrafında yalınayak dans ederken buldu. Eteklerini kaldırıp bacaklarını havaya atarken şen kahkahalar atıyorlardı. Celeste bir vazoyu devirdi, bu da Anika'nın neşeyle ulumasına neden oldu. Prenses o kadar çok gülüyordu ki şömineye doğru kaydı ve eteklerinin altı yandı. Celeste bir sürahi kapıp Anika'yı suyla ıslattı ve iki kız da kıkırdayarak kanepeye yığıldı.

Müzisyenler melodilerini bırakıp telaşla birbirlerine baktılar.

"Oynamaya devam et!" diye bağırdı Anika, hıçkırıklar arasında. "Şu lanet kar fırtınasını duymak istemiyorum!" Etrafına bakındı. "Diamond! Neredesin, sevgilim?" Beyaz tilkisi kucığına sıçradı ve yanağını yaladı.

Celeste yakındaki bir masada duran frostfizz şişesine uzandı ve neredeyse bir yudumda bitiriyordu. Halının üzerinde yuvarlanan üç boş şişe daha vardı.

Celeste boş şişeyi odanın diğer ucuna fırlatmak üzereyken Wren'in kapıda durduğunu fark etti. "Dans et, Anika!" dedi ayağı kalkmaya çalışırken. "Hemen döneceğim!" Anika ayağı kalktı ve ileri geri sallanarak tilkisiyle dans etti.

Celeste odanın öbür ucuna koşarak Wren'i koridora doğru itti. "İşte buradasın!" dedi, yarı nefes nefese. "Daha önce nereye kayboldun?"

"Dans partisini kaçırdığım için üzgünüm," dedi Wren kuru bir sesle. "Ölümsüz bir prensle küçük bir sorun yaşadım."

Celeste gözlerinden bir bukleyi üflledi. "Her yerde seni arıyordum."

"Yolda bir fiçı dolusu buzlu gazın içine mi düştün?"

"Oh, kes şunu. Anika çoğunu içti." Celeste gözlerini kırıştırdı ve Wren'in yanında oturan kurdu fark etti. "O *Elske* mi?"

"Evet," dedi Wren. "Bu uzun bir hikâye." "Rose iyi mi?"

"O iyi. Ama *Elske* buraya, efendisinin yanına ait," dedi Wren. "Dediğim gibi, bu uzun bir hikâye."

Celeste büyük bir çabayla merakını üzerinden attı. "Pekâlâ. Neden burada olduğuma dönelim."

"Anika ile dans etmek için mi?"

"Nedenini biliyorsun, Wren. Büyük bir tehlike içindesin." Wren gözlerini devirdi. "Şey, tabii ki."

"Sana bahsettiğim o rüya," diye devam etti Celeste, kara gözleri büyüyerek. "O sadece bir rüya değildi, Wren. Geçen gece yıldız armalarını inceledim. Bana geldiler ve gökyüzünde aynı görüntüyü çizdiler, sadece daha netti. Bir şekilde daha yakın hissettim. Seni bir buz duvarının içinde sıkışmış gördüm. Ölmüştün, Wren. *Donmuştun*. Kalbin artık atmıyordu."

Wren boğazındaki korku düğümünü yutmaya çalıştı ama bu düğüm kelimelerini boğdu. "Bilmem gereken başka korkunç bir bilgi var mı?"

"Evet, aslında. Barron ve Okları Eana'daki dayanaklarını geliştirdiler. Ellendale'deki kraliyet turuyla girdikleri çatışma onları açıkça cesaretlendirdi. Thea, Anadawn'a yürümek için bir ordu toplamaya çalıştıklarına dair haber gönderdi. Bu da eve dönmemiz gerektiği anlamına geliyor. Hemen."

Wren tereddüt etti, içinde yeni bir panik yükseliyordu. Ama bu mevcut durumu değiştirecek bir şey yapmadı. "Gözlerini aç, Celeste. Sadece yıldızlara değil, tam önünde ne olduğuna da bak. Eve gidemem. Prens Ansel'e yaptıklarımdan sonra Alarik buradan elimi kolumu sallayarak çıkmama izin vermez. Denediğim için bile beni öldürür."

"CELESTE!" Anika çığlık attı. "HANGİ CEHENNEME GITTİN SEN?"

Wren Celeste'den bir adım uzaklaştı. "Ama eve gidebilirsin. Ve gitmelisin de. Rose'un sana ihtiyacı var."

"İkimize de ihtiyacı var!" Celeste Wren'in omuzlarından tuttu ve burun buruna gelene kadar onu geri çekti. "Beni dinle. Marino'nun gemisi iki gün içinde limana dönmüş olacak. Bir at çal. Gerekirse bir fiçı balığın içinde gizlice kaç. Ama benimle orada buluş. Öğlen yelken açacak."

"Ama Banba-"

"Banba bunu senin için isterdi, Wren." Celeste gözlerini kısarak Wren'in gözlerindeki gerçeği okudu. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

"CELESTE! MASANIN ALTINA SIKIŞTIM!" Anika'nın kıkırdaması koridorda yankılandı.

"GELİYORUM!" Celeste bağırdı.

"Celeste, Banba'dan ayrılmak istesem bile, buradan çıkmak içeri girmek kadar kolay olmayacak."

"Belki de öyledir." Celeste anlamlı anlamlı Elske'ye baktı. "Ama ikimiz de biliyoruz ki burada kaçmana yardım edebilecek biri var. Neden ona sormuyorsun?"

O gece, Elske efendisine döndükten sonra, kar fırtınası Wren'in uykusunu kaçırdı. Bir dağda uyandı, dağın sivri omurgası boyunca yürürken kar dizlerine kadar ulaşıyordu. O kadim ses bir gece kuşunun kanatlarında süzülerek tekrar geldi. *Karanlığa hoş geldin küçük kuş. Ondan korkmana gerek yok.*

Bulutlar tepelerinde yer değiştirdi. Aradan süzülen bir parça ay ışığı Wren'in önünde yürüyen bir figürü aydınlattı. Uzun siyah saçları ve soluk bir teni vardı ve beyaz kürkle kaplı kıpkırmızı bir pelerin giymişti.

"Kimsin sen?" Wren seslendi.

Genç kadının kahkahası dağlarda yankılandı. Döndü ve zümrüt bakışlarıyla Wren'i süzdü. Asıl *soru*, sen *kimsin*?

"Bekle. Sen bir tür hayal misin?" Wren adımlarını hızlandırdı ama tökezledi. "Sen . . ben miyim?"

Kadın Wren'in dişleriyle gülümsedi. *Ben senin içinde yaşayan karanlığım.*

Wren kadının ellerinin renk değiştirmesini, teninin içten dışa doğru kan kırmızısı bir renk almasını izledi. Aklına bir düşünce geldi ve bunu dile getirdi. "Prensi nasıl düzelteceğinizi biliyor musunuz? Bir yolu var mı?"

Kadın başını eğdi. *Eğer varsa, bunun için ne yapardınız?*

"Herhangi bir şey."

Kadının gülümsemesi keskinleşti. *Bunun için adam öldürür müydün?*

Etraflarına kar yağdı ama taneler Wren'in tenine düştüğünde kan damlalarına dönüştü. Yukarı baktığında, diğeri Wren ortadan kaybolmuştu. Gece mürekkep kadar siyahtı, ay bir bulut örtüsünün ardında boğulmuştu.

Gerçek güç fedakârlıktan gelir, rüzgârı fısıldar.

42

Gül

Rose fırtınanın içinden geçip geceye doğru yol aldı. Yağmur pelerinini ıslatarak üzerine yağarken gökyüzü parıltıyor, kum tepelerini gümüşe çeviriyordu. Soğuğu zar zor fark etti. Shen Lo ile son öpüşmesinin anısında kaybolmuş, bunun neden geçici bir vedadan çok daha fazlası gibi geldiğini merak ediyordu. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelmişti.

Güneş Öpücüğü Krallığı sisin içinde kaybolurken, Rose ileride Lei Fan'ın fırtınasının sınırını gördü; yağmurun dinip gökyüzünün çivit rengine döndüğü, çöl yıldızlarının ilkinin çoktan parlayıp ışıldadığı bir yerdi bu. Öne doğru eğildi, sert ve hızlı bir şekilde oraya doğru dört nala koştu.

Rose arkasında toynak seslerinin kusursuz gümbürtüsünü duydu. Başını çevirdi ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. Önce atı, sonra da binicisini tanıdı.

Kai.

Rose'un kanı dondu. Kai gömleksizdi, uzun siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Her bir teli tıpkı geri kalanı gibi kupkuruydu. Ona yetişmek için fırtınanın etrafından dolanmış olmalıydı.

Rose parmaklarını Storm'un yelesine doladı. "Daha hızlı, kızım!"

Ancak Shen'in atı yağmurda sürülmekten bitkin düşmüştü, nemli toynakları değişen kumlara batıyordu.

"Seni şımarık, her şeye burnunu sokan Valhart!" diye bağırdı Kai. "Her şeyi mahvettin! Öyle koşarak kıymetli sarayına geri dönemezsin. Arkanı dön ve benimle yüzleş!"

Rose tam zamanında omzunun üzerinden bakarak adamın sağır edici bir çatırtıyla kırbacını açtığını gördü. Kırbaç Rose'un etrafına dolanmadan ve onu attan çekmeden önce havada savruldu. Rose düşerken çığlık attı ve bir gümbürtüyle sırt üstü yere çakıldı. Kai atından sıçradı, bir ayağı dirseklerinin iki yanına geldi. Rose doğrulmaya çalıştı ama Kai çömeldi ve Rose'un yüzünü kuma bastırdı. Rose panik içinde çırpındı, adamın saçından bir tutam yakaladı ve sertçe çekti. Adam bir küfür savurarak onu serbest bıraktı ve Rose hızla ayağa fırlayarak adamın bacaklarının arasına bir diz attı.

Kai acı içinde kükredi.

Rose onun altından sıyrıldı ve ayağa fırladı. Adamın kırbacını kaptığı gibi arkasına fırlattı ve aralarına olabildiğince mesafe koydu.

Kai ayağa fırlarken kemerinden bir hançer çıkardı. Başını eğdi ve ona doğru saldırdı. Rose kaçmaya çalıştı ama bu gözü dönmüş savaşçıyla boy ölçüşemezdi. Kumların üzerinde tökezledi, ellerini korumak için başına götürdü, tam o sırada Storm kum tepesinden sıçradı ve aralarına indi.

Kai sıçradı ve hançeriyle Storm'a vurdu. At kumun üzerine yığılırken korkunç bir ciyaklama çıkardı.

"Seni omurgasız korkak!" diye bağırdı Rose, titreyen atın yanında dizlerinin üzerine çökerek. "O sadece beni korumaya çalışıyordu!"

"*Korkak mı?*" dedi Kai, ona doğru dönerek. "Korkak olan Shen Lo. Bizi aramak varken onca yıl Ortanca'da saklandı!" Kuma tükürdü. "Kral olmayı hak etmiyor!" Kılıcını Rose'un üzerine kaldırdı. "Eğer tacını ondan alamazsam, o zaman kadını alırım."

Kai hançeri indirirken Rose çığlık attı ama tam o anda gümüş bir fırlatma bıçağı yanından vızıldayarak geçti ve bıçağı Kai'nin elinden aldı.

Sonra çöl rüzgârında yükselen cılız bir ses geldi. "Onurunu unutuyorsun, Kai Lo!"

Büyükanne Lu, muhteşem bir kızıl kısırağın üzerinde dörtnala onlara doğru geliyordu. Bastonunu bir kılıç gibi havada savurduktan sonra suçlayıcı bir tavırla adamın alnına doğrulttu. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Rose gözlerini kırpıştırarak Büyükanne Lu'nun bir hayalet olup olmadığını anlamaya çalıştı. Bir tür serap olmalıydı, çünkü Shen'in yaşlı dadısının tepeden tırnağa silahlı bir şekilde birdenbire ortaya çıkmasına imkân yoktu.

Büyükanne Lu bir anda atından atladı, havada takla attı ve Kai'nin çenesine bir tekme atarak onu yere düşürdü. Çömeldiği yerden fırladı ve bastonuyla ona vurmaya başladı. "Sen. Biliyorsun. Daha İyi. Daha İyi. Bundan!" dedi vuruşlar arasında. "Seni kendim eğittim! Sana bütün süslü hareketlerini ben öğrettim! Ama sana kendi hareketlerimi öğretmedim!" Bir başka bağırışla, bastonunu kullanarak kendini havaya fırlattı, vücudunu bir gülle haline getirdikten sonra endişe verici bir hızla geri savruldu. Kai'nin göğsüne indi ve onu öyle kötü sarstı ki, Kai sersemlemiş bir halde kumun üzerine düştü.

"Dur!" diye hırıldadı. "Sana vurmayacağımı biliyorsun!"

Yaşlı kadın bir anda ayağa kalktı. "Kai Lo, festivalde kuzenine ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi onun başında dikilirken. "Orada yatıp iyi bir adammışsın gibi davranma!"

"Ayrıca az önce beni öldürmeye çalıştı!" Rose kendini tutamayarak ağladı. Yanında Storm kişnedi. "Ve ayrıca Storm!" diye hızla ekledi. "Onun bacağını kesti!"

"Snitch!" diye tısladı Kai.

Büyükanne Lu bastonunu hızla döndürdü. Onu yanağından dürttü. "Kraliçe Rose'a saldırdığın için kendinden utanmalısın. Ve bir çöl atını incittin!" Başının tepesine vurdu. "Aptal çocuk."

Kai sopayı uzaklaştırmaya çalıştı ama büyükanne onun için çok hızlıydı. Büyükanne Lu ona tekrar vurdu. "Ben efendiyim. Kuralları ben koyarım." Rose kıkırdamaktan kendini alamadı.

Büyükanne Lu kafasını çevirdi. "Bu bir gösteri değil. O atı iyileştirin ve buradan gidin!"

Rose çenesini eğerek kendisine söyleneni hızla yaptı. Bu yaşlı kadının kötü tarafına geçmek istemiyordu. Gözlerini kapadı ve büyüsunu çağırarak Storm'un yarasını çabucak iyileştirdi. Yara iyileştiğinde, Büyükanne Lu hâlâ Kai'yi azarlıyordu.

Rose tekrar atın üzerine tırmandı ve dönüp tecrübeli savaşçıya baktı. "Burada tek başına iyi olacak mısınız?"

Büyükanne Lu bir kahkaha attı. "Daha ter bile dökmedim!" Rose cevap veremeden yaşlı kadın arkasını döndü ve Storm'un kışına bir şaplak attı. "Hadi bakalım! Anadawn'a ulaşana kadar durma!"

"Teşekkür ederim!" diye bağırdı Rose, Fırtına bir kum fırtınası içinde havalanırken.

43

Wren

Wren geç kalktı ve reçelli poaa ve acı kahveden oluşan doyurucu bir kahvaltı yaptıktan sonra iki poaa daha alıp kütüphaneye gitti ve orada kar fırtınasının daha da şiddetlenmesini dinledi.

İki büyük şömineden çıkan ateşler odayı nefis bir sıcaklıkla dolduruyordu ve Wren kitap okurken uzanabileceği, her biri ustaca örtölmüş kürklü koltuklar vardı. Wren gelir gelmez bir yığın kitap biriktirmişti; eski Gevran halk masalları koleksiyonundan yerel şifalı bitkiler üzerine bir ansiklopediye kadar her şey vardı. Hepsini yakındaki bir kanepeye taşıdı, yan masada bir mum yaktı ve bir battaniyenin altına kıvrıldı.

Grinstad Sarayı'nın yıllıklarındaki bir şeyin prensi düzeltmenin bir yolunu bulmasına yardımcı olacağını umuyordu. Ama dakikalar saatlere, gün geceye karıştıkça Wren umudunu yitirmeye başladı. Ateşler ızgaralarında azaldı. Göz kapakları ağırlaştı, öyle ki uğuldayan kar fırtınası bile onu uyanık tutamadı.

Yenilginin verdiği yorgunlukla kitapları bir kenara bıraktı. Avlunun birinci katından geçerken, cam piyanosunun başında oturan yaşlı kraliçeyi gördü.

Belki de saatin geç olmasından ya da çaresizliğin getirdiği vahşilikten, ama Wren kendini bundan vazgeiremeden aşığı indi. Her şey zaten etrafında özölüyordu, şimdi bir konuşmanın ne zararı olabilirdi ki?

"Merhaba," diye seslendi Wren, beceriksizce el sallayarak.

Kraliçe Valeska başını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırarak sersemliğini üzerinden attı.

Wren piyanoyu işaret etti. "Seni burada otururken gördüm ve bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi göründüğünü düşündüm. alıyor musun?"

Valeska uzun bir süre ona baktı, sanki kim olduğunu tam olarak anlayamamış gibiydi. "Hayır," dedi sonunda. "Artık değil."

"Oh. Ne yazık."

"Öyle mi?"

Wren başını salladı. "Bir kere denedim ama bana göre değildi. Ben daha çok deniz şarkısı seven biriyim."

Kraliçenin kaşları kalktı, entrika ince kemikli yüz hatlarındaki güzelliği ortaya çıkardı. "Daha önce bir deniz şarkısı duyduğumdan emin değilim."

"Gerçekten mi?" dedi Wren. "ok şey kaırıyormuşsun."

"Belki bir şarkı söylersiniz, o zaman?" diye sordu kraliçe, sanki sorulması tamamen makul bir şeymiş gibi.

Wren karanlık avluda etrafına bakındı ve ayaklarının dibinde uykulu gözlerle bakan hayvanlarıyla, siperlerinden dinlemiyormuş gibi yapan askerleri fark etti.

Wren zayıf muhakemesine teslim oldu. Eğer yarın cehenneme gidecekse, o zaman bu geceyi en iyi şekilde değerlendirebilirdi. Kütüphanede geçirdiği koca bir günün ardından kendini garip bir şekilde sersemlemiş ve biraz da histerik hissediyordu. "Neden olmasın?" dedi, eteklerini sallayarak şarkıya eşlik etti. "Göz kamaştırmaya hazır olun." Boğazını temizledi ve en sevdiği deniz şarkısına başladı.

*"Bir zamanlar Ned Dupree adında bir adam
vardı, Denize bir fiçı rom götüren,
Karısını küçük kasabalarında bıraktı,
Sonra da o fiıyı sonuna kadar içti."*

Wren şarkı söylerken eteklerini salladı ve yaşlı kraliçenin gülümsemesini sağladı. Avluda zıplayarak dolaşmaya başladı.

"Weeeeeeeell, zavallı Ned'in başı dönmeye başladı"

*Bir sazan yakaladı ve yüzgecini öptü,
Kalbi dolana kadar dans etti Sonra
gitti ve bir martıyla dövüştü."*

Kraliçe kahkahalara boğuldu, sesi avluda bir çan gibi çınladı. Wren omzunun üzerinden ona sıırttı. "Bir sonraki mısra için biraz müzik eşliğı kullanabilirim. Eğer kendini iyi hissediyorsan?"

Kraliçe piyanoya geri döndü. Wren melodisini mırıldanarak eteklerini hışırdattı. "Da-da-da-da da-da-da da da-da-da-da-da-da-daaaaaaa."

Kraliçe tuşlara bastı, tek bir akor bir arya gibi patladı. Yakındaki bir asker kafasını bir oyuktan çıkardı, gözleri şaşkınlıkla genişledi.

Kraliçe Valeska ilk akoru bir diğeriyle ve ardından üçüncüsüyle takip etti, elleri Wren'e uyacak şekilde hızlandı ve bir sonraki dizeye coşkuyla atladı.

*"Sabah olduğunda Ned'in başı ağrıyordu,
Yataktan yuvarlandı, hala yarı uyanıktı,
Yürümek için güverteye çıktım, Aaaaaaa ve
o romu geri kustum!"*

Kraliçe başını arkaya atıp güldü ve bu kez bazı askerler bile katıldı. Wren avluda bir jig dansı yaptı ve Valeska'nın çevik çalgısının yardımıyla gecekonduyu sona erdirdi. Şarkı bittiğinde hâlâ kıkırdıyordu. "Bu gerçekten de harika bir şeydi!"

Wren bir yay çizdi. "Yükselttiğiniz için teşekkür ederim."

Kraliçe gözlerini piyanoya dikti. "Müziğın beni terk ettiğini sanıyordum, ama belki de başından beri saklanıyordur."

Wren büyük merdivenin en alt basamağına oturdu. "Benim için başka bir şey çalabilir misin?"

"Senin harika deniz şarkına rakip olabilecek bir şey yok."

"Her türlü müzik iş görür," diye söze girdi Wren. "Ayrıca, deniz şarkıları biraz rom gibidir. Çok fazla içersen hasta olursun."

Kraliçe kıkırdadı. Sonra Wren'i şaşırtarak piyanoya döndü ve sanki tırmanmak üzere olduğu bir dağmış gibi kendini tuşlara doğru yaklaştırdı. Ve öyle de yaptı. Kraliçe Valeska öyle bir melodi döktü ki

Wren'in gözlerinin arkasını yaşartacak kadar güzeldi. Notalar gökyüzünde kabaran bir fırtına bulutu gibi yükseliyor, kreşendo gök gürültüsünün gümbürtüsüne dönüşene kadar artıyordu. Wren'in kalbi göğsünde daha hızlı atmaya başladı. Melodi bir kez daha döndü ve yaz yağmurunun ilk damlaları gibi düştü.

Sonra bitti ve Wren dehşet içinde ağlamaya başladı. Koluyla yanaklarını ovuşturdu.

Kraliçe gülümsüyordu. "Dikkatli ol. Yoksa o güzel elbiseyi mahvedeceksin." "O benim değil," dedi Wren.

"Biliyorum," dedi Valeska. "Onlar Ansel'in gelini içindi ..." Sözünü yarıda kesti, yüzü düştü. "Ama görünüşe göre bu olmayacaktı."

Wren elini bıraktı.

Valeska onun yüzündeki dehşeti yanlış okudu. "İnanması zor, sanırım. Elbise tasarlayan bir kraliçe. Ama Soren'le tanışmadan çok önce benim hayatım da böyleydi." Acı acı gülümsedi. "Kocam öldükten sonra Alarik tutkuma geri dönmem için beni cesaretlendirdi. Bunun zihnimi meşgul edebileceğini düşündü. Kalbimi de."

Wren gözlerini kraliçeye dikti. "Dördüncü kattaki odada bulunan elbiseleri siz mi tasarladınız?"

Kraliçe başını salladı.

"Çok güzeller," dedi Wren.

"Bir zamanlar güzel şeylerle çok ilgilenirdim." Valeska geceliğine baktı ve hüznle güldü. "Keder insana boğuluyormuş gibi hissettirebilir. Tüm o süslü elbiseler ve kürkler oğlumun cankurtaran salı girişimiydi." Sonra bir duraklama. "Birçoğundan biri."

Ne de olsa elbiseler Alarik'in sevgilisi için değildi, Rose içindi. Her biri annesi tarafından sevgiyle tasarlanmıştı. Bu yeni bilgi Wren'in midelerini bulandırdı. Alarik'e farklı bir ışık tutması hoşuna gitmemişti -zalim bir kral değil, endişeli bir oğul. Onu böyle düşünmek istemiyordu.

"Bu kadar üzgün görünmeyin. Onları yıpranmış gördüğüme sevindim," dedi kraliçe sıcak bir şekilde. "Oğlum bana Ansel'in arkadaşı olduğunuzu söyledi. Eana'dan geliyormuşsunuz. Kocam ve ben yıllar önce orayı ziyaret etmiştik. Alarik doğmadan önce Norbrook'ta bir hafta geçirmiştik."

"Evet," dedi Wren, soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Benim adım Wren. Ansel ve ben arkadaştık." Tereddüt etti. "Ona olanlar için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi kraliçe sessizce.

Wren'in yüzü düştü. Birden kendini çok dolu hissetti, sanki içinde bir hıçkırık birikiyordu. Havada bir ağırlık vardı. Kraliçeyi karşıladığı anda bu ağırlığın içine dalmıştı ve Valeska'nın kederinin yakınlığına daldığında kendi düşünceleri Banba'ya döndü.

"Neden bu kadar kederli görünüyorsun?" Valeska'nın sesi hayalini yarıda kesti. Kraliçe gülümsedi ve dudaklarının kıvrımında Wren Alarik'i gördü. "Henüz gençsin. Hayatının doluluğu -seveceğin ve değer vereceğin her şey- hâlâ önünde."

Wren alaycı bir şekilde gülümsedi. "Henüz ölmemiş birinin yasını tutuyorum."

"Ah." Kraliçe o zaman sessizdi, huzursuzdu.

Birinci katta bir gölge hareket etti. Başka bir askerin onları gözetlediğine şüphe yoktu. Wren bunun Tor olup olmadığını merak etti.

"Belki bu kişi kurtarılabilir?" dedi kraliçe umutla.

Wren neredeyse gülecekti. "Hayır," dedi başını sallayarak. "Yapılacak hiçbir şey kalmadı."

"O halde umutlu olmalıyız." Valeska başını geriye eğdi, gümüş sarısı saçları yere değerken karla kaplı kubbeye ve ötesinde uğuldayan tipiye baktı. "Bunun ötesinde, bu hayatta harcadığımız sevginin bize on katıyla geri döneceği ve sevgimizi verdiğimiz insanların öldüğümüzde kalpleri sevgiyle dolu olarak bizi bekleyeceği bir dünya için umut etmeliyiz."

Wren kaşlarını çatı. Tecrübelerine göre umut etmek yapmaktan daha kolaydı ve çoğu zaman da tehlikeliydi. "Ya da deniz şarkıları söyleyebiliriz. Ve içeriz. Ve dans ederiz. Ve yapabiliyorken müzik çalarız." Cam piyanoyu işaret etti. "Bize verilen tüm şansı değerlendirelim ve kullanalım. Hem de tükenmeden."

Kraliçe başını eğdi. "Daha önce hiç böyle düşünmemiştim." "Bunun yardımcı olduğunu düşünüyorum. En azından bazen." Wren ayağa kalktı.

üzerlerinde hareket eden gölgenin. "Geç oldu. Artık gitmeliyim. Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Deniz şarkısı için teşekkür ederim," dedi kraliçe. "Ve diğerleri."

"Bir şey değil." Wren arkasından gelen piyano müziği tınlarına gülümseyerek merdivenlerden yukarı çıktı. Tor'un gizlendiği koridora doğru yöneldi ama Tor görünmemeye çalışarak ondan uzaklaşıyordu. Eh, artık çok geçti. Wren ona yetişmek için acele etti.

"Benden kaçmak sana yakışmıyor," diye homurdandı, onu koridorun sonundaki bir odaya kadar takip ederken. "*Özellikle de* karanlık koridorlarda."

Wren'in beklemediği bir ses, "Aramızda böyle bir uyum olduğunu fark etmemiştim," dedi. Sonra bir çift soluk mavi göz karanlıkta çok parlaktı.

"Alarik." Wren geriye doğru bir adım attı. "Senin-" Aniden durdu ve Tor'un adını yuttu.

"Akıllıca bir karar," dedi kral. "Kendini ya da bir başkasını daha fazla suçlamayı istemem." Duvardaki apliklerden birini yakmak için döndü, titreyen mum ışığı odaya canlılık getirdi. Oda, yağlıboya manzara resimlerinin üzerine tünediği ve bitirilmeyi beklediği şövalelerle doluydu.

Wren Fovarr Dağları'ndan birine doğru sürüklendi. "Kar çok gerçekçi görünüyor," dedi ve dokunmak için bir parmağını kaldırdı.

"Yapma." Alarik onu durdurmak için elini uzattı. "Kuru değil."

Wren ona döndü, içinde taze bir korku çalkalanıyordu. "Lütfen bana bunların senin olduğunu söyleme."

Kaşlarını kaldırdı. "O kadar kötüler mi?"

"Hayır. Sen bir ressam değilsin," dedi Wren. "Sen bir ressam olamazsın." "Neden olamazmışım?"

"Çünkü bu çok ... çok ..." "Etkileyici mi?"

"*İnsan*." Wren kollarını kavuşturdu. "Ve sen bir insan değilsin. Sen bir canavarsın."

Alarik ondan uzaklaştı, bakışları donuklaştı. Wren bir an için onu yaraladığına yemin etti ama sonra köpek dişlerini gösterdi. "Bir canavarın bile hobisi olabilir, değil mi?"

Wren bir tabureye tünedi. "Senin hakkında hiçbir şey bilmediğim zamanları daha çok seviyordum."

"Sen Ortha'da bir hiçken daha çok hoşuma gidiyordu," diye karşılık verdi. "Ama işte buradayız."

"Az önce neden beni gözetliyordun?"

"Annemin müziğini duydum." Durakladı, kaşlarını çatı. "Bunun bir rüya olduğunu düşündüm."

Wren omuzlarını gevşetti. "O zaman deniz şarkısını kaçırdın."

Alarik onu şaşırtacak şekilde kıkırdadı. "Grinstad Sarayı'nda kimsenin o deniz şarkısını özlediğini sanmıyorum, Wren."

Wren'in yanakları alevler içinde kaldı. "Bu senin için değildi."

"Yine de bunun için minnettarım." Alarik'in sesinin *samimi çıkması* onu şaşırttı. "Annemin güldüğünü duymayalı uzun zaman olmuştu."

Olamaz. Kral samimi davranıyordu. "Dur," dedi ayağa kalkarak. "Annen hakkında konuşmak istemiyorum. Sadakatinden. Senin ..."

"İnsanlık mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Sana da bulaşmasından mı korkuyorsun?"

"Oh, lütfen. Sende hiç yok."

"Bunu sadece benden nefret ettiğin için söylüyorsun."

"Elbette senden nefret ediyorum!" diye tısladı Wren. "Bana kan büyüğü yaptırdın." "Kan benimdi."

Parmağını adama doğru uzattı. "Büyükannemi öldüreceksin!" "Şey. Sadece başarısız olursan."

Wren bir an için onun suratına yumruk atmayı düşündü.

"Devam et," dedi, onun parmaklarını esnetmesini izlerken. "Sana meydan okuyorum." Wren parmak eklemlerini kırdı. "Beni kışkırtma."

Alarik ondan uzaklaşıp pencereye gitti ve kollarını arkasına kavuşturarak dışarıdaki şiddetli kar fırtınasına baktı. Wren pencerenin ötesinden aşağıdaki donmuş göleti seçebiliyordu. "Ben çocukken ve babam kralken, her hafta bizimle o gölette paten kaymak için zaman ayırırdı," dedi sanki gayet normal bir sohbetin ortasındaymışlar gibi. "Haftamın en güzel bölümüydü." Wren durup kendisiyle konuştuğundan emin olmak için etrafına bakınmak zorunda kaldı. "Görüp görebileceğiniz en kötü buz patencisiydim ama hiç o zamanlar güldüğüm kadar çok gülmemiştim. Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim."

Dışarıda kar fırtınası sanki içeri girmeye çalışıyormuş gibi yumruklarını pencereye vuruyordu.

Wren sırf bir şeyler söylemek için, "Bu senin iyi yapabileceğin bir şeye benziyor," dedi. "Soğuk. Zorlu. Tehlikeli."

Alarik ona sert bir bakış attı. "Sadece boğulanlara."

"*Neredeyse* boğuluyordum," diye düzeltti Wren. "Buz kırılmadan önce gayet iyi gidiyordum."

"Biliyorum. Seni izliyordum."

Wren şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Buza düşmeden önce onu ne kadar zamandır izlediğini ve daha da önemlisi, en başta *neden* onu izlediğini merak etti. "Neden buz pateninden bahsediyoruz?"

Alarik alnını pencere camına dayadı. "Çünkü arkanda bıraktığın bir anı ne kadar özleyeceğini asla bilemezsin."

"Gölet hâlâ sende," dedi Wren.

"Ama benim babam yok." Bir elini saçlarında gezdirdi ve saçlarının arasından geçen siyah çizginin izini sürdü. "O öldükten sonraki sabah, bu çizgiyle uyandım. İçimdekiyle eşleşiyor." Kar fırtınasını izlemeye geri döndü. "Bir dolu fırtınası babamı benden aldı, Wren. Herhangi bir kraldan, herhangi bir canavardan daha güçlü bir doğa olayı. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, öfkemi yönlendirebileceğim hiçbir yer yoktu." Ellerini pencerenin pervazına dayadı, burnundan bir nefes geldi. Wren onun yine siyah giyindiğini fark etti; yüksek yakalı, fırçalanmış çelikten düğmeleri olan, özenle kesilmiş bir başka frak. "Ama Ansel, benim küçük *kardeşim*, öldürüldü."

"Willem Rathborne tarafından," diye hatırlattı Wren ona.

"*Senin uydurduğun* bir oyunda," dedi, sesi tehlikeli bir hal almıştı. Soluk mavi gözleri şiddet doluydu ve Wren kısa bir an için onun çıkıntıdan fırlayıp kendisini parçalayacağını düşündü. "Ansel'in bir piyon olduğu bir oyun. Kardeşime ne olacağını hiç umursamadın. Kalp kırıklığı. Aşağılanma. *Ölüm*."

Wren hemen, "Bu doğru değil," dedi. "Öyle değil mi?"

Durakladı, ani ve korkunç bir farkındalıkla sarsıldı. Bu doğruydu. Tahtı ele geçirdikten sonra Ansel'e ne olacağını hiç düşünmemişti, sadece kendisine ne olacağını düşünmüştü. Cadılara. Alarik haklıydı. Bu onun oyunuydu. Ve Ansel bunun için ölecek olan kişiydi. "Haklısın," dedi sessizce, tabureye geri çökerek. "Onu hiç düşünmemiştim."

Alarik hiçbir şey söylemedi, sadece onu izledi.

"Ama o benim öfkemdi," diye fısıldadı Wren. "Benim acım." Başını kaldırıp ona baktı ve geri kalanı dökülmeye başladı. "Willem Rathborne ailemi ben onları hiç tanımadan benden aldı. Onları soğukkanlılıkla öldürdü, kız kardeşimi aldı ve onu kendi kuklası haline getirdi. Peki ya ben? Dünyanın bir ucunda, rüzgârın beni uyuttuğu ve martıların her sabah beni çığlık çığlığa uyandırdığı bir yerde, diğer yarım olmadan büyüdüm. Rose olmadan. Anadawn'a döndüğümde tek umursadığım şey tahttı. Krallığımın kontrolünü ele geçirmek ve Rathborne'a yaptıklarının bedelini ödetmek istiyordum. Başka hiçbir şey umurumda değildi. Başka kimseyi *görmedim*. Kendi kız kardeşimi bile."

Alarik onun sözlerini düşünerek dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni harekete geçiren şey kaybın."

"Kayıp değil," dedi Wren. "İntikam."

Hayalet gibi bir gülümseme sundu. "Birbirimizden çok farklı değiliz." Wren bu kez itiraz etmedi. "Belki de değil," diye itiraf etti.

"Aile ile ilgili korkunç sorun da bu. Sizi savunmasız bırakırlar." "Aşk demek istiyorsun. Asıl sorun aşk."

"Korkunç bir iş," diye onayladı Alarik. "Anneme bir bakın."

Wren düşünceli bir şekilde başını salladı. Sonra aklına bir şey geldi ve bu onu neredeyse güldürecekti. "Soyunu devam ettirmek istiyorsan biriyle evlenmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Peki sen yapmayacak mısın?"

Wren sırtıttı. "İkiz kraliçeler."

"Ah. Elbette."

"Ya da işiniz bittiğinde Gevra'yı buz ayılarına geri verebilirsiniz," dedi Wren. "Belki Borvil hükmetmeyi denemek ister."

Alarik ona ters ters baktı. "Ne kadar gülünç görüldüğünün farkında mısın?" Wren güldü. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Her zamanki gibi," dedi alaycı bir tavırla. "Ansel'in soyumuzla ilgileneneğini umuyordum. Anika hiçbir şeye bağlanamayacak kadar özgür bir ruha sahip. Herhangi birine. Ama kardeşim her zaman evlenmeye çok hevesliydi. Sevmeye çok hevesliydi. Bunun için bedel ödemekten mutluluk duyardı."

Wren o sırada sessizdi, Ansel'e döndüklerinde kalbi sıkıştıyordu. Teslim etmesi gereken bir gerçek daha vardı ve sonrasında ne olursa olsun bunu söylemek zorundaydı. Ve kral da bunu duymalıydı. "Onu kurtaramam Alarik."

Sessizlik uzadı. Kar fırtınası uğulduyordu. "Biliyorum."

"Yapabilsem yapardım," dedi Wren ve gerçekten, umutsuzca bunu kastetti. "I
Keşke yapabilsem."

"Bunu ben de biliyorum." Ayağa kalktı, kar fırtınasıyla yüzleşebilmek için ona sırtını döndü. Belki de yüzündeki duyguyu saklıyordu. "Gitmesine izin vermeye hazır değilim," dedi, sesinden gizleyemediği bir duyguyla. "Bu haliyle bile."

"Biliyorum," dedi Wren, ayağa kalkarak. Pencerede ona katıldı, bir sonraki soruyu sormaya korkuyordu ama artık sorması gerektiğini biliyordu. "Bunun için beni hâlâ cezalandıracak mısın? Banba'ya zarar verecek misin?"

Kral dönüp ona baktı, buz gibi bakışları dışarıdaki kar fırtınasını yansıtıyordu. Konuşmak için ağzını açtı, sonra yer titremeye başlayınca kaşlarını çatı.

Pencere paramparça olurken Wren ığlık attı. Alarik hamle yaparak onu patlayan parçalardan uzaklaştırdı. Yere düştüler, çılgınca sürünerek

Devrilen şövaleler ve düşen tuvaller arasında. Bir ığ Fovarr Dağları'ndan kükreterek gelip tüm gücüyle Grinstad Sarayı'na çarparken, korunmak için kollarını birbirlerine dolayarak bir köşede toplandılar.

44

Gül

Storm'un sırtında sallanıp gözlerini açık tutmaya çalışırken Rose'un yüzünden ter damlıyor ve elbisesinin altında birikiyordu. Gece boyunca ve sabaha kadar saatlerce at sürmüş, Storm'un onu eve götüreceğine güvenmişti. Nihayet şafak sökerken çölün kenarına varmışlardı. Oradaki kum, dikenli çalılar ve budaklı ağaçlarla kaplı kayalık toprağa dönüşmüştü.

Kerrcal Yolu'nu buldular ve doğuya, Anadawn'a doğru takip ettiler.

Eshlinn ormanları uzaktan görüldüğünde, Rose neredeyse rahatlamaktan sarkacaktı. Kai'den kaçmış ve kurak çölden kurtulmuştu ve şimdi, nihayet, evindeydi. İleride, ağaçların tepeleri kırmızı ve altın renginde parlıyordu. Rose yükselen güneşin onları kehribar rengine boyadığını düşünerek gülümsedi ama yaklaştıkça duman kokusu almaya başladı. Kömür dumanları şafak sökerken gökyüzünü dolduruyor, yağmur damlaları gibi ormanın üzerine kül saçıyordu.

Rose diliyle tadına bakarken içini bir korku kapladı.

Eshlinn ormanı yanıyordu.

Ormanın etrafından dolaşmanın bir yolu yoktu; ilerlemenin tek yolu ağaçların arasından geçmekti. Fırtına alevlerden mümkün olduğunca uzaklaştı ama duman hâlâ

Rose'u buldu ve saraya doğru sert ve hızlı bir şekilde dörtnala giderken gözleri doldu.

Ağaçlara saplanmış yüzlerce okun yanından geçtiler; bazıları dallara takılmıştı, bazılarının ise uçları hâlâ alev alev yanıyordu. Rose bunun bir kaza olmadığını anlayınca göğsü sıkışmaya başladı. Barron ormanı ateşe vermişti. Oklar Anadawn'a yaklaşıyordu ve bunu bilmesini istiyordu.

Sonunda Rose, Eshlinn ormanının doğu sınırını geçti ve ilerideki altın kapıları gördü. Etraflarında büyük bir kalabalık toplanmıştı. Hepsi kırmızı tunikler giymiş en az elli kişi vardı.

Yaklaşırken grubu taradı. Barron'dan ya da Ellendale'den gelen kötü görünümlü Oklar'dan iz yoktu. Bu muhalifler yaya olarak gelmişlerdi ve neyse ki çoğu silahsız görünüyordu.

Rose kapüşonunu geriye itti. "Kapıları açın!"

Anadawn muhafızları harekete geçti. Surlardaki okçular kalabalığı işaret etti. "Kraliçeye yol açın!" diye bağırdı piyadeler, kapıları açarken kılıçlarını sallıyorlardı. "Kraliçe Rose geri döndü!" "Bu cadı k r a l i ç e !" diye bağırdı Oklardan biri. "Ona bakın

sümüklü surat!"

"Yakalayın
onu!" "Onu
aşağı çekin!"

"Yazıklar olsun sana," diye bağırdı Rose, zorla içeri girerken. "Ben Kraliçe Rose'um ve siz beni hayatım boyunca tanıdınız."

Bir parça toprak uçarak yanağına çarptı.

"Kraliçe Rose, paçavra!" diye bağırdılar. "Ruhsuz!"

"Cadıların bu krallıkta yeri yok!"

"Barron senin için geliyor! Onunla birlikte yürüyeceğiz!" Bir el dışarı fırladı ve Rose'un bileğini kavradı.

Surun üzerindeki bir okçu ateş etti, yeşil tüyler havada süzöldükten sonra saldırganı omzundan vurdu. Adam yere düştü ve Storm onu ezmekten kıl payı kurtuldu. Rose kalabalığın geri kalanını geride bırakırken, altın kapılardan atlarken kalbi küt küt atıyordu. Kapılar arkasından çarparak kapandı ama Oklar'ın çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu.

Rose arbedede Kaptan Davers'ı gördü. "Davers, nerelerdeydin sen? Başka birinin canı yanmadan şu baş belalarını dağıt!"

"Elbette Majesteleri," dedi kılıcını yavaşça çekerek. Gözleri etrafı taradı. "Hemen içeri girmelisiniz."

"Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum." Rose omzunun üzerinden öfkeli kalabalığa ve ötesindeki dumanı tüten ormana bakarken kalbi sıkıştı. Bu, umduğu eve hoş geldin karşılamasından çok uzaktı.

Rose, Chapman ve Thea'nın kendisini beklediği taht odasına koşmadan önce kirli elbisesini değiştirmek için bir dakikasını bile ayırmadı.

Thea onu sıcak bir şekilde kucakladı. "Rose, yıldızlara şükürler olsun ki evdesin!"

"Notunu aldım," dedi Rose ondan uzaklaşarak. "Yıldız arın beni çölde buldu."

"Demek Ellendale'den sonra oraya kayboldun," dedi bıyıkları öfkeyle seğiren Chapman. "Neredeyse hepimize kalp krizi geçirtecektin. Yüzbaşı Davers utançtan *çılgına dönmüştü*."

"Elimden geldiğince çabuk haber gönderdim," dedi Rose. "Neden tedbirli olmam gerektiğini anladığınızdan eminim."

"Umarım çöldeki cilveleşmeniz buna değmiştir."

Rose kâhyasına ters ters baktı. "Bu bir cilveleşme sayılmazdı Chapman. Shen Lo ve ben kayıp Güneş Öpücüğü Krallığı'nı ortaya çıkarmaya gittik. Ve başardık."

"Sonunda iyi bir haber geldi," dedi Thea. Kapıya bir göz attı. "Shen nerede? Hiçbir zaman taht odasının özel kutsallığına saygı duyan biri olmadı."

Rose içini çekti. "Bu tamamen başka bir hikaye."

Chapman burnunu çekti. "Pekala, beklemek zorunda. İlgilenmemiz gereken acil meseleler var."

"Farkındayım," dedi Rose. "Az önce öfkeli bir kalabalığın arasından geçtim."

"Yaralandın mı?" dedi Thea onun elini tutarak. "Kaptan Davers'a onları korkutup kaçırmasını söyledim!"

"Ben geldiğimde kapıda bile değildi. Ve evet, ben iyiyim. Sadece biraz sarsıldım." Rose ellerini sıktı, endişesi giderek artıyordu. "Burada durum ne kadar kötü? Barron güneyde sağlam bir hakimiyet kurmuş gibi görünüyor."

"Gözcülerimiz Norbrook'a kadar kuzeyde kaleler olduğunu rapor etti," dedi Thea acımasızca. "Oklar az ama sesleri çok çıkıyor. Gördüğünüz gibi giderek daha da cesaretleniyorlar."

"Anadawn'daki cadıların da pek yardımcı olduğu söylenemez," dedi Chapman sert bir ifadeyle. "Ortha dostlarınız büyülerini etrafa saçarak hem Eshlinn kasabası halkını hem de bu sarayın duvarları içindeki diğer insanları kışkırtıyor."

"Bazı cadılar yardım etmiyor," diye düzeltti Thea onu.

Rose ikisinin arasına baktı. "Kimler?"

Thea tereddüt etti. "Rowena, Ellendale'den sensiz döndüğünde Yüzbaşı Davers'ı surlardan aşağı uçurdu."

"Queensbreath onu bu yüzden azarlayınca da gidip şehir pazarındaki bütün tezgahları havaya uçurdu!" diye haykırdı Chapman.

"Ne?"

"Cathal dün akşam bir saray muhafızıyla kavgaya tutuştu," diye ekledi Thea. "Bryony araya girdi ve zavallı adama kendisini kedi sanması için büyü yaptı."

Chapman ciddiyetle, "Neredeyse mutfaktaki sütü içiyordu," dedi.

Rose yeni bir nefes aldı. "Thea, bütün fırtınalıları yataklarından kaldır ve onlara ağaç sınırını aşmadan önce ormandaki ateşin icabına bakmalarını söyle. Rowena'yı surlara gönder. Okları korkutmak istiyorsa, rüzgârını kullanarak kapılara tırmanmalarını engelleyebilir." Uyarlamak için bir parmağını kaldırdı. "Zarar vermek yok. Öldürmek yok."

"Tabii ki hayır," dedi Thea, iki şifacı da aynı fikirdeydi. Koşuşturdu Ka

pal Rose tekrar Chapman'a döndü. "Celeste'den haber var mı?"

1. "Hâlâ Gevra'da, asi kız kardeşini gelmeye ikna etmeye çalışıyor. Gerçi anladığım kadarıyla Gevran kralı bu konuda oldukça inatçı davranıyor," dedi kâhya azımsanmayacak bir onaylamazlıkla. "Kaptan Pegasi biz konuşurken oraya doğru yelken açıyor."

"Güzel," dedi Rose iç çekerek. "Bu isyanla tek başıma yüzleşmek istemiyorum."

Chapman burnunu kırıştırdı. "Bu arada size banyo yapmanızı önerebilir miyim? .. şey, yıkanmanızı?"

Rose kendine baktı, çöldeki yolculuğundan dolayı üstü başı yırtık pırtık ve kirliydi. Ellerini karmakarışık saçlarının arasında gezdirdi ve daha bir hafta önce kraliyet turuna çıkmış olan asil ve düzgün kraliçeden milyonlarca kilometre uzakta olduğunu hissetti.

"Sanırım bu en azından bir sorunu halledecektir." Yıkanacak, üstünü değiştirecek ve ardından önündeki güne hazırlanacaktı. Gelecek her şey için.

Wren'in Güneşsiz Deniz'in ötesinde sıkışıp kalması ve Shen'in Güneşli Krallık'ta geride bırakılmasıyla, buradaki herkes Rose'un yönetmesini bekliyordu. Bu tam da onun her zaman istediği gibiydi.

Ama bu kadar yalnız hissedeceğini hiç düşünmemişti.

45

Wren

Çığ kendi seyrini izledikten ve Grinstad Sarayı'nın ön camlarından birkaçı parçalanarak yok olduktan sonra Wren ve Alarik birbirlerini serbest bıraktı. On sonsuz dakikadır bir köşede kollarını birbirlerine dolamış, *titreyerek* - hayır, *titreyerek*- bekliyorlardı. Artık tek yapmaları gereken omuzlarındaki karın tozunu almak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı.

Kırılan cam kralın yüzünü çizmiş, sol yanağından aşağı bir çizgi halinde kan akmıştı. Ayağa kalkarken koluyla sildi. "Bu daha önce görülmemiş bir şey," diye mırıldanarak hasarı inceledi. Her yerde kar birikmişti ve tavanda buz sarkıtları oluşmuştu.

Odanın dışında askerler bağırıyor ve koşuyorlardı. Alarik çenesini kaldırdı.

"Annen," dedi Wren ama o çoktan odanın öbür ucuna doğru ilerlemeye başlamıştı. Kapıyı açtı ve omzunun üzerinden ona bakmak için durakladı. "Yatak odana geri dön."

Wren onun yerine zindanlara koştu ve Banba'yı çağırmak için bağırdı ama taş suratlı dört asker tarafından karşılandı ve hızla geri çevrildi. Zindanlar en azından kar yığınının zarar görmemişti. Dağın altında o kadar derine gömülmüşlerdi ki rüzgâr bile onlara ulaşamıyordu.

Wren isteksizce üst katlara geri döndü. Tor'u bulmak için sarayın çevresini dolaştı ama hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. Çığdan sürünerek kurtulduktan sonra sıırıslıkılam olmuş ve titreyen Inga'ya rastladığında, muhafız Wren'e bir grup askerin dağlara çıktığını söyledi. Ama nedenini bilmiyordu.

Atriyumdaki cam piyano kar yüzünden ezilmişti ama Kraliçe Valeska biraz sarsılmış olsa da güvendeydi. Mucizevi bir şekilde kubbe dayanmış ve dışarıdaki kar fırtınası Wren'in yıldızları görebileceği kadar dinmişti. Berrak bir geceydi. Ama yine de hava ağırdı. Karanlık. Sanki çığ geride kalıcı bir gölge bırakmıştı. Wren bunu tam olarak anlayamasa da ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Sonunda yatak odasına döndü. Sarayın arka tarafındaydı, bu da hâlâ sağlam olduğu anlamına geliyordu ve birisi ızgarada yeni bir ateş yakmayı bile düşünmüştü. Sürünerek yatağa girdi ve kendini bir yığın kürkün içine gömdü, sarayda kükreyen çığın ve Alarik'in hayatta kalmaya çalışırken ona sarılan kollarının hatırasını susturmaya çalıştı. Uyku onu çabucak buldu ama rüyalarının karanlığında dağlardaki o kadını, onun yüzünü giyen kadını tekrar gördü.

Bu sefer gülüyordu. Wren'den uzaklaşıp Grinstad Sarayı'nın parçalanmış camlarına doğru yürürken ağzının kenarlarından kan damlıyordu ve uğuldayan rüzgârı da beraberinde getiriyordu.

Wren kapı çarpma sesiyle uyandı. Tor'un kapıdan kafasını uzattığını görmek için tam zamanında yatakta dik durdu.

"Özür dilerim," dedi beceriksizce. "şimdiye kadar uyanmışsındır diye düşünmüştüm."

Wren, beyaz gökyüzünün ürkütücü derecede parlak olduğu pencereye baktı. Güneş doğalı çok olmuştu. Yorganı üzerinden atıp yataktan kalkarken, "Ben de öyle," diye mırıldandı. "İçeri gel."

Tor kapıyı arkasından kapattı ve sırtını kapıya yaslayarak durdu. Cehennem gibi görünüyordu; saçları dağınıktı ve gri gözleri kıpkırmızıydı. Üniforması yamuk yumuktu, yakası buruşmuş ve gömleği pantolonundan ayrılmıştı.

"Anladığım kadarıyla uyumamışsın," dedi Wren.

"Gözümü bile kırpmadım." Külle dolu şömineye doğru yürüdü ve bir ateş yakmaya koyuldu.

"Bırak onu," dedi

Wren. "Donacaksın."

"Ben iyiyim." Elini onun omzuna koydu. "Dün gece seni aradım ama bulamadım."

Tor topuklarının üzerinde geriye doğru çökerek ona baktı. "Çığ hayvanları rahatsız etti. Dağlara doğru dağıldılar. Kudurmuşlardı. *Dehşete kapılmışlardı*. Elske de öyle. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Kar dindikten sonra bile, sanki hala onu kovalayan bir şey varmış gibiydi."

Wren ellerini ovuşturdu. "Zavallı sevgilim. Diğerlerini ikna edebildin mi?"

"Çoğu," dedi suratsızca. "Ama bu sabah kız kardeşim Hela'dan bir haber aldım. Aynı şey Carrig'de de oluyor. Hayvanlar vahşileşiyor. Kız kardeşlerim onları kontrol etmek için mücadele ediyor."

"Ama Carrig buradan kilometrelerce uzakta," dedi Wren, askerin ona evi hakkında anlattıklarını hatırlayarak. "Ve orası bir ada. Çığdan nasıl etkilenmiş olabilirler?"

"Bilmiyorum." Tor bir elini çenesinde gezdirdi. "Ama içimde kötü bir his var."

Bu da onları iki kişi yapıyordu. Ama Wren odada volta atıp düşüncelerini toparlamaya çalışırken bunu söylemedi.

Tor ateşi yaktı, sonra ayağa kalkıp onunla yüzleşti. "Eve gitmem gerekiyor. En azından bir haftalığına, belki de daha fazla."

Wren hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "Elbette," dedi. "Kız kardeşlerinin yanında olmalısın. Onların sana ihtiyacı var."

Tor bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Alarik beni hizmetten azat etti." "Bu onun için şaşırtıcı derecede iyi oldu."

"On iki yaşından beri Gevra'ya hizmet ediyorum," diye devam etti Tor. "Hayal edebileceğinizden çok daha fazla canavar tarafından çizildim ve kemiklerim kırıldı. En kötülerini evcilleştirdim. Onlarla birlikte savaştım. Kralım ve ülkem için. Onlar için ölmeye hazırdım."

Wren onun sesindeki tutkuyu dinledi ve içten içe tüm bu sadakatin - kandan doğan ve iliklerine kadar işleyen- kendisine ait olmasını diledi.

"Kraliyetten hiçbir zaman bir şey istemedim. Bir kral olarak Alarik'ten değil. Ya da bir zamanlar en yakın arkadaşım olan adamdan. Bugüne kadar." Derin bir nefes aldı. Bakışlarındaki fırtına dinmişti ve arkasında öyle saf ve cesur bir şefkat parlıyordu ki Wren'in nefesi boğazında düğümlendi. "Ondan senin gitmene izin vermesini istedim, Wren. Büyükannenin gitmesine izin vermesini."

"Ah, Tor," dedi Wren sessizce. Belki de o sadakatin bir kısmını Hepsi.

"Bundan daha iyisini yapamadığım için üzgünüm," diye devam etti. "Sana sunabileceğim tek şey onun düşüncesi. Ama zaman bir ilimden daha iyidir, Wren. Ve kim bilir? Belki daha önce geri dönerim-"

Wren onun elini kendi elinin içine aldı ve göğsüne yaslayarak yumuşak bir şekilde nasırların üzerinde gezdirdi. "Bu kadarı yeterli. Yeterden de fazla. Teşekkür ederim."

Adam başını eğdi ve kadın parmak uçlarına kalkarak alnını onunkine değdirdi. Bir an için Alarik'le birlikte birbirlerine sokuldukları anı aklına geldi. "Bizi buraya getiren her şey için özür dilerim. Bana kızmakta haklıydın. Ölümle oynamakla aptallık ettim."

Tor çenesini kaldırdı, burunları neredeyse birbirine değecekti. "Kendini affet." "Ancak sen de aynısını yapacağına söz verersen," diye fısıldadı.

"Biliyorum, hâlâ

Ansel'in ölümü için kendini cezalandır."

Bir kahkaha attı. "Affetmek uzun bir yoldur, Wren."

"Belki bir gün bunun sonunda buluşuruz. Ve başladığımız şeyi bitiririz."

Başka bir yerde. Belki de başka bir yaşamda.

Tor kollarını ona doladı ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. Wren onu içine çekti, kalbine şarkı söyleten alpin ve macera kokusunun tadını çıkardı.

Ve sonra, çok geçmeden, Tor gitmişti ve o, içindeki son mum alevi sönmüş ve karanlık içeri giriyormuş gibi hissederek kapıya bakmak zorunda kalmıştı. Dışarıda soğuk bir rüzgâr esiyor, kendisini her zamankinden daha yalnız hissetmesine neden oluyordu.

Bir süre sonra Wren taht odasına çağrıldı. Bu kez Alarik ona eşlik etmeleri için iki asker göndermişti. Avludaki merdivenlerden inerken sinirleri boğazında düğümlendi. Cam piyano olmadan garip bir şekilde boş görünüyordu. Halılar nemliydi ve pencereler kapatılmıştı ama karın çoğu kürekle temizlenmişti ve dışarıda askerler kara kapılara kadar bir yol açmayı başarmışlardı.

Muhafızlar Wren'i taht odasının kapısının dışında bırakarak içeri yalnız girmesini sağladılar. Devasa boş odanın kapısında oyalandı.

"Hadi ama, bu kadar çekingen olmak sana yakışmıyor." Alarik'in sesi cereyanlı odada yankılandı. Tahtında oturuyor, gümüş dallı muhteşem tacına uygun gümüş düğmeli, işlemeli mavi bir frak giyiyordu. Wren yaklaşırken ona göz kırpmıyor gibiydi.

İlerlerken esneyen gölgeleri aradı, her yüksek sütunun arkasındaki boşluğu taradı ama burada hiç asker yoktu. Canavar da yoktu. Borvil bile yoktu. Sadece kral ve solunda, tahtının koluna tünemiş, yeşil kadifeden güzel bir elbise giymiş kız kardeşi Anika vardı.

"Neler oluyor?" dedi Wren ihtiyatla. "Bu bir tür numara mı?"

Yakın mesafeden bakıldığında Alarik de Tor kadar bitkin görünüyordu ama saçları her zamanki gibi kusursuzdu.

"Numara yok." Başındaki taca hafifçe vurdu. "Resmi Gevran işi."

"Alarik ve ben seninle uzun uzun konuştuk"-Anika devraldı, kürsüden Wren'e doğru inerken elbisesinin kuyruğu arkasından geliyordu

-"Kardeşimize yaptıklarınız da dahil." Anlamalı bir duraklama. "Annemiz için yaptıkların." Yüzü belli belirsiz yumuşadı. "Ve itiraf etmeliyim ki seni Celeste'le bile tartıştım, kendisi sandığı kadar ince olmasa da çok tatlı biri." Anika uzun kızıl saçlarını savurdu ve lazer parlaklığındaki gözleriyle Wren'e baktı. "Ve kendi adıma, artık yakın zamanda ölmeni arzulamıyorum."

Wren kaşlarını kaldırdı. "Şey, bu bir gelişme gibi hissettiriyor . .

." "Marjinal bir gelişme," dedi Anika dikkatle.

"Ben alırım."

Alarik kürsüden, "Sanırım bu sabah sizin adınıza konuşmaya gelen bir askerden haberdarsınız," dedi. "Karanlık koridorlarda takip etmeyi sevdiğin askerle aynı kişi olduğundan şüpheleniyorum."

Wren'in yanakları yandı.

Anika sırtıttı. "Seni kurnaz cadı. Kaptan Iversen'i kendine nasıl aşık ettin, asla bilemeyeceğim."

"Tüm bu insanlık yüzünden olmalı," dedi Alarik hafifçe. "Bana biraz ayıramaman ne yazık."

Wren ısıрма isteğiyle savaştı. "Sadede gel."

"Büyükanneni sana geri vermeye karar verdim." Wren

gözlerini kırptırdı. Sonra gözlerini dikip can alıcı

noktayı bekledi. "İki şartla."

Adam devam ederken dilini tutmak için kendini zorladı. "Birincisi, siz yola çıkana kadar cadıların eli kolu bağlı olacak, böylece ikiniz de yol boyunca uygunsuz bir şey yapmaya kalkışmayacaksınız. Zaten yeterince kötü hava koşuluyla mücadele ettik, bir de büyükannenizin fırtınaya karışması gerekmez."

"Pekâlâ," dedi Wren, koşulu yerine getirmekten mutluluk duyarak. "Peki ya ikincisi?"

"Kız kardeşin bir şifacı, değil mi?" dedi Anika. "Hatırladığım kadarıyla Ansel'in talihsiz düğün gününde zanaatıyla ilgili epey bir konuşma yapmıştı."

"Evet..." dedi Wren, bu kez yavaşça. Eğer Rose'un bu cehennem gibi yere adım atacağını düşünüyorlarsa, hayal görüyorlardı, ama o bunu söylemeyecekti.

Alarik kıkırdadı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Yüzündeki o ifade," dedi merdivenlerden inmek için ayağa kalkarken. "Kraliçe Rose'un buraya kadar gelmesini beklemiyoruz. Açıkçası, siz teklif etseniz bile ona güvenmezdim. Ama burada işler yoluna girdikten sonra ona geleceğiz. Ansel'le birlikte. Belki sizin yapamadığınızı o yapabilir."

"Peki ya onu iyileştiremezse?" dedi Wren, bunun imkânsız olduğunu zaten biliyordu. Bu mümkün olsa bile Rose asla kan büyüsüyle uğraşmazdı. Wren kız kardeşini bir yıllık uykuya dalması için büyülemeyi tercih ederdi.

Alarik omuz silkti. "O zaman savaşa mı gideceğiz?" "Şaka mı yapıyorsun?" dedi Wren.

Yüzünde keskin bir gülümseme belirdi. "Umalım da öğrenmek zorunda kalmayalım." Elini ona doğru uzattı. "Bir anlaşmamız var mı?"

Wren onun elini tuttu, bu yalanı söylemesi kolaydı. "Evet, biliyoruz."

Alarik, Wren'e zindanlara kadar eşlik etti ve askerleri de onu yakından takip etti. Gelmek için ısrar etmesine rağmen, yolculuk boyunca alışılmadık derecede sessizdi, Wren'in önünde yürürken çenesi gergindi. Banba'nın hücrelerine vardıklarında kenara çekildi ve bir muhafıza kapıyı açmasını emretti. Kargaşadan uyanan Banba ayağa kalktı.

"Wren?" diye mırıldandı, ayaklarını sürüyerek ışığa doğru ilerlerken.

"Neler oluyor?" Wren büyükannesine doğru fırladı, onu hücreden dışarı sürükledi ve kucakladı. "Artık özgürsün Banba," dedi sesi bir hıçkırık yakaladı. "Eve gidiyoruz."

"Henüz değil," dedi Alarik'in sesi arkalarından. Wren etrafında döndü. "Bana yalan söyledin."

Kadının yükselen öfkesini bastırmak için bir elini kaldırdı. "Sözüm hala geçerli. Ama gitmeden önce size çığdan çıkarılan bir şeyi göstermek istiyorum."

"Hayır," dedi Banba, ondan uzaklaşarak. "Her ne ise, biz bunun bir parçası olmak istemiyoruz."

"Banba," dedi Wren, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Her şey yolunda."

"Karanlık," diye tısladı büyükannesi. "Karanlık burada. Bu tünellerde." Wren tekrar Alarik'e döndü. "Nedir o?"

Tereddüt etti, bir eli kılıcının kabzasına gitti. "Bilmiyorum," dedi huzursuzca. "Bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

"İyi o zaman. Ben de seninle geleceğim." Wren büyükannesinin pelerini omuzlarına doladı. "Burada bekle, Banba. Senin için geri geleceğim."

"Yapamayacaksın," diye homurdandı Banba, onu geçip Wren ile kralın arasına girerken. "Yolu göster, Felsing. Her ne ise, hadi şu işi bitirelim."

Alarik'i takip ederek dolambaçlı tünelden aşağı indiler ve Wren'e fazlasıyla tanıdık gelen bir odaya vardılar. Etrafına bakındı ama karanlıkta gizlenen hiçbir canavar yoktu. Asker de yoktu. "Neden buraya geri döndük? Ansel'le ilgili bir şey mi?"

Alarik başını salladı. "Ansel yatak odamda kilitli, orada başını belaya sokamaz. Bu başka bir şey."

Wren'in ensesi karıncalanmaya başladı. Kalbinin daha yavaş attığına yemin etti. Yürüdükçe bacakları daha da ağırlaşıyor, sanki bataklıkta ilerliyormuş gibi oluyordu.

"Şimdi hissedebiliyor musun küçük kuş?" diye hırladı Banba.

Alarik elini kapıya dayayarak durakladı. Omzunun üzerinden baktı, korku soluk mavi gözlerini karartmıştı. Onu küçük odaya kadar takip ettiklerinde Wren de aynı korkunun içine yayıldığını hissetti.

"Cehennem dibine kadar yolun var," diye lanetledi Banba.

Wren gözlerini öfkeyle kırıştıtarak neye baktığını anlamaya çalışıyordu. Önünde o güne kadar gördüğü en büyük buz kütlesi duruyordu. İçinde, donarak ölmüş bir kız yüzüyordu.

Wren'in yüzünü takıyordu. Celeste'in

hayali gerçekleşmişti.

Wren geriye doğru tökezledi ve kendini duvara yasladı. "*Kim bu* Bu mu?"

"Askerlerim onu Fovarr Dağları'nın derinliklerinde gömülü buldu," diye fısıldadı Alarik, sanki onu uyandırmaktan korkuyormuş gibi. "Çığ buzu gevşetmiş olmalı." Wren'de karar kılmadan önce aralarına baktı. "Onun kim olduğunu bilmiyor musun?"

Ama şok Wren'in sözlerini çalmıştı. Ve nefesini. Dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla sadece başını sallayabildi.

Ona cevap veren Banba oldu, dünyayı değiştiren dört kelimeyle. "Bu Oonagh Starcrest."

Oonagh Starcrest. Kayıp cadı kraliçe.

İsim Wren'in etrafında bir ip gibi dolanıyordu. Onu buza doğru çekti ve o da aleve çekilen bir pervane gibi gitti. Alarik onu geri çekmeye çalıştı ama Wren onu elinin tersiyle itti. Rüyalarına musallat olan yüzün dış hatlarını çizmek için parmağını kaldırdı. Bir şekilde gömülmemiş olduğunu bildiği yüz.

"Wren, hayır!" diye bağırdı Banba, ama artık çok geçti.

Wren parmağını bloğa bastırdı ve art arda üç şey oldu.

Buzda büyük bir çatlak oluştu. Oonagh

Starcrest gözlerini açtı.

Ve Wren baygın bir şekilde yere düştü.

46

Gül

Rose'un Anadawn'a döndüğü ilk akşam yemeği neredeyse eve dönüş yolculuğu kadar stresliydi. Yüzbaşı Davers başkentte devam eden kargaşayı gerekçe göstererek yemeğe katılmayı reddetmişti ama Rose onu askerleriyle birlikte surlara gönderen şeyin Rowena'dan ve diğer cadılardan duyduğu hoşnutsuzluk olduğundan şüpheleniyordu. Rowena ise her zamankinden daha da kendini beğenmiş görünerek akşam yemeğine geç gelmişti.

Rose ona kaptanın yokluğunu haber verdiğinde, "Davers'in burada olmaması kimin umurunda?" dedi. "O bir kum yengeci kadar işe yarar."

"Ona bunu söylemeye devam edersen, seni koruma olasılığı o kadar azalır," dedi Thea bıkkınlıkla.

"İ Yapma. ihtiyaç koruma," Rowena vuruldu geri.

"Ben a fırtına, hatırladın mı? Ne istersem yapabilirim."

Chapman homurdandı. "Okları kapımıza getiren de tam olarak bu tür bir tutum."

"Ve yangınlarınızı söndürür," dedi Rowena, saçlarını karıştırmak için bir rüzgâr göndererek.

"Öyle bile olsa," dedi Thea. "Bize hiçbir iyilik yapmıyorsun."

Rowena gözlerini kıstı. "Sen kimin tarafındasın ki?"

"Barış!" dedi Rose, ellerini havaya kaldırarak. "Biz barışın tarafındayız!"

Masanın diğer ucunda Tilda durmadan Shen'i soruyordu ve Rose öğleden önce Ortha cadılarına Güneş Öpücüğü Krallığı'nda yaşanan olağanüstü olaylar hakkında bilgi vermiş olsa da Shen'i tekrar ne zaman görebileceklerini söyleyemiyordu. Onun kendi savaşları vardı, Rose'un da kendi savaşları.

"Ama bizi öylece unutamaz," diye bağırdı Tilda. "Biz de onun ailesiyiz!" "Bunu biliyorum," dedi Rose. "Ama o artık bir kral."

"Ne olmuş yani?" dedi Rowena bir lokma kızarmış tavuğun etrafında. "Bu neyi değiştirir ki?"

"Her şeyi." Rose kadehine uzandı ve baş döndürücü kırmızı şarabın endişesini yatıştırmasına izin verdi. "Bu her şeyi değiştirir."

Konuşma Wren'e döndüğünde endişesi daha da arttı. "Eve ne zaman gelecek?" Tilda o gün yüzüncü kez sordu. "Gideli çok oldu."

"Bilmiyorum," dedi Rose, çatalıyla bir bezelyeyi şişlerken.

"Yakında." "Celeste ile mi? Ve Banba'yla?"

Rose, Thea ile baktı. "Elbette," dedi ama sesinde hiç kesinlik yoktu.

Thea Tilda'nın elini okşadı. "Artık tek yapabileceğimiz umut etmek, aşkım."

Tilda patates püresine kaşlarını çattı. "Ama ya Wren şimdiye kadar donarak öldüyse? Ya da ya kar kaplanları ve kurtlar onu çiğneme oyuncağı olarak kullanıyorsa!"

Rose gözlerini kapatarak Tilda'nın yarattığı görüntüleri engellemeye çalıştı. Bütün gün el aynasını kontrol etmişti ama safirler hiç parlamamış ve Wren'in yüzü hiç görünmemişti.

"Ya da belki Kral Alarik onu kendi-"

"Teşekkür ederim Tilda," dedi Thea alışılmadık bir keskinlikle.

"Rose'un zaten yeterince endişesi var, bir de sen kız kardeşiyle ilgili kâbuslar görmesin." "Wren'in burada olmaması çok yazık," dedi Rowena.

"O bizi azarlamazdı

Oklara karşı kendimizi savunmak için. O da katılacaktı."

"Kendinizi savunmuyorsunuz!" Chapman patladı. "Oraya onları kasıtlı olarak kışkırtmak için gidiyorsunuz."

"Bizi kışkırtan onlar!" diye öfkelenildi Rowena. "Yoksa bu sabah kapılardaki o kargaşayı duymadınız mı?"

Rose çatalını yere bıraktı. "Büyü konusunda sorumluluk sahibi olmalısın Rowena."

Fırtına homurdandı. "Ne zamandan beri?"

Rose ona ters ters baktı. "Ben bu ülkeyi yönetmeye çalışıyorum, parçalamaya değil."

"Bu ülke yüzyıllardır çökmüş durumda," dedi Rowena, dişleriyle bir tavuk şeridi kopararak. "Eğer Oklar bizden korkmak istiyorsa, onlara korkacakları bir şey verelim." Gülümsemesi vahşileşti. "Büyük Kötü Edgar Barron, Shen Lo'yu öğrenene kadar bekleyin. Bütün krallığı gizli cadılardan oluşan bir savaşçı."

"Oklar çölü umursamıyor," dedi Tilda sandalyesinde doğrulup. "Onların tek derdi Anadawn'a karşı savaşmak." Mavi gözleri mum ışığında korkuyla titriyordu. "Ve şimdi bizi savunmak için geriye kalan tek savaşçı benim."

"Saçmalık," dedi Rowena. "Ne olursa olsun, Ortha'nın cadıları her zaman olduğu gibi bir araya gelecekler."

"*Ve* sen de Anadawn askerleriyle iyi geçinmeye başlayacaksın," dedi Rose. "Oklara karşı hep birlikte durmalıyız. Onlar bizim ortak düşmanımız."

Rowena şarabından bir yudum aldı. "Muhafız Yüzbaşını bile yemeğe gelmeye ikna edemediysen, onu ve ordusunu bizimle birlikte savaşmaya nasıl ikna edeceksin?"

Rose ona, "Bu *benim* ordum," diye hatırlattı.

"O zaman onlara hazırlanmalarını söylesen iyi olur," dedi Rowena. "Çünkü o Oklar bir dahaki sefere kapımızı çaldığında, onlara gerçek gücün neye benzediğini göstereceğim."

"Umalım da iş o noktaya gelmesin," dedi Rose ve bütün akşam boyunca ilk kez masa sessizliğe gömüldü. Bu ani sessizlikte gerçek çok daha yüksek sesle dile getiriliyordu. Kalbinin derinliklerinde umut etme zamanının çoktan geçtiğini biliyordu.

47

Wren

Oonagh Starcrest'in bakışları zihninin derinliklerinde yanarken, Wren karanlığa gömüldü. Aşağı, aşağı, aşağı düştü, günler, aylar ve yıllar boyunca, tüm yüzyıllar bir kitabın sayfaları gibi önünden geçti. Ve sonunda güneş doğdu ve ayaklarının altındaki zemin sertleşti. Gözlerini yaz yeşili çimenlere ve uzakta bulutlara doğru yükselen tanıdık beyaz bir saraya açtı. Önünde, Gümüşdil Nehri'nin kıyısında tartışan iki kız kardeş duruyordu.

İkisi de Wren'in yüzünü taşıyordu ve bu yüzden onları hemen tanıdı: Ortha ve Oonagh Starcrest, Eana'nın ilk ikiz kraliçeleri. Her nasılsa, elini Oonagh Starcrest'in donmuş bedenini tutan buza koyduğunda, Wren aralarındaki bir duvarı yıkmış ve atasının anısına düşmüştü. Burada, bu uzun zaman önceki yerde bir hayalet gibiydi. Gözlerinin önünde gelişen tarihi izliyordu.

Ortha ve Oonagh, başlarında altın telkâri ikiz taçlarıyla vahşi hayvanlar gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

"Yaptıkların seni utandırdı, Oonagh," diye bağırdı Ortha. "Ailemize utanç getirdin. Atalarımıza. Eana'nın tüm cadılarına." Kollarını iki yana açtı, öfkesiyle birlikte bir rüzgâr da yükseldi. "Asıl ülkemizin iyiliği için seni kovuyorum. Tahttan.

Saraydan. Bu krallıktan." Sesi kesildi, zümrüt gözlerinde acı parlıyordu. "Anlamıyor musun, Oonagh? Bana başka seçenek bırakmadın. Bundan geri dönemezsin."

Wren, Oonagh'ın yüzünü seçene kadar ikizlerin etrafında dolaştı. Nefretle bükülmüştü.

"Askerler gelmeden hemen git," dedi Ortha. "Bu işi olduğundan daha da zorlaştırma, kardeşim."

"*Kardeşim!*" Oonagh bu kelimedenden irkildi. "Sen benim kız kardeşim değilsin, Ortha," diye alay etti. "Tacımı ve krallığımı çaldın! Sadakatsizliğin için seni lanetliyorum. Korkaklığın için." Nehre doğru geri geri giderken parmağıyla kız kardeşini işaret etti ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanmaya başladı. Wren hafızasında bile büyüünün yanlışığını hissediyordu. Aralarında bir kül bulutu gibi kabarmıştı.

"*Kanımla ve bu sözlerle, Eana'nın büyüü artık bozulsun!*"

Ortha'nın elleri ortasına dolandı. "Dur," diye bağırdı ama artık çok geçti. Büyüsü parçalanırken rüzgâr da kesildi. Fırtına ipi onu terk ediyordu. "Oonagh, *hayır*. Yapma bunu!"

Oonagh nehrin kenarında sallanırken gülümsedi. Ağzından, burnundan... ve sonra gözlerinden kan akıyordu. Hepsini kız kardeşini lanetlemek için kullanmıştı; büyü o kadar güçlüydü ki onu öldürüyordu. "Eğer tahta ben sahip olamayacaksam, sen de olamazsın."

"HAYIR!" Ortha kız kardeşine doğru hamle yaptı.

Ortha ona çarpınca Oonagh'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Gümüşdil'in kenarında dengede durmaya çalışırken kolları savruldu.

"Oonagh!" Ortha kız kardeşinin eteklerine uzandı ama onu geri çekemeyecek kadar güçsüzdü.

Wren aynı anda Oonagh'a doğru hamle yaptı ama Oonagh burada sadece bir hayaletti, elleri rüzgâr gibi atasının içinden geçiyordu. Oonagh'ın Gümüşdil Nehri'ne düşüşünü dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamadı, dişleri can çekişen bir çığlık atıyordu, dişlerinin üzerinde hâlâ kan parlıyordu.

Sonra anı değişti, nehir gibi akmaya başladı ve Wren de onunla birlikte gitti. Altında, Oonagh'ın bedeninin Gümüşdil'e batışını izledi. Ve sonra, aniden değişti. Bir dakika önce genç bir kadındı, *çırpınıyor-boğuluyordu-ve sonra*, bir damla daha kan büyüü onu kıvranan bir merrow'a dönüştürerek kayboluyordu, boynunun sütununa altı açık solungaç kesilmişti.

Oonagh Starcrest boğulmayı bıraktı ve yüzmeye başladı. Görüntü gittikçe uzaklaştı, Wren bir bulut gibi gökyüzünde süzülüyordu. Dünyaya baktı ve atasını harita üzerinde yaylanan gümüş bir çizgi gibi gördü.

Ve sonra Wren Gevra'nın kıyısında durmuş, Oonagh'ın buzlu sudan yeniden bir kadın olarak çıkışını izliyordu; saçları kırağı tutmuş ve kollarından buz sarkıtları sarkıyordu. Çıplak ayakları üzerinde yürüyordu, karla kaplı dağlara doğru ilerledikçe şekli küçülüyordu. Wren onu takip etmeye çalıştı, ama görüntü kayboldu ve tek duyabildiği Oonagh'ın rüzgârda çınlayan kadim sesi oldu.

"Kemiklerim özgür kalana kadar cadıların lanetini içime hapsediyorum. Kanım donduğu sürece, o da donacak."

Wren nefes nefese uyandı. Zindanın zemininde, buz gibi bir su havuzunun içinde yatıyordu. Üzerinde bir kılıç parladı. Alarik'in kılıcı çekilmişti, kral Wren'in bedeninin üzerinde duruyor ve kılıcı Oonagh Starcrest'e doğrultuyordu.

Buz kütlesi erimişti. Oonagh kanlı dişlerini göstererek az önce olduğu yerde canlı bir şekilde duruyordu. Wren'in zihni, geçmişin iplikleri etrafında parçalanırken sarsıldı. Oonagh Starcrest ölmemişti. Ortha kız kardeşini Gümüşdil Nehri'ne itmiş olsa da boğulmamıştı. Bunun yerine, Oonagh Gevra'ya kaçmıştı, başından beri olduğu yere, ölmemişti ama Fovarr Dağları'nın derinliklerinde donmuştu, kan büyüyle ayakta duruyordu.

"Geri çekil, seni lanetli yaratık!" diye bağırdı Banba. "Burada hiçbir gücün yok!"

Oonagh parmaklarını büktü. "Kıyılda ya da öl, cadı."

Banba irkilmedi. "Burası yeni bir dünya, Oonagh. Burada hoş karşılanmıyorsun."

Oonagh başını geriye attı ve güldü. "Ben gücün vücut bulmuş haliyim, yaşlı kadın. Bunca yıl lanetim içimde uyukladı. Ama şimdi kırıldı. Bir zamanlar donmuş olan büyü'nün beş ipliği şimdi yeniden bir bütün. Ve onları Eana'dan intikam almak için kullanacağım. Yeni dünyanı parçalara ayırıp kendiminkine dönüştürmek için. Daha önce hiç görmediğiniz bir sihirle."

Alarik kılıcını kaldırdı. "Bu odadan canlı çıkamayacaksın."

Oonagh ona doğru bir adım atarken gülümsedi.

Banba krala döndü. "Beni serbest bırakın," diye tısladı. "Çabuk!"

Alarik kılıcını indirip Banba'nın bileklerindeki bağları tek bir hamlede keserken Wren ayağa fırladı. Büyükannesi kollarını açtı ve Oonagh'ın göğsüne keskin bir rüzgâr fırlattı. "Sana geri çekil dedim!"

Oonagh duvara çarparak başını taşa çarptı. Banba dişlerini sıktı ve onu orada sabit tutmak için büyüsunün her zerresini kullandı. Dizleri titremeye başlamıştı. Wren zindanda geçirdiği zamanın büyüsunü zayıflattığını söyleyebilirdi.

Oonagh'ın kafasındaki taze yaradan kan akıyordu. Yanağını duvara çevirdi ve kanın tadına baktı, yutkunurken teni parlıyordu.

Wren'in içinden bir panik dalgası geçti. Kapıya doğru hamle yaptı ve kapıyı kırarak açtı. "Alarik, askerlerini çağır! Hemen!"

Oonagh avucunu kaldırdı ve kral emri vermeden önce kapattı. Banba'nın azalan rüzgârını iterek onlara doğru geldi.

Banba gözlerini kapadı, büyüsunün her bir zerresi Oonagh'ı uzak tutmak için zorlanıyordu. "Kaç!" diye bağırdı. "Wren, git!"

Oonagh ikisinin arasına baktı. "Daha önce hiç cadı kurban etmemiştim."

Wren çaresizce etrafına bakındı. Görünürde ne silah, ne kum, ne de toprak vardı. Zaman da yoktu. Sadece Alarik'in kılıcı vardı. Çaresizlik içinde elini açtı ve avucunu kılıcın üzerinde gezdirdi. Alarik geriye doğru sıçradı. "Ne yapıyorsun sen?"

Wren onu görmezden geldi ve umutsuzca Oonagh'ı durduracak bir kan büyüsu bulmaya çalıştı. Onu dizlerinden kesecek ve onlara kaçmak için zaman kazandıracak bir şey.

Banba kafasını çevirdi. "Wren! Yapma!"

Büyükannesinin konsantrasyonu bozuldu ve Oonagh'ın aralarındaki boşluğu kapatmasına izin verdi. Banba'yı boğazından yakaladı ve boştaki elini kullanarak kendi uğultulu rüzgarını gönderdi. Wren geriye doğru savrulurken çığlık attı. Alarik onun üzerine düştü ve kılıcı yerde dönmeye başladı.

Rüzgâr bir duvara dönüştü. Wren yumruklarını duvara vurarak büyükannesine seslendi. "BANBA!"

Oonagh kralın kılıcını aldı. Banba onun elinde çırpındı, büyüsu ve nefesi tükenmişti. Son gücüyle başını çevirdi, zümrüt bakışları Wren'inkileri buldu. İçinde korku yoktu, sadece sevgi vardı, Wren'in o güne kadar gördüğü kadar şiddetli ve parlak. Ve sonra kılıç gümüş bir parıltıyla yere düştü ve Banba'nın bedeni yere yığıldı ve Wren tekrar çığlık atmaya başladı, büyükannesinin kanı kıpkırmızı şeritler halinde ona doğru akıyordu.

Oonagh diz çöktü ve avuçlarını kana batırdı, kanı emdikçe teni parlıyordu. Dudakları hareket etti ve rüzgâr güçlendi. Yeni bir güç topladığında duvarlar titredi, sihrinin telleri gözlerinin arkasında şimşekler çakana kadar birbirine örüldü. Banba'nın parçalanmış bedeninden uzaklaştı ve rüzgârın içinden geçerek Alarik'i yakasından tutup sürükleyerek başındaki tacı çekip aldı. Onu kendi başına yerleştirdi. "İşte," diye mırıldandı onu odanın diğer ucuna fırlatırken. "Böylesi daha iyi."

Wren'e doğru baktı. "Kan büyüsü yaptığın ve beni uyukundan uyandırdığın için seni bir kez bağışlayacağım küçük cadı. Ama bir daha bana karşı gelme." Wren konuşamayacak kadar titriyordu, acı, öfke ve korku boğazında bir düğüm oluşturmıştı. Oonagh, Wren derisinin altında hareket eden gölgeleri görene kadar çömeldi. Wren'in içindeki bir şey cevap vermek için kıvrandı.

"Tıpkı kız kardeşime benziyorsun." Oonagh bakışlarını Wren'in kanayan avucuna indirdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ama sen bana kendimi hatırlatıyorsun."

Ve sonra gitti, bir hayalet gibi kapıdan içeri süzüldü ve giderken dağı titretti. Tavandan buz sarkıtları düştü ve Wren büyükannesine doğru sürünüp başını onun kucağına koyarken etrafına saçıldı.

"Banba," diye hıçkırdı. "Banba, uyan." Büyükannesinin gözleri görmeden tavana bakıyor, yanaklarındaki son renk de soluyordu. "Banba, *lütfen*," diye yalvardı. "Lütfen, beni bırakma."

Bir buz saçağı Wren'in ayağına çarparak bileğini kesti. Bir diğeri yanağını sıyırdı ama o fark etmedi bile. Büyükannesinin gözlerinin içine bakıyor, bir kıvılcım için dua ediyordu. Tavan parçalanmaya başladı, toz ve şeyl bulutları gözlerini yakıyordu.

Bir el Wren'in koluna dolandı. "Kımılda," dedi Alarik. "Dağ aşağı iniyor."

Wren onu başından savdı. "Onu bırakmayacağım." "Wren, o gitti. Gitmeliyiz."

"Umurumda değil! Beni rahat bırak."

Dağ gümbürdüyor, düşen kayaların gümbürtüsü gittikçe yaklaşıyordu. Her yer toz içindeydi. Wren'in gözleri o kadar bulanıktı ki, kollarında ölü yatan büyükannesinin şeklinden ve taşları kırmızıya boyayan kanından başka bir şey göremiyordu. Kralın onu terk ettiğini düşündü, ama sonra ellerini kollarının altında hissetti ve onu uzaklaştırdı. Denedi

Ama keder artık kemiklerindeydi ve onları ağırlaştırıyordu. Ayağa kaldırılırken Banba kucağından kaydı.

"Çekil," diye homurdandı Alarik.

Adam onu kapıya doğru iterken Wren tökezledi. Belinden kavradı ve tam tavan çökerken onu eşikten içeri taşıdı. Wren geri dönmek için döndü ama Alarik onu daha sıkı kavrayarak dar geçitten aşağı sürüklerken arkalarından kayalar gürleyerek yere düştü.

"Benimle dövüşmeyi bırak!" diye bağırdı. "Hadi cadı, kurtar kendini!" Onu sürükledi, yumruklarını savuşturdu. "Onun istediği de buydu. Sana kaçmanı söyledim!"

Alarik'in sözleri Wren'in içinde bir şeyleri sarstı. Büyükannesinin yalvarışını hatırladı ve kararlılığının son kıvılcımı da canlandı. Ayağa kalktı ve tökezleyerek koşmaya başladı. Oonagh dağı yerle bir edip yeraltı mezarlarını moloz ve buzla gömerken, kral da onun yanında aceleyle koştu, ikisi de adım adım birbirini takip etti.

Wren her nefes için savaştı ama yavaşlamasına ya da arkasında bıraktıklarını düşünmesine izin vermedi. Tünelin sonuna ulaştı ve kendini merdivene attı, elleri ve dizleri üzerinde saraya tırmanırken basamaklar altında titriyordu. Alarik arkasındaydı, elini sırtına bastırmış, onu daha yükseğe, daha hızlı çıkmaya zorluyordu.

Ve sonra mermer zemin önlerindeydi ve tekrar ayağa kalkmış, güneşin aydınlattığı avluya doğru sendeleyerek ilerliyorlardı. Kubbe paramparça olmuş, düşen camlar zeminde elmas gibi parlıyordu. Askerler ve hayvanlar aralarına dağılmıştı, bazıları inliyordu. Bazıları ölmüştü.

Kapılar menteşeleri üzerinde sallanıyor, ötesindeki karla kaplı bahçeleri gözler önüne seriyordu.

Oonagh Starcrest gitmişti. Grinstad Sarayı'na doğru patlayarak ilerlemiş ve ardında bir yıkım izi bırakmıştı. Dağ nihayet durulmuştu ama rüzgâr yeniden yükselmeye başlamıştı. Cam parçaları havaya kalktı ve bir kasırgaya dönüşerek endişe verici bir hızla hız kazandı. Wren hortumun ortasında donmuş bir şekilde durmuş, parçaların büyüyüp hızlanmasını izliyordu ve-

"Wren." Alarik'in eli kızın omzuna ağır bir şekilde düştü. "Şunu yapmayı kes." Wren gözlerini kırptırdı. "Ne yapmayı?"

Rüzgâr durakladı. Cam havada asılı kaldı ve fildişi duvarlar boyunca küçük gökkuşakları oluşturdu.

"Sensin," dedi Alarik. "Fırtınayı sen yaratıyorsun."

Wren yumruklarına baktı. Yumruklarını açtı ve rüzgâr kesildi. Cam düştü ve her şey hareketsiz kaldı. "Oh," diye fısıldadı, ayaklarının üzerinde sallanarak. "Bu yeni bir şey."

Bu sefer bayıldığında kral onu yakalamış.

48

Gül

Rose, Gümüşdil'in kıyısında durmuş, Ortha Starcrest'in kız kardeşi Oonagh'ın etrafını sarmasını izliyordu. Hava öfkelerinin sesiyle çınılıyordu. Oonagh lanetini savurmak için parmağını kaldırdığında Rose kelimelerin ruhunu delip geçtiğini hissetti. Bu garip kâbustan kurtulmak için yalvararak haykırdı ama kâbus onu daha da yakınına çekti; ta ki nehrin kenarında durup Oonagh'ın ağzından akan kanı izleyene kadar.

Ortha hamle yaparak kız kardeşini itti. Oonagh düşerken çılgılık attı ve Rose'u da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Yine de suya düşmeden önceki o sonsuz saniyeler içinde Rose, eteklerinden tutup onu aşağı, aşağı, aşağı, o affetmez karanlığa sürükleyen Wren olduğuna yemin edebilirdi.

"Rose, aşkım? Beni duyabiliyor musun?"

Rose nefes nefese uyandı. Nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Kalbi boğazında düğümleniyordu ama Anadawn Sarayı'ndaki yatağında güvendedi ve sabah güneşinin ılık ışığına maruz kalmıştı.

Thea onun yanında oturuyordu, nazik bir el koluna dayanmıştı. "Uykunda ağlıyordun."

"Ben Wren." Rose doğrulduğunda yüzünü buruşturdu. Başı korkunç bir şekilde zonkluyordu. Yastığının altındaki el aynasına uzandı ama safirler soluktu. Kız kardeşinden hâlâ bir iz yoktu. "Sanırım başı dertte."

Rose kâbusun geri kalanına bir anlam veremiyordu ama kız kardeşiyle ilgili kısım o kadar rahatsız edici, o kadar *gerçektir ki*, bunun bir işaret olması gerektiğinden emindi. Kötü bir alamet.

Thea yüzünü buruşturdu. "Korkarım şu anda Wren için endişelenemeyiz, Rose." Pencereye doğru baktı. "Barron'un ordusu Eshlinn'e beklenenden daha erken ulaştı."

"Tanrım." Rose yorganı üzerinden attı ve pencereye koştu. Altın kapıların ötesinde, Eshlinn ormanlarının yarısı kararmış kütüklere dönüşmüştü. Ama hava hâlâ pusluydu, Gümüşdil'in ötesinden taze dumanlar geliyordu. Başını dışarı uzattı, Eshlinn sokaklarının kehribar rengi bir alevle aydınlandığını görünce göğsünde bir çığlık toplandı.

"Barron ne yapıyor?"

"Başkenti kuşatıyor," dedi Thea, onun yanına gelerek. "Ve davasına katılmayan herkesi cezalandırıyor."

Uzaktan gelen çığlık sesleri rüzgârla birlikte onlara ulaştı. Eshlinn'in sıradan insanları dehşet içinde evlerinden kaçıyordu. Rose pencereden geri çekildi ve odanın diğer ucuna doğru fırladı. Kapıyı açmadan önce sabahlığını üzerine geçirdi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak askerlerine, cadılarına bağırdı.

Chapman onu koridorda karşıladı. Saçları dağınıktı ve gözleri sanki o da uykudan yeni uyanmış gibi buğuluydu.

"Fırtınaları çağırın! Onları hemen nehre gönderin. Eshlinn yanıyor!" dedi Rose hışımla. "Peki Kaptan Davers nerede? Ona şehri derhal boşaltmasını ve getirebildiği kadar çok insanı Anadawn'a getirmesini söyleyin. Biz sarayı savunurken onlar burada barınabilirler."

Etrafında döndü, gözleri vahşi ve fırl fırlı. Koridor sağa sola koşuşturan muhafızlarla doluydu. "Cadıları uyandırın!" diye bağırdı ve onları her yöne dağıttı. "Herkesi uyandırın!"

"Rose, aşkım." Thea onu kenara çekti, sesi alçak ve acildi. "Shen Lo'ya haber göndermelisin. Barron'un kaç Ok'u kendi davasına çektiğini bilmiyoruz ama adil bir şekilde savaşmadıklarını biliyoruz. Anadawn'ın düşmemesi için elimizdeki tüm askerleri ve cadıları kullanmalıyız."

Rose çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Shen halkını savaşmaya zorlamayacak, Thea. Ben de ondan bunu istemeyeceğim. Ayrıca, onun Güneşli Krallık'ta savaşması gereken kendi savaşı var."

Shen'in kaybedebileceđi bir savař. Rose bu endiřeyi aklından uzaklařtırdı. řu anda Shen ya da Wren'i dűřűnmeyi gűze alamazdı. Eshlinn onun gűzetimi altında yanarken olmazdı.

Thea kaşlarını çattı. "Bunu bilmek isteyecektir."

Rose ondan uzaklařarak, "řu anda Shen Lo'nun ne istediđini dűřűnemem," dedi. "Krallıđımı savunmak zorundayım."

Eshlinn'den gelen çıđlıklar daha da yűkseliyor, her biri Rose'un kalbine iřliyordu. Rose'un bűyűsű alevlendi, içinde bir davul sesi gibi gűmbűrdedi. İyileřtirici gűcűnűn nehrin űbűr tarafına ulařıp tűm řehri kaplayacak kadar gűclű olmasını, evlerinden kaçarken dehřete dűřműř tűm o insanları korumayı diledi. Ama yangın devam ediyordu ve Rose'un tek yapabildiđi, Barron ve Okları giderek yaklařırken řehrinin yanıřını izlemektir.

49

Wren

Wren, Alarik Felsing'in kollarında korkmuş ve titreyerek uyandığında, umutsuzca tekrar uyumayı diledi. Karanlıkta ne acı çekmişti, ne Grinstad Sarayı'nda olanları ne de altındaki dağda kaybettiklerini hatırlıyordu. Şimdi tekrar avludaydı, etrafı kırık cam parçalarıyla çevriliydi ve Gevra'nın kralına bakıyordu.

Kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Bayılmayı keser misin? Bu çok rahatsız edici."

Wren dimdik oturdu ve neredeyse alnını adamın burnuna çarpıyordu. Cildi bembeyaz parladı ve bir kalp atışı boyunca güneş kan dolaşımında erimiş gibi hissetti. Ellerini çevirdi, belirgin bir parıltı arıyordu ama elleri soluktu ve titriyordu. Büyü midesinde ve boğazında birikti, sanki dışarı çıkmaya çalışıyordu. *Bu da ne böyle?*

Ayağa fırladı ve içindeki garip köpürme hissinden kurtulmaya çalışarak yürümeye başladı. Rüzgâr hızlanmaya başladı.

"Şunu yapmayı kes!" dedi Alarik. Berbat görünüyordu, bir zamanlar tertemiz olan frakı şimdi omuzlarından yırtılmış ve tozla kaplanmıştı. Saçları sıırılsıklamdı ve düşen bir taşın çarptığı çenesinde bir çürük oluşmuştu. Wren'e doğru yürüdü. "Sarayımın geri kalanını yıkmadan önce sihrini kontrol et."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Wren parmaklarını yumruk yapıp sıktı. "Ama Oonagh cadıların lanetini bozdu," dedi, ondan çok kendi kendine. "Bana bir şey yapmış olmalı." Wren büyüsünün iplikçiklerinin içinde kıvrandığını hissedebiliyordu; görme, iyileştirme, savaşma, baştan çıkarma ve büyü yapma zanaatlarının hepsi bir araya gelmeye çalışıyordu. Güneşsiz Deniz'in ötesinde bir yerlerde Rose'a ve diğer cadılara da bunun olup olmadığını merak etti.

Ama büyücülüğün beş ipliğinin altında, Wren içinde kendini dokuyan daha karanlık bir ipliğin belli belirsiz farkındaydı. *Kan kurbanı*. "Kahretsin," diye tısladı. "Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*."

Rüzgar uğuldadı.

Duvarlar sarsıldı.

"YETER DEDİM!" diye bağırdı Alarik.

"Sakın bana bağırıma cüret etme!" Wren ona doğru döndü, öfkesi bir girdap gibi yükseliyordu. Rüzgâr da onunla birlikte yükseldi, fırtına iplikçiği duygularının kabarmasına eşlik etti. "Bu senin hatan! Oonagh Starcrest'i dağdan sen çıkardın! Onu gömüden çıkardın! Onu buraya sen getirdin!"

"*Ben mi?*" Alarik'in gözleri parladı. "Onu uyandıran sensin! Bunu o *söyledi*. Onu duydum." Ellerini saçlarında gezdirdi, soğukkanlılığının son kıvrımlarını da kaybetmişti. "Peki dağlarımda gizlice yaşayan *başka* bir ikizin olduğunu nereden bilebilirdim?"

"O benim ikizim değil," diye tersledi Wren. "O benim atam. Ve bin yıldan fazla bir süre önce ölmüş olması gerekiyor."

Alarik neşesiz bir kahkaha attı. "Bu *çok* daha iyi! O sadece sarayımı yok etmeye kararlı, öfkeli bir ölümsüz büyülü ata!"

"Aptal sarayınız kimin umurunda," diye söylendi Wren. "Büyükannem *öldü*." Bu dört kelime Wren'in kalbine keskin bir çizgi çekti, Banba'nın ölümünün acısı nefesini daralttı. Göğsünü tutarak nefes almaya çalıştı ama daha fazla acı hissetti ve dehşet içinde yıkılmaya çok yakın olduğunu fark etti. "Bu lanetli yerde bir dakika daha duramam!" Topuklarının üzerinde döndü ve rüzgârı da yanına alarak kapılara doğru yürüdü.

"Buraya geri dön!" Alarik onun peşinden avluya doğru yürüdü. "Bu karmaşayı sen yarattın ve sen düzelteceksin!"

"Bu *senin* pisliğin," diye tükürdü Wren. Yine kar yağıyordu ama o bunu fark etmemişti bile. "Bana en başta kan büyüsü yaptıran sendin. Oonagh'ı uyandıran da buydu."

Alarik ona, "Büyüyü yapabileceğini söylemiştin," diye hatırlattı. "Kendin gönüllü oldun. Bana riskin ne kadar büyük olduğunu hiç söylemedin. Sonunun ne kadar kötü olabileceğini."

"Bu yasak kan büyüü," diye tısladı Wren. "Aklını kullan. İpucu ismin içinde!"

Alarik dişlerini sıktı. "Benimle konuşurken o engerek diline dikkat et, cadı. Hâlâ benim krallığımdasın."

"Oonagh'ın krallığını kastetmiyor musun?" Wren karşılık verdi. "Bunu bir daha söyle," dedi ona doğru gelerek.

"Sana meydan okuyorum."

"Senin meydan okumalarınla işim bitti Alarik." Wren onları çevreleyen beyaz duvarı ancak o zaman fark etti. O kadar kızgındı ki yanlışıyla bir kar fırtınası yaratmıştı. Kulaklarında uğulduyor, saçlarına kar tükürüyordu. "Sonunda her şey bir hiç uğruna oldu." Omuzları Banba'nın ölümünün ağırlığı altında çökmüştü. Gözlerinden sıcak yaşlar süzüldü. "Büyükannem öldü. Ve ben onun parçalanmış bedenini bile geri alamıyorum." Gözlerini Alarik'e dikti. "Şimdi mutlu musun?"

"Sen söyle Wren." Ona doğru bir adım daha attı. "Küçük kardeşim sonsuz bir zaman döngüsüne sıkışmış ölümsüz bir ceset." Sonra bir adım daha. "Ve sarayım da senin akli dengesi yerinde olmayan atan yüzünden harabeye döndü."

"Güzel," dedi Wren, rüzgâra karşı bağırarak. "Bunu hak ettin."

"Kar fırtınanı bırak!"

"Hayır!"

Kadının omuzlarını kavradı. "Yeter," diye homurdandı.

Wren parmaklarını adamın yakasına geçirerek onu boğmakla tehdit etti. Kar fırtınası onları daha da yakınlaştırıyordu. Alarik'in saçında, yüzünde kar vardı. Alt dudağında tek bir beyaz pul vardı. "Senden nefret ediyorum," diye tısladı. "Senden tanıdığım herkesten daha çok nefret ediyorum."

"Ve umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye alay etti. "Ben de senden nefret ediyorum." "Tiran," dedi

Wren parmak uçlarına yükselerek.

"Velet," diye karşılık verdi.

Çenesini dışarı çıkardı. "Sefil."

Adam başını eğdi. "Cadı."

"Ne olmuş yani?" dedi, bakışları onun dudağındaki tek bir kar tanesine kaydı. Ellerini kızın boynuna götürerek yüzünü ellerinin arasına hapsetti.

"Wren." Parmakları kızın saçlarına kayarak onu hareketsiz tuttu.

"Dur. Dur." "Yap. Beni."

Ve sonra öpüşmeye başladılar. Wren onun alt dudağındaki kar tanesini neden yaladığını ya da neden ağzını ona açıp öpücüğü yakaladığını bilmiyordu. Ama artık çok geçti. Kıvılcım tutuşmuştu ve ateşin içinde durup kendilerini tüketmesine izin verdiler.

Alarik Felsing nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Tutkusunda sessiz bir vahşet vardı, onu sıkıca kendine doğru tutuşu, ağzını almak için başını eğişi. Ve Wren ona izin verdi, dili onunkini bulduğunda eridi. Dişleriyle onun alt dudağını ısırды, ağzının içinde inleyene kadar diliyle hareketi takip etti. Tekrar öpüştüler - daha sert, daha aç bir şekilde - her ikisi de boğuluyormuş gibi nefes nefese birbirlerine sarıldılar ve acı ve öfkeden oluşan bu tek öpücük onların tek kurtuluşuydu.

Öpüşme derinleştikçe fırtına da büyüdü. Wren'in büyüü içinde patladı, bir işaret fişegi kadar parlak ve altın rengindeydi. Alarik onun tadına bakarken gülümsedi, ne kollarındaki cadıdan ne de arkasındaki rüzgârdan korkuyordu. Kar fırtınası etraflarını sararak dünyayı kapattı, ta ki sadece Gevra'nın kralı ve Eana'nın kraliçesi birbirlerinin içine akın edene, kederlerinden kurtulmak isteyen ve bunu bir düşmanın karla kaplı kucağında bulana kadar.

50

Gül

Okların Eshlinn şehrini ateşe vermesinin ertesi günü, saray yangında evlerini kaybeden insanlarla dolup taşıyordu. Rose'un komutası altında, Yüzbaşı Davers ve askerleri tarafından kurtarılmış ve altın kapılardan geçirilmişlerdi. Akşama doğru büyük salon tıklım tıklım dolmuş, hizmetkârlar yiyecek, su ve sıcak battaniyelerle koşuştururken, Chapman kasaba halkını gördükleri hakkında sorgulamıştı. Ne bilebileceklerini.

Yüzlerce erkek, kadın ve çocuk arkalarına bakmadan evlerini terk etmişti. Chapman'a aynı gerçeği tekrar tekrar sundular. Oklar onlara bir seçenek sunmaya gelmişti: ayaklanmaya katılmak ya da cadılar gibi yanmak. Savaşmayı reddettiklerinde, Barron'un adamları evlerine dönmüş ve tehditlerini yerine getirmişlerdi.

Kaptan Davers'in tavsiyesine karşı çıkan Rose, büyük salona kendisi gitmişti. Titreyenlerle birlikte saatlerce oturdu ve dokunmasını isteyen herkesi iyileştirdi. Thea görevi ondan devraldığında, büyüsünün dinlenmesine izin verdiğinde, Rose hala oyalanıyor, Cam'in özel reçelli tartlarını korkmuş çocuklara dağıtıyor ve onlara her şeyin iyi olacağına dair tekrar tekrar söz veriyordu.

Yalan dilinde ekşimişti.

Oklar Eshlinn'in başkentini yağmaladıktan sonra, güneyden daha fazla isyancı grubu akın ederken, yanmış çatılardan kan kırmızısı sancaklar ve yırtık pırtık bayraklar kaldırarak başkent üzerinde hak iddia ettiler.

Barron'un kanlı yükselişi yakında gerçekleşecekti ve Wren'in Gevra'da sıkışıp kalmasıyla ve büyülü el aynasıyla şansının yaver gitmemesiyle Rose tek başına yüzleşmeye hazırlanıyordu. Kız kardeşine ulaşabilmek için son bir hamle olarak Marino ve Celeste'ye haber göndererek onları yaklaşan savaş konusunda uyardı ve her ne şekilde olursa olsun Wren'e ulaşmaya çalışmaları için yalvardı.

Bu arada Rose'un yapabileceği tek şey sarayının duvarları arasında beklemek ve Ortha cadıları ile Anadawn askerleri arasındaki huzursuz ittifakın sarayı savunmalarına yetecek kadar uzun süre devam etmesini ummaktı. Eğer şans onlardan y a n a y s a , Oklara karşı savaş hızlı olacak ve iç savaş tehdidi kısa sürede geride kalacaktı ama Barron'un nefret dolu söyleminin ne kadar uzağa gittiğini ya da kaç kişiyi isyanına katılmaya ikna ettiğini kimse bilemezdi.

Eshlinn'in yakılmasından üç gün sonra, Rose büyük salonda halkıyla kahvaltı ederken, Chapman onu almaya geldi. Kâhyanın yüzü ciddiye. Haberler daha da kötüydü. Oklar harekete geçmişti. Yüzlercesi Gümüşdil üzerinden saraya doğru yürüyordu. Rose balkona koştu ve onların kanlı bayraklarını ve uzun kılıçlardan bıçaklara, zincirlerden baltalara kadar her şeyi içeren ağır silahlarını görünce dehşete kapıldı.

Ve orada, en önde, Edgar Barron'un kendisi yürüyordu. Çelik gözlü ve savaşa hazır.

Barron'un ordudaki geçmiş hayatı ona iyi hizmet etmişti. Bu kızgın, kükreyen bir kalabalık değildi. Bu bir alay askerd, kararlı, odaklanmış. Ve doğrudan onun için geliyorlardı.

51

Wren

Wren'in Gevra kralını öpmesinden bir gün sonra, yatak odasında tek başına oturmuş, kederinin dikişlerini karıştırıyordu. Yeni keşfettiği büyüü içinde uğulduyor, ona orada olduğunu hatırlatıyordu. İlk defa aynı gücün denizin ötesindeki kız kardeşinde de kök salmış olup olmadığını merak ediyordu. Belki oradaki bir cadı da yanlışlıkla bir kar fırtınası yaratmıştı. Gerçi Wren herhangi birinin ölümcül düşmanını onun içinde öpecek kadar aptal olduğundan şüpheliydi. İçinde suçluluk duygusu kıpırdandı. Tor'u düşünmeye devam etti, onun hayaleti o zayıflık anının hatırası üzerinde belirliyordu.

Bir de endişelenmesi gereken tahtı vardı.

Keşke Alarik el aynasına el koymasaydı; o zaman Anadawn'da neler olup bittiğinden emin olabilirdi. Yine de Wren'in bir yanı Banba'nın ölümüyle ilgili kötü haberi henüz vermek zorunda olmadığı için rahatlamıştı. Kelimeleri tam olarak bulamıyordu.

Düzenli aralıklarla yiyecek geliyordu ve o da onları seçiyordu. Askerler kapıyı çaldı, sonra da onu kontrol etmek için kafalarını kapıdan içeri soktular. Kadın onları el sallayarak uzaklaştırdı. Çok geçmeden güneş batıyordu. Rüzgâr alışılmadık derecede sessizdi. Dağlar hareketsizdi. Alevler ocaklarında çıtırdıyordu. Wren bir esinti göndererek onları dans ettirdi. Kalbindeki acı bir nebze de olsa hafifledi.

Biraz. Fırtına büyüünün ona bu kadar kolay gelmesi hoşuna gitmişti. Bu onu Banba'ya daha yakın hissettiriyordu.

Alt katta, sarayda bir hareketlilik vardı. Oonagh'ın saldırısından bu yana on dokuz askerin ve yirmi yedi ölü hayvanın cesedi kaldırılmış ve gömülmüştü. Hizmetkârlar hâlâ kırılan camlar ve düşen kirişler arasında geziniyor, Wren'in atasının giderken yıktıklarını yeniden inşa etmeye çalışırken, beş yüz asker de molozları temizlemeye başlamak üzere dağlara gönderilmişti.

Ve tüm bu süre boyunca Wren içeride oturup hiçbir şeye bakmadı. "Eve gitmeliyim," dedi kendi kendine o gün yirminci kez. "Burada benim için hiçbir şey kalmadı."

Banba hariç, dedi kafasının içindeki bir ses. *Şimdi gidersen, yine de onu terk etmiş olacaksın.*

Kapı bir kez daha çaldı. Gelen Inga'ydı. "Kral sizi göletin aşağısında bekliyor."

"Buz pateniyle hiç ilgilenmiyorum," dedi Wren. Inga tereddüt etti. "Büyükannen hakkında." Wren hemen ayağa kalktı.

Alarik Felsing göletin kenarında tek başına durmuş, ellerini arkasına kavuşturmuş Wren'i bekliyordu. Kurtları Luna ve Nova, buz tutmuş çimenlerin üzerinde yürüyor ve Wren'i izliyorlardı. Wren yumruklarını sıkmış, duygularının kar fırtınasını uzakta tutuyordu. Şimdilik.

"Bu önemli olsa iyi olur," diye seslendi.

Alarik kaşlarını kaldırdı. "Yaptığım her şey önemli."

"Yapma," dedi Wren hışımla. "Hiç havamda değilim."

"Öpüşmek için mi?"

"Seninle konuştuğum için. Herhangi biriyle."

Yüzü değişti, neşesi sesinden sızmaya başladı. "Toplandım." Kenara çekildi ve engellemekte olduğu kızağı ortaya çıkardı. Wren'in fark edemeyecek kadar çürüklerine bakmakla meşgul olduğu kızak. Şimdi onu gördü ve nefesini kesti. Üzerinde büyükannesinin cesedi yatıyordu. Yüzü solgun ama huzurluydu. Beyaz saçlarında kan yoktu, yanaklarına kir bulaşmamıştı. Biri onu temizlemişti.

Kızağa doğru tökezlerken Wren'in gözleri yanıyordu. "Ama dağ... kayalar... Anlamıyorum."

"Askerlerim bu öğleden sonra yeraltı mezarlarını kazdı."

"Ama neden? Aşağıda hiçbir şey yoktu. . ."

Banba'dan başka bir şey yoktu.

Alarik sessizdi.

Ona baktı. "Alarik, neden?"

Kaşlarını çattı ve kolunun manşetini inceledi. O zaman Wren anlamıştı. Alarik ona bunu onun için yaptığını, sempati duyduğunu söylemeyecekti. Bu, Gevra Kralı'nın hissetmemesi gereken bir duyguydu. Onun yerine, "Onunla ne yapmak istediğine sen karar verebilirsin," dedi.

Wren Banba'nın eline uzandı ve dokunuşunun soğukluğu karşısında ürperdi. Teni mum gibiydi ve ölüyken bile ağzı sert bir çizgi halindeydi.

Ölmesi gerekmiyor, diye fısıldadı Wren'in kafasındaki ses. O karanlık ve ilkel yerden gelen ses. Çoktan açtığı yasak bir kapıdan fısıldıyordu.

Wren'in parmak uçları karıncalanmaya başladı. Gözlerini kapadı ve büyükannesini bir kez daha canlı hayal etmeye çalıştı. En azından *deneyebilirdi*. Onu geri getirmeyi deneyebilirdi. Ama içinde o kadar çok korku vardı ki, onu boğmakla tehdit ediyordu. Banba'nın bunu istemeyeceğini biliyordu. Banba bundan *nefret ederdi*.

Ve eğer işe yararsa, onun hangi versiyonunun geri geleceğini kim bilebilirdi ki?

Wren tereddüt ederken kaşları daha da çatıldı.

Ama yine de büyükannesine son bir kez sarılmak için. Ona sarılmak için. Ona ne kadar üzgün olduğunu söylemek için.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Alarik.

Wren onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. "Beni durdurur musun?"

Uzun bir vuruş. "Hayır," dedi sonunda. "Ama aynı olmayacak. Bunu biliyorsun."

Ona geri döndü. "Ansel sende." "Eskisi gibi değil."

"Ama ondan vazgeçer miydin?" dedi Wren ama cevabı zaten biliyordu. Alarik'in yüz ifadesine işlemişti. Küçük kardeşinin akıl hastası bir versiyonuna sahip olmayı, hiç olmamasına tercih ederdi.

"Belki de bencil olmasaydım." Acı acı gülümsedi. "Ama ben bencil bir adamım, Wren."

Wren başını salladı. Sorun şu ki, o da bencildi. Banba'nın ne isteyeceği umurunda değildi. Tek umursadığı büyükannesinin gözlerini açtığını, yanaklarının yeniden renklendiğini görmektir.

Alarik çenesini dağlara, Oonagh'ın kaybolduğu yöne doğru kaldırdı. "Eğer bunu yaparsan, bu seni daha çok ona benzetmez mi?"

"Ben zaten onun gibiyim," dedi Wren acı acı. "Neden bunu değerlendirmeyelim?" Dişlerinin arasından nefes aldı.

Wren homurdandı. "Ne? Şimdi de benden mi korkuyorsun?" "Hayır. Ama sen kendinden biraz korkmuyor musun?"

Wren'in elleri yumruk şeklinde gidip geliyordu. İçinde eski bir büyü yükseliyor, kullanılmak için can atıyordu. Her hevesine göre bükülmek için. Sorun şuydu ki, bunun ruhunu da bükeceğini biliyordu. Çoktan başlamıştı bile.

Karşı koymaya çalışarak büyükannesinin bedeninden uzaklaştı.

Banba bundan nefret ederdi. Ve bunu yaptığım için benden nefret ederdi.

Ve bundan daha kötüsü. Kendimden nefret ederdim.

"Wren?" Alarik onun düşüncelerini böldü. Güneş batmıştı ve şimdi karanlık Gevra semalarında esniyordu. "Cesetle ne yapmak istiyorsun?"

Wren bir nefes verdi ve onunla birlikte ruhunu sızlatan iki kelime söyledi. "Yak onu."

Ortha'da cadılar içlerinden biri öldüğünde cesedini görkemli bir şenlik ateşinde yakar, bütün gece dans eder, içki içer ve şarkı söyleyerek hayatlarının doluluğunu kutlardı. Banba şiddetli bir rüzgâr yaratır, ruhu Ana Ağaç'a geri taşıırken ortak kederleriyle kükremesini sağlardı.

Grinstad'daki odun yığını Wren'in beklediğinden daha yüksekti, Banba'nın cesedinin kürk battaniyelere sarılmış halde yattığı göletin yanındaki bahçeye yığılmıştı. Wren alevlerin büyükannesini ele geçirmesini izledi ve huzura kavuşması için dua etti. Artık Ana Ağaç'tan çok uzaktaydılar.

Avlu terk edilmişti. Hayvanlar bile içeri alınmıştı. Sadece Wren alevlerin önünde tek başına duruyordu. Bileğini hafifçe sallayarak alevleri parlak, alev alev yanan bir gümüşe çevirdi. Alevler büyüdükçe kükrüyor, sanki ayı yalamak istercesine yükseldikçe yükseliyorlardı.

Wren'in göğsü kabardı, dünya gümüş ve siyah çizgiler haline gelene kadar gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Elveda Banba," diye fısıldadı son bir rüzgâr gönderirken. Büyükannesinin bedeninin etrafında kıvrıldı, ruhunu topraktan uzaklaştırdı ve gümüş bir kurdele gibi gecenin içine taşıdı. Evine, Ana Ağaç'a.

Wren alevler sönene kadar ateşin başında durdu. Her şey bittiğinde ve Banba huzura kavuştuğunda saraya geri döndü. Alarik

balkonunda durmuş, ellerini korkuluklara dayamış, onun avludaki yürüyüşünü izliyordu. Kapüşonunu yukarı çekti ve onu görmemiş gibi yaptı.

Pencerelerden onun kederini izleyen başkaları da vardı. Dul kraliçe avluda duruyordu. Yanından geçerken Wren'e elini uzattı ve bırakmadan önce bir kez sıktı. Wren dördüncü kata çıkan merdivenlerden yukarı doğru sürüklendi ve yatak odasında yeni bir ateşin çıtırdadığı koridorda ilerledi. Bir rüzgâr esintisiyle ateşi söndürdü, sonra yorganın altına girip ağlayarak uyudu.

52

Gül

Rose, Anadawn Sarayı'nın balkonunda duruyordu; daha bir ay önce kendisi ve kız kardeşi, kraliyet taç giyme törenlerini kutlamaya gelen binlerce iyi dilekçiye el sallamıştı. Şimdi Barron'un ordusu saraya doğru ilerlerken bir asker denizi avluya dolmuş, dış duvarları güçlendirmek için barikatlar kuruyordu.

Yanı başındaki Thea göz bandının kenarıyla oynuyordu. Bu Rose'un son günlerde giderek daha fazla fark ettiği gergin bir alışkanlıktı. "Bir saat içinde burada olurlar."

"Fırtınalar-"

"Büyücülerle birlikte surlara doğru giderken."

"Güzel," dedi Rose. "Celeste'den haber var mı?"

"Henüz değil. Ama şansımız varsa mektubunuzu almıştır."

"Belki de tüm yıldız arılarım Güneşsiz Deniz'de boğulmuştur," diye mırıldandı Rose.

"Celeste bir kahındır," dedi Thea. "Mektup olsun ya da olmasın, bir yolunu bulur."

"Umarım haklısındır, Thea."

Bağırış sesleri üzerine döndüler. Tilda taht odasına dalmış ve bir kargaşaya neden oluyordu. Genç kızıl saçlı birinden atladı

Rose'a ulaşmak için önce gardiyanın, sonra da bir başkasının elinden kurtuldu. "Dövüşmek istiyorum," diye patladı. "Ama kimse dışarı çıkmama izin vermiyor!"

"Ve iyi bir nedenle," dedi Rose, onu içeri geri iterek. "Sen hâlâ bir çocuksun."

Tilda çenesini dışarı çıkardı. "Ben bir savaşçıyım. Beni Shen eğitti. Ve şimdi elimizde bir tek ben varım."

Rose kızın cesaretinden cesaret alarak gülümsedi. "Oraya gitmek istediğin için çok cesursun ama Shen burada olsaydı o da sana aynı şeyi söylerdi. Orası çok tehlikeli."

"Ama-"

Rose, "Üzgünüm Tilda," diyerek onun sözünü kesti. "Kararım kesindir."

Tilda hışımla çıktı, tam o sırada dışarıda bir boru sesi duyuldu. Anadawn Kraliyet süvarileri -beş yüz kusursuz eğitimli asker- kılıçlarını çekmiş bir halde doğu duvarının etrafından dolanarak geldiler.

Köprüyü geçmeyi başaran Oklar hücumu geçti, bağırışları sabah rüzgârında yükseliyordu. Onu gözden kaybetmiş olsa da Rose, Barron'un çatışmanın içinde bir yerlerde olduğunu biliyordu.

"Sayıları eşit," diye mırıldandı, askerleri ve ilerleyen Oklar arasına bakarak. "Nasıl bu kadar *çoklar*?"

"Elimizde cadılar var," diye hatırlattı Thea ona. "Denge hâlâ bizim lehimize."

Rose yan gözle Queensbreath'e baktı. "O zaman neden bu kadar gergin görünüyorsun?"

"Çünkü çok önemsiyorum. Bu kraliyet ve temsil ettiği her şey hakkında."

Rose surların üzerinde toplanan cadıları saydı. Aralarında Rowena, Bryony, Grady ve Cathal'ın da bulunduğu yaklaşık elli fitneci ve büyücü vardı; hepsi de geleneksel Eana üniformalarını bırakıp koyu renk deriler ve kapüşonlu pelerinler giymişlerdi. Cadıların geri kalanı ya çok genç ya da savaşamayacak kadar yaşlıydı ve kasaba halkıyla birlikte giriş salonunun içinde barınıyorlardı.

Önce Barron'un ordusu saldırdı. Çelik uçlu oklardan oluşan bir yaylım ateşi havada vınlayarak bir askeri atından düşürdü.

Rose korkuluklara doğru koştu. "RÜZGÂRI YÜKSELT!" diye bağırdı ve Kaptan Davers'ın avluda bağırarak verdiği emri bastırdı. "ONLARI NEHRE GERİ PÜSKÜRTÜN!"

Rowena bir dansçı gibi dönerek anın tadını çıkardı. Ellerini savurdu ve diğer fırtınalar da onu takip ederek uğultuya dönüşecek kadar güçlü bir rüzgâr patlaması gönderdi. Rüzgâr Oklar'a doğru gürledi ama Rose'u dehşete düşüren bir şekilde yan dönerek kalkanlardan bir duvar oluşturdular. Rüzgâr onu itti ama geçemedi. Oklar dişlerini sıkarak mükemmel bir düzen içinde ilerlemeye devam ettiler.

"Bu sinir bozucu derecede zekice," diye mırıldandı Rose.

"Hâlâ büyücülerimiz var," dedi Thea sakince.

"Henüz yeterince yakın değiller." Rose yeterince yakın olmalarını *istemiyordu*. Büyücüleri hiç kullanmak zorunda kalmamayı umuyordu.

Birkaç dakika içinde süvariler Oklar'ın üzerindeydi. Çelik ve ateşin çarpışmasıyla karşılaştılar, alevler otların arasında kıvrılıp toynaklarını yakarken atlar şaha kalktı.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" dedi Rose, daha yakından bakmak için korkulukların üzerinden eğilerek.

"Yağ," dedi Thea huzursuzca. "Onu oklarla birlikte ateşliyorlar."

Askerler yere savruldu, kendi atları panik içinde onları çiğnerken, Oklar üstünlüğü ele geçirerek onlara yukarıdan saldırdı.

Sonraki birkaç saat boyunca Rose, Anadawn Sarayı'nı kuşatan şiddetli ve kanlı savaşı sessiz bir dehşet içinde izledi. Oklar daha önce hiç görmediği bir vahşilikle savaşıyor, birbirlerini ya da kendi güvenliklerini umursamadan kavgaya dalgınlardı. Toprağı yaktılar ve hayvanlara vurdular, silahlarını savururken boğuk çığlıklar attılar ve yollarına çıkan herkesi kestiler.

"Onurları nerede?" diye öfkelenildi Rose. "Bu işlerin bir düzeni olması gerekiyordu!"

Yanan bir ok havada süzüldü ve korkuluklara çarptı. Rose irkilerek geriye doğru sıçradı ve Thea'yı da yanına çekti.

Surların aşağısında, Rowena başını geriye doğru eğdi. "Özür dilerim! Bunu kaçırdım!"

Rose fırtınanın büyüünün azaldığını görebiliyordu. Dinlenmesi gerekiyordu. Hepsinin ihtiyacı vardı. Bir ok daha kulağının yanından vızıldayarak geçti. Grady bir rüzgâr kırbağı kullanarak oku döndürdü ve Oklara geri fırlattı. "Keşke yüz tane daha fırtınam olsaydı," diye mırıldandı Rose. "Hayır. Şunu bin yapalım."

Savaş alanında, askerleri hattı zar zor tutuyordu. Oklar kirli savaşa hazırды ve düşen her on asker için,

Gümüşdil'in üzerinden yirmi kişi daha koşarak geliyor gibiydi.

Balkon kapıları patlayarak açıldı ve Chapman kül rengi yüzüyle göründü. "Yukarıdaki yıldızlar, Kraliçe Rose. Burada ne işin var senin?" Bileğinden tutarak onu korkuluklardan uzaklaştırdı. "Oklar atış menzilinde. Vurulacaksın!"

Ama Rose bakışlarını ölen askerlerinden ayıramıyordu. "Bir şifacıya ihtiyaçları var Chapman. Aşağıda onlara yardım ediyor olmalıydım."

"Kesinlikle olmaz!" Chapman, kızın kendini balkondan aşağı atmasından korkuyormuş gibi diğerkolunu tuttu. "Sadece bir yük olursun. Sarayın içinde, güvenli bir yerde kalmalısın."

"Chapman haklı," dedi Thea. "Onun yerine ben aşağı ineceğim."

Rose hemen, "Hayır," dedi. Bu çok tehlikeliydi. "Sana burada ihtiyacım var."

Chapman'ın ısrarı üzerine taht odasına çekildiler ve burada Anadawn için yapılan savaşın kötüye gidişini izlediler.

Oklar sonunda süvarilerin arasından sıyrılıp kuzeye doğru ilerledi. Çok geçmeden bağırışları rüzgârla Rose'a ulaştı.

Burnunu cama doğru bastırdı. "Barikatlara tırmanıyorlar! Sivri uçları görmüyorlar mı?"

Thea dişlerinin arasından nefes verdi. Sakin tavrı değışmeye başlamıştı. "Onları görüyorlar. Sadece umursamıyorlar. Onları bu kadar tehlikeli yapan da bu."

Kaptan Davers kapıları açtı ve ilerleyen Okları geri püskürtmek için altı yüz asker gönderdi. Fırtınalar bir fırtına daha yarattı ama saatler süren atışların ardından güçleri tükenmişti. Rowena ayaklarının üzerinde sallanırken, Grady onu yere düşmeden kıl payı yakaladı. Bir ok yayını duvarın üzerinden süzülerek Rose'un durduğı balkona isabet etti. Bir diğeri Bryony'yi kıl payı ıskalarken, bir tanesi fiskiyeye düştü ve alevi bir duman kıvrımı içinde söndü.

Rose okların barikatlara saplanışını izlemekle o kadar meşguldü ki saraydan fırlayıp avluda koşuşturmaya başlayan kızıl saçlı küçük kızı neredeyse kaçıırıyordu.

"Tilda!" diye bağırdı ama Rose'dan çok uzaktaydı ve kendi görevindeydi. Oklar kendilerini barikatların üzerinden fırlatıp başka bir asker güruhunun içine doğru koşarken, Tilda surlara tırmanıp Rowena'nın yanına gitti.

"Ne yapıyor bu?" dedi Thea. "O bir fırtına değıl!"

Tilda yanında bir çuval taşıyordu. Çuvalı Rowena'nın yanına koydu, sonra içine uzanıp bir patates çıkardı ve doğrudan Oklara doğru fırlattı.

Rowena kendini taş duvara dayadı ve Tilda bir tane daha ateşlerken güldü. Ve sonra bir tane daha ve bir tane daha.

"TILDA!" diye bağırdı Rose. "HEMEN GERİ ÇEKİL!"

Ama genç cadı kolunu döndürüp döndürüp bir patates daha fırlattı.

Duvarın üzerinden süzülürken Rowena sevinçle öttü.

Rose tırnaklarını avuçlarının içinde ezdi. Tilda'nın nişancılığı kusursuzdu ama Cam'in eski patatesleri Okların vahşi öfkesiyle boy ölçüşemezdi, özellikle de zavallı piyadelerini ezip geçme hızları düşünülüğünde.

Bazıları çoktan arbedeyi yarmış ve sarayın dış duvarına ulaşmayı başarmıştı. Büyücüler harekete geçti, artık büyülerini yapabilecek kadar yaklaşmışlardı. Duvara ulaşan ilk iki Ok duvardan geriye düştü ve birbirleriyle dövüşmeye başladı.

"Zekice," diye mırıldandı Rose, bir sonraki grup da birbirlerine saldırırken. Bir başka adam yere düşüp öfkeyle çimleri yalamaya başlarken, yanındaki kadın kılıcını savurup taklalar atmaya başladı.

Yine de daha fazla ok daha yükseğe, daha parlak bir şekilde uçtu. Dalgalandan bir çığlık yükselirken Rose kaskatı kesildi.

Tilda'dan gelmişti. Omzuna saplanmış bir okla yere yığılan genç kıızı izlerken zaman yavaşlıyor gibiydi. Ok hâlâ alev alev yanıyordu. Rowena onun başında durmuş, yardım için bağıırıyordu ama diğer fırtınacılar hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Büyücüler duvarlara tırmanan oklarla istila edilmişti ve avluda tek bir asker bile acılı genç cadıyı almak için rütbesini bozmamıştı.

Ama bunun bir önemi yoktu. Tilda'nın bir askere değil, bir şifacıya ihtiyacı vardı. Rose hemen taht odasından kaçtı.

Wren'in pantolonunu giydiği için memnundu, merdivenleri üçer üçer çıktı, bir koridordan sonra diğerine koştu, ta ki avlu önüne gelene kadar. Saray muhafızları onu durdurmaya çalıştı ama o onlara kenara çekilmelerini emretti.

Bir çığlık korusu havayı doldururken surlara doğru aceleyle ilerledi. Çeliğin çelikle çarpışması ve tepesinde süzülen yanan okların çatırtı ve ısıklarıyla destekleniyordu. Oklar Rose'un üzerine kehribar gibi yağıyordu.

gözyaşları döktü ama onlara aldırmadı. Kendisi için endişelenmeye başlarsa Tilda'ya asla ulaşamazdı.

Rose surlara ulaştığında, diğer cadılar onu yukarı çekti. Sürünerek Tilda'ya gitti.

Genç cadı Rowena'nın ayaklarının dibinde bir top gibi kıvrılmıştı, fırtına büyüsünün son damlasını da onun etrafında koruyucu bir rüzgâr estirmek için kullanıyordu. Tilda'nın yüzü çarşaf gibi bembeyazdı, kalbi Rose'un ellerinin altında zar zor çırpınıyordu. Rose oku dikkatlice çıkardı, ucundaki kan kayganlığı karşısında ürperdi. Yaranın üzerine bastırdı ve gözlerini kapatarak büyüsünün içinde canlanmasına izin verdi.

Tilda'nın kısa ve altın rengi hayatının ipliğini zihninin merkezinde buldu ve ona uzandı. Kanı titremeye başladı, iyileştirici büyü onun içinden genç cadıya süzüldü ve sonunda, bir yaş gibi hissettiren şeyden sonra Tilda gözlerini açtı.

Rose, vahşi ve öfkeli dünyanın geri kalanı tekrar içeri girerken gülümsedi. "Sen iyi misin?"

Tilda'nın alt dudağı titredi. "Korkuyorum."

"Gel bakalım," dedi Rose, kendi sersemliğini görmezden gelerek kızın doğrulmasına yardım ederken. "Hadi seni içeri götürelim."

Tam o sırada Rowena bir tırmanma oku tarafından duvarın üzerinden çekilirken çığlık attı. Ayağını kaybetti ve onu tutacak kimse olmadan diğer tarafta yere düştü.

"Bir tane buldum!" diye bağırdı muzaffer Ok. "Fırtınalı cadılardan biri!"

Rose ayağa fırladı. "Onu rahat bırakın!" diye bağırdı. "Ölüm acısı üzerine, sana emrediyorum-" Sonra biri pantolonunun altından tutunca çığlık attı. Duvara tırmanan bir başka Ok bu fırsatı değerlendirmeye karar vermişti. Acı dolu bir kalp atışı boyunca yalpaladı ama Tilda onu yakalayamayacak, Rose da kendini sabitleyemeyecek kadar sersemlemişti. Denemeyi aklına getirdiğinde çoktan düşmüştü bile.

Dünya dehşet ve alevler içinde vızıldıyor, yer çok hızlı yükseliyordu. Rose çimenlerin üzerine sarsıcı bir gümbürtüyle indi! Belli belirsiz, ağır ayak seslerinin ve ardından çılğın seslerin farkına vardı.

"Yanan yıldızlar, bu lanet kraliçe!"

"Öldürün onu, çabuk!"

"Hayır! Yakala onu. Barron bu onuru kendisi yaşamak istiyor."

Rose doğrulmaya çalıştı ama göğsünde bir çizme vardı. Bir adam ona doğru yaklaştı ve Rose ona tekme atmadan adam kılıcının kabzasını indirdi. Kılıç kafasına saplanınca Rose inledi. Tanıdık bir karanlığa yol açmadan önce görüşünde yıldızlar patladı.

53

Wren

Ertesi sabah, güneş doğmadan önce Alarik Wren'i çağırdı. Hâlâ yarı uykulu olan ve merak edemeyecek kadar yorgun olan Wren yataktan kalktı ve bulabildiği ilk elbiseyi üzerine geçirdi. Kralın yatak odasının kapısını açanın Anika olması onu şaşırttı. Gözlerinin altında gölgeler vardı. Arkalarında da gölgeler.

"Ne oldu?" dedi Wren huzursuzca.

"İçeri gel. Kapıyı arkandan kapat."

Wren onu odanın diğer ucuna, Alarik'in yatağın yanında nöbet tuttuğu yere kadar takip etti. Onun altında, Ansel tavana bakıyor ve usulca inliyordu. Prensın yüzüne bakarken Wren'in kalbi sıkıştı. Artık neredeyse yeşile dönmüştü, yanakları o kadar çukurdu ki, üstlerindeki kemikler tırpan gibi görünüyordu.

Anika boğuk bir sesle, "Kardeşim gücünüzü geri kazandığınızı söylüyor," dedi. "Artık fırtınalar yaratabilirsin. Fırtına gibi."

Wren dalgınca başını salladı.

"O zaman sen de iyileşebiliyor olmalısın."

Wren kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Bilmiyorum. Hiç denemedim."

"Şimdi dene bakalım," dedi Anika sabırsızlıkla. "Artık bu şekilde yaşayamayız."

Wren Alarik'e baktı. "Anlamıyorum."

"Ansel acı çekiyor," dedi sıkıca.

"Onu iyileştiremeyeceğimi biliyorsun," dedi Wren. "Sihirle olmaz. Ya da zamanla."

Sertçe başını salladı ve Wren onun çoktan bu sonuca vardığını fark etti. Ondan başka bir şey istiyordu. "Dinlenmesine izin vermek istiyoruz." Kız kardeşine baktı, boğazındaki düğüm sallanıyordu. "Gitmesine izin vermek."

"Ah," dedi Wren farkına varınca. Felsingler onu Ansel'i kurtarmak için değil, ruhunu tekrar uykuya yatırmak için çağırmışlardı. Onu bu dünyadan serbest bırakarak iyileştirmek için. Onun ölmesine izin vermesini istiyorlardı. Tekrar. "Deneyeceğim."

Wren yatağın kenarına oturdu ve Thea'nın ona şifa hakkında söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Şifanın kandan geldiğini ve şifacının doğal enerjisini çektiğini, her büyü'nün niyetle yönlendirildiğini biliyordu. Ansel'in elini tuttu. Hafifçe titriyordu. Ya da belki de bu kendi eliydi. Gözlerini kapattı ve onun hayatının ipliğinin zihninin içinde kıvrandığını gördü. Bir zamanlar altın renginde olan bu iplik artık kararmış ve umutsuzca birbirine dolanmıştı. Çözmek için elini uzattı ama ip elinden kaydı.

Geri gel. Sana yardım edeyim.

Ama iplik gittikçe uzaklaşıyordu. Bir gölge onu gizleyerek içeri girdi. Wren'in başı çarpmaya başladı. Vücudunun yatakta sallandığının, dişlerinin arasından sızan bir iniltinin belli belirsiz farkındaydı. Sonra yine o korkunç ses geldi, derinlerinden yükseliyordu.

Aldığı kan artık iyileşemez, dedi alaycı bir şekilde. Sen karanlığı seçtin, küçük kuş. Burada yaşamalısın.

Ani bir *gümbürtü* geldi! Wren'in omzuna saplanan acı onu yatak odasına geri döndürdü. Gözlerini açtığında kendini yerde buldu. "Ne yapıyorsun, seni aptal cadı?" diye tısladı Anika, yukarıdan.

"Şimdi bayılmanın sırası değil!"

Wren doğruldu, yatağın üzerinden bakarken yanaklarındaki sıcaklık diken diken oldu. Ansel hâlâ hayattaydı ve hararetle kendi kendine mırıldanıyordu. Alarik'in eli omzunda sabitti ama şahin bakışları Wren'in üzerindeydi. "Az önce ne oldu?"

"I . . . Özür dilerim. Gitmem gerekiyor." Wren ayağa fırladı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Koridorda gürleyerek ilerlerken gözleri bulanıklaştı ve körlemesine merdivenleri aradı. Segiren prensten ve yas tutan kraldan, Anika'nın gözlerinde parlayan öfkeden uzağa tırmandı ama ne olursa olsun

Wren ne kadar hızlı koşarsa koşsun ya da ne kadar çok ağlarsa ağlasın, içindeki sesten kaçamazdı.

Sen karanlığı seçtin, küçük kuş. Burada yaşamalısın.

Alarik ona yetiştiğinde Wren yatak odasına ancak varmıştı. Kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Bu da neydi böyle?"

Wren arkasını döndü, gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı akıyordu. "Bunu yapamam," dedi hıçkırıklar arasında. "Kardeşine yaptığım şeyin bir bedeli vardı. Onu iyileştiremem. Ben kırıldım." Yumruklarını gözlerine bastırdı. "Ben de tıpkı onun gibiyim. Ve bu da kanıtı."

Alarik bir an sessiz kaldı, sonra içini çekti. "Sen kırılmadın, Wren."

"Evet, öyleyim!" diye bağırdı. "Çık dışarı!"

Alarik hareket etmedi. "Kırılmadın," dedi tekrar.

Ellerini bırakarak ona ters ters baktı. "Sen ne bilirsin ki?"

Odayı üç adımda geçti. "Kendinin ötesinde bir şeyi önemsemeye kendini *getirebiliyorsan*, o zaman *kırılmadığını* biliyorum." Son sözler bir hırıltıyla çıktı. Sert, ısrarcı. Elini kaldırdı ve Wren'in bir tutam saçını parmağına doladı. Parmağını kaldırdığında, Wren onun parlak gümüş rengi olduğunu gördü. "Ne kadar önemsedığını görüyor musun, Wren?"

Wren aynaya döndü. Bu sabah o kadar acelesi vardı ki kendi yansımasını görememişti ama şimdi net bir şekilde görüyordu. Saçının tam ön kısmında yeni bir gümüş çizgi vardı. Arkasında duran Alarik'e baktı.

Kendi saçlarındaki siyahlığın izini sürdü. "Babam bir keresinde bana kederi bilmenin aşkı bilmek olduğunu söylemişti," dedi sessizce. "Ve eğer geri dönüşü olmayan bir şekilde kırılmışsan bir şeyi sevemezsin."

Wren aynadaki krala baktı ve onun bu halinin nereden geldiğini ya da belki de başından beri orada, buz gibi yüzünün altında saklı olup olmadığını anlamaya çalıştı. "Bir keresinde bana aşkın korkunç bir iş olduğunu söylemiştin."

"Öyle," dedi Alarik. "Ama bu neden bir şeyleri değiştirmek zorunda olsun ki?"

Bir kalp atışı için, Wren neredeyse gülecekti. Sonra gerçeğin ağırlığı altında omuzları çöktü. "Ansel'i düzeltemem," diye fısıldadı. "Kendimi bile düzeltemem."

"Düzeltilmeye ihtiyacın yok. Sadece iyileşmek için zamana ihtiyacın var."

Wren onun acısını kendi acısı gibi hissederek gözlerini kapadı. Küçük, asi bir parçası ona ulaşmak, kendini onun kucağına bırakmak ve kalbindeki çatlaktan uzaklaşmak istedi.

Sonra geri çekildi ve o an akıp gitti.

"Evine git." Gitmek için döndü, gülümsemesi yumuşak ve geçiciydi. "Şifanı bul, cadı."

Wren ancak Alarik gittikten sonra ondan el aynasını geri istemeyi düşündü. Kız kardeşiyle konuşması, Eana'da neler olup bittiğini öğrenmesi ve oraya dönmek için güvenli bir geçiş ayarlaması gerekiyordu. Kralı bulmaya gitti ama koridora adımını atar atmaz birinin adını haykırdığını duydu.

Wren onu Celeste'in volta attığı avluya kadar takip etti. Kürklü bordo bir palto, gri kışlık botlar ve ona uygun yün bir şapka giymiş olan Celeste tam bir Gevran'a benziyordu.

"Dönmüşsün," dedi Wren, aceleyle merdivenlerden inerken.

Celeste arkasını döndü. "İşte buradasın!" dedi, sesinde rahatlama tınısı vardı. "Tabii ki döndüm. Seni bu berbat yerde bırakacağımı hiç düşünmedin, değil mi?" Etraflarını işaret etti. "Burada ne oldu böyle? Dağların yıkıldığını duyduğuma yemin edebilirim. Ve yine o görüntüyü gördüm. Son birkaç gündür peşimi bırakmıyor. Öldüğünü sanmıştım, Wren."

Wren en alt basamakta durdu. Söyleyecek çok şey vardı ve nereden başlayacağını bilmiyordu. "İmgelemindeki ben değildim Celeste. Oonagh'tı."

Celeste ona baktı. "*Yukarıdaki yıldızlar.*"

"Ölümsüz kötü atamdan bahsetmişken," diye devam etti Wren. "Bugünlerde büyü nasıl?"

"Kafa karıştırıcı," dedi Celeste. "Her zamanki gibi."

"Son zamanlarda . oh, bilmiyorum ... son zamanlarda hiç fırtına çıkardınız mı?"

"Ben bir fırtına değilim. Bunu biliyorsun." Sonra bir duraklama oldu. Celeste gözlerini kıstı. "Sana neler oluyor? Geçen gün burada ne oldu?"

"Aslında çok fazla," dedi Wren ve dehşet içinde, daha büyükannesi konusunu açamadan sesi kesildi.

Celeste'in yüzü yumuşadı. Wren'in saçındaki gümüş rengi çizgiyi izlemek için uzandı. Sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı. Onu omuzlarından yakaladı ve kendine çekti, sarılma o kadar beklenmedikti ki bir hıçkırık patladı

Wren'in. "Banba'yı zaten biliyorum," diye mırıldandı. "Ve üzgünüm, Wren. Gerçekten üzgünüm."

Wren geri çekildi ve yanaklarını koluna sildi. "Yıldız armaları sana bunu da mı gösterdi?"

Celeste dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana söyledi." Wren gözlerini kırptırdı. "Kim söyledi?"

"Alarik," dedi Celeste alçak bir sesle, sanki bu ismin kendisi tehlikeliymiş gibi. "Beni rıhtımdan almaları için bir eskort gönderdi. Marino'nun gemisinde bekliyordum, seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Sanırım kralın casusları başından beri peşimizdeydi."

"Anlamıyorum."

Celeste içini çekti. "Ben de öyle. Ama bunu eve dönerken halledebiliriz. Zaten yeterince zaman kaybettik. Benim de sana söylemem gereken şeyler var."

Kralın kraliyet kızağı sarayın önünde onları bekliyordu. Sabah yürüyüşüne çıkmış olan Kraliçe Valeska yanlarından geçerken Wren'e gülümsedi. Wren kızağa tırmanmadan önce kraliçeye el salladı. Celeste bu alışverişi fark etti ama hiçbir şey söylemedi.

Bu sefer Wren en öndeydi, kurtlar onları Kral Alarik ve diğer ölümcül hayvanlarından uzaklaştırırken kış rüzgârı yanaklarını okşuyordu.

Yine de Grinstad Sarayı'nın uzun araba yolunda ilerlerken Wren kralın gözlerini üzerlerinde hissettiğine yemin edebilirdi. Ancak siyah kapılara vardıklarında omzunun üzerinden bakınca balkonda uzak bir gölgenin durduğunu gördü.

Celeste de bunu fark etti.

Wren onun onaylamayan bakışlarını görmezden geldi. Saçındaki gümüş çizgiyi takip etti, sonra kapüşonunu yukarı çekerek aklını eve verdi. "Bana Eana'dan bahset Celeste."

"Pekâlâ." Celeste boğazını temizledi. "Ama uyarayım Wren, bundan hoşlanmayacaksın..."

Wren arkasına yaslanıp dinledi, öfkesi her kelimedede daha da alevleniyordu.

Gece yarısı vardıklarında Marino Pegasi'nin gemisi çoktan rıhtıma yanaşmıştı. Eğer kaptan onların asil ulaşım şekli karşısında şaşırırsa

belli etmedi. Onlar gemiye tırmanırken kollarını açarak hoş geldiniz dedi. "Tekrar hoş geldiniz, Bayan Tilda. Geç olması hiç olmamasından iyidir!"

"Sevgili Lessie'n beni kurtarmaya geldi," dedi Wren, güler yüzlü kaptana gülümseyerek. "Beni beklediğiniz için teşekkürler."

Celeste gözlerini devirdi. "Birlikte olduğunuzda ne kadar sinir bozucu olduğunuzu unutmuşum. Biraz yiyecek bulmak için güvertenin altına iniyorum. Açlıktan ölüyorum."

Wren onu el sallayarak uğurladı ve güverteyi geçerken Marino'yla aynı hizaya geldi. *Siren'in Sırrı* bir faaliyet yuvasıydı, mürettebat yelkenleri açıyor ve gemiyi denize açılmaya hazırlıyordu. "Gemide hiç rom var mı?"

Marino kıkırdadı. "Gevra'da kar yağıyor mu?"

"Güzel," dedi Wren. "Şu anda sert bir içki içebilirim."

"Anladığım kadarıyla zor birkaç hafta geçirmişsiniz," dedi Marino.

Wren dalgınca başını salladı. "Yine de en kötüsünün hâlâ önümüzde olduğunu sanıyorum." Marino en iyi romlarından bir şişe getirmesi için güvertenin altına bir temizlikçi gönderdi.

Pruvaya döndüğünde Wren şişeyi aldı ve kapağını açarak Banba için bir yudum doldurdu. Sonra da kendisi için cömert bir yudum aldı.

"Bunu paylaşmayacak mısın?" dedi Marino, Ölüm Yarığı'nı geçtikten sonra ona katılmaya gelirken.

Wren şişeyi ona uzattı. "Denizkızından bir şey çıktı mı?"

Kaptan derin bir içki içmeden önce başını salladı. "Önemli değil. Ben sabırlı bir adamım."

"Ve aşk için bir aptal."

"Herkes bir şey için aptaldır, Wren. Neden bu aşk olmasın?"

Wren cam gibi denize baktı ve zihninin Tor'a, onun gözlerindeki ve ruhundaki iyiliğe dönmesine izin verdi. Alarik'i düşünmemeye çalıştı -o sert bakışları ve gözü pek ruhu- ama şimdi aynı düşünceye varmışlardı, kral ve kaptanı, hafızasında iç içe geçmişlerdi.

"Bu bakışı biliyorum," dedi Marino. "Gevranlı sevgilini düşünüyorsun."

"Benim bir sevgilim yok," dedi Wren hemen. "Ve bir tane de istemiyorum." Marino'nun kahverengi gözleri acımayla doldu. "O zaman ne istiyorsun, Wren?"

Wren tekrar suya döndü. Biri ona bunu sormayalı uzun zaman olmuştu. Banba'nın yol gösteren eli ve Rose'un kulağındaki sesi olmadan, Wren ne istediğini bilmiyordu. Sadece bunu. "Beni eve götür, Marino. Edgar Barron'la randevum var ve şimdiden geç kaldım."

Marino çenesini eğdi. "Rüzgâr işbirliği yaptığı sürece, iyi zaman geçireceğimizi umuyorum."

Wren omzunun üzerinden ona baktı. "Biraz dürtmemin sakıncası var mı?" Kaptanın onayıyla ellerini kaldırdı ve öyle güçlü bir fırtına yarattı ki, içinde Banba'nın kahkahasını duyduğuna yemin edebilirdi. Yelkenler dalgalandı, doldu ve gerildi, *Siren'in Sırrı* yalpaladı, öyle büyük bir hızla hızlandı ki, Marino geminin su almasını engellemek için dümene koşmak zorunda kaldı.

Alabora.

Wren saçlarında rüzgâr, yumruklarında fırtınayla pruvada dururken gülümsedi ve onları Güneşsiz Deniz'in ötesine, savaşın beklediği yere kadar götürdü.

54

Gül

Rose uyandığında sarayından çok uzaktaydı. Kafatasında zonklayan acıyı unutmaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Dünya, ormanın kenarında yanmış bir açıklıkta olduğunu anlamasına yetecek kadar netleşti. Her şey kül ve duman gibi kokuyordu. Elleri kucağında bağlıydı ve vücudu kömürleşmiş bir ağaç gövdesine bağlanmıştı.

Önünde Edgar Barron duruyordu. Yakınlardaki savaşa rağmen saçları mükemmel bir şekilde taranmış, tertemiz görünüyordu. Şık siyah zırhının altına ince kırmızı bir cüppe giymişti ve kılıcının kabzasına tembelce yaslanmıştı.

"Kraliçe Rose." Bir selam çizdi. "Tekrar karşılaştık."

Rose toplayabildiği tüm nefretle Okların liderine baktı. "Bu vatana ihanettir, Barron. Derhal beni serbest bırak."

Barron'un mavi gözleri dans etti. "Pazarlık yapacak durumda değilsiniz." "Eana kraliçesi her zaman müzakere edebilecek bir konumdadır."

Barron dizlerinin üzerine çöktü. "İşte ilk ve son teklifim, cadı. Hayatın için yalvarabilirsin."

Rose son cesaretini toplayarak gözlerini kapattı. Ve tüm cadıların öfkesi içinde yanarken, hayatında daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Edgar Barron'a tükürdü.

Geriye doğru savruldu. "Seni pis cadı," dedi ayağa sıçrayarak. Kılıcını kadının çenesinin altına doğrulttu. "Bunu ödeyeceksin."

Bu sefer Rose gözlerini açık tuttu. Eğer ölecekse, en azından katilinin gözlerinin içine bakacaktı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Boğazının çukurunda çeliğin baskısını hissetti, derisi kırılırken kendi kanının ılık damlamasını.

Aniden rüzgâr uğuldamaya başladı. Öyle güçlü bir rüzgâr çıktı ki saçlarını gökyüzüne savurdu ve Barron'un kılıcını elinden aldı. Okların lideri fırtınanın ortasında ayağını kaybederek geriye doğru tökezlerken Rose'un nefesi kesildi.

Ses geldiği gibi hızla kesildi ve açıklığa hızlı bir sessizlik çöktü.

Sonra Wren'in sesi duyuldu. "Büyük kötü Edgar Barron. Kız kardeşim ve ben seni uslu durman için uyarmadık mı?"

Ağaçların arasındaki bir aralıktan göründü. Wren hiç de kendisine benzemeyen bir görünümdeydi; üzerinde çökmekte olan bir Gevran elbisesi vardı ve gümüş rengi saçları iki uzun balık sırtı örgüyle örülmüştü. Rose'a baktı.

"İyi misin?"

Rose başını sallarken dudakları titredi. "Geri döneceğini biliyordum."

Barron ayağa kalkmak için çabaladı. Ama Wren elini savurarak onu bir başka şiddetli rüzgârla devirdi. "Dizlerinin üzerinde kal, hain."

Rose kafasını çevirip Banba'yı aradı ama açıklığın içinde sadece üçü vardı. Her nasılsa fırtına Wren'den gelmişti.

"Senin bir büyücü olman gerekiyor," dedi Barron, ikisinin arasına bakarak. Rose, Oklar'ın soğukkanlı lideriyle tanıştığından beri ilk kez onun korkmuş görüldüğünü fark etti ve bir parça memnuniyet duydu.

"Senin de uslu durman gerekiyordu," diye karşı çıktı Wren. "Ama madem burada kız kardeşimi öldürmeye çalışıyorsun, yeni gücümün bir başka gösterisini görmek ister misin?"

"Hayır!" dedi

Barron. "Evet!"

dedi Rose.

Wren kolunu savurarak kükreyen bir rüzgâr yarattı. Barron'a doğru gürledi, onu orman zemininden kaldırıp havaya fırlattı ve yanmış ağaç tepelerinin üzerinde bir dal gibi savruldu. Uçarken çığlık attı ama Wren onun gidişini izlemek için hareketsiz durmadı.

Rose'a doğru döndü ve dizlerinin üzerine çökerken kolunun üstünden bir hançer çıkardı. Bileklerindeki bağları ve belindeki ipi hızla çözdü. "Geç kaldığım için özür dilerim," dedi. "Gelir gelmez-"

Rose kendini Wren'e attı, kollarını kardeşine doladı ve onu öyle sıktı ki Wren cümlesinden düştü. "Artık buradasın," dedi yüzünü Wren'in omzuna bastırarak. "Önemli olan tek şey bu."

Rose yeniden bir araya gelmenin sevincine o kadar kapılmıştı ki, Wren'den uzaklaşana kadar parmaklarının karıncalandığını fark etmedi. İçinde garip bir sıcaklık yayılıyordu. Hayır, sıcaklık değil. Bu sihirdi ve bir şekilde hem yeni hem de eski hissettiriyordu.

Rose başını kaldırıp kız kardeşine baktı. "Bana bir şeyler oluyor."

Wren gülümsedi. "Bu ikizlerin laneti Rose," dedi ve Rose'un eline uzandı. Rose'un içindeki sıcaklık alevlendi. "Şimdi tekrar bir araya geldiğimize göre, sanırım sonunda kırılıyor. Büyücülüğün beş kolu yeniden birleşiyor. Gücümüz geri dönüyor."

Bu sözlerle birlikte öyle sıcak ve parlak bir güç seli geldi ki Rose kanının alev aldığını hissetti. Ayağa kalktığı anda parmakları çatırdıyordu. İçinde bir fırtınanın koptuğunu hissediyordu ve ellerini uzatıp fırtınayı dindirme dürtüsüne kapıldı. "Tanrım," dedi nefes nefese. Bir şekilde ruhunun kabardığını, henüz öğrenmediği parçalarının kemiklerinden dışarı çıkıp kendilerini birbirine ördüğünü hissetti. "Şimdi ne olacak?"

Wren onun elinden tutarak Rose'u ormandan uzaklaştırdı. "Şimdi savaşıcağız."

55

Wren

Wren Rose'a hiç o zamanki kadar yakın hissetmemişti, ikisi de ormanın sığınağından ayrılıp kendilerini kaosun ve kan dökülmesinin beklediği Anadawn Sarayı'na doğru yürüyorlardı. Ama artık sadece bir ay önce oldukları insanlar değillerdi. Cadıların laneti kırılıyor, Eana'nın büyüsünün beş teli Wren'den Rose'a akıyor ve bin yıllık bir yanlış onarıyordu.

Yine de Wren'in derinlerinde bir yerde, kız kardeşinin içindeki karanlığı, işe yaramayı reddeden iyileştirici büyünün kırık telini hissedeceğinden korkan bir parçası vardı. Rose'a er ya da geç Oonagh'tan bahsetmek, Grinstad Sarayı'nın bağırsaklarında yanlışlıkla serbest bıraktığı şeyi ve bunun onlara neye mal olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı. Ya da daha doğrusu kime.

"Wren, titriyorsun." Rose onun elini sıktı. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Wren sinirlerini silkeledi. "Hayır." Güneş batıyordu, son altın ışıkları Anadawn'ın beyaz kuleleri üzerinde kanıyordu. Karanlık ve onunla birlikte soluk ve uzak bir ay içeri giriyordu. "Şu Oklara kiminle karşı karşıya olduklarını gösterelim."

İkizler savaş alanında sinsice ilerliyor, yanlarında uğuldayan bir fırtına getiriyorlardı. Çimlerin üzerinde yatan yüzlerce asker vardı, bazıları inliyordu,

diğerleri ise hareketsizdi. Saray duvarlarının etrafındaki barikatlar yıkılmış ve altın kapılar çökmeye başlamıştı.

Wren öfkesini büyüüne yönlendirdi ve ruhunun derinliklerinden gelen gücünün tamamını çağırdı. Yanı başındaki Rose'un da aynı şeyi yaptığını görebiliyordu. Rüzgâr etraflarında çığlık atıyor, Oklar'a doğru ilerlerken yeryüzü ayaklarının altında titriyordu.

"Kalkanlar yukarı!" diye bağırdı isyancılardan biri. "Bu sadece rüzgâr! İlerleyin ve kraliçeleri ele geçirin."

Oklar hep birlikte hücumla geçti.

Rose gerildi. "Savaşa gitmek için on sekiz yıl beklemedim. Halkıma barış ve refah içinde liderlik etmek için on sekiz yıl bekledim."

"O zaman buna bir son verelim." Wren yumruğunu şimşek çakana kadar sıkı. Anadawn Sarayı'nın üzerindeki gökyüzü yarıldı ve bir şimşek çatalı bulutlardan aşağıya doğru sıçrayarak yeryüzünde sivri bir çizgi oluşturdu.

Oklar saldırının ortasında dondu.

"BARIŞ OLACAK!" diye bağırdı Rose, Wren bir sürgü daha çekip etraflarındaki toprağı yakarken. "LÜTFEN, SADECE BARIŞ OLSUN!"

Wren savaş alanının öbür ucunda, Rowena'yı çatışmanın içinde gördü. Rowena atılmış bir kılıcı aldı ve havada döndürdükten sonra kılıcın ucundan yakaladı. Kılıcı ustaca bir nişanla baltalı bir Ok'un sırtına fırlattı. Sonra sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi ellerine baktı ve gülmeye başladı. "Lanet! Bozuldu!"

Tilda surlardan sıçradı ve kendi rüzgâr hortumunun içine düştü. "Bakın! Artık fırtına güçlerim var!"

Anadawn Sarayı'ndan ellerini gökyüzüne kaldıran ve içlerinde yükselen yeni bir güç bulan daha fazla cadı çıkarken, Oklar dehşet içinde başlarını çevirdi. İkizler yıldırımları da yanlarında getirerek ilerlediler.

"Geri çekilin!" Rose askerlerine seslendi. "Arkamıza geçin!"

Rowena onları karşılamak için koştu. "Bitirin işlerini!" diye bağırdı, kendi sivri şimşeklerini çağırarak. "Her birini!"

Wren parmaklarını büktü.

"Hayır!" dedi Rose, bileğini tutarak. "Onları nehre geri iteceğiz. Köprüde önlerini keselim. Bu bize yaralılarla ilgilenmek için zaman kazandıracak. Şu anda aramızda yüzlerce şifacı olmalı."

Rowena dudağını büktü. "Bunca yeni güce rağmen hâlâ yüreksizsin."

Rose onu kenara itti. "*Çekil.*"

Wren kız kardeşinin peşinden yürürken Rowena'ya uyarıcı bir bakış attı.

Okların çoğu artık kaçıyordu ama yüz kadar aptal hâlâ ilerliyor, altın kapıları aşmaya çalışıyordu. Wren'i şaşırtacak şekilde, sanki onları karşılamak için açılmışlardı.

Rose kafasını çevirdi. "Kapılar aşıldı!"

Wren tedirgin bir şekilde, "Açılmadı," dedi. "Açıldılar Rose. Sanırım ihanete uğradık."

Wren yanıldığını umuyordu ama saraya doğru ilerledikçe endişesi daha da arttı. Avlunun içinde bazı muhafızlar kılıçlarını cadılara çevirmişti. Ve daha da kötüsü, Yüzbaşı Davers kapılarda durmuş, daha fazla Ok'u içeri sokuyordu.

Wren koşmaya başladı. "Seni pis hain! Bunun için kelleni alacağım!"

"Wren, çocuklar!" Rose gül bahçesini işaret etti, orada bir grup Genç cadılar, yanlarına yaklaşmaya cüret eden herkese uzun bir kılıcı çılginca savuran Celeste'in arkasına sinmişlerdi.

"Yakalayın onları!" diye bağırdı Yüzbaşı Davers. "Çıkarabildiğiniz kadar cadı çıkarın!"

Wren'in giderek artan dehşetine rağmen, daha fazla muhafız cadılara saldırdı ama bunun yeni keşfettikleri güçten duydukları korkudan mı yoksa önceden hazırlanmış bir plandan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Rowena ölümcül bir darbe indirmeden Davers kılıcının kabzasıyla onu yere serdi. Ardından Grady ve Cathal yere yığılırken, Tilda eğilerek uçan bir baltadan kıl payı kurtuldu. Cadılar güçlerini geri kazanmış olsalar bile sayıca çok azdılar.

Bahçede Thea bir kılıç ele geçirmiş ve Celeste'e ulaşmayı başarmıştı ama kuşatma altındaydılar, her ikisi de sorumluluğundaki genç cadıları korumak için mücadele ediyordu. Wren ve Rose çeşme başında ayrıldılar; Rose çocuklara yardım etmek için acele ederken, Wren Edgar Barron'un yokluğunda hain elebaşı rolünü üstlenen Davers'ın peşine düştü. Wren bu adamı hiç sevmemişti ve şimdi nedenini biliyordu.

Anadawn Muhafızlarının Yüzbaşısı onu bekliyordu. Surların yanında buluştular; en iyi on iki askeri etrafını sarmışken o da kalkanını kaldırıp kızın fırtına büyüsünü engelledi. Hainlerdi, her biri. Ama Wren gözlerini Davers'tan ayırmadı.

Banba'nın her zaman dediği gibiydi. Lideri ortadan kaldırırsan gerisi düşer. "Barron'un senin gibi bir dönekten yardım alarak bu kadar ilerlemesine şaşmamalı."

Wren tısladı.

Davers kılıcını saplayarak onu sırtından surlara doğru bastırdı. Wren parmaklarını esneterek savaşçı gücünün devreye girmesini ve kılıcı Davers'ın elinden alabilmeyi diledi. "Eski yöntemler gayet iyi işliyordu," dedi, sanki bu ölümüne bir dövüş değil de bir sohbetmiş gibi. "Anadawn güvenliydi. Huzurluydu."

"Bizim için değil," dedi Wren, bir rüzgar topu daha savurarak.

Davers kaçmak için eğildi. "Barron haklı. Kimse bu kadar güce sahip olmamalı. Bu doğal değil. Bu doğru değil."

Wren'in yumrukları çatırdadı. "Neyin doğru olduğunu gerçekten önemsiyor olsaydınız, bize yönetme şansı verirdiniz."

Alaycı bir ses çıkardı. "Kendi sarayındaki konukları bile kontrol edemezken bir krallığı nasıl yönetebilirsin?"

Wren yumruğunu kaldırdı ama bir şimşek çaktırmak için başını kaldırdığında kendini tanıdık, kaynayan bir bakış tarafından kısıtılmış buldu. Edgar Barron surlardan sıçrayıp bir ton tuğla gibi üzerine düşmeden önce düşünecek zamanı bile olmamıştı. Wren onun altında yere yığıldı, kafası mide bulandırıcı bir çatırtıyla taş zemine çarptı.

Yıldızlar görüş alanını kapladı ve kısa, kritik bir an için bilincini kaybetti. Kendine geldiğinde, ağzına tıkılmış kirli bir bezle ayaklarının üzerinde topallıyordu. Barron onu avlu boyunca sürüklerken ellerini arkasından tuttu. Oklar etraflarından ayrılarak çeşmeye giden yolu açtılar.

"İşte benden sana bir ipucu," diye tısladı Barron onun kulağına. "Bir düşmana saldırdığınızda, her *zaman* işi bitirdiğinizden emin olun."

Wren ağzındaki paçavrayı tükürdü ama başı dönüyordu ve bırakın bir parça büyü çağırmayı, doğru düzgün düşünemiyordu bile. Çeşmenin içine itilirken güçsüzce debeleniyordu. Ölüm dizlerine vururken, Wren kız kardeşinin onun adını haykırdığını belli belirsiz fark etti. Celeste çılgık atıyordu. Ve Thea da. Ama kimse ona yardım etmeye gelmedi.

Hepsi burada, olasılığın uçurumunda öleceklerdi, cadıların sonuncusu da yakında unutulacak bir tarihin sayfalarında kaybolacaktı.

Wren çeşmenin içinde geriye doğru debelenirken, Barron'un elinden kaçmaya çalışırken göğsünü soğuk su kapladı. Ama Barron onun peşinden sürünerek geldi, mavi gözleri şiddetle parlıyordu.

"Her şeyi bilen sensin, Wren," diye alay etti. "Sadece bir bardak suda boğulabileceğini biliyor muydun?"

Wren bir kakhaha attı. "Seni öldürmek benim için çok daha iyi."

"Her zamanki gibi kibirlisin, cadı. Ölüm saatinde bile."

Artık etraflarında her biri bir öncekinden daha düşmanca bakan Oklar vardı. Rose mücadele ederek geçmeye çalıştı ama Davers tarafından çekiştirilerek uzaklaştırıldı, elleri arkasına bağlandı. Ve sonra Celeste oradaydı, ama o kendini zorlamaya çalışmadı. Bakışları kalabalığın içinde Wren'inkilerle buluştu ve tam bir muhafız onu da yakalamaya gelirken, kolunu geri çekti ve çeşmeye kırmızı bir gül fırlattı. Gül suya, Wren'in yanına düştü.

Barron onu gördü ve güldü. "Mezarın için bir çiçek. Müttefiklerin bile senin için umut olmadığını biliyor." Tek bir taç yaprağı Wren'e doğru süzüldü ve Wren yumruğunu onun etrafına kapattı.

"Bugün sen öleceksin, cadı, ve sıradaki kardeşin olacak."

Barron saçlarının arkasından tutup onu yüzüstü suya iterken Wren yaprağı avucunun içinde kıvırdı. Wren yeni bir nefes almak için çırpınırken Barron onu orada tuttu ve saçlarını kavradı.

Wren hareketsiz düşerken kahkahasını duydu, Okların onun adını haykırdığını işitti. Üç uzun dakikanın ardından Barron onu serbest bıraktı, kendi zaferiyle öylesine şişmişti ki ne vücudunda ilerleyen büyüü ne de boynundaki merrow solungaçlarını fark etti.

Çeşmede ayağa kalktı ve Rose'u çağırdı. Rose tekmeleyerek ve bağırarak ona doğru sürüklendi. Wren, kız kardeşinin onu çeşmenin içinde cansız bir şekilde yüzerken gördüğü anı yakaladı, Rose'un ilkel çılgılığı o kadar yürek burkucuydu ki Wren neredeyse başını kaldıracaktı.

Barron onun üzerine yürüdü. Bu kez yayını ve okunu istedi. Biri kalabalığın arasından koşarak ona okunu uzattı. Wren yavaşça hançerine uzanırken, Barron'un bozuk sözleri suda yankılandı.

"Kız kardeşin öldü. Senin de ona katılma vaktin geldi." Wren onun okunu yayına yerleştirdiğini duydu ve Rose'un kalbine nişan aldığını hayal etti. "Burada kendimizi Büyük Koruyucu'nun gözü altında buluyoruz. Bundan daha doğru bir ok yok," diye açıkladı. "Seninkinden daha iyi bir ölüm yok."

Wren hançerini Barron'un baldırına saplayarak saldırdı. Kadın sudan sıçrarken Barron bir çılgılık atarak dizlerinin üzerine düştü.

Saçları yüzüne yapışmış halde, Davers'in pençesinde çırpınan kız kardeşini seçebiliyordu. Rose kaptanın şokunu atlatıp dirseğini onun böğrüne çarptı ve ondan hızla uzaklaştı. Wren'e doğru hamle yaptı ama Barron onun önünü kesti. Rose'u kendine doğru çekti ve Wren'in hançerini baldırından çıkarıp Rose'un boynuna dayadı.

Dişlerini sıkarak, "Sakin kılını bile kıpırdatma," dedi. Wren dondu kaldı, korku dolu bakışları suyun ötesinde Rose'unkilerle buluştu. "Bunu tekrar deneyelim, olur mu?"

Dehşet Wren'in omurgasından aşağıya doğru dalgalandı. Kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu kurtaracak kadar hızlı ya da akıllı olamamıştı. Herhangi birini kurtarmak için. Ve işte şimdi onları sonsuza dek ayıracak olan an gelmişti. Ve daha da kötüsü, önce Rose ölecekti.

Özür dilerim, diye mırıldandı.

Rose gülümsedi, Wren'i affediyordu. Kendini affederek. *Seni seviyorum.*

Sonra gözlerini sıkıca kapadı, kendini ölüme hazırladı. Wren de gözlerini kapattı ama çeliğin deri ve kemikle buluştuğu o batan ses yerine, uçan çeliğin kusursuz ışığını duydu.

Ve sonra bir gümbürtü.

Rose haykırdı.

Wren'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Kız kardeşinin omzunun üzerinden, Barron'un yüzü sırtmanın ortasında donmuş, tanıdık altın bir hançerin kabzası boynundan dışarı çıkmıştı. Parmakları gevşedi, bıçak avuçlarından yuvarlandı. Geriye doğru düştü ve büyük bir gürültüyle yere çakıldı.

"Geciktiğimiz için özür dileriz," diye bir ses geldi yukarıdan. "Silahlarımızın tozunu alıyorduk."

Wren ve Rose aynı anda yukarı baktıklarında Shen Lo'nun surların üzerinde durduğunu gördüler. Altın tacını takmış ve Wren'in o güne kadar gördüğü en büyük kılıcı sallıyordu. Lei Fan onun bir yanında durmuş, kendi yaldızlı yayını ve okunu tutuyor, Büyükanne Lu ise diğer yanında asasını döndürüyordu. Wren'in görebildiği kadarıyla surların geri kalanı boyunca, ısıltılı siyah zırhlar giymiş ve kendi tehditkâr silahlarını sallayan kesintisiz bir cadı dizisi duruyordu.

"Siz cadı düşmanı korkaklar muhtemelen Güneş Öpücüğü Krallığı'nı duymamışsınızdır," dedi Shen Lo duvardan atlayıp yirmi metre düştükten sonra mükemmel bir çömelme hareketiyle yere inerken. "Neden kendimizi tanıtmıyoruz?"

Toparlayıcı bir çığlıkla, Sunkissed ordusunun geri kalanı duvardan sıçradı ve Okların üzerine indi.

56

Gül

Ay ışığı Shen'in ordusunun silahlarından yansıyarak savaşı girdi ve avluyu bir elik yığını halinde sardı. Oklar Ortha cadılarını bırakıp kapılara doğru koşmaya başladılar ama Güneş Öpücüğü Krallığı'nın gücü ve hızıyla boy ölçüşemezlerdi. Fırlatılan bıçaklar gibi rüzgârlar savuruyor, bedenleri havada ölümcül bir zarafetle dönüyordu.

Wren ve Rose'a ihanet eden askerler silahlarını kaldırdılar ama titreyen ellerinden tekmelenerek alındılar. Birbirlerine şöyle bir baktılar ve nehre doğru koşmaya başladılar. Wren Güneşi Öpmüş cadılara katıldı ve elinden geldiğince çoğunu durdurmaya çalışarak peşlerinden koştu.

Rose tepeden tırnağı sıırıslıkam bir halde çeşmenin başında durdu ve hepsinin kaçışını izledi. *Bırak kaçsınlar, diye* düşündü, içinden alışılmadık bir acı akıyordu. On sekiz yıl sonra, kendi muhafızları ona sırt çevirmişti. Hayatı boyunca tanıdığı Yüzbaşı Davers bile onun büyüünden o kadar korkmuştu ki ellerini bağlayıp onu ölüme sürüklemeye çalışmıştı.

Shen suyun içinde kayarak ilerlerken koyu renk gözleri onu değerlendiriyordu. "Yaralandın mı?"

Rose başını salladı ama gözleri yaşardı. Kız kardeşinin suda ölü olarak yüzdüğü görüntüsünden kurtulamıyordu. O korkunç anda içindeki mücadele bitmiş, son umudu da sönmüştü. Yine de burada duruyordu, hayattaydı. Kurtulmuştu. "Geldiğine inanamıyorum."

"Bu savaşla tek başına yüzleşmene izin veremezdim Rose." Shen ona doğru yaklaştı ve onu kendine çekerken vücudunu bir kalkan haline getirdi. "Barron'un bu kadar erken bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

Rose onun erimiş gözlerinin içine baktı. "Seni bu işe bulaştırmak istemezdim Shen."

Boynundaki yaranın izini sürerken kaşları çatıldı. "Thea'nın bir not göndermesi iyi olmuş."

"Öyle mi?"

"Rowena da öyle."

"Ne?"

"Ve ayrıca Tilda." Shen durakladı. "Onun el yazısının berbat olduğunu biliyor muydun?"

Rose ona bön bön baktı. "Hiçbirinden bir şey istemedim-"

"Biliyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Ama bunu yaptıklarına sevindim. Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Öyle bile olsa," dedi Rose iç çekerek. "Halkını savaşa götürmek istemediğini biliyorum."

"Zorunda değildim," dedi omuz silkerek. "Sadece savaşacağımı söyledim ve onlara takip etme seçeneği sundum." Dudakları kıvrıldı ve gamzesi ortaya çıktı. "On sekiz yıl boyunca çölün altında mahsur kalmanın oldukça sıkıcı olabileceği ortaya çıktı. Çoğu biraz aksiyona hazırды."

Çeşmeden dışarı tırmandılar. Shen hançerini Barron'un boynundan çıkarıp pelerininin eteğinde temizlerken Rose'un boğazı düğümlendi. Ölü bedeninin üzerinden geçerken Ok'un görmeyen bakışlarından kaçındı ama omurgasında gezinen ürpertiği engelleyemedi.

Ölüm, kimin olursa olsun, ona doğru gelmiyordu. Kalbini acıtıyordu.

"Zamanlaması da iyi. Oynayabileceğimiz tüm bu ekstra güç düşünüldüğünde." Shen elini bükerek yakındaki bir armut ağacını köklerinden yukarı kaldırdı. "Nereden geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Wren," dedi Rose, kız kardeşinin nerede olduğunu görmek için boynunu bükerek. "Oonagh Starcrest'in kadim lanetini bozmanın bir yolunu buldu. Görünüşe göre teller

sihrimiz bir kez daha birleşiyor." Rose kaşlarını çatı. "Ama bunu nasıl yaptığına gelince... bu tamamen başka bir soru."

Shen armut ağacını daha yükseğe kaldırarak kaçan bir askere doğru tuttu. "Oklar bizi daha önce sevmediyse ..."

"Hayır," dedi Rose, elini onun koluna dayayarak. "*Biz ve onlar diye bir şey yok.*"

Birleşik bir Eana olmalıyız. İlerlemenin tek yolu bu."

Kapıların ötesindeki katliama baktılar ve rüzgârın çıkardığı çığlıkları dinlediler. Büyükanne Lu kaçan bir grup askeri bir araya toplamış ve onları sonsuz bir dansın içinde döndürüp duruyordu. Tilda, havada daha yükseğe sıçramak için keskin rüzgar patlamalarını kullanıyor, ancak sadece masum Okların üzerine geri takla atıyordu. Ve hatta Celeste bile atılmış kılıcını almış ve havada döndürüyordu, keyifli kahkahası bir şarkı gibi ondan yükseliyordu.

"Bunun için biraz geç olabilir," dedi Shen. "Cadılar yeni güçlerini keşfetmek istiyorlar. Oklara bir ders vermek istiyorlar. Onları kim suçlayabilir ki?"

Rose suçlama hakkında konuşmak istemiyordu. Barış hakkında konuşmak istiyordu. Kalbinde bunun geleceğe giden tek yol olduğunu biliyordu. Ama diğerlerinin bunu görmesini nasıl sağlayabilirdi?

Okların çoğu nehre varmak üzereydi, omuzlarının üzerinden korkuyla bakarken taze çamurda kayıyorlardı. Geri kalanlar yol boyunca bir yerlerde düşmüş, ölmüş ya da inliyordu. Rose şimdi kaçarlarsa, Barron'un intikamını almak için daha güçlü ve öfkeli bir şekilde geri döneceklerini biliyordu.

"Bu sona ermeli," dedi ve kapıların önünden dışarı çıktı.

Shen de onunla aynı hizaya geldi ve son anda üzerlerine gelen bir sığınmacı olursa diye kılıcını boş boş çevirdi. "Görünüşe bakılırsa Wren ve Lei Fan iyi anlaşıyor," dedi ve iki cadının Gümüşdil'in kıyısında, başları birbirine eğik bir şekilde durdukları yeri işaret etti. Rose onların birbirine benzeyen sırtışlarına artan bir endişeyle baktı. Wren'in bir büyücü olması bir şeydi. Ama sihrinin beş koluna birden sahip olan ve intikam için yanıp tutuşan Wren bambaşka bir şeydi.

Rose koşmaya başladı ama onlara ulaşmadan çok önce Wren ve Lei Fan ellerini birlikte kaldırdı. Havadan bir şimşek çatalı çıkardıklarında muazzam bir *çatırtı duyuldu!* Lei Fan bunu atılmış bir bayrağı tutuşturmak için kullandı, alevler gökyüzünde bir top haline gelene kadar dönüp büyüdü. Wren bir avuç toprak atıp onu manipüle etmeye başladığında daha fazla cadı katılarak onu sabit tuttu.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde alevler devasa, kıvranan bir yılanı dönüştü. Oklar çılgılık attı.

Cadılar zaferle kükredi.

"Hayır!" diye bağırdı Rose, daha hızlı koşarak. Yılanın çenesini açıp kıvılcım ve duman tıslaması çıkarmasını dehşet içinde izledi. Oklar korku içinde çılgılık atarak köprüden geri düştüler. Yılan onlara doğru dalarak ayak bileklerini ısırdı.

Cadılar güçlerini alevlere aktarırken güldüler, yılan okları sürdükçe daha da büyüdü, kuyruğu güçlü bir daire çizerek etraflarında döndü.

Ve sonra, aniden, kapana kısıldılar. Ölümle aralarında tıslayan, tüküren alevlerden oluşan bir duvardan başka bir şey yoktu. Birlikte sinmişlerdi. Bazıları korkudan bayılırken, diğerleri ateşin içinden atlamaya çalıştı, ancak yanmış ve uluyarak yere düştüler.

Rose kayarak nehir kıyısında durdu. "Wren!" Buradan bile sıcaklık amansızdı. Alevlerin içinde sıkışıp kalmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. "WREN!"

Wren isteksizce alevlerden uzaklaştı ve ona doğru koşmaya başladı. "Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun? Biz kazanıyoruz!"

"Ne pahasına?" diye sordu Rose. "Tanrı aşkına, o korkunç yarattığı yaparken ne düşünüyordunuz?"

Wren çenesini dışarı çıkardı. "Bir daha asla bize karşı ayaklanmayacaklar Rose.

Bundan sonra olmaz."

Rose'un elleri titriyordu. Kalbi de. "Korkuyla hükmetmek istemiyorum, Wren. Korku nefrete ve *buna* yol açar. Biz onlardan daha iyi değiliz."

"Belki değil, ama en azından daha güçlüyüz."

Rose kız kardeşini omuzlarından yakaladı. "Adil bir hükümdar merhamet gösterir.

Bundan daha iyi bir yol var. Daha akıllıca bir yol." "Akıllı yol bu," dedi Wren.

"Hayır. Bu Oonagh Starcrest'in yolu."

Wren bu isimden ve anlamından ürktü.

"Onlar gibi olmayacağımıza dair kendimize söz verdik," diye devam etti Rose. "Birlik içinde liderlik edecektik. *Barışla*. Bu bizim krallığımız, Wren. Korku üzerine kurulursa ne işe yarar?"

Wren tereddüt etti. Rose kız kardeşinin gözlerinin ardındaki savaşı görebiliyordu; Banba'nın ona öğrettiği eski yöntemler yenileriyle savaşıyor, intikam hırsı yerini yavaş yavaş düşünceliliğe bırakıyordu. Ateşe baktı, sonra

Rose'a döndü. "Pekâlâ," dedi nefes nefese. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece beni takip et."

Rose ellerini gökyüzüne kaldırdı ve alevlere doğru yürümeye devam etti. *Eana, her neredeyse, lütfen bize gücünü gönder, diye* yalvardı atasına. *Şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.*

"Ne yapıyorsun?" dedi Shen. "Yaralanacaksın."

Rose gözlerini kapadı ve büyüünün her damlasını yeni bir fırtına çağırmaya yönlendirdi. Yanında Wren de aynısını yaptı. Önce rüzgâr geldi, saçlarıyla oynarken yanaklarını öptü. Sonra gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlandı ve beraberinde ağır gri bir bulut getirdi. Bu Rose'un o güne kadar gördüğü en büyük yağmur bulutuydu ve hâlâ şişerek Anadawn'ı gölgesine alıyordu.

Rüzgâr gökyüzünde gümbürdeyerek ilerlerken Rose teninde, saçlarında parazit hissedinceye kadar hızlandı. Bulut nehir kıyısının üzerinde durdu ve bir an için herkes yukarı baktı.

"HAYIR!" diye bağırdı Rowena. "Bütün eğlenceyi mahvetme!"

Yılan saldırdı ve bir grup oku daha yaktı. Çimenlere düşerken çığlık attilar.

Wren Rose'un elini tuttu. "Buna bir son verelim."

"Birlikte," dedi Rose, kız kardeşinin elini sıkarak.

Yüce bir iç çekişle gökler açıldı. Fırtına bulutundan dökülen dondurucu su tabakaları, altındaki her şeyi ve herkesi ıslattı.

Yılan sönerken tısladı, dili gözlerinin önünde kokuşmuş siyah bir dumana dönüştü. İkizler fırtınanın içinde yürümeye devam ettiler ve Rose'un kirpiklerinden sarkıp dünyayı bulanıklaştırana kadar bir dolu yağmuru daha çağırdılar. İliklerine kadar ıslanmıştı, giysileri tenine yapıştıyordu ama kız kardeşi yanındayken ve büyüleri mükemmel bir uyum içinde akarken kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Son ateş yılanı da gri bir duman bulutu içinde kıvrılırken, Oklar dizlerinin üzerine çöktüler ve sanki Koruyucu onları ölümden kurtarmaya gelmiş gibi şaşkınlıkla gökyüzüne baktılar.

Bu olmaz.

Rose bir rüzgâr çağırdı ve onu kullanarak sesini nehir kıyısından bütün cadılar, bütün Oklar, iyi ve hain bütün askerler duyana kadar yaydı.

"Silahlarınızı bırakın! Gücünüzü geri çağırın!" diye bağırdı. "Korkunuzu ve öfkenizi bir kenara bırakın. Bu savaş sona erdi."

"Bugün bu topraklarda daha fazla kan dökülmeyecek," diye bağırdı Wren. "Daha fazla can kaybı olmayacak."

Titreyen Okların önünde durdular, bir zamanlar kana susamış isyancılardan oluşan bu dürüst kitle şimdi ayaklarının dibinde sırılsıklam ve titriyordu.

"Bugün tahta ihanet ettiğinizi kanıtladınız," dedi Wren. "Şehrimizi yaktınız ve sırf bu yüzden sizin de yanmanıza izin vermeliyiz."

Cadılardan bir tezahürat yükseldi.

Rose onları susturmak için elini kaldırdı. "Ancak bunun sadece başka bir tehlikeli kıvılcımı ateşleyeceğine inanıyoruz. Eğer kalplerinizde taşıdığınız nefretin aynısını size gösterirsek, bu ülkede kaynayan zehre katkıda bulunmuş oluruz."

"Daha iyi bir Eana'ya inanıyoruz," dedi Wren. "Daha güçlü bir Eana. Birleşik bir Eana."

Yağmur dinmeye başladı.

"Biz cadıların ve cadı olmayanların yan yana yaşadığı bir Eana'ya inanıyoruz," diye devam etti Rose. "Hasta çocuğunuzu şifacı bir cadıya götürebileceğiniz ve iyileşeceğini bildiğiniz bir yer. Kışın ekinlerinizin yeşereceğini bilerek mışıl mışıl uyuyabileceğiniz, savaşçılarımızın size karşı değil sizin için savaşacağı bir yer." Wren onun elini sıktı ve sözlerini güçlendirerek devam etti.

"Cadıların sokaklarda özgürce dolaşabildiği, korku içinde kapılarını işaretlemek ya da gerçekte kim olduklarını gizlemek zorunda kalmadıkları bir Eana'ya inanıyoruz. Barışçıl bir Eana'nın daha güçlü bir Eana olduğuna inanıyoruz." Fırtına bulutu parçalanıyor, ay ışığının gümüş telleri grinin arasından süzülüyordu. "Bugün kız kardeşim ve ben merhamet göstermeyi seçiyoruz. İlmik yerine zeytin dalı uzatacağız, böylece sizi kurtaranın Koruyucu olmadığını bileceksiniz. Bu krallığın cadı kraliçeleriydi."

Wren çenesini kaldırdı, sesinde bir meydan okuma vardı. "Şimdi sizden kurtarılmaya değer olduğunuzu bize göstermenizi istiyoruz. Bu ülkeye sadakatınızı gösterin ve her zaman olması gerektiği gibi gelişmesine izin verin."

Sessizlik.

Oklar sanki onları ilk kez görüyormuş gibi ikizlere bakıyordu. Cadılar da sessizdi, bekliyorlardı. Temkinli.

Ve sonra, sırılsıklam kitlelerin arasından Yüzbaşı Davers öne çıktı, gözlerinde korku ve pişmanlık savaşıyordu. Kılıcını bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Kraliçe Rose, Merhametli. Kraliçe Wren, Merhametli.

Bağışlayın beni."

Oklar teker teker silahlarını bir kenara bırakıp diz çöktüler.

Dolunay bulutları yararak ikizleri gümüş ışığına boğdu. Rose atalarının yakınlığından cesaret alarak gözlerini kapattı. *Teşekkür ederim, Eana.*

"Güzel konuşma," dedi Wren nefesinin altında. "Ama lütfen bana Davers'i o isyan için hâlâ cezalandıracağımızı söyle."

Rose gözlerini kırpıştırarak açtı. "Merhametli olabilirim ama aptal değilim."

Daha sonra, rüzgâr ağaçların arasına çekildiğinde ve ay açık bir gökyüzünde hüküm sürmeye başladığında, Rose savaş alanında kendisiyle birlikte yürümek ve yaralılarla ilgilenmek isteyen tüm cadıları davet etti. Hepsi düşen Oklara yardım etmekten memnun değildi ve Wren tamamen ortadan kaybolmuştu, ama Rose büyüünün son damlası da tükenene kadar dışarıda kalmayı kendine görev edinmişti. Ancak o zaman hareketli büyük salona çekildi.

"İşte şimdi gerçekten bir kraliçesin," dedi Büyükanne Lu, cömert bir şarap kadehinin üzerinden Rose'a göz kırparak. "Senin hakkında içimde iyi bir his vardı."

"Sanırım iyileşme ipim üzerinde çalışmam gerekiyor," dedi Shen ona doğru yürürken. "Dikkatim çok kolay dağılıyor."

Rose, koridorun ortasında dururlarken elini onunkine değdirerek, "Gelecektir," dedi. "Biraz zaman ver."

Ona gülümsedi. "Kraliçe Rose, Merhametli. Size yakışıyor."

"Peki ya siz, Kral Shen?" diye sordu. "Feng ve Kai'ye ne oldu?"

Bakışları çöle doğru kaydı. "Biz konuşurken onlar zindanında demleniyorlar. Sanırım nasıl bir kral olacağımı öğrenmek için bekliyorlar. Shen, İntikamcı . . . Hoşgörülü Shen. . . Shen, Yakışıklı ..."

"Mütevazı Shen," diye alay etti Rose.

"Shen, Yırtıcı."

Rose kıkırdadı. "O zaman ikimiz varız."

"Hadi," diyerek onu kalabalıktan uzaklaştırdı. "Mutfağa gidelim. Celeste'in orada üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu bir şişe şarabı var."

Rose memnuniyetle gitti ve havadaki sohbet vızılına gülümsedi. Anadawn daha önce hiç bu kadar dolu olmamıştı. Cam'in tavuk çorbası ve taze pişmiş ekmeğinin kokusuyla karışan sohbetin tınısı içini sevinçle doldurdu. Huzurun hüküm sürdüğü, yavru bir kuş kadar yeni ve kırılgan olan bu an umutlu hissettiriyordu.

Gelecek için bir söz gibi hissettirdi.

57

Wren

Gece yarısından hemen sonra Thea, Wren'i batı kulesinde tek başına otururken buldu. Hâlâ nemli Gevran elbisesini giymişti, ince kadife etekleri artık kan lekesi ve çamur içindeydi.

Thea kapıyı iterek açtı ve aşağıdan gelen müziğin kendisiyle birlikte içeriye dolmasına izin verdi.

"İşte buradasın küçük kuş," dedi ona doğru ilerlerken. "Senin aşağıda kutlama yapıyor olman gerekmiyor muydu?"

Wren başını kollarının arasından kaldırdı. Büyükannesinin yumuşak gözlü ve gülümseyen karısını görünce yüzü buruştu. "Thea," diye başladı ama sözcükler onu terk etti. Onların yerine gözyaşları döküldü. Saatlerdir buraya kapanmış, gerçeklerden saklanıyordu. Ama artık bundan kaçış yoktu. "Ben Banba."

Thea bir elini göğsüne bastırdı ve Wren onun kendini bu an için hazırladığını biliyordu. "O gitti, değil mi?"

Wren ona Gevra'da olanlarla ilgili korkunç gerçeği anlatmaya çalıştı ama dehşete kapıldı, onun yerine bir hıçkırık patladı. Omuzları sarsıldı ve sadece başını sallamaya dayanabilene kadar yüzünden daha fazla gözyaşı akmasına neden oldu.

"Buraya gel, aşkım." Thea kendini yere bırakırken dizleri gıcırdadı. Wren'i sıcak bir kucaklama içine aldı. "Her şey yoluna girecek,"

mırıldandı. "Her şey yoluna girecek."

Wren hıçkırıklar arasında, "Elimden geleni yaptım," dedi. "Söz veriyorum."

"Biliyorum, aşkım." Thea geri çekildi ve Wren'in gözyaşlarını başparmaklarının ucuyla sildi. Sonra gözünü kapattı ve iyileştirici bir nabız attı. Nabız Wren'in kan dolaşımına karıştı ve Wren aniden yeniden nefes alabildiğini hissetti.

"Teşekkür ederim, Thea." Şifacının acısı için hiçbir şey yapamayacağını bilen Wren'in kalbi sızladı. Büyüsü ne kadar güçlü olursa olsun, iyileştirici ipliğine asla erişemeyecekti.

"Yemin ederim bir parçam zaten biliyordu," diye fısıldadı Thea. "Birkaç gün önce tuhaf bir duyguyla uyandım. Kalbime bir iğne batmış gibiydi. Nefesimi benden aldı. Bir süredir sanki içimdeki bir alev sönmüş gibi hissediyorum. Eskiden olduğum kadar parlak değilim."

"Çok üzgünüm, Thea." Onun elini sıktı. "Lütfen beni affet."

"Affedilecek bir şey yok, küçük kuş. Kayıptan kurtulmak, ölümlülüğümüzün en büyük fedakârlığıdır." Thea'nın gülümsemesi suluydu. "Ama Banba gitmiş olsa da, aşkımız sonsuza dek kalacak. Bu dünyada büyüden daha güçlü olan birkaç şeyden biri. Ben bununla teselli bulacağım. Sen de öyle yapmalısın."

Tekrar sarıldılar, Banba'ya duydukları sevgi ve onun ölümünden duydukları kederle birbirlerine kenetlendiler, ta ki yeni ayak sesleri duyulana kadar.

Wren başını kaldırdığında kız kardeşinin kapıda durduğunu gördü.

"Ah! Kahinliğim devreye giriyor olmalı," dedi Rose, zafer edasıyla eteklerini savurarak. "İçimde seni burada bulacağıma dair bir his vardı. Bu kadar üzülme. Aşağı gel ve dans et!"

Rose muhteşem pembe elbisesi içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Saçları yeni örülmüş, başında bir taç haline getirilmişti ve yanakları kızarmıştı. Keder için değil, kutlama için giyinmişti.

Yine de Wren'in yüzünü gördüğünde kendi yüzü düştü. "Ne oldu?"

Wren doğru kelimeleri bulmaya çalışarak başını salladı. Herhangi bir kelime. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Rose Thea'ya baktı. "Banba'ydı, değil mi?"

"Evet, canım," dedi Thea üzüntüyle. "Ne de olsa başaramadı." Rose gözlerini kapadı. "O korkunç, buz kalpli kral."

"Alarik değildi." Wren Thea ve Rose'un arasına bakarak gerçeği üç korkunç kelimeyle ifade etti. "Oonagh'tı."

Thea kaşlarını çattı. "Olamaz."

Rose korktu. "*Starcrest*?"

"Tek ve biricik," dedi Wren. "Oonagh Starcrest ölmedi. Büyükannemizi öldüren oydu. Celeste'in imgelemi doğruydu. Gevran buzunda donmuş bir kraliçe görmüştü ama gördüğü ben değildim. Oonagh'tı."

Rose ona doğru gelerek, "Ne diyorsun sen?" diye sordu.

Wren açıklamak için elinden geleni yaptı, Banba'nın ölüm anını ve Oonagh Starcrest'in dağı nasıl tepelerine indirdiğini, dağlara doğru ilerlerken Grinstad Sarayı'nın camlarını nasıl paramparça ettiğini taslak olarak çizdi.

"O geri döndü," diye bitirdi Wren. "Ve içimden bir ses onu son kez görmediğimizi söylüyor." Şok içinde sessiz kalan Thea'ya baktı. Sonra da pencerenin yanında ellerini ovuşturan Rose'a.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Şimdi ne yapacağız?"

Wren başını geriye eğdi. Sorun şuydu ki, beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Büyük salondan müzik tınları yükseliyordu. "Sanırım dans da edebiliriz."

58

Gül

Rose savaşın ertesi sabahı uyandığında, horlayan kız kardeşinin yanında ipek çarşafıara sarılmıştı ve kendini huzur içinde hissediyordu. Bunun nedeni iyi uyumuş olması ya da en sevdiği mavi geceliği giymiş olması değildi, ki öyleydi. Hatta dün geceyi Shen Lo ile dans ederek, onun rahat kahkahalarını dinleyerek ve gece karası gözlerine dalarak geçirdiği için de değildi. Çünkü kraliçe olduğundan bu yana ilk kez *doğru bir şey* yaptığını şaşmaz ve derin bir kesinlikle biliyordu.

Korkusunu ve öfkesini bir kenara bırakmış ve her zaman olmak istediği, olabileceğini bildiği hükümdar olmuştu. Oklar silahlarını bırakmış, onu ve Wren'i dinlemişlerdi. Rose bu barışın kırılğan olduğunu ve geleceği riske atmak için çok erken olduğunu bilse de, kaderlerinin parçalarının nihayet yerine oturduğunu hissediyordu.

Yine de büyük kayıplar da olmuştu. Anadawn savaşı sırasında yüzlerce kişi ölmüştü ve bir de Banba vardı. Hiçbir zaman gerçekten tanımadığı büyükannesi, onu onca yıl Anadawn'da bırakan, ona karşı komplolar kuran, hatta onu bir piyon olarak kullanan büyükannesi artık yoktu. Rose'un tanıdığı en vahşi cadı, hâlâ tanımayı, *sevmeyi* öğrendiği cadı ölmüştü.

Rose hâlâ buna inanmakta zorlanıyordu. Gerçi bu, Wren'in dün neden bu kadar boş göründüğünü, koyu renk saçlarının neden şimdi gümüş rengi olduğunu açıklıyordu. Banba'yı bazen Rose'u korkutan bir vahşilikle sevmiştir ve onu Gevra'nın buz gibi ağzına koşturan türden pervasız bir sadakate sahipti. Wren büyükannelerini kurtarmak için hayatını tehlikeye atmış ve başarısız olmuştu. Rose kız kardeşinin bu yüzden kendini affetmesinin uzun zaman alacağını biliyordu.

Pencereden gelen bir tıkırtı onu düşüncelerinden uyandırdı. Kız kardeşini uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktı. Pencere pervazında bir yıldız arısı duruyordu. Uzandı ve parşömeni ayağından çözdü. Yırtık pırtık ve eski görünümlüydü ve el yazısıyla yazılmış bir nota sarılmıştı.

Kraliçe Rose,

Tebrikler! Gökyüzü bize savaştaki zaferinizi fısıldadı.

Mektubunuz geldiğinden beri tüm zamanımızı yorulmak bilmeden istediğiniz parşömeni aramakla geçirdik. Pog onu bir yığın eski haritanın altında saklanırken buldu. Belki de o çocuk o kadar da kayıp bir dava değildir!

Sevgilerimle,

Fathom

Bir süre sonra, Anadawn Sarayı'nın sıcak mutfağında, içmek için sıcak çay bardakları ve atıştırmak için bir tabak taze kurabiye ile Rose, Thea ve Shen ile oturmuş Banba'yı tartışıyordu.

"Bana kalırsa suç hâlâ Alarik Felsing'in," dedi Shen, sanki Gevran kralını kupasının içinde yüzerken görebiliyormuş gibi kaşlarını çatarak. "Banba'yı almamış olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Keşkeler üzerinde durmanın bir anlamı yok, Shen Lo," dedi Thea. "Kaderin rüzgârları binlerce farklı yönden esiyor. Bizi taşıyacak olanları her zaman biz seçemeyiz."

Rose dalgın dalgın bir kırıntıyı karıştırdı. İlerleyen saate rağmen hâlâ yatakta olan Wren'i düşünüyordu. Onlara Oonagh'tan bahsetmiş olsa da Rose henüz hikâyenin tamamını bilmediğini, sadece Wren'in ona anlattıklarının bulanık kenarlarını ve oraya yaptığı kısa ziyaretlerde kendi kendine öğrendiklerini bildiğini hissediyordu. Gerisini öğrenip öğrenemeyeceğini merak ediyordu.

"Eminim Alarik kardeşi Eana'ya hiç gelmemiş olsaydı hâlâ hayatta olacağını düşünüyordur," diye sessizliğe öneride bulundu. "Hepimiz sevdiğimiz insanları kaybettik. İntikam onların hiçbirini geri getirmeyecek."

"Belki de değil," dedi Shen. "Ama kederden uzaklaşmak için güzel bir fırsat sunuyor."

Thea kıkırdadı. "Banba böyle konuşmanı istemezdi diyeceğim ama ikimiz de kimsenin onun gibi kin beslemediğini biliyoruz."

Shen'in ağzı buruştu. "Sebze tarlasından kendisine en küçük havuçları verdiğine inandığı için Ortha'da yaşlı Gideon'a karşı çıktığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyor muyum? Bütün kış boyunca kime şikayet etti sanıyorsun? Ne zaman çorba yapsam havucun büyüklüğünün tadını aldığına yemin ederdi!" Thea hırıltılı bir kahkaha attı. "O kadar sinirliydi ki dışarı çıktı ve değerli balkabaklarının hepsini uçurumdan aşağı uçurdu."

"Ve Samhain'den hemen önce!" Shen gözlerinin gülmekten kırıştığını hatırladı.

Thea başını salladı ve bu anıya gülümsedi. "Onları geri almak için denize doğru yüzmek zorunda kaldım."

Shen sevgiyle, "Kimse Banba gibi küçük şeyler yapamazdı," dedi. "Wren'in onun hakkında en sevdiği şeylerden biriydi."

Thea, "En başta havuçla ilgilendiğinden bile emin değilim," diye itiraf etti. "Ama bu dramayı çok severdi."

"Peki ya Grady'nin en sevdiği sürahiyi kırdığı zaman?" dedi Shen.

"Ah, ne kargaşa!" diye bağırdı Thea, ikisi de sırtarak başka bir hikayeye başladılar, sonra bir başkasına, bir başkasına, mutfak kahkahalarının sesiyle yankılanana kadar.

Rose dinlemek için eğildi, anlatılanların elindeki çay kadar sıcak olduğunu hissetti.

Bir süre sonra Thea elindeki bardağı yere bıraktı. "Sabahınızı benimle geçirdiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Hatıraların gerçekten de kendilerine has bir büyüğü var. Ama kalbim yorgun. Sanırım gidip biraz uzanacağım."

Shen Thea'nın ayağa kalkmasına yardım ederken Rose, "İyi olacak mısın?" diye sordu. "Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı."

Thea bilgece, "Zaman ruhun yaraları için tek iyileştiricidir," dedi. "Arkadaşa ihtiyacım olursa Tilda'yı çağırırım. O her zaman neşelendirir, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Rose. "Aslında buraya gelirken onu alt koridorda takla atarken yakaladım."

"Bu, büyük salonda yarattığı yağmur bulutundan sonra olmuş olmalı," dedi Shen. "Lei Fan söndürmeden önce Cam'in altı kahvaltılık turtasını ıslattı. Ama kasaba halkı bu gösteriden hoşlanmış görünüyordu."

"Büyüyü ne kadar çok tecrübe ederlerse, ondan o kadar az korkacaklardır," dedi Thea. "Yine de Tilda'yı yemek israfı konusunda uyaracağımdan emin olabilirsin." Mutfaktan çıkarken onlara gülümsedi ve onları yalnız bıraktı. "Eminim siz iki genç yöneticinin bu konuda konuşacak çok şeyi vardır."

Shen bankta Rose'un yanına oturdu. Adamın kalçası Rose'un bacağına değdi ve Rose aniden çaresizce adamın kucağına tırmanma isteği duydu. Bu isteği elinin tersiyle itti. Ne de olsa günün ortasında mutfaktaydılar. Bu tamamen uygunsuz olurdu.

"Merhametli Gül, Eshlinn nüfusunun yarısını daha ne kadar sarayında barındıracaksın? Eğer dikkatli olmazsan, bütün şarabını içecekler."

Rose, "Askerlerin evlerini onarması ne kadar sürerse o kadar kalabilirler," dedi. "Gerçi Chapman bazı Okların dün gece yardım için oraya gittiğini ve şimdiden iyi bir ilerleme kaydettiklerini söylüyor."

Shen'in gözleri hayranlıkla parladı. "Yönetme konusunda senden kesinlikle bir iki şey öğrenebilirim."

Rose eteğinin cebine uzanarak, "Bu bana bir şey hatırlattı," dedi. "Artık yalnız olduğumuza göre, sana göstermek istediğim bir şey var. Daha doğrusu, sana vereceğim."

Shen kaşlarını kaldırdı. "Söyle bana, aklım başımdan gitmeden..."

"Bu sabah geldi," dedi Rose Fathom'un parşömenini açarken. "Çölde bana krallığınızın egemenliği hakkında anlattıklarınızdan sonra Fathom'dan bunu aramasını istedim. Bin yıldan uzun bir süre öncesine ait, Ortha Starcrest ve Güneş Taçlı Kraliçe Jing tarafından imzalanmış resmi bir bildiri. Haklıydın, Shen. Güneş Öpücüğü Krallığı Anadawn'a ait değil. O senin." Dudağını ısırdı, yanakları utançtan kızarmıştı. "Her zaman senin oldu."

Shen parşömeni aldı ve kelimeleri okurken gözlerini zorlukla kırıştırdı. "Senden söylemeni beklediğim onca şey varken..."

"Feng bir konuda haklıydı," diye devam etti Rose. "Ama o zamanlar bunu göremeyecek kadar güvensizdim. Eana'nın kaderi için, onun yöneticisi olarak benim kaderim için, *bizim* için ne anlama geleceği konusunda çok korkmuştum. . . . Güneş Öpücüğü Krallığı her zaman kendi egemenliği altında olmuştur. Ona hükmetmeye kalkışmaya hakkım yoktu. Sana hükmetmeye."

Shen gamzesini gösterdi. "Patronluk taslamak sana göre değil mi?"
Rose yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Korkarım tırnaklarım kadar benim bir parçam."

O zaman kıkırdadı ve Rose da kendini gülerken buldu.

Shen bakışlarını parşömene çevirdi. "Atalarımız müttefikti." "Yan yana savaştılar. Tıpkı bizim gibi."

"Belki biz de müttefik olabiliriz." Boğazını temizledi. "Resmi olarak."

Rose'un kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. "Peki bunun şartları nedir?"

"İttifak mı?"

Shen'in gözleri dans etti. "Sen bir kraliçesin. Ben bir kralım. Bir şeyler bulabileceğimize eminim." Ama gülümsemesi soldu ve ciddileşti. "Sadece önce nasıl iyi bir kral olacağımı bulmam gerekiyor. Halkımın benimle gurur duymasını istiyorum."

Rose elini onun bacağına koydu. "Harika bir kral olacaksın, Shen. İyi bir kalbin var. Tek yapmanız gereken onunla liderlik etmek."

Onun dokunuşuyla sakinleşti. "Söyle bana Rose," dedi, sesi sertti. "Eğer kalbimi verdiysem ona hükmedebilir miyim?"

Rose alt dudağını ısırды. "Korkarım ben de aynı ikilemle karşı karşıyayım." Yanağını okşadı ve daha da yaklaştı. "Bu ittifak hakkında ..."

"Evet . . ."

Elini yavaşça kızın saçlarının arasına kaydırды. "Sanırım gece geç saatlerde bir sürü toplantıya ihtiyacımız olacak..."

Parmakları yüzünden dikkati dağılan Rose, "İnsanın aklına geliyor," dedi.

"Elbette hepsi çok resmi," dedi başparmağıyla kızın alt dudağında gezinirken.

Rose, "Elbette," diye mırıldanarak ona bir öpücük kondurdu.

"Rose," diye fısıldadı. "Benim Rose'um." Ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi ve Rose başka bir şey düşünemiyordu. Parmaklarını Shen'in saçlarına dolayarak onu daha da kendine çekti, ta ki her parçası Shen'e bastırılana, inlemeleri mükemmel bir uyum içinde kayana dek. Shen sırtını tezgâha yasladı ve yanlışıyla bir kâse limonu devirdi.

Yere yığıldıklarında gerçeklik tekrar yüzlerine çarptı.

Mutfaktaydılar! Günün ortasında! *Herkesin* içeri girebileceği bir zamanda.

Shen'den geri çekildi. "Ah," dedi nefes nefese. "Korkarım o an benimle birlikte kaçtı."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne hakkında konuştuğumuzu unuttum."

Rose ciddi olmaya çalıştıysa da dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Korkarım görevlerimize geri dönmeliyiz."

"Evet. Evet. Görevlerimiz," dedi Shen, bakışları kızın şişmiş dudaklarında. "Neydi onlar?"

"Düzeltemem gereken bir ülke var," dedi Rose, onu dırterken gülerek.

"Ve dönmeniz gereken bir krallığınız var."

Ona sırtıttı. "Hala bana emir mi veriyorsun?"

Onun sırtıtışına karşılık verdi. "Her şey değişmek zorunda değil, biliyorsun."

59

Wren

Wren, Marino Pegasi'nin gemisinin pruvasında, ayakları suyun üzerinde sallanırken oturdu ve rüzgâr yanaklarını ısıtırken gülümsedi. Denize dönene kadar denizi ne kadar özlediğini fark etmemişti. Burada rüzgârın rahatlatıcı bir yanı vardı. Kendisini Banba'ya ve kendine daha yakın hissetmesini sağlıyordu.

"Bu kadar tehlikeli bir şekilde oturmak *zorunda mısın?*" dedi Rose, Wren'in arkasında durmuş, gösterişli bir kürk manto ve ona uygun fildişi bir şapka giymişti. Kollarını sıkıca etrafına dolamıştı, soğuk dişlerini gıcırdatıyordu. "Zaten yeterince endişeliyim, bir de senin denize düşmenden endişe etmeme gerek yok."

Wren dönüp kız kardeşiyle yüzleşti. "Sana zaten söyledim: endişelenmene gerek yok."

Rose'un bakışları daldı. "Ya bütün bunlar bir tuzaksa?"

Wren parmaklarını esneterek kız kardeşine damarlarında dolaşan büyüü hatırlattı. "O zaman acı çeken Gevranlılar olacak, biz değil."

"Merak etmeyin, güzel kraliçelerim." Marino'nun sesi, kobalt rengi frakı ve koyu renk derisiyle kusursuz bir şekilde giyinmiş, üç boynuzlu şapkasını çapkınca bir tarafa doğru eğmiş bir halde adımlarını atarak gelirken çınladı. Rose ona takdirle yukarıdan aşağıya baktı ve Wren onun bir zamanlar kendisi olduğunu aniden hissetti.

çocukluk aşkı. Ya da belki de yetişkinlik aşkı, gerçi artık kabadayı kaptan bile Shen Lo'nun eline su dökemezdi.

Yine de Wren, Shen Marino Pegasi'nin ne kadar yakışıklı ve çekici olduğunu bilseydi, Rose'a bu yolculukta eşlik etmek için Güneşli Krallık'a dönmekten vazgeçebileceğinden şüpheleniyordu.

"Eğer Alarik Felsing ikinizden birine yan gözle bile bakarsa, onu kılıçtan geçiririm."

Rose onun kolunu sıktı. "Her zamanki gibi kahramansın, Marino. Ve gerçek düşmanlarla savaşmakta, çocukluk oyunlarımızdaki hayali kötü adamlar kadar iyisin. Hatırladığım kadarıyla ejderhaları yenmekte özellikle iyiydın."

Dişlerini gösterdi. "Beni utandırma. Ve çelik bir kılıçla tahta bir sopadan çok daha iyi olduğumu göreceksin."

"Biz gençken ikinizin bu kadar flört ettiğini hatırlamıyorum," diye homurdandı Celeste, onun arkasından geliyordu. "Aklına bir şey gelmesin Marino. Rose için her şey konuşuldu."

"Celeste!" dedi Rose, Marino'nun kolunu haşlanmış gibi bırakarak. "Flört etmiyoruz ve diğer konuya gelince, bu burada tartışılacak bir şey *değil*. Herkesin içinde." Yanakları pembeleşmişti ama Wren bunun denizden esen rüzgârla bir ilgisi olmadığını biliyordu.

"Flört *ediyordun*," diye kız kardeşine takıldı. "Gerçi bunun tek nedeni Marino'nun nefes aldığı her an flört ediyor olması."

Kaptan alaycı bir tavır takındı ve Wren ona göz kırptı. "Kes **şunu**," diye uyardı Celeste. "Başımı belaya sokmayacağım. bir baldız olarak cisimleşti."

Wren dilini dışarı çıkardı. "Beni yaraladın, Lessie. Çok hoş bir kardeş olduğumu bilmeni isterim. Rose'a sor."

"Sadece uslu durduğu zaman," diye iğneledi Rose.

"Tabii ki bu neredeyse hiç olmuyor," dedi Celeste. "Ve *lütfen* bana 'Lessie' demeyi kes."

"Peki," dedi Wren. "Ve nezaketimi daha da kanıtlamak için kardeşinle evlenmeyeceğim."

"Sıkı dostlar olarak anlaşacağız," dedi Marino gülerek. "Kalbimin denize ait olduğunu hepimiz biliyoruz zaten."

"Ve ne iyi bir kaptan oldun," dedi Wren. "Aslında bu benim için yaptığın üçüncü tehlikeli yolculuk Marino, bu da şövalyeliğini fazlasıyla hak ettiğin anlamına geliyor." Sırıttı. "Merak etme, anlaşmamızı unutmadım."

Rose ikisinin arasına baktı. "Keşke bensiz kraliyet anlaşmaları yapmasanız."

Wren savunmaya geçerek, "Sadece küçük bir şeydi," dedi. "Geçen hafta Tilda'ya şövalye olacağına söz vermiştin."

"Kendimi savunmam gerekirse, *çok* komik bir fıkra anlattı. Onu ödüllendirmek zorundaydım." "Ayrıca bana bir denizkızı sözü verdi," dedi Marino.

"Wren!" Rose kız kardeşine başını salladı ama dudaklarında bir gülümseme dans etti. "Sanırım bunu destekleyebilirim, aslında. Bir denizkızıyla tanışmayı çok isterim."

Celeste kıkırdadı. "Onu gerçekten şımartmamalısın."

Marino suratını astı. "Beni rahat bırak, Lessie.

Kalbim ağrıyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Rose, başını Wren'in omzuna yaslayarak, şüphesiz düşünceleri Shen'e dönmüştü. Wren bakışlarını denize dikmiş, Tor'u ve Gevra'da yarattığı karmaşayı düşünmemeye çalışıyordu. Bugün bunun en azından bir kısmıyla yüzleşmek zorunda kalacağına dair kötü bir his vardı içinde.

Deniz düz ve griydi, gerçek genişliğini saklayan alçak bir sisle örtülmüştü. O kadar sessizdi ki Wren dalgaları duyamıyordu ama rüzgâr onları gümüşü uçuruma doğru itiyordu.

"Demek meşhur Güneşsiz Deniz burası." Rose burnunu kırıştırarak onun yanına geldi. "Çok ... *ölü* görünüyor."

"Çünkü çok derin," dedi Wren. "Ve sırlarla dolu. Kim bilir şu anda altımızda ne tür yaratıklar hareket ediyor..."

"Bu sakinleştirici düşünce için teşekkür ederim." Rose nefesini dışarı üfledi. "Keşke iyileştirici ipliğin acele edip devreye girse. O zaman o korkunç kralla bir daha yüzleşmek zorunda kalmazdım."

Wren "korkunç" kelimesini duyunca bir tedirginlik hissetti. Gerçek şu ki, Alarik Felsing bundan çok daha karmaşık biriydi. Gevran Kralı hakkındaki hisleri de öyle. Bir de Wren'in iyileştirici büyüsü meselesi vardı. Kolay bir gülümsemeye zorladı kendini. İyileştirme ipi sadece geç kalmamıştı, hiç yoktu. Wren, Grinstad'da yaptıkları yüzünden cadıların gücünün en asil koluna asla sahip olamayacaktı. "Sen farkına varmadan her şey bitmiş olacak Rose. Korkacak bir şey yok. Ben burada olacağım."

Sanki ikizler onun gelişini düşünceleriyle istemişler gibi, uzakta gümüş yelkenli muazzam bir gemi belirdi, sanki sisin kendisinden oluşmuş gibiydi. Wren'in hatırladığından çok daha büyük görünüyordu ama yine de bir kuğunun zarafetiyle onlara doğru ilerledi.

Wren'in kalbi göğsünde sıkışmaya başladı. Güvertede duran figürleri seçebilmek için kendini zorlasa da, bastıran sis onları hayalet gibi gösteriyordu.

Rose kaskatı kesildi. "Alarik hayvanlarını getirmemiş olsa iyi olur."

"Onlara aldırma," dedi Wren, kralın kurtlarını ve o iri kıyım ayıyı düşünerek. "İyi eğitilmişler."

Tor'a teşekkürler. Nabızı hızlandı.

"Benim endişelendiğim de tam olarak bu. Alarik'in onlardan birine bizi paramparça etmesini emretmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Lütfen ona güvenmeye çalış, Rose.

Güven *bana*." Rose iç çekti. "Elimden geleni yapacağım."

Birkaç dakika içinde Gevra Kralı'nın gemisi önlerindeydi. Marino'nun mürettebatı hemen harekete geçerek demiri attı ve iskeleyi emniyete aldı.

Celeste önce tırmandı, diğer tarafa doğru yürümeye başlarken denge için kollarını açtı.

Wren sıradaki iskeleye tırmanmadan önce şans getirmesi için belindeki kum kesesine, sonra da cesaret getirmesi için kalçasındaki hançere dokundu. En sevdiği pantolonu ve deri botlarını giymiş, bunları da çenesine kadar uzanan kürklü, kıpkırmızı bir paltoyla eşleştirmişti. Tahtada ilerlerken paltosunu daha da sıktı ve bakışlarını Celeste'in başının arkasından ayırmadı.

Celeste iskeleden aşağı salındı ve güverteye muzaffer bir gümbürtüyle inerken yeni geliştirdiği savaşçı sihrini sergiledi. Wren tereddüt etti. Bir asker öne çıktı ve ona yardım etmek için elini uzattı. Onu hemen tanıdı.

Tor'un elini tuttuğunda Wren'in nefesi kesildi, yürüyüş yolunun sonuna geldiğinde bacakları titriyordu. Onun varlığıyla dikkati o kadar dağılmıştı ki yanlış bir adım attı ve neredeyse denize yuvarlanıyordu. Tor öne atılarak onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti.

"Dikkatli ol," dedi, sıcak nefesi saçlarını karıştırırken. Onu etrafında döndürerek yavaşça güverteye indirdi.

Wren ayağa kalkmayı başardı ama askerden uzaklaşmakta yavaş davrandı. Askerin ellerini vücudunda hissetmeyi ya da fırtınalı bakışlarını üzerinde hissetmeyi kaybetmek istemiyordu. Aralarındaki hava çatırdadı, tanıdık bir parıltı yanaklarını ısıttı.

"Dönmüşsün," dedi.

Gülümsedi. "Yapacağımızı düşünmemiştim-"

"Affedersiniz! Benim de yardıma ihtiyacım var!" Rose iskeleden seslendi. "Çağırduğınız kişi benim, değil mi?"

Tor, Wren'den uzaklaştı ve Rose'a yardım etmek için iskeleye geri döndü.

"Kraliçe Rose," dedi tamamen farklı bir sesle. Resmi. Sert. "Kral kamarasında sizi bekliyor."

"Yolu göster, asker," dedi Rose, onu kışkırtarak. "Hadi şu işi bitirelim."

60

Gül

Rose, Tor'u güvertede takip etti ve Wren'in yanında olmadığını fark edince durakladı. Tekrar kız kardeşine döndü. "Wren?"

Tor boğazını temizledi. "Kral Alarik tek başınıza gelmenizi istedi."

Wren'in yüzünde öyle tuhaf bir ifade belirdi ki Rose neredeyse kaçırıyordu. Neredeyse incinmiş gibi görünüyordu. Yine de Rose'u takip etmek için hiçbir hareket yapmadı. Gevra'nın kralına gerçekten güveniyordu.

Bu onlardan birini yaptı.

Rose ellerini ovuşturdu. "Kısa bir süre önce büyükannemi kaçıran ve öz kız kardeşimi isteği dışında kilit altında tutan adamın kulübesine tek başıma gitmek zorunda mıyım?"

Tor'un eli kılıcının kabzasına geldi. "Size söz veriyorum Kraliçe Rose, bu gemide olduğunuz sürece size hiçbir zarar gelmeyecek."

Rose askeri değerlendirdi ve ona güvendiğini fark etti. Ama bundan da öte, onun kendisine değil, büyük ölçüde onun sayesinde Gevra'nın buzlu midesinden kurtulan ve şu anda aşk acısı çeken bir sevgili gibi peşlerinden bakan kız kardeşine olan sadakatine güveniyordu.

Celeste arkalarından seslendi: "Rose on dakika içinde buraya dönmezse, kardeşime bu gemiye çarpmasını söyleyeceğim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın!" dedi Rose ama arkadaşının kıkırdamasının sıcaklığını sislerin arasında hissetti.

Wren gülümseyerek onu ileriye doğru el salladı. "Biz burada seni bekliyor olacağız. Bunu yapabilirsin Rose. Bu sen olmalısın."

Kız kardeşinin kendisine olan inancı güvenini artırıp adımlarını hızlandırınca Rose da Tor'u güvertenin altında takip etti.

Alt katta, gümüş bir buz ayısının karmaşık oymasıyla kralın kulübesi olduğu belli olan ağır ahşap bir kapının önünde durdular.

Tor kapıyı çaldı ve kapı açıldığında dışarı buz gibi bir sis sızdı. Rose, kalın kürkünün altına yerleşen garip soğuktan titredi.

Kral Alarik onun önünde durdu. "Rose." Başını salladı, yüzünde her zamanki kibirden eser yoktu. "Lütfen içeri gelin."

Kulübeye girerken Rose, "Ses tonun kesinlikle değişmiş," dedi. "Sanırım bir şey istediğinde en azından biraz kibar olabiliyorsun. Ve bu *Kraliçe* Rose."

"Bağışlayın beni, Kraliçe Rose." Kral bir kenara çekildi ve kamaranın ortasındaki sayvanlı yatakta yatan kardeşinin figürünü ortaya çıkardı. "Yardımanız için çok minnettarım."

Prens Ansel'in görüntüsü Rose'un kalbini deldi. Birdenbire bugün buraya bir kraliçe olarak değil, bir şifacı olarak geldiğini hatırladı. "Elimden geleni yapacağım," dedi usulca.

Yatağın yanındaki sandalyede oturmuş, kardeşine göz kulak olan ve Rose'a kürklü bir sabahlık gibi görünen bir şey giyen Anika, "Umarım elinden gelenin en iyisi kardeşinin yapabildiğinden daha iyidir," dedi. Gevran prensesi kapı aralığında bekleyen askere baktı. "Seni burada istemiyorum Tor. Alarik seni affetmiş olabilir ama ben affetmedim. Kardeşimle geçirdiğim bu son dakikaların senin varlığınla lekelenmesine izin vermeyeceğim."

Tor bir an için suçluluk duygusuna kapılmış gibi göründü ama sonra kaskatı kesildi, ifadesi itaatkâr bir askerinkine döndü.

"Gidebilirsin," dedi Rose, o anın hassasiyetini ustalıkla idare ederek, küçük kulübeyi çoktan saran duygu fırtınasından bahsetmeden. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Tor kapıyı arkasından kapattı ve Rose'u Felsing kardeşlerle yalnız bıraktı. Yatağa yaklaştı, dehşetini bastırmak için elini ağzına götürdü. Ansel onu son gördüğünden daha da kötü görünüyordu. Ona boş boş baktı, sonra yavaşça canlandı.

"Gelinim," diye mırıldandı. "Biliyor musun, hatırladığımdan daha da güzel görünüyorsun."

Rose yaklaşıp yatağın kenarına tünedi ve onun elini kendi elinin içine aldı. Soğuktu. Ölümüne soğuktu. "Teşekkür ederim, Ansel."

"Kalkamadığım için beni mazur görmelisiniz. Çok yorgunum. Hiç olmadığım kadar yorgunum."

"Ansel, aşkım, sanırım uyumaya ihtiyacın var." Uyuşmuş zihnini rahatlatmak için ona nazik bir büyü darbesi sundu. "Ve uyandığında ..."

Sesi kesilince sözlerini yarıda kesti. Ansel ve onun asla yaşayamayacağı hayatı, umutsuzca istediği geleceği için gözyaşlarının eşiğinde durdu.

"Uyandığımda mı?" diye sordu.

"Uyandığında düğün günümüz olacak," diye fısıldadı. "Ve harika olacak."

Ansel gülümseyerek yastıklara geri yerleşti. "Öyle olacak, değil mi?"

Rose başını salladı, konuşmak için kendine güvenmiyordu. Anika bir hıçkırığı bastırdı.

Rose omzunun üzerinden baktı. "Vakit geldi," dedi usulca.

Anika kendini yatağa atarak yüzünü Ansel'in göğsüne gömdü.

Ansel onun saçlarını okşamaya çalıştı ama kolu çok ağırdı. "Ani, ağlama. Düğünlerin mutlu günler olması gerekir." Başını Alarik'e doğru çevirdi. "Umarım bir konuşma hazırlamışsındır sevgili kardeşim. Konuşmalarda çok iyisin ... çok ... çok ..."

Rose Alarik'e baktı. Ama Gevran kralı olduğu yerde kaldı, çenesi o kadar gergindi ki acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Uzatmayın," dedi yüzünü başka tarafa çevirerek.

Anika küçük kardeşinden uzaklaştı. "Ve nazik ol," diye hıçkırdı.

Ansel esnedi, göz kapakları ağırlaştı. "Düğünümüzde dans edecek miyiz, çiçeğim?"

Rose onun elini sıkarak, "Ne kadar istersen," dedi.

Ansel bir vals mırıldanmaya başladı. Rose gözlerini kapadı ve onun hayatının ipliğine uzandı. Zedelenmiş ve karmakarışık, herhangi bir şifacının yeteneklerinin çok ötesindeydi. Ama buraya onu onarmaya gelmemişti. Onu özgür bırakmak için buradaydı. Kan dolaşımına bir büyü darbesi daha gönderdi.

Ansel bir iç çekişle şarkısını bıraktı. Göz kapakları titremeye başladı.

"Düğününüz için yapacağınız konuşmaya gelince," dedi Alarik sessizliğin içinde.

"Herkesen senin ne kadar iyi bir kardeş olduğunu söylemeyi düşünüyordum, Ansel. Bir erkeğin isteyebileceğinden daha iyisin. Onlara senin her zaman nasıl

en iyimiz." Sesi biraz tizleşti. "Ve seni tanıdığımız için şanslı olduğumuzu. Seni sevdiğimiz için."

Ansel gülümsedi, Rose'un büyüsu yayıldıkça vücudu rahatlıyordu. "Kendimi mutlu hissediyorum," dedi, sesi giderek uzaklaşıyordu. "Çok çok mutluyum."

Rose nazıkçe, "şimdi dinlen," dedi.

Zihnindeki ipliği tuttu, büyüsu onu ustalıkla düğüm düğüm çözdü. Dokunuşunun altında titreyen iplik, yavaşça bir kez daha altın rengine dönüştü. Rose son bir nefesle ipliği bıraktı. Kısa bir an için, güneş kadar parlak bir şekilde parladı ve sonra parıldayarak yok oldu.

İyi uykular, tatlı Ansel.

Rose gözlerini açtığında, gözleri yaşlarla doluydu. Onun altında Ansel kıpırdamadan durdu, son nefesi de onu terk etmişti. Teni yine solgundu, gözleri bir kış gökyüzünün parlak mavisiydi. Sarı saçları başının etrafına bir hale gibi düşüyordu ve hâlâ gülümsüyordu, sadece birazcık. Elini uzatıp Ansel'in gözlerini kapattı ve sonra, çok nazıkçe, eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Güle güle, Ansel."

Göğsünde kabaran bir hıçkırıkla Rose sendeleyerek ayağa kalktı. Kendisini Oklarla savaştığı günkünden daha bitkin hissediyordu. Anika yatağın yanındaki sandalyeye çökmüş, ellerine kapanmış ağlıyordu. Alarik kamaranın penceresine gitmişti, omuzları o kadar sertti ki taçtan oyulmuş gibi görünüyordu. Perdeleri araladı, kış güneşinin ışıkları yatak odasına doldu ve Ansel'in yüzünü aydınlattı. Alarik ışığa karşı gözlerini kapattı ve Rose kulübeden çıkarken kralın yanağından bir damla gözyaşı süzöldüğünü gördüğüne yemin edebilirdi.

Rose kralın kamarasının kapısını kapattığında tir tir titriyordu. Kalbinin küçük bir parçası, bir zamanlar Ansel'le birlikte hayalini kurduğu hayatla birlikte genç prensle birlikte güvertenin altında kalmıştı. Ansel iyi bir adamdı, neşeli, nazık ve gelecek için umut doluydu. Başına gelen kaderi hak etmemişti ama en azından şimdi huzurluydu. Rose ona başka bir şey vermediyse bile bunu vermişti.

61

Wren

Wren, Alarik'in savaş gemisinin üst güvertesinde volta atıyor, sinirlerini yatıştırmaya çalışıyor. Askerler sisin içinde onu izliyor, çenelerini solgun gökyüzüne doğru eğiyorlardı. Burada hiçbir canavar dolaşmıyor olsa da, kralın gemisinin her santimi silahlı koruma altındaydı.

Wren'i tedirgin eden bu değildi. İçindeki garip karıncalanmayı tam olarak anlayamıyordu. Tor'un dokunuşuyla hissettiğı arzu, keskin ve dikenli bir şeye dönüşmüştü. Suçluluk duygusuna çok benziyordu.

"Sana ne oldu böyle?" dedi Celeste. "Bir saat önce bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordun."

"Ansel'e yardım etmek iyi bir fikir," dedi Wren. "Gevra ile iyi ilişkiler kurmak için uzun bir yol kat edeceğinden bahsetmiyorum bile."

"O zaman neden bu kadar ... gergin davranıyorsun?" "Gergin davranmıyorum."

Celeste homurdandı. "Kimi kandırmaya çalışıyorsun? Beni mi, seni mi?"

"Wren?" dedi Tor, güvertenin altından dönerken. "Konuşabilir miyiz?"

"Gizem çözüldü," dedi Celeste alaycı bir sırıtışla. "Seni tutmama izin verme."

Wren yanaklarındaki ani kızarmayı gizlemek için kapüşonunu yukarı çekti.

Celeste'in kıkırdaması Wren'in ardından yankılanırken, o da Tor'la aynı hizaya geldi. Asker arkadaşlarının dikkatli bakışları altında ellerini yanlarından ayırmadı ama geminin arka tarafına doğru ilerlediklerinde daha da yaklaşarak kolunun Celeste'in koluna değmesine izin verdi.

"Neden geri geldin?" dedi.

Tor acı dolu bir sesle, "Anika bunun özel bir an olmasını istedi," dedi. "Ve kız kardeşin kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede görünüyordu." Durakladı ve ona baktı. "Sen nasılsın?"

"Bilmiyorum," dedi Wren dürüstçe. "Her şey bir kasırga gibi geçti." Alarik'le olan kar fırtınası öpücüğünün ani parıltısını gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı. "Anadawn'daki savaş hepimizi çok etkiledi. Üzerinden haftalar geçti ama hâlâ rüyalarım giriyor. Ve Banba'yı kaybetmek ..." Sözüünü yarıda kesti.

"Üzgünüm, Wren. Carrig'den döndüğümde olanları duydum. Keşke orada olabilseydim."

Wren başını kaldırıp ona baktı ve gözlerindeki sempatiden etkilendi. Tor'un orada olup da akli dengesi yerinde olmayan atasıyla yüzleşmediğine ya da Alarik'le olan pervasız öpüşmesine tanık olmadığına memnundu. Bunu hayal etmeye bile dayanamıyordu. "Carrig'de işler nasıl?"

"Carrig acımasızdı." İç çekişi ağırdı. "Canavarların çoğunu yakaladık ama şu anda bile bir tuhafılık var onlarda. Sanki bizim farkında olmadığımız bir şeyin farkındalar. Ufkun ötesinde kopan bir fırtına gibi."

Wren'in içinde fırtınanın ne olduğunu bildiğine dair kötü bir his vardı. Ya da daha doğrusu kim olduğunu. "Grinstad'daki yıkım çılgınlığından beri Oonagh'tan hiç iz yok mu?"

Tor başını salladı, ama yüz ifadesi acımasızdı. "Kralın gözcüleri ülkeyi taramaya devam ediyor. Tüm krallık diken üstünde. Hiç kimse Alarik'ten daha fazla değil."

Wren Alarik hakkında konuşmak, hatta Alarik'i *düşünmek* bile istemiyordu. Onu kar fırtınasının ortasında nasıl tuttuğunu, öpücüğünü ve onunla birlikte acısını nasıl yuttuğunu. Zihnini döndürüyor ve onu öylesine şiddetli bir suçluluk duygusuyla dolduruyordu ki, kendini denize atmayı bile düşündü.

Geminin arka tarafına ulaştıklarında sis etraflarına bir perde gibi çöktü ve sanki Güneşsiz Deniz'de sadece iki kişi varmış gibi hissetmeye başladılar.

"Wren." Tor ona doğru döndü. "Titriyorsun."

Adam ellerini dudaklarına götürüp parmaklarına bir öpücük kondurana kadar Wren titrediğini fark etmedi. Gözlerini sıkıca kapattı. "Senin iyiliğini hak etmiyorum."

Tor usulca kıkırdadı. "Sen her zaman istediğini almaz mısın?"

"Ben ciddiym, Tor." Ondan bir adım uzaklaştı, sırtı geminin parmaklıklarına yaslandı. "Çok fazla hata yaptım. Aptalca şeyler yaptım. İnsanları *incittim*."

"Hayatta kalmak için."

Wren başını salladı. "Bazen aynaya baktığımda artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

Tor onun bakışlarını tuttu, sesi şaşmaz bir şekilde emindi. "Seni tanıyorum Wren."

"Hayır, bilmiyorsun." Yaptığı şeyin korkunç gerçeğini içinde tutmak için kollarını kendine doladı. Kan büyüleri ve fedakârlıklar, kendini Alarik'e nasıl attığı, bazen gecenin köründe hâlâ o kar fırtınasını, o çılgın öpücüğü nasıl hayal ettiği. "Ben iyi bir insan değilim, Tor."

"Peki ne istiyorsun, Wren?" Tor ona doğru bir adım attı, o da ona izin verdi. Ellerini parmaklıklara dayayarak dünyanın geri kalanını görmesini engelledi. "Bağışlanma mı?"

Wren kalın kalın yutkundu. "Önce ne yaptığımı bilmek istemiyor musun?"

"Neye ihtiyacın olduğunu bilmek istiyorum, Wren." Aynı nefesi paylaşana kadar çenesini aşağı eğdi. "Ve bunu sana verecek kişi ben olmak istiyorum."

Başını kaldırdı ve onun gözlerindeki fırtınada kendini kaybetti. Arzu onu daha da yaklaştırdı, ta ki elleri ceketinin yakalarına yapışıp onu kendine çekene kadar.

Eğildi ve kızın kulağının altındaki hassas noktayı öptü. "Keşke buradan yüz mil uzakta olsaydık."

Wren ona karşı gülümsedi. "Turcah Vadisi'nde mi?"

Bir öpücük daha, nefesi yanaklarını okşuyordu. "Evet," diye fısıldadı. "Bütün gün. Bütün gece."

"Tor." Parmak uçlarına kadar yükseldi.

Burnunu onunkine sürttü. "*Wren*."

"WREN!" diye bağırdı Rose, sesi etraflarında yankılanıyordu. "Neredesin sen?"

Tor, kız kardeşi sisin içinden sinsice yaklaşırken Wren'den uzaklaştı. Rose'un gözleri cam gibiydi ve yanakları solgundu.

Celeste de yanındaydı. "Rose'un işi bitti. Bitti. Bu her neyse, paketleyin."

"Biz sadece ... hakkında konuşuyorduk. Elske'den bahsediyorduk," dedi Wren, kimsenin ona inanmadığını biliyordu ve gerçekten umursamıyordu. Kız kardeşinin yanına gitti ve onu sabitlemek için dirseğinden tuttu. "Sen iyi misin? Nasıl geçti?"

"Ben iyiyim. Ansel de huzur içinde." Rose'un gülümsemesi titrekti. "Artık eve gitmek istiyorum."

"Tabii ki."

Tor'un da arkalarından gelmesiyle birlikte iskeleyle doğru ilerlediler. Bu kez Rose önden gitti ve Celeste tarafından desteklendi. Tor en son Wren'in tırmanmasına yardım etti, elleri Wren'in belinde kaldı, gözleri yüksek sesle söyleyemediği vedayı söylüyordu.

Wren de bir şeyler söylemek istiyordu; ona yazacağını, birbirlerini tekrar göreceklerini söylemek istiyordu ama karşılığı olmayan bir söz veremezdi. Onunlayken olmazdı. Geleceğin ne getireceği ya da birbirlerini bir daha görüp göremeyecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun yerine gülümsedi ve dar ahşap köprüye adım atarken hiçbir şey söylemedi.

İşte o zaman onu gördü, gümüş sisin içinde şekillenen bir figür. Kral Alarik güvertede belirmişti. Mavi gözleri kırmızıyla çevriliydi ve yüzü sanki günlerdir uyumamış gibi çizgiliydi. Sanki bir daha hiç uyumayacakmış gibi. Ağladığını anlayabiliyordu ve bu düşünceyle içinde bir şeylerin kıpırdamasından nefret ediyordu.

"Görünüşe göre pazarlığımız nihayet sona erdi." Hayalet gibi bir gülümsemesi vardı ama sesi düzensizdi. O da bundan nefret ediyordu. Adam gelip Tor'un yanında durdu. Wren'in yanakları bakışlarının spot ışığı altında yandı. O an o kadar garipti ki, küçük bir parçası gülmek istedi. Geri kalanı ise kendini denize atmak istiyordu; soğuk su suçluluk duygusunun acısını dindirecek ve arzusunun ikiz alevlerini yok edecekti. Konuşmak için kendine güvenmiyordu, bu yüzden onun yerine beceriksizce bir veda salladı, sonra aniden topuğunun üzerinde döndü ve koşarak

Siren'in Sırrı.

Kralın sesi sisin içinden onu takip etti. "Bir dahaki sefere kadar, Wren."

62

Gül

Rose, kraliyet tur arabasının kadife sırasına tünemiş, tacını dikkatle ayarlıyordu.

"Düz mü?" diye sordu kız kardeşi. "Neden bilmiyorum ama daha ağır geliyor."

Wren kız kardeşinin alnındaki bir bukleyi fırçalayarak, "Sorumluluktan olmalı," dedi. "Mükemmel görünüyorsun."

Rose eteklerini düzeltti ve midesindeki gerginliği yatıştırmaya çalıştı. "Sadece bu sefer turun iyi geçmesini istiyorum."

Wren ona, "Her şey yolunda gidecek," diye garanti verdi. "Ve sonunda ikimiz de iyice sıkılmış olacağız."

Anadawn Sarayı'ndaki savaşın üzerinden altı hafta geçmişti; cadılar güçlerinin tamamını devralmış ve Güneş Öpücüğü Krallığı'nın halkı onların yardımına koşmuştu. O zamandan beri Eana'da kayıp çöl krallığının ve ikizlerin altın kapılardaki merhametinin, korkmuş askerleri ve cadılara karşı dönen pişman Okları, hep birlikte uyum içinde yaşayabilecekleri bir gelecek kurma umuduyla nasıl bağışladıklarının haberi yayılmıştı.

Daha sonra ikiz kraliçeler ve Shen Lo, birbirlerini ve Eana topraklarını, ona saldırmak isteyen herkese karşı savunacaklarına dair resmen söz verdiler.

içeriden ya da dışarıdan. Artık Shen ve Rose sadece eşit değil, aynı zamanda müttefiklerdi ve birbirlerini krallıklarını korudukları kadar şiddetle koruyorlardı.

Shen onları turun son durağında kendisini ziyaret etmeye davet etmiş, Rose da minnetle kabul etmiş ve bu kez birlikte geçirecekleri zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye söz vermişti.

"Yüzün kızarıyor," dedi Wren. "Shen'i düşünüyor olmalısın." Rose onun koluna vurdu. "Bu kadar görgüsüz olma."

"Evlenin artık," dedi Wren esnemeye çalışarak. "Hem kendinizi hem de bizi bu sefaletten kurtarın."

"Böyle bir şeyi düşünemeyecek kadar meşgulüm," dedi Rose hemen. "Ve bunun yanı sıra, bana *sormadı*."

"Öyleyse ona sor."

"Ve yüzüğümden vazgeçeyim mi? Şimdi beni gerçekten kızdırmaya çalışıyorsun."

Araba yavaşladı. Wren pencereden dışarı bakmak için perdeyi geri çekti. "Neredeyse Ellendale'e vardık," dedi. "İlerideki sancakları görebiliyorum."

Rose endişeyle, "Demek kasaba halkı var?" dedi.

"Bir sürü." Wren iç çekti. "Saatlerce el sıkışacağız."

Rose gülümsedi. Edgar Barron öldüğüne ve isyanı bastırıldığına göre, Rose ve Wren'e duyulan güvensizlik de nihayet sona ermişti.

"Açlıktan ölüyorum." Wren ayaklarını havaya kaldırdı. "Ne zaman yemek yiyebiliriz?"

"Az önce bir kase dolusu şekerlenmiş meyve yedin," dedi Rose. "Bu arada, bu Büyükanne Lu'nun *bana* hediyesiydi."

"Bir dahaki sefere ona iki kat yapmasını söyle." Wren gözlerini kapattı, kaşlarının arasında bir çatık belirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Banba bundan ne kadar nefret ederdi." "Bu bir strateji.

Anlayacaktır."

Wren hmm'ladı. "Ben de Gevra'yı düşünüyorum."

Rose kaskatı kesildi. Gevra'yı düşünmek hâlâ tüylerini diken diken ediyordu. Sadece Banba'nın öldüğü yer olduğu için değil, aynı zamanda soğuk kalpli kralına ya da onun Wren üzerindeki tuhaf hakimiyetine güvenemediği için. Rose bunun nasıl ve ne zaman olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama Alarik ile Wren arasında bir tür bağ oluşmuş gibi görünüyordu ve bu da onu biraz huzursuz ediyordu. Bir de Oonagh Starcrest meselesi vardı.

Wren kız kardeşinin rahatsızlığını hissetmiş olmalıydı. "Sadece Gevra'da neler olup bittiğini merak ediyorum. *Genel olarak*. Hepsi bu."

Rose, kız kardeşinin aklının Eana'da kalmasını sağlamak için vagonun mahremiyet perdesini geri çekti. "Bunu duyuyor musun, Wren? Bizim için tezahürat yapıyorlar."

Wren gözlerini kırpıştırarak açtı. "Eğer biri uygunsuz bir şey yapmaya kalkışrsa, onu bir kasırgada havaya uçururum."

Yol altlarındaki kaldırım taşlarına dönüşürken Rose içini çekti, altın araba Ellendale kasabasına doğru ilerliyordu. "En azından çocuklara dikkat et. Bize birkaç gül atabilirler."

"Yanmadıkları sürece sorun yok," diye mırıldandı Wren.

Rose arabanın tavanına iki kez vurdu. "Ramsey, tavanı indir lütfen!"

Rose'un arkasında bir yerde metal tekerlekler yer değiştirirken ani bir krank sesi duyuldu. Çatı, bir elmanın kabuğu gibi arabadan sıyrılırken inledi. Gökyüzü esnedi ve keskin sonbahar güneşini ortaya çıkardı.

"İyi numara," dedi Wren.

Rose gülümsedi. "Teşekkür ederim. Tasarlamak oldukça eğlenceliydi." "Eğlence konusunda çok farklı fikirlerimiz var."

Rose gözlerini devirdi ve kız kardeşinin dizine vurdu.

Dışarıda, ana cadde en güzel kıyafetlerini giymiş insan kalabalığıyla doluydu. Bazı çocuklar kâğıttan taşlar bile takmışlardı. Çiçekler ve bayraklar sallıyorlar ve kız kardeşlere isimleriyle sesleniyorlardı.

"Kraliçe Rose! Sizi seviyoruz! Çok cesursunuz!" "Buradayım, Kraliçe Wren! Lütfen bana el sallayın!"

"Gördün mü Marcel? Yemin ederim bana doğru baktı!"

"Lena, bak, Kraliçe Rose orada! Ona bir öpücük ver!"

Rose, Wren'e döndü ve gürültülü karşılama karşısında sesini yükseltti. "Neden onlara biraz sihir göstermiyoruz?"

Wren sırtıttı. "Düşünceni beğendim."

Parmaklarını şıklattı ve kısa sürede bir ateş topuna dönüşen bir şimşek çaktı. Topu ellerinin arasında ileri geri savururken bir nefes korosu çınladı. Rose belindeki keseden bir tutam toprak çıkardı ve bütün gece üzerinde çalıştığı büyüü yaptı. Özünde her zaman bir şifacı olacaktı ama biraz pratik yaptıktan sonra

büyü ipini olağanüstü bir çabuklukla kullanabiliyordu. Belki de bunun nedeni annesinin de bir büyücü olmasıydı.

Birkaç dakika içinde, yüzlerce alevli güvercin arabanın üzerinde daireler çizerek uçmaya başladı. Çocuklar daha yakından bakmak için öne atıldılar. Wren kuşları çatıların üzerinden bulutlara doğru uçururken güldü, Rose ise arabadaki buketlerden birinden koca bir kelebek kaleydoskopu yaptı. Kırmızı, sarı, pembe ve menekşe yapraklarının hepsi uçarak kalabalığın içine daldı ve çocuklar omuzlarına konduklarında sevinçle bağırdılar.

Wren çiçek kelebeklerini seyrederken kıkırdadı. "Biliyor musun, büyücü olarak geçirdiğim onca yıl boyunca bunu yapmayı bir kez bile düşünmemiştim." Kalabalığın arasında kabaca ilerleyen bir genç gördü ve onu devirmek için boş yere bir rüzgâr gönderdi.

Rose dudaklarını büzdü. "Nedense hiç şaşırmadım."

Havanın heyecanla uğuldadığı Ellendale sokaklarında yollarına devam ettiler. Görünürde tek bir ok bile yoktu. Bir buket kelebek daha kasabanın içinde kanat çırparken, Rose etrafında hafif bir huzurun kıkırdadığını hissetti ve bunu gelecek güzel şeylerin bir işareti olarak kabul etti.

Yanında Wren, geleceğe dair aynı umut ışığının tadını çıkararak, içtenlikle öpücükler gönderiyordu. Arabanın dolambaçlı bir sokaktan diğerine geçtiği nadir bir sessizlik anında Rose'a bir şeyler söylemek için döndü.

Rose, kız kardeşinin yüzündeki gülümsemenin, dünyanın kenarları karardıkça azalmasını izledi. Wren'in eline uzandı. Ve sonra her şey karardı.

Rose gözlerini kırptırdığında kendini dünyanın üzerinde, eski bir şahinin kanatları üzerinde süzülürken buldu. Altında buzla parlayan beyaz bir dağ silsilesi uzanıyordu. Gevra'daydı. Kuş süzüldü ve Rose da onunla birlikte seyrek bir çam ormanının üzerinde süzölmeye başladı.

Ortasında bir kadın duruyordu. Rose bir an için onun Wren olduğuna yemin etti ama sonra kadın gülümseyerek kanlı dişlerini gösterdi. Rose'un boğazına bir nefes tıkanı.

Birdenbire ürpertici bir kesinlikle bunun Oonagh Starcrest olduğunu anladı.

Oonagh kollarını iki yana açtı. Yer gümbürdemeye başladı. Ağaçlar ikiye bölünüp yere çakılırken, karlı dağlardan canavarlar ulumaya başladı. Oonagh toprağa bir damla kan tükürdü ve çürüyen bir el sanki onu yakalamak istercesine yerden fırladı.

Cesedin geri kalanı ortaya çıkarken Rose çığlık attı ama şahin onu alıp götürüyordu. Rüzgâr hızlandı ve uğultusunda kahin Glenna'nın sesini duydu. *"Buzu kırdın ve laneti serbest bıraktın. Şimdi diğerini kurtarmak için ikizlerden birini öldür."*

Coşkulu bir tezahürat Rose'u kendine getirdi. Ellendale'de bir sokaktaydı ve kasaba halkının haykırışlarını dinliyordu. Wren'e döndüğünde onu bakarken buldu, gözleri o kadar genişti ki Rose gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu.

"Bunu sen de gördün mü?" Wren fısıldadı.

Rose başını salladı, aniden konuşamayacak kadar korkmuştu.

"Oonagh Eana'ya dönecek." Wren yüzünü kuzeye çevirdi, gözleri çakmak çakmaktı. "Burası onun krallığıydı Rose. Onun tahtı. Onunla işinin bittiğini sanmıyorum."

Sesinin yokluğunda Rose kız kardeşinin elini sıktı. Wren de sıktı. Ve Ellendale'deki turlarının geri kalanında ikisi de tek kelime etmedi, ancak Rose ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

Eana'yı ve birbirlerini korumak için ne gerekiyorsa yapacaklardı. Kahin ne derse desin. Gerekirse yıldızlara bile meydan okurlardı.

Ve bunu birlikte yaparlardı.

Teşekkür

İkiz Taçlar'ı okuyan ve *Lanetli Taçlar'da* bizimle yolculuğa devam etmek isteyen herkese teşekkür ederiz. Umarız bu kitapları yazarken olduğu kadar okurken de eğlenirsiniz.

Bu kitap menajerimiz Claire Wilson'a, nam-ı diğer Prenses Claire'e adanmıştır ve onun bizim sadık şampiyonumuz olmasından dolayı sonsuza dek minnettar kalacağız.

Ve Amerika Birleşik Devletleri'nde, yanımızda muhteşem Pete Knapp olduğu için yeterince şanslıyız. Pete, mükemmel içgörülerin ve devam eden coşkun için teşekkür ederim.

Ayrıca RCW ve Park & Fine'daki daha geniş ekibe, özellikle Sam Coates, Safae El-Ouahabi ve Stuti Telidevara'ya teşekkür etmek isteriz.

Film temsilcilerimiz Michelle Kroes, Berni Barta ve Emily Hayward-Whitlock'a da teşekkür ederiz.

İngiltere'de Farshore'da Lindsey Heaven ve Sarah Levison'a ve ABD'de Balzer + Bray'de Kristin Daly Rens'e editoryal süreci bu kadar keyifli hale getirdikleri için çok teşekkür ederiz. Hepinizle çalışmayı çok seviyoruz ve Twin Crowns dünyasındaki gelecek maceraları dört gözle bekliyoruz.

Kitap üzerinde çalışan herkes kendi tacını hak ediyor, ancak özellikle Christian Vega, Lisa Calcasola, Sammy Brown ve Gillian Wise'a teşekkür etmek istiyoruz.

Lanetli Taçlar'ın kapağını da en az *İkiz Taçlar'ın*ki kadar seviyoruz - kapak tasarımı için Chris Kwon ve Ryan Hammond'a ve muhteşem tasarım için eşsiz Charlie Bowater'a teşekkür ederiz.

illüstrasyon. Tüm perakendecilere ve kitapçılara destekleri için minnettarız. Ayrıca FairyLoot ve LitJoy Crate ekiplerine de teşekkür etmek isteriz.

Muhteşem sokak ekibimiz Twin Crowns 22'ye kitaba verdikleri destekle her şeyin ötesine geçtikleri için yürekten teşekkür ederiz. Aamna, Abi, Angelina, Angie, Courtney, Diana, Divya, Emily, Georgia, Gigi, Holly, Katelin, Kayla, Kellie, Kelly, Kimberly, Maha, Pawan, Rosa, Samantha, Sarah ve Stacey - hepinize teşekkürler! Ve Lanetli Taçlar Ekibimize yeni katılan tüm arkadaşlarımıza hoş geldiniz demekten mutluluk duyuyoruz.

Rose ve Wren'i (ve Shen ve Tor'u) kalplerine alan ve bu karakterlere olan sevgilerini paylaşan tüm okuyuculara teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bunun bizim için anlamı çok büyük.

Ve tabii ki, Webber, Doyle ve Tsang ailelerine özel teşekkür ve sevgilerimle birlikte, dünyanın dört bir yanındaki tüm harika dostlarımıza ve ailemize sürekli destekleri için teşekkür ederim.

Yazarlar Hakkında

Fotoğraf kredisi Julia Schiefer

DuninFotoğraf kredisi Louise Haywood-

CATHERINE DOYLE & KATHERINE WEBBER, YA ve çocuk kitaplarının çok satan ve ödüllü yazarlarıdır. İkiz Taçlar serisinin ortak yazarlığının yanı sıra, aynı zamanda kayınbiraderdirler.

Catherine İrlanda'nın batısında, deniz kıyısındaki Galway'de büyümüştür. Blood for Blood YA üçlemesinin ve orta sınıf Storm Keeper üçlemesinin yazarıdır. Halen kocası Jack ve köpekleri Cali ile birlikte İrlanda'da yaşamaktadır.

Güney Kaliforniyalı olan Katherine, çocukluğunun büyük bir bölümünü Palm Springs çölünde geçirmiştir. *Only Love Can Break Your Heart* ve *The Revelry kitaplarının* yazarıdır. Genç okurlar için Sam Wu Is Not Afraid ve Dragon Realm serilerini kocası Kevin Tsang ile birlikte yazmaktadır. Şu anda kocası ve genç kızlarıyla birlikte Londra'da yaşamaktadır.

Catherine'i catherinedoylebooks.com adresinden, Katherine'i ise kwebberwrites.com adresinden online olarak ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Catherine Doyle & Katherine Webber
tarafından yazılan kitaplar

İkiz Taçlar Lanetli
Taçlar

Geri Reklam

KEŞFET

[bir sonraki favori okumanız](#)

BULUŞMA

[sevilecek yeni yazarlar](#)

WIN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası](#)

İZLE

[en son videolar](#)

www.epicreads.com

Telif Hakkı

Balzer + Bray, HarperCollins Publishers'ın bir baskısıdır.

LANETLİ KRALLAR. Telif Hakkı © 2023 Catherine Doyle ve Katherine Webber tarafından.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

www.epicreads.com

Kapak resmi © 2023 CHARLIE BOWATER

Kapak tasarımı CHRIS KWON

Dijital Baskı MAYIS 2023 ISBN: 978-0-06-311618-4

Baskı ISBN: 978-0-06-311616-0

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

